

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TEMPEST OF TEA

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *WE HUNT THE FLAME*

HAFSAH FAIZAL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A TEMPEST OF TEA

HAFSAH FAIZAL

FARRAR STRAUSS & GIRoux
New York

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz
Farrar, Straus and Giroux e-kitabını satın aldığınız
için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

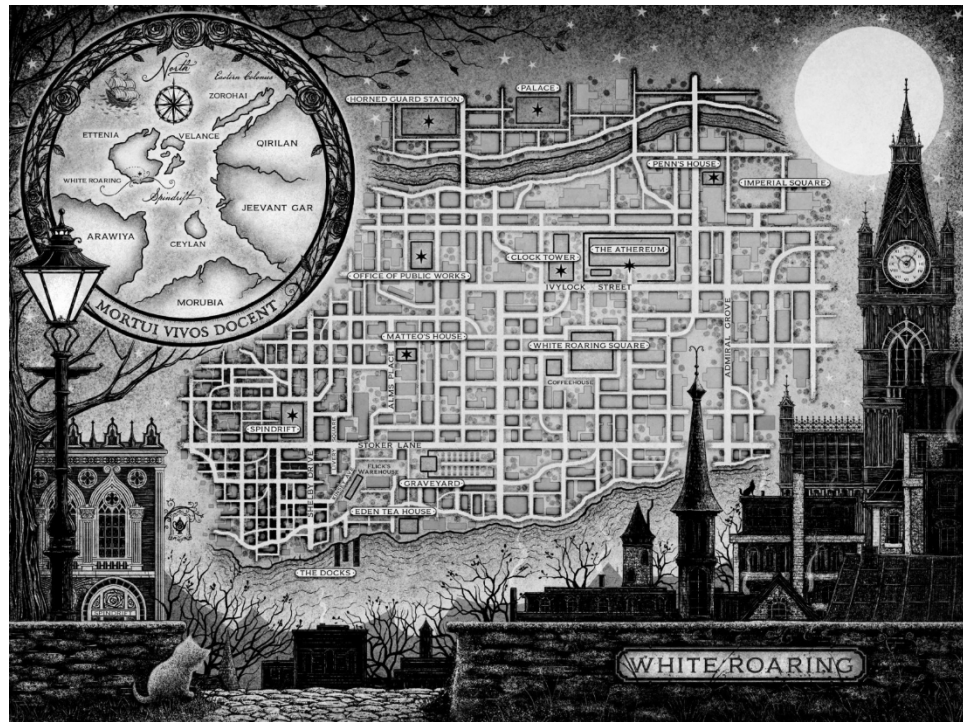
Sign Up

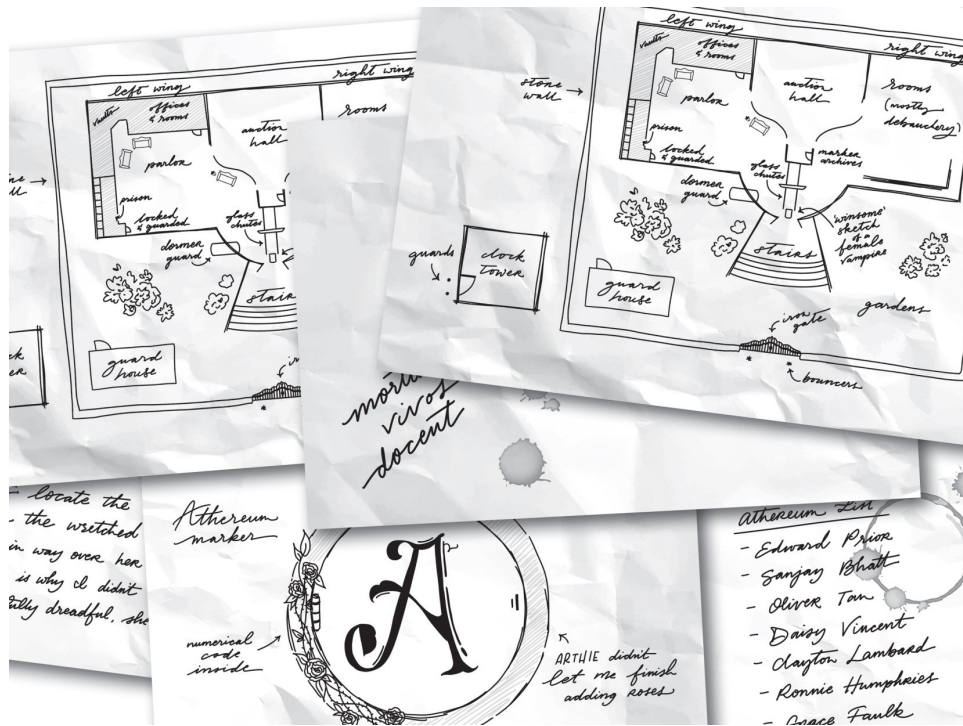
Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [burayı](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı us.macmillanusa.com/piracy adresinden bilgilendirin.** .

ASMA'YA,
Çünkü sen benim kardeşim
ama çoğu zaman, akıl sağlığım

PERDE I

İNTİKAM ASLA ÖLMEMEKTEDİR

1 ARTHIE

White Roaring sokakları geceleri dişlerini gösterirdi. Ay pençesini uzatıp dükkanların önü karardığında, kana susamış olanlar cesurca yürürlerdi. Arthie Casimir umursamıyordu. Soğuğu, karanlığı, vampirleri.

İşler hiç durmazdı.

Gece yarısı çoktan geçmişti ve dökümhaneler sessizdi. Akşamı aydınlatan kıvılcımlar artık soğumaya bırakılmış kömürlerde kaynıyordu ve işçiler kulübelerine doğru topallayarak giderken kirli önlükleri bir kenara atılmıştı. Kahvehaneler, kasaplar ve bahis dükkanları şafağa hazırlanmak için uykuya dalmıştı, başkent günah ve yoksulluk ile zenginlik arasındaki kavşakta yer alan bir çay salonu tarafından ayakta tutuluyordu.

Adı Spindrift'ti.

Arthie'nin gurur ve sevinci, parlak ahşap zeminleri ve taze çayın kokusu, ısıtılı bir demlikle dolup taşarken, ekibinin kasasını da dolduruyordu. Müşterilerinin snobluğu, zenginlerin rafine dilini *kesinlikle* anlamayacak olan yetimlerden oluşan personelin önünde döktükleri sırlarla telafi ediliyordu.

Sonbaharın sonlarında soğuk havada, burada olmaktansa orada olmayı tercih ederdi.

"Yalnız gidebilirim," dedi Jin, adımlarını ona uydurmak için hızını yavaşlatarak. Saçları bıçak gibi düz ve keskin, şemsiyesi de kendisi gibi zarif ve temiz kesimliydi, ince uzuvları ve geniş omuzlarıyla gaz lambalarının aydınlatığı sokaklarda dolaşıyordu.

"Yani şafak vakti gelip onu ile sohbet ederken bulayım diye mi?" Arthie, hesaplarını ödeyemeyen müşterileri ziyaret etme alışkanlığı yoktu, ama bu müşteri ekibinden çok fazla kişiyi geri çevirmişti.

"Matteo Andoni *ile mi?*" diye sordu, sanki bu fikir çok saçma gibi. "Gerçekten, Arthie."

Jin, doğru gülümsemeyi takındığında bir kralın bile sandalye çekeceği türden bir çekiciliğe sahipti ve bunun farkındaydı, bu yüzden Arthie cevap verme zahmetine girmedi. Daha sakin olan Alms Place'e geçtiler, burada kir yoktu ve evler şık ve tuğla kaplıydı.

Bir araba, caddenin başında nöbet tutan üniformalı adamların önünden geçerek, koçun yönlendirmesiyle atlar homurdanarak ilerledi. Ettenia'nın başkenti White Roaring nadiren uyurdu ve son zamanlarda vampirlerin ortadan kaybolmasıyla, fısıltılar şehri daha da uyanık tutuyordu; insanlar vampirlerin refahını önemsedikleri için değil, *onlara* kötü bir şey olursa, daha zayıf olan insanlar ne hale gelir diye endişelendikleri için.

Kaybolmalar ne kadar endişe verici olsa da, Arthie Ram'ın Boynuzlu Muhafızlarının sayısındaki artıştan daha da fazla hoşlanmıyordu. Her yerdeydiler, nöbet tutuyorlardı. Ettenia halkı, kendilerini yöneten hükümdarın yüzünü bile göremezken, maskeli Ram'ın bu kadar çok şey görmesi haksızlıktı.

Arthie, yeleğinin içine bir kağıt parçası sıkıştırdı ve heybetli siyah bir çitin önünde durdu. "İşte geldik. 337 Alms Place."

Jin, bakımlı çimlerin arkasında duran malikaneye bakarak ısıklık çaldı. "İşte buna para denir."

Mülk, pencerelerdeki süslemelerden ön kapının ateşli kırmızısına kadar dikkat çekiyordu. Uygun. Erkekler sokaklarda Matteo Andoni'nin adını övüyor, kadınlar ise çarşılarında fısıldıyordu — gerçi onunla birlikteyken çok nadiren.

"Hayır, bu bizim için fazla. Dikkatli ol." Matteo Andoni'nin ülkenin sevilen ressamı olması umurunda değildi. Ödeyemiyorsan içmemelisin.

Kapıdan geçip geniş merdivenleri çıktılar. Arthie demir tokmağıyla kapıyı çaldı ve Jin, siyah şemsiyeyi gevşekçe tutarak verandanın duvarına yaslandı.

Kapı açıldığında, saçları seyrekleşmiş zayıf bir adam karşımıza çıktı; bir zamanlar kafasında olan saçlar, şimdi dudağının üzerinde kıvrılan kalın bıyığa taşınmıştı.

"Evet?"

Arthie ellerini pantolonunun ceplerine soktu, kılıfındaki tabanca ışıktan parladı. O şeyi ateş etmek istemiyordu, ama elindeki tek tabanca buydu ve onu saklayamayacağından emindi. "Ziyarete geldik."

"Saatin geç olması önemli değil," diye ekledi Jin gülümseyerek.

Uşak, Arthie'nin mor saçları ve kahverengi Ceylani teninden Jin'in tek göz kapaklı gözlerine, sonra tekrar Arthie'ye baktı, kısa saçlarından açık ceketinin yakasına, sonra da yeleğindeki saate uzanan zincirin parlaklığına göz attı.

İstedğin kadar bak, pislik. Onlarda hiçbir kusur bulamayacaktı. Ekibi, White Roaring'in en kötü kesiminden gelmiş olabilir, ama Arthie statü olarak eksikliğini, onuruyla telafi ediyordu, çok teşekkürler.

"Silah?" diye sordu uşak, avucunu uzatarak. "Hayır, teşekkürler." Arthie gülümsedi. "Benim kendi silahım var."

"Aslında bizim istediğimiz şey ocakta bir su ısıtıcısı," dedi Jin. "Bizi oldukça soğuk bir ortamda bekletiyorsunuz."

Uşak üzgün görünüyordu. Jin şemsiyesini yere vurdu ve kendini içeri davet etti, vücudu dar koridoru kapladı. "Çok teşekkürler, efendim. Gel, Arthie."

Şapkasını kaldırdı ve Jin'i takip ederek brokar duvarları ve gölgeli rafları olan bir kabul odasına girdi. Lambaların çoğu kısılmıştı, bu yüzden sehpa halı ile aynı kırmızı renkte parlıyordu.

"Siz..." Uşak arkalarında sinirlenerek konuşmaya başladı. "Siz yapamazsınız..."

"Sorun yok, Ivor," dedi biri yumuşak bir sesle.

Bir kibrit çaktı ve bir ışık huzmesi, koltuğun arkasına bir kolunu atmış, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış bir adamı aydınlattı. Gömleği pantolonunun dışındaydı ve yakası açıktı, gevşek bağcıklar göbeğine kadar uzanan krem rengi bir V şekli oluşturuyordu. Fırfırlar, cildini öpen yapraklar gibi görünüyordu. Arthie'nin yüksek sosyete üyelerinde görmeye alışık olduğundan çok daha fazla ten görünüyordu.

Jin öksürdü ve öksürüğünün ortasında bir kelime söyledi.

"Gözetlemek." Gözetlemiyordu.

"Matteo Andoni," dedi Arthie, Jin'i görmezden gelerek.

Komşu ülke Velance'ye özgü ince aristokratik özelliklere sahipti, bu da onu Arthie ve Jin kadar göçmen yapıyordu, ancak o mücadele etmiyordu.

"Arthie Casimir." O da onun yavaş konuşma tarzına uydu. Parmaklarında oniks ve pirinç yüzükler parıltıyordu. Saçları koyu ve uzundu, özenle düzenlenmiş bir dağınıklık içindeydi. "Ivor ve ben bahis yapıyoruz. O, yirmi duvin önce geleceğine inanıyordu. O saatte Casimir ekibinden kaç kişi kapıma uğramıştı, Ivor? Üç mü?"

"Altı, efendim."

Matteo elini salladı. "Rakamları hiç sevmem."

Sanattaki ustalığı, parmaklarındaki soluk renk lekelerinden ve her aptal övünerek onu sokaklarında, onu gözlemlediği şekliyle

gözlemlediğinden çok etkileyiciydi. Bakışlarında bir açgözlülük vardı, sanki gözünü kırpmaya izin verirse dünyayı kaçıracaktı gibi.

"Tabii ki, Ivor kaybetti." Gülümsemesi yanağında bir gamze oluşturdu ve bunu fark ettiği için kızdı.

"Ve şimdi bu kazandığın parayı hesaplarını kapatmak için kullanabilirsin," dedi Jin dedi.

Arthie başını salladı. "İki yüz yirmi dört duvinin tamamı."

"Çok fazla," dedi Matteo ve kısa bir duraklama, ona bunun "Biliyor musun, uzun zamandır, buraya gelip çay içenlerin, aynı fincanlarda servis ettiğin kanın tadını alıp almadıklarını merak ediyordum."

Ve işte o an gelmişti.

Arthie, hesabı ödmeden ayrılan müşterinin adını öğrendiğinden beri, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Adamın parası yoktu. Hayır, o tuzağını kurmuştu ve Arthie, kendi edindiği az miktarda bilgiyle, bunun nedenini anlamaya gelmişti.

"Spindrift'te çok fazla çay içtiğin söylenemez," dedi, Matteo'nun bakışlarını yakalayarak ima ettiği şeyi açıkça ortaya koydu.

"Hadi ama Arthie," dedi Matteo, ona biraz daha dikkatli ve biraz daha ciddi bir şekilde bakarak. "Sadece seninle tanışmak istedim."

"Bak, erkekleri tavlıyorsun," dedi Jin, sonra Matteo'ya parmaklarını şıklattı ve elini uzattı. "Paralarımızı al, lütfen."

Matteo öne eğildiğinde Jin şemsiyesini daha sıkı tuttu, ama Matteo sadece yanındaki masadan bir cüzdan çıkarıyordu. Adam parayı hazırlamıştı.

Parayı Jin'e attı ve Jin onu cebine koyduğunda kaşlarını çatı. "Saymayacak mısın?"

"Hayır, ve buraya tekrar gelmek zorunda kalırsam, pişman olursun," dedi Arthie. "Sandığın kadar ulaşılmaz değilsin."

Matteo geriye yaslandı. Zümrüt rengi gözleri donuklaştı, karanlık bir orman gibi. "Hepimizin sırları vardır, yoksa dünya para biriminden yoksun kalırdı. Öyle değil mi, sevgilim?"

Masa üzerindeki lamba titreyerek, arkasındaki cam dolaplara yansırıyordu.

Her aristokratın, ilişkilerden ve şantajdan, yüksek sosyeteye tırmanmalarını sağlayan tatsız anlaşmalara kadar.

Bu bakımdan Matteo Andoni neredeyse ulaşamazdı — *neredeyse*.

"Bunu hepimizden daha iyi biliyorsun, resmi posta kutularına notlar bırakarak, kibar hanımlara özel işleri fısıldayarak," dedi Matteo. "Kaos yaratarak."

"İntikam," diye düzeltti Arthie. "Kaosla ilgilenmiyorum." Doğrudan değil. Niyetini açıkça belirtmek konusunda da hiçbir çekincesi yoktu.

"Semantik," diye omuz silkti. Arthie öfkmesini kendine sakladı.

Matteo bunu devam etmek için bir izin olarak algıladı. "Peki ya senin sundukların? Vampirler sokaklarda kolayca köle bulabilirler, özellikle de dişleriyle ısırılmanın verdiği coşku gibisi olmadığı zaman. Sen de bedavaya elde edilebilecek şeyi alıp kâr elde etmeye karar verdin. Hırsızlığın en güzel hali."

"Yenilik," diye düzeltti Arthie yine, kemiklerinde bir kıvılcımla. Spindrift'ten önce, tabancasından önce, o bir hiçti. Sokakta yaşayan bir yetim, dilini sürükleyip ellerini beceriksizce kullanarak ceplerden ve battaniyelerden hırsızlık yapan, gözleri ay kadar yuvarlak ve aynı derecede aç bir çocuk. "Yoksa benim yaptığım günah, iktidardakilerin yaptığı ise alkışlanacak bir başarı mı? Doğu'nun kaynaklarını sömüren o sefil ticaret şirketi yaptığında mı?"

Matteo gözlerini kırptı. "Biliyorsun, ben çoğunlukla seni alkışlıyordum."

"Bazı sırların diğerlerinden daha değerli olduğunu unutma," dedi Arthie, onu görmezden gelip ayrılmak için dönerek.

Matteo mırıldandı. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun, Arthie, taştan tabancayı çeken kız."

Arthie hiç irkilmedi. White Roaring'in tüm sakinleri, ondan başka kimsenin çekip çıkaramadığı Calibore'u biliyordu. Bu önemsiz bir şeydi. Birkaç saniye daha geçse, elinde parası ve zihninde kırılğan bir huzurla oradan ayrılacaktı, ama Matteo henüz bitirmemişti.

"Arthie, kanla dolu bir tekne de Ettenia'ya gelen kız."

Donakaldı ve geri döndü.

Matteo ayağa kalkmıştı ve o lanet olası gamze yine ortaya çıkmıştı. Ama bu, onun sevinçten olduğu için değildi. Hayır, bakışlarında sinir bozucu bir ısıltı vardı, sanki onun yaşadıklarını anlayabiliyormuş gibi. Sanki onun tarafındaymış gibi.

Bunu kabul edemezdi. Reddetti. Arthie yaklaştı. Ivor'u kızdıracak kadar yaklaştı ve Jin'in uşakları yumuşak bir *tsk* sesiyle geri tuttuğunu duydu.

"Neden mesai saatleri dışında Spindrif'ti hiç ziyaret etmediğini hep merak etmişimdir," dedi Arthie, konuşmayı kendinden uzaklaştırarak. Onu yeterince uzun süre izleyerek onu çözdüğünü bilmesini istiyordu. "İkimiz de çay içmeyi sevmediğini biliyoruz."

Evet, Matteo Andoni, tek bir bariz sır dışında neredeyse ulaşamaz biriydi.

Jin hızlıca nefes aldı. "Sen... sen bir vampirsin."

Matteo hiçbir şey söylemedi. O gençti, işinin bu kadar geniş bir alana yayılması için çok gençti, ölümsüzlük onun yanında değildi.

"Çoğu sanatçı, mezarlarında çürüdükten çok sonra başarıya ulaşır. Ama sen, yirmili yaşlarının başında, herkesin bildiği bir isim oldun. White Roaring'in sevgili ressamlarının hayatta olmadığını bilse ne düşünürdü, bir düşün," dedi Arthie düşünceli bir şekilde. "İş için gerçekten çok kötü olurdu. Artık toplumda bir yerin bile olmayabilirdi."

"Yine de kimseye söylemeyeceksin," dedi vampir sessizce, hiç de endişelenmeden. "Peki neden?" Ama bu doğrudu. Arthie mallarını ucuza satmazdı. Sırlar mayalanmak içindi; zamanla olgunlaşırlardı. Ne kadar uzun süre saklanırlarsa değeri o kadar artar.

"Çünkü sen tehdidin gücüne karşı koyamazsın. Ben ise," diye devam etti, kanla parıldayan bir Spindrif şırıngasını çeviren parmaklarına dikkat çekerek, "sadece yasadışı ilişkilerini haykırmam yeter, ve sana söz veriyorum, caddenin başındaki muhafızlar tereddüt etmeden koşarak buraya gelecekler. En istemediğin anda ne kadar hızlı hareket edebildikleri komik."

Onu alt etmek için bir şırıngadan fazlası gerekirdi, ama Arthie dikkatli olmaktan başka bir şey değildi.

"Jin," dedi Arthie.

Jin, ses tonunu anlayarak iç geçirdi. "Nasıl istersen, küçük kardeşim." Tek bir hareketle şemsiyesini diğer eline attı ve ona defalarca yanına almasını söylediği tabancayı kaptı.

Matteo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Erkeklerin kendisinden biraz korkmasını seviyordu. "Konuşabileceğimizi düşünüyorum..." diye başladı.

Jin tetiği çekti.

Silah sesi odada yankılandı. Matteo şaşkın bir çılgılık atarak yere yığıldı ve Arthie kulaklarındaki çınlamayı silkeledi.

Vampir titremeye başladı. Arthie, Matteo geriye düşene kadar kaşlarını çattı, kahkahası arkasındaki dolapların camlarını titretti. Yaradan koyu kırmızıdan daha koyu, kalın kan sızıyordu, Matteo'nun soluk, fildişi tenine zıt bir renkte. Ölü deri. Ölü kan. "Bu gömleği seviyordum."

Uşak acı içinde haykırdı.

"Merak etme, yaşlı dostum," dedi Matteo, iki ince parmağıyla ve yüzünü buruşturarak bronz mermiyi dikkatlice çıkardı. Yaranın etrafındaki deri ölümcül bir renge bürünmüştü. Ona neredeyse acıyacaktı, ta ki o ona bakıp kibirle yavaşça göz kırpana kadar. "Her iyi aşk hikayesi kalbe saplanan bir mermiyle başlar."

Arthie, bu sözlerin damarlarında dolaşmasından hoşlanmadı. Şırıngayı eline aldı. "Bir dahaki sefere öldüğünden emin olacağım."

"Şiddetten nefret ederim!" Matteo arkasından bağırdı.

Jin'i yanına alarak gecenin karanlığına doğru ilerledi. Sokağın başına bakmadan önce, üniformalı adamların artık orada olmayacağını biliyordu, Matteo Andoni'nin onlar üzerinde herhangi bir etkisi olduğuna inandığı için değil, karanlıkta 337 Alms Place'e yaklaşan genç koşucusunun ayak seslerini tanıdığı için.

Chester sisin içinden nefes nefese ve ter içinde çıktı, kapıyı sokak tarafından tuttu. Sarışın kafası ay ışığında parlıyordu.

"Spindrift'e giden Yabanıl Muhafızlar. Bir baskın olacak."

2 JIN

"Spindrift'e hoş geldin. Bilmen gerekenler şunlar," Jin, o sabah açılış öncesinde yeni işe başlayan çalışana böyle demişti. "Yedi çan çaldığında çay salonu kapıları kilitlenir. İçeriye müşteri alınmaz, herkes dışarı çıkar. İstisna yoktur, gülümseme ne kadar çekici olursa olsun. Camların üzerine panjurları indirin ve arkaya gelin. Şimdi, bu kitaplığı karıştırın ve o çerçeveleri indirin. Şuna bakın, kan evi neredeyse açılmak üzere."

Yeni kız titredi. Jin onu suçlayamazdı.

"Kabine doğru git," diye devam etti. Yapacak çok işi vardı, ama kimse ona bu işi, her şeyi parça parça, fikir fikir yaratan kişiden daha iyi gösteremezdi. "Şu vazoyu indir. Sağdan açılan masanın üzerine koy. Rafın yanına gel, her iki taraftaki mandallara uzan, yatak açılacaktır. Burada neler olduğunu düşünmezsen daha iyi olur, değil mi? Tabii bu senin hoşuna gitmiyorsa." Göz kırptı. "Dışarı çık. Kabin duvarları arasındaki boşluk var ya? Orayı uzan, kapıyı çek, kapat."

Onun hayranlığını görmek için bir an durdu. "Artık kabinimiz bir yatak odası oldu. Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yap. Oh, ve üniformalarını hazırladığından emin ol. Biri, kibar, aristokrat müşterilerimize hizmet etmek için, diğeri ise her kesimden gelen vampir dostlarımız için biraz daha çekici."

Kız onu takip ederek salona çıktı. Masalarda, temizlenmesi gereken küçük şeker küpleri ve krema kapları vardı. Havada çay kokusu vardı. Jin, geçen bir garsondan bir tepsi aldı ve onu yeni kızın eline tutuşturdu, seramik kapları tepsiye koydu.

"Diğer tüm masalar katlanabilir. Önce ikiye katlayın, sonra doğrudan yere doğru, şöyle. Sandalyeleri duvara kaydırın ve oradayken bu kolu itin ve arkanıza yaslanın, bir kanepede oturacaksınız ve sizi karşılayacak."

Jin geriye yaslandı, kanepede otururken havada süzülerek yumuşak bir yastığın içine girdi. Bacaklarını kaldırdı ve kollarını kaldırdı. "Burası Spindrift. Gündüzleri çay salonu, geceleri kan evi."

Şimdi, saatler sonra, tersini yapma zamanı gelmişti.

Saat kulesi ikiye vurduğunda, Jin ve Arthie, sahibi kadar keskin, tuğlaları onun hırsı kadar parlak olan Spindrift'in arka kapısından içeri daldılar. Burası daha canlı olamazdı. Jin her zamanki gibi durakladı ve bu sıcak kucaklamanın tadını çıkardı.

Arthie cep saatine baktı. "Barış ekibi gelene kadar on yedi dakika var."

Sadece dokuz dakikaya ihtiyaçları vardı. Dört dakika ortalığı temizlemek, beş dakika da mekanı dönüştürmek için. Bu işi çok iyi biliyorlardı.

Işıklar kısılmıştı, gece yarısı kalabalığının üzerinde büyüleyici bir parıltı yaratıyordu: ziyafet çekmeye gelen ölümsüzler ve ödeme almaya gelen kan tüccarları. Ekip masaların arasında koşturuyordu, kırmızı şarapla dolu çay fincanlarını doldururken sürahiler parıldıyordu. Vampirler uzanmış, sessizce konuşuyor, tatlı ve derin kahkahalar atıyorlardı. Bazıları günün gazetelerini okuyarak dinlenirken, diğerleri koyu renkli lambri duvarların yanında toplanmış, üst yarısını süsleyen çiçekli damask desenlerin gölgesinde duruyorlardı. Uzakta, bir vampir ve bir kan tüccarı özel odalardan birine girerken, başka bir çift yan odadan çıkıyordu.

Bunlar, Athereum olarak bilinen snob elit topluluğuna özel erişimi olan vampirler değildi, ama yine de lordlar ve leydiler gibi giyinip davranıyorlardı ve bu, Jin'i Spindrift ve Arthie ile birlikte yarattıkları cazibeyle daha da gururlandırıyor.

Spindrift bir işten daha fazlasıydı. Sadece yetim ve terk edilmiş çocuklardan oluşan ekibi için değil, herkes için güvenli bir yerdi. Ettenia'da vampirler, bir katliam onların varlığını aniden göz kamaştırıcı bir ışığa maruz bırakana kadar, onlarca yıl boyunca nispeten gizli bir şekilde, yaşayanlardan ayırt edilemeyecek şekilde yaşamışlardı.

Yirmi yıl önce, Beyaz Kükreyen Kurt sokakları vahşete boğmuş, boğazları parçalayarak bölgede kırmızı kan nehirleri akıtmıştı. Kurt kurbanlarının kanını içmekten çok onları parçalamış olsa da, hayatta kalanlar dişleri ve kırmızı bakışlarından bahsetmişti. O bir vampirdi, ancak o zamanlar kimse bunu bilmiyordu ve sorumlunun hiç bulunamaması garipti.

"Sanki saldırı bir amaç için yapılmış gibi," derdi Arthie bazen.

Sonuçta, korku yeterince uzun süre içten içe büyüdüğünde nefrete dönüşürdü. Dünya her zaman karanlıkla doluydu, Ettenia sadece ona yeni bir isim vermişti.

Bu hiç de zor bir görev değildi, çünkü vampirler başlangıçta avcıydılar ve bu neredeyse çok kolaydı. Gizemli bir adam kadınları para karşılığında öldürüyor mu?

Suçu vampirlerin üzerine at. Aldatan kocasını öldürmeye karar veren bir kadın mı? O kadın ölümsüz olmalıydı. Vampirlerin çoğunun terbiyeli davranması önemli değildi ve zengin vampirler kimse fark etmeden yüksek sosyeteye karışabilseler de, sıradan vampirlerin gölgelerden başka bir yeri yoktu ve bu nedenle kana nadiren ulaşabiliyorlardı.

Vampirler, kurbanlarını kurutmamak için beslenirken kendilerini dizginlemek zorunda kalabilirlerdi, ama onlar kuduz değillerdi. Kurbanlarına sessizce dişlerini geçirip kanlarını içebilecekken, cinayet şölenine çıkmazlardı. Beyaz Kükreyen Kurt, saldırdığı sırada farklıydı: yarı vampir, yaşayanlar ve ölümler arasında kalmış biriydi.

Geleneksel olarak, bir vampir, ölümün eşiğinde olan bir kişi vampir kanı içtiğinde doğardı. Ölümsüz bir varlık tarafından kanları emilmiş olsun ya da başka bir şekilde ölmüş olsun, süreç aynıydı: O değerli saniyeler içinde yeterli miktarda vampir kanı içmek, işi bitirirdi.

Yarı vampirler farklıydı. Onlar hala hayattayken, genellikle kendi iradeleri dışında vampir kanı ile beslenirlerdi, bu da onlara yaşayanların tüm enerjisini ve *hatta daha fazlasını* verirdi, farkında olmadan masumlara acı çektirecek kadar.

Diğer vampirlerden daha zayıftılar, ama yine de insanlar gibi tam vampir olabiliyorlardı. Hem tam hem de yarı vampirler hayatta kalmak için kan içerlerdi ve ikisi de aynada yansıma yapmazdı. Tam vampirler gölge yapmazken, yarı vampirler gölge yapardı. Dönüştükleri yaşta donmuş olan tam vampirlerin aksine, yarı vampirler insanlardan çok daha yavaş bir hızda olgunlaşır ve sonunda dururlardı.

Her ne olursa olsun, Spindrift'te vampirler bir süreliğine kendileri olabiliirdi. Jin semsiyesini döşemeye vurdu ve odadaki herkesin dikkatini çekti. Kızıl gözler ona doğru döndü, bu da vampirlerin doyana kadar beslendiklerinin işaretiydi.

"Toparlanın," dedi Arthie. "Spindrift on dakika sonra kapanıyor."

Gürültü yumuşak bir uğultuya dönüştü. Vampirler sessiz tiplerdir, pek bir şeyden etkilenmezler. Keskin işitme duyuları ve yüksek hızları göz önüne alındığında, bu gayet mantıklıydı. Birkaç kişi son dakikada kanlı çay fincanlarını işaret etti; çoğu, Spindrift'te uzun süredir bulunmayan Jin'in özel hindistan cevizi kanı karışımını istedi. Diğerleri ise memnuniyetle iç çekerek, dişlerini geri çekerek ve birbirlerinin ellerinin sırtına iffetli öpücükler kondurarak ayrıldılar.

Jin ve Arthie işe koyuldu.

"Matteo Andoni'nin evinde olanları bana anlatmak ister misin?" diye sordu Jin, panjurları indirirken.

Karanlık bir leke gördü ve birine paspas attı. "Onu vurdun."

"Sen o tonda konuştun diye," dedi Jin ve Arthie, en popüler ve az giyinmiş kan satıcılarından birine başını eğdi.

Çoğu kan satıcısı büyük cam şırıngaları doldurup işini bitirirken, bu satıcı hizmetlerini özel odalarda sunuyordu; burada vampirler doğrudan kaynaktan içebiliyorlardı. Jin, vampirlerin dişlerinden ve odada yaşanan diğer şeylerden kaynaklanan coşkunun avantajları olduğunu düşündü.

"Ne tonu?" diye sordu Arthie, bir sürahiyi eline alarak. Gözleri, içindekinin kırmızı rengini yansıtıyordu.

Jin kaşlarını kaldırdı. "Jin, lütfen bu yakışıklı adamı vur" diyen ses tonu.

"O zaman, ahlak eksikliğinden beni sorumlu tutamazsın."

"Ahlak. Aradığın kelime..."

"Bunu ve daha fazlasını iki dilde söyleyebileceğimi biliyorsun, ikisi de Ettenian'dan çok daha fazla harfe sahip, bu yüzden bana patronluk taslama, Jin," diye tersledi. Jin geri çekildi ve durakladı. Arthie de bir bez almadan önce durakladı. "Bana öyle bakma."

"Matteo seni gerçekten kızdırdı, değil mi?" Jin gülmemeye çalışarak sordu. Matteo'nun gamzesini gösterip ona bir aşk hikayesi önerisiyle alay etmesi yüzünden Arthie'nin bu kadar sinirlenmesi sevimliydi, bunu itiraf etmeliydi.

Cebindeki saati *öfkeyle* kapattı.

Jin ellerini çırpıttı ve odadakilere seslendi. "Gecenin erken bitmesinden dolayı üzgünüm dostlar, ama lütfen burayı terk ederseniz çok minnettar olurum."

Sandalyeler geri çekildi, bozuk paralar tıkırdadı. Son vampirler başlarını sallayarak, el sallayarak ve şapkalarıyla selam vererek arka kapılardan dışarı çıktılar. Herkesin kalbi atıyor, yüzleri kızarıyordu. İyi beslenmiş vampirler, yaşayabilecekleri en yakın duruma gelmişlerdi.

Salonun boşalması üç dakika kırk dokuz saniye sürdü ve ardından gerçek kaos patlak verdi.

"Reni!" diye bağırdı Arthie. "Çay!"

Reni iyi çay demlerdi. Her zaman doğru demleme süresi, mükemmel renk. Arthie'nin sabah saatlerinde onun salonda dolaşmasına izin vermesinin tek nedeni buydu, kendisi kanı tercih etmesine rağmen. Garip bir adamdı. Taze demlenmiş çaydanlıklar

ocakların üzerine gürültüyle kondu, hazır olanlar ısıklık çaldı ve çok geçmeden, sabit eller kanın kokusunu maskelemek için buharlı ayı kaselere döküyordu.

Bu, Jin'in damarlarında akan bir ritimdi.

"Hızlanın," diye bağırdı Arthie, kitaplığı yerine kaydırıp arka kapıyı kilitleyerek. "Onu bırakın, ön kapıyı açın. Chester, bardaklar. Siz üçünüz üniformanızı giyin, geri kalanınız gözden uzak durun."

Spindrift'in bir kan evi olduğı sır değildi. White Roaring bunu biliyordu. Mürettebat bunu biliyordu. Boynuzlu Muhafızların her üyesi bunu biliyordu. Fark, kanıtta yatıyordu: Hiçbir kanıt yoktu. Tabii Matteo'nun elindeki şırınga hariç. Jin, onun bunu nasıl çaldığını hâlâ bilmiyordu. Sadece mürettebat kan alma için kullanılan malzemeleri kullanabilirdi ve bunu dikkatli ve tedbirli bir şekilde yapmaları talimatı verilmişti.

"Felix, aynaları getir," diye emretti Arthie, Jin ona kan dolu tüpleri ve sterilize edilmiş cerrahi aletleri ön tarafta döşeme tahtalarının altına koymasını için uzattığında.

Horned Guard birkaç haftada bir yeni bir şey denerdi: ayrıntılı baskınlar, çay ve hindistancevizi sevkiyatlarını geciktirmek için yanlış evraklar, gazetelerde Spindrift'i karalamak.

"Belki de tabancanı saklamalıyız," Jin, tezgahını silerken önerdi. Elbette, herkes bunu biliyordu, ama bilmekle, bunu yüzüne vurmak arasında fark vardı. O, bir zamanlar keski, balta ve diğerk aletlerle çekmeye çalışanların parmak izleriyle lekelenmiş, ona ruhani bir görünüm veren siyah filigranla oyulmuş kabzasına baktı.

Gerçekten de, tek ihtiyaçları olan şey, çok uzaklardaki küçük bir adadan gelen küçük bir kızın küçük elleriydi. Haksızlığa uğramış, aldatılmış, soyulmuş bir kız.

Arthie gecenin faturalarını kaldırdı ve sanki buraya gelirken aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Onlar sıradan eski muhafızlar, Jin. Ne zamandan beri onlardan korkuyoruz?"

Ama Matteo'nun sözleri onu biraz fazla etkilemişti. Bu geceki olaylar onu da kızdırmıştı ve bunun nedeni sanatçının gamzesi değildi.

"Her yeni baskında daha üst düzey bir muhafız gönderiyorlar," dedi.

Arthie yüzünde o ifadeyi yaptı, ağzının bir tarafını aşağı çeken bir küçümseme. "Şimdi işinden şüphe etmeye başlama."

Herkes Spindrift'in kayma, kayma ve tıklama dönüşümünü doğal karşıladı. Arthie hariç. Bunun alışması için geçen haftaları ve Jin'e verdiği yükü asla unutmadı. Arthie hiçbir şeyi unutmadı.

Jin yedi yaşındayken bir kız kardeşi olmasını dilemişti. On bir yaşındayken Arthie onu ölümün kucağından kurtarmıştı. Jin, onun eski püskü ve kirli halini gözlerini kısarak izlediğini hala hatırlıyordu. Babası, en kaliteli yünlü giysiler ve en parlak ayakkabılarla giyinmiş, arabanın penceresinden ona işaret ederek, "Görüyorsun ya, bir gün bu insanlara yardım edeceksin, küçük balıkçıl" derdi.

Babası, rollerin tersine döndüğünü görmek için orada değildi.

Basitçe söylemek gerekirse, o bir şişedeki fırtına gibiydi, küçücük, kaynayan ve yok etmeye hazır. White Roaring onu bıçak kadar keskin ve zekası da aynı şekilde keskinleştirmişti.

Paçavralar içindeki kızıdan, özel dikim takım elbise giyen, mor saçlarını örten fırıncı şapkası takan, ütülü gömleğinin üzerine dar bir yelek giyen, manşetleri düzgün, yakası dik, takım elbisesinin ceketini her zaman *açık tutan* bir ustaya ne kadar da uzaklaşmıştı. Ceket, beline düşük ve eğimli bir şekilde asılan kemere uyuyordu, tabancası açıkça görünüyordu.

Jin inatçı bir kan lekesini temizlemek için hindistan cevizi fırçasını aldığı anda Arthie, "Hindistan cevizi hakkında bir haber var mı?" diye sordu. Hindistan cevizi kabukları gerçekten en iyi fırçaları yapıyordu.

Spindrift'in ithalatı, Arthie'nin memleketi Seylan'dan gelen çay ve hindistancevizi ile sınırlıydı, ancak adadaki mahsulleri etkileyen bir hastalık nedeniyle, aylardır hindistancevizi stoklarını yenilememişlerdi.

Jin başını salladı. Arthie, sade ve güçlü siyah çaylardan narin beyaz çaylara ve meyve ve diğer aromalarla harmanlanmış özel karışımlara kadar çeşitli yaprak çay kutularını yeniden düzenlerken, gözlerindeki ışığın biraz söndüğünü yemin edebilirdi. Ancak Arthie, papatya veya nane gibi gerçek çay olmayan hiçbir şeyi Spindrift'te demlemeyi reddediyordu.

"En azından çayımız güvende, değil mi?" dedi. Çay olmasaydı, çay salonu da olmazdı. Öte yandan, hindistancevizi sadece kan evi deneyimini zenginleştirmek için kullanılıyordu. "Saraydaki muhbirlerimizden hala haber yok. Pol bugün onların tecrit altında olabileceğini duydu."

Onlar, fısıltıları para karşılığında paylaşmaya hazır hizmetçi, uşak ve ev personeli ağlarına sahiptiler, ancak neredeyse iki haftadır saraydan kimse haber vermemişti.

"*Saray* tecrit altında olabilir mi?" diye sordu Arthie, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak.

Jin başını salladı. Bunun, Ram'ın birinin içeri girmesinden veya dışarı çıkmasından endişe duyduğu anlamına mı geldiğini bilmiyordu.

"Neredeyse geldiler!" Gözcü, kayan masaların ve çınlayan çay fincanlarının gürültüsünün üstüne bağırды. Jin gerildi.

"*Dulce periculum*, kardeşim," diye hatırlattı Arthie, sol kolunu kaldırarak kolunu kaldırarak hatırlattı.

Sağ elinin arkasını, onun elinin arkasına vurdu. parmak eklemleri birbirine çarptı. "Sen ve ben, belaya bulaşmak için yaratılmışız."

Son kanepede duvara katlanıp mürettebatın geri kalanı ortadan kaybolurken, Spindrift'in buzlu cam kapılarından silüetler göründü. Jin katlanır masayı yukarı çekti ve arkasına geçti. Arthie onun önündeydi.

Kapılar çalınmadan açıldı ve beş üniformalı muhafız içeri girdi. Göğüslerinde gümüş iplikle işlenmiş, şeytani boynuzları olan bir kafanın silüeti vardı. Ettenia'nın en son maskeli hükümdarı Ram'ın amblemi.

Bir garson hızla öne çıktı. "Merhaba beyler. White Roaring'in en iyi çayından bir fincan ister misiniz? Royal Ettenian benim favorimdir."

Muhafızlar şaşkın görünüyordu. Kendine saygısı olan hiçbir çay salonu bu saatte açık olmazdı, ama Arthie onları boğmak, adamları biraz sersemletmek ve dikkatlerini dağıtmak, zaten bildikleri şeylerle alay etmekten hoşlanıyordu — özellikle de alternatifin garip bir sessizlik olması durumunda.

"Ceylani Supreme'i deneyin. Ülkedeki en iyi çay, gerçekten," dedi başka bir ekip üyesi, lavabodan başını kaldırarak. "Başkenti boş verin."

"Ben her zaman Crimson Gem'i tercih ederim," dedi üçüncü bir adam, eğilerek. "İyi baharatlı pekoe'den daha iyisi yoktur."

Arthie bir çay olsaydı, o çay olurdu. Özenle demlenir ve yapraklar açıldıkça topraksı, dumanlı alt tonları ortaya çıkaran doğru miktarda baharatla demlenirdi. Mükemmellik ister, en iyisini sunar ve buna uymayan her şeyi acı bir tatla cezalandırırdı.

"Beyler." O, işaret üzerine başını eğdi. Jin, Arthie'nin mor saçlı başının arkasını görebiliyordu, ama onun gülümsemesinin bir bıçak sırtı kadar keskin olduğunu biliyordu. "Gürültü şikayeti mi? Sabahın ikisinde çay fincanlarının tıkırdaması biraz... rahatsız edici olabilir, anlıyorum. Sabah misafirlerimiz için her zaman temizlenecek ve hazırlanacak çok şey var."

Sorumlu olan adam göğsünü şişirip yaklaşarak ayaklarını yere vurarak yaklaştı. Üniforması açık griydi ve diğerlerinin koyu siyah üniformalarından farklıydı. Keşke o ahmakların ihtiyaç duyduğu tüm kanıtların

ayaklarının altındaki döşeme tahtalarının altında olduğunu bilseydi. "Kendini kral sanıyorsun, Casimir. Yasaya karşı geliyorsun."

"Duydun mu, Jin? Artık Kral Arthie benim." Muhafızlara döndü. "Senin gibi adamların, anladıklarını sandıkları kelimeleri karalayarak çıkardıkları yasalar mı? Sizin kadar zinde olmayan herkesi aşağılayan yasalar mı?" Geriye yaslandı ve elini bar tezgahının üzerine attı. Işıktaki gerçekten zinde görünüyordu: solgun ve neredeyse hastalıklı bir beyazlıkta. "Hayır, Çavuş. Beni kapsamayan bir yasaya karşı gelemem."

Haklıydı. Ettenian yasaları beyaz adamlar için yaratılmıştı, genellikle onların solgunluğunu paylaşmayan herkesin zararına. Matteo Andoni gibi biri, Arthie gibi birinden çok farklı bir hayat sürebiliyordu.

Çavuşun gözleri heyecanla parladı. "Hassas bir konu, değil mi? Kirayı ödemekte zorlandığını duydum. Senin gibi insanlar kurallarımızın olduğu bir yere geldiklerinde sorun bu oluyor. Seni ve arkadaşlarını evden çıkarmak sadece an meselesiymiş diye duydum."

Jin kaşlarını çatı. Binaya ait tüm ödemeleri zamanında yapmışlardı.

"O zaman kulaklarını temizletme zamanı geldi," dedi Arthie, hiçbir şey belli etmeden. "O zaman neden beni öldürmek ister gibi bakıyorsun?" diye sordu çavuş

gülümsemeyle sordu.

"Oh, bu sadece benim yüzüm," diye cevapladı Arthie. "Kendi yaralarını yalamak zorunda kaldığında kanın tadını alırsın, anlarsın ya."

Çavuş bir dakika boyunca bakakaldı, muhtemelen söyleyecek bir şey arıyordu, sonra başını diğerlerine doğru salladı. "Aramaya başlayın."

Jin, bir masa ve sandalyenin uzak duvara çarpmasıyla irkildi, ardından birkaç tabure de aynı şeyi yaptı. Adamlar çay salonunu oyun alanı gibi kullanıyorlardı, artık تنها kabinler haline gelen özel odaların yakınındaki zeminleri parçalıyorlardı, içlerinden biri başını eğip boş bir şekilde ortaya çıktı.

"Burayı mahvetmenizi söylemedim," dedi çavuş yorgun bir sesle. "Yer döşemelerini kaldıracaksanız, içi boş olan yerleri bulun."

"Ne kadar düşünceli," dedi Jin ve sesini alçaltarak Arthie'ye sordu, "Ödemelerde geciktiğimizden ne bahsediyor?"

Arthie hiçbir şey söylemedi. Bir şey kırıldı.

Jin iç geçirdi ve çenesi, mekanı talan eden adamlara doğru kalktı. "Orada yardıma ihtiyacınız var mı?"

Onlardan biri alaycı bir gülümsemeyle ön kapının yanında çömeldi ve parmak eklemleriyle tahtaya vurdu. Jin, tezgahın arkasında olmasına rağmen, o lanet olası yankıyı duyabiliyordu.

Çavuş Arthie'ye baktı.

Arthie ona baktı. "Yapın. Sizi durdurmayacağım."

Jin onu durdurmak istedi. Hayatının zarar görmemesini istedi. *Spindrift'in* zarar görmemesini istedi ve bunlar aynı şeydi. Çavuş bıçağını yıpranmış döşeme tahtalarının altına sıkıştırdı.

"İkinci anahtarı patlat," diye fısıldadı Arthie Jin'e.

Matteo Andoni, bunun işleri lehlerine çevireceğini düşünüyorsa, onu açıkça sarsmıştı. Ampulü patlatmak, en eski numaralardan biriydi. En aptalca olanı. En amatörce olanı.

"*Jin*," diye dişlerini sıktı.

Bir gün onu öldürecek ve o da bunu şikayet edecek kadar ölü olacaktı.

Uzun zaman önce tezgahın altına yerleştirdiği arızalı güç anahtarını bastırdı ve kaçak kıvılcımı lanetledi. Üstlerinde, asılı ampullerden biri patladı ve tısladı. Işık parlaklaşıp endişe verici bir vızıltı çıkardığında adamlar yukarı baktılar, sonra ampul parçalanarak üzerlerine cam yağdı. Tel sallandı, kopuk kaldı ve çavuş cam parçalarını silkeledi ve işine geri döndü.

Bu çok işe yaradı. Işık alanı karartmıştı, başka bir şey yoktu. başka bir şey yapmadı.

Adamlara, "Özür dilerim. White Roaring'in bu tarafında durumun nasıl olduğunu biliyorsunuz. Burada elektrik oldukça değişken olabilir" dedi.

Adamlara ise, "Özür dilerim. White Roaring'in bu tarafında durumun nasıl olduğunu bilirsiniz. Buralarda elektrik oldukça dengesiz olabilir," dedi.

Burası, toplumun terk ettiği White Roaring'in tarafıydı, burada silah sesleri atların kişnemesi kadar sıradan bir şeydi. Spindrift, yarı dışlanmış, yarı soyluların yaşadığı bu bölgenin kenarında, çevresindeki yıkıntılardan sırf iradesiyle yükselmişti. Patronların ağzından kaçan her yeni sırta, Arthie bir ya da birkaç yetkiliyi cephaneliğine katarak, Spindrift'i taçları olarak slumları kendi krallıklarına dönüştürdü.

Ve Ram, artan baskınların da açıkça gösterdiği gibi, bunun acı verici bir şekilde farkındaydı.

Yine de, muhafızlar hepsini asmaya yetecek kadar kanıt bulmaya saniyeler kalmışken, Arthie hiç bu kadar rahat görünmemişti.

Çavuş döşeme tahtasını yerinden söktü. Uzun bir sessizlik ve mırıldanma oldu, sonra o ve diğerleri ayağa kalktılar ve Jin, döşeme tahtasının altındaki boşluğun... boş olduğunu gördü. Birkaç dakika önce Arthie'nin o deliğe hem şırıngayı hem de kan şişesini koyduğunu görmüş olmasına rağmen, ortada ne şırınga ne de kan şişesi vardı.

"Görünüşe göre boşuna uykunu kaçırmışsın," dedi Jin, çenesini ellerine dayayarak.

"Söylemiştim," dedi Boynuzlu Muhafızlardan biri, yüksek sesle esneyerek.

Çavuş ona kötü bir bakış attı ve aynı bakışı Arthie'ye de yöneltti. "Sen kendini..."

Arthie kapıyı açarak onun sözünü kesti. "Ne söyleyecekseniz söyleyin Çavuş, ben bunu düşünmüyorum, biliyorum."

Güç gerçekten de değişkendi ve White Roaring'in sürekli değişen manzarasında Casimir'ler dokunulmazdı.

3 ARTHIE

Dökülen çay ve kırılan fincanlar hapishane hücrelerinden iyiydi ve mürettebat temizliğe başladığında ortalık şenlik havasına büründü. Arthie kapıları kilitledi ve buzlu camdan Boynuzlu Muhafızların geri çekilen arabasının izini izledi.

"Eşyalarımıza ne olduğunu bize anlatmak ister misin?" diye sordu Jin, koyu yeşil paltosunu koluna asmış halde. Biri ona bir fincan çay uzattı ve o, bergamotun tatlı, keskin kokusu ve yumuşak lavanta aromasıyla harmanlanmış yoğun kokuyu içine çekti. Lady Slate en sevdiği çaydı. Onun kadar zarif ve düzenli olan bu çay ona çok yakışıyordu.

"Evet, patron, her şey nereye gitti?" diye tekrarladı Chester ve diğerleri işlerini bırakıp dinlemeye başladı. Yürümeye başladığından beri Arthie ve Jin'le birlikteydi ve Spindrift onun tek bildiği yerdı.

"Hâlâ burada." Arthie döşeme tahtasını kaldırdı ve oyuk alanın her iki yanından Felix'in aynalarını çıkardı. Arkalarında, daha içerde, kan evinin zulası vardı. Arthie onlara panelleri gösterdi. "Hatırladınız mı?"

"Bana söylemedin," dedi Jin kaşlarını çatarak, fincanı diğer elindeki tabağa koydu. Felix küçük parmağını kaldırarak bir yudum daha aldığıında, gözlerini devirme isteğine direndi.

"O zaman neden ampulü kırdın?" diye sordu Reni, her zamanki gibi somurtkan ve sessiz.

Arthie panelleri ona uzattı. "Çünkü işini bilen her gardiyan aynayı gördüğü anda tanır, ama ışık yanıp söndüğünde yukarı baktılar ve aynaları gizleyecek kadar gözleri kamaştı."

Şaşkın baş sallamalar oldu.

"O lahana şapkalılar yaklaştı!" diye bağırdı Chester. Durum gittikçe kötüleşiyordu. Kimse söylemedi, ama mürettebattaki herkes bunu biliyordu.

Ettenia bir krallıktan imparatorluğa dönüşmüş olsa da, yönetim organı aynı kalmıştı. Konseyin maskeli hükümdarları nasıl atadığı kimse bilmiyordu ve kimse maskelerin ardındaki yüzleri bilmiyordu. Ram'dan önce Kartal vardı, ondan önce de Tilki, her zaman sınırsız, engelsiz, dizginlenemeyen bir güce sahipti.

Koç farklıydı, vampirlerden korkan halkla ittifak kurdu, vampir-insan yasalarını değiştirdi ve güçlendirdi, her Etteniyalı'nın endişelendiği şeyleri yüksek sesle dile getirdi. Önceki hükümdarlar bunu yapmaktan memnunken, vampirlerin varlığını kabul etmek kadar basitti. Etteniyalılar, tanımadıkları birinin taç giyip, yavaş yavaş dünyayı ele geçiren bir ülkeyi yönetmesine izin vermekten hiç bu kadar mutlu olmamışlardı.

Ancak Arthie, Koç'un Ettenia'nın kolonilerini kontrol ettiği gibi Spindrift'i kontrol etmesine izin vermeyecekti.

"Kimse Spindrift'i bizden alamayacak." Jin'in endişesinin nedenini bilerek onun gözlerine baktı. "Ve hayır, Jin, bizim mal sahibimiz bile alamayacak."

Bu, bu gece halledeceği bir sorundu.

Spindrift, bu ülkenin ona yaptıklarının intikamının sadece bir parçasıydı. Ettenialılar onun küçük Ceylan adasını bulup kendi isteklerine göre işledikleri için, çay yapraklarından bir iş kurmuştu. Kırmızı üniformalı Ettenli askerlerin çalmadıkları hayatlar, hastalıklar ya da ormansızlaşma nedeniyle kaybolmuştu. Bu da, böyle bir felakete hazırlıklı olmayan ülkede heyelanlara ve sellere yol açmıştı. Tek nedeni, kauçuk ve çay gibi ürünler için yer açmak istemeleriydi.

Ceylan'ı ele geçirdiler ve sanki onurlu bir unvanmış gibi ona *koloni adını* verdiler, oysa aslında hem insanları hem de toprağı mal olarak gördüler ve kötülüklerini övünerek tekrar tekrar yaptılar.

Eğer zirvedekiler kâr için halkının kanını akıtmak istiyorlarsa, onlara kendi ülkelerinde bunun bedelini ödetir, sırlarını ele geçirir ve ellerinden geldiğince büyük bir yıkım yaratırdı.

Spindrift'in sadece intikamının *bir parçası* değil, intikamının özü olduğunu düşünüyordu, ancak Calibore da ona yakındı.

Ettenia'nın hatırlayabildiği kadarıyla, yoğun White Roaring Meydanı'nın ortasındaki kaideye bir tabanca sabitlenmişti ve zaman ve yaş, efsaneleri ve söylentileri onun parlak yüzeyine yapıştırmıştı. Bunlar, umutsuzluktan doğan, çaresiz dillerle aktarılan masallardı.

Calibore'u çeken kişi bizim kurtarıcımızdır. Calibore'u kullanan kişi Ettenia'nın gerçek ve hakiki lideridir.

Arthie bunların hiçbirini değildi, sadece dikkatli bir kızdı. Bir kabus gibi bir hayat yaşadığı için masallara inanmak zordu ve efsaneler iş için iyi oluyordu.

Tabanca, Ettenia ekonomisinde yeni bir pazar yaratmıştı; tüccarlar, şans tılsımlarından iyi bir tutuş vaat eden merhemlere kadar her şeyi satıyorlardı.

Ancak Arthie, böyle bir tüccarı gölgeli bir sokaktan bir memurun büyük malikanesine kadar takip edene kadar, monarşinin bu işe karıştığını fark etmemişti.

Kalabalık bir insan topluluğu, harcanan para ve ödenen vergiler anlamına geliyordu ve bu planda Ettenia en büyük kuklacıydı. Jin'i de yanına alan Arthie, Beyaz Kükreyen Meydan'ın Boynuzlu Muhafızlar tarafından kordon altına alınmasını ve tabancanın, açıkça bakım için iki adam tarafından gizli bir aletten kolayca çıkarılmasını izleyip bekledi. Calibore bir aldatmacaydı: Tabanca, umutlu Ettenialıları sömürmek için yapay olarak yerine sabitlenmişti. Yine de tabanca özeldi: gümüş rengi ve tuhaftı, tertemiz bir haznede tek bir mermi vardı. Başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu, evet, ama onu yerinde tutan bir efsane yoktu.

Arthie, Ettenia'nın halkına yaptıklarını ilk elden görmemiş olsaydı, Jin'in gerçeği öğrendiğinde hissettiği kadar ihanete uğramış hissedebilirdi. Bunun yerine, o kadar keskin, o kadar yoğun bir sevinç hissetmişti ki, neredeyse on yıl sonra bile, bugün bile bunu hatırlıyordu.

Arthie, ebeveynleri onun yerine göç eden, ayakkabılarındaki dikenleri yumuşatan ve farklı olmanın getirdiği bıçakları körelten Jin gibi değildi. On yıldan fazla bir süre önce bir gemiyle Ettenia'ya gelmişti. Yalnız ve açtı, bildiği hiçbir dilde iletişim kuramıyordu. Tek yapabileceği şey gözlemlemektir.

Dolandırıcılığın inceliklerini öğrenmek, cilalı ayakkabılar ve favorileri olan her erkeğin iyi iş olarak adlandırdığı oyunu oynamak haftalar sürmüştü. O hala bir çocuktı, ama dünyanın acımasızlığını ilk elden gördüğünüzde, siz de biraz acımasız olursunuz.

Calibore kadar karmaşık bir sahte efsaneyi sürdürmek için çok sayıda insanın katılımı gerekiyordu ve Arthie, ihtiyacı olan şeyi takas etmek için yeterince geveze ve gizli geçmişleri olan insanlar buldu: yıllardır süren plan hakkında bilgi. Jin geri kalanını halletti, ona neden belirli bir açının öğleden sonraya göre sabah daha iyi olduğunu anlattı, zaman çizelgesini mükemmelleştirirken eline pipetli bir hindistancevizi tutuşturdu.

Günlerce süren planlamanın ardından, White Roaring Square onun ilk hedefi oldu ve öğleden sonra ışığında insanların ona bakışlarını asla unutmayacaktı.

Alçından tabanca çeken kız. Tozlu ve kirliydi, ama umursamadı. O gün amacını bulmuştu. Calibore çevresinde görevli

onu tutuklamak istiyor gibi görünüyordu, ama tabancayı çıkardığında geri vermek zorunda olduğuna dair bir yasa yoktu.

Tabanca onundu.

İlahi bir el bekliyor değildi. Uzun zamandır unutulmuş bir büyücü tarafından gelecekteki bir kral için oraya bırakılmamıştı. Ettenia'nın sahip olduğu birçok eserlerden sadece biriydi. Bu kelimenin yeniden tanımlanmasını hiç istememiş olan ülkeleri *medenileştirmek* için ganimet topluyorlardı.

Arthie, ölen ailesi, ölen komşuları ve harap olmuş ülkesi gibi, bu konuda bir iki hikaye anlatabilirdi. Her şey ticaretle başlamıştı, ama her Ettenyalı, akıl almaz, hayali bir üstünlük duygusuyla doğmuştu ve onlar için *ticaret* kelimesi, *almak* anlamına geliyordu. Ettenia fethetti ve EJC arkadan gelip, istediği her şeyi kapıp aldı.

Calibore'un aldatmacası olmasaydı, Arthie asla gerçek amacını bulamazdı: intikam. Bu aldatmaca olmasaydı, kendi derisinin içinde hapsolmuş kalır, acısından kurtulamaz, öfkesini serbest bırakamazdı. O günden beri, Boynuzlu Muhafızlar onun bir hata yapmasını, yanlış adamı vurmasını veya doğru belgeyi çalmasını, onu yakalayıp hapse atmak için herhangi bir şey yapmasını bekliyorlardı.

Ama o yasalara uymaktan çok, onları esnetiyordu. Silah taşımaktan çok, meydan okumasını taşıyordu - ve bunlar aynı şey değil miydi?

Jin şemsiyesini aldı ve Arthie'ye paltosunu uzattı. "Ev sahibimizi ziyaret etme zamanı mı?" diye sordu.

O başını salladı. "Ona birkaç soru sormalıyız."

Arthie, kapılar arkalarından kapanırken yakasını çekti ve Spindrift'in içindeki gürültüyü susturdu.

Jin en sevdiği açık sırtlı eldivenlerini giydi ve yolun sonunda, sahteci eskiden yaşadığı terk edilmiş deponun önünden geçerken hüznle iç geçirdi. İki katlı bina, güneş ışığı arayan bir yosun gibi denize doğru eğilmişti.

Caddenin karşısındaki gaz lambalarının altında, fahişeler satış için bekliyor, puolarından dumanlar yükseliyor, White Roaring'in bu tarafındaki çoğu insan gibi açlıktan kıvranan, çemberi olmayan etekleri vardı. Şapkaları gözlerine kadar indirmiş çocuklar, geç saatlerdeki kalabalığın içinde dolaşıyor, duvin dolandırıcılığı yapıyorlardı. Arthie, kan evinin dört müdavimini kalabalığın içinde fark etti.

Spindrift, onların sokaklarda avlanmalarını ve kurbanlarının ölme riskini, hatta daha kötüsü, ısırıkla gelen sersemlikten uyanıp, rızası olmadan içki içtikleri için Boynuzlu Muhafızlara şikayette bulunmalarını engelliyordu. Spindrift'te vampirler, hizmetleri için insanlara para ödüyordu.

Arthie, işlemlerin her zaman işleri kolaylaştırdığını öğrenmişti. Kimse karşılıksız bir şey yapmazdı, o da yapmazdı.

İster ruhsatsız bir sevkiyatın geçmesini sağlamak için gizli bir ilişki kurmak olsun, ister bir memura gayri meşru çocuğunu hatırlatarak baskından önce uyarı almasını sağlamak olsun. Arthie'nin cepleri doluydu — parayla, sırlarla, insanlarla ve bu, White Roaring'in daha parlak tarafındaki herkesi rahatsız ediyordu.

"Yeni kız nasıl?" diye sordu. Bir başka yeni mağazanın açılışını duyuran bir afiş rüzgarda dalgalanıyordu.

"Anlıyorum," diye cevapladı Jin. "Bence o iyi olacak." "Güzel olmak iyi olmak anlamına gelmez. Dikkatli ol."

"Biliyorsun, dışarı çıkıp biriyle görüşmelisin," dedi Jin sonunda. On yıl önce böyle konuşmazdı. Yüksek sosyete çocuğu olarak, sırf kız olduğu için dokuz yaşındaki Arthie ile refakatsiz dolaşmak skandal sayılırdı. Ama White Roaring'in bu tarafında dünya farklı dönüyordu. "Biriyle flört et."

Arthie ona bir bakış attı. O onun gibi değildi. Etrafta kalpler kırarak dolaşmazdı; kanunlar, sözleşmeler ve kemikler gibi başka şeyler kırardı.

"Peakies'lerin dediği gibi, bir yabancı için güzelsin. Matteo senden hoşlanıyor gibiydi..."

Yüzü kızardı. "Bir kelime daha etme."

Jin güldü ve Arthie yorum yapmayınca yumuşadı. "Sakin ol, Arthie. Ram bize ne atarsa atsın, biz onu atlatırız. Endişelenmeyiz. Endişeyi biz yaratırız."

"Peki ya işletme sahibi tehlikeye girerse?" Bu noktaya gelmesinin sebebi farklı bir oyun oynamasıydı, ama diğerleri de aynı oyunu oynamaya karar verirse ne olacaktı? Koç, çavuş üstüne çavuş göndermeye bıcarsa ne olacaktı?

"İşletme sahibi beş yıldır bizi destekliyor," diye hatırlattı Jin.

Bulutlar ayı tül gibi sarmış, yakındaki bir pencereden dumanlar sızıyor, dışarıdaki tuzlu esintiyle kavga ediyordu. Arthie bu ülkede kazanmak için ne gerektiğini, olasılıkları ve bedelleri biliyordu, her şey kafasında ofisinde tuttuğu defterler gibi hesaplanmıştı.

Jin, onu iki çürük apartmanın arasından bir sonraki sokağa götürdü, böylece tartların ısınmak için boş varillerde yaktıkları ateşlerin yanından geçmek zorunda kalmayacaklardı. Ona bir bakış attı. Kimse onu bu kadar iyi anlayamazdı ve o, gölgelere gözlerini kısarak bakıyormuş gibi yapıp dönüp

zincirli cep saatini onun önünde salladığında kendini daha hafif hissetti. Arthie yelegini okşadı.

Cep saati. "Sen..."

Jin güldü ve saati ona fırlattı. "Hadi, salyangoz," dedi, çoktan önde koşmaya başlamıştı. "Rıhtıma kadar yarışalım mı?"

4

JIN

Jin denizi severdi. Dalgaların *sessizliği*, demirlemiş teknelerin tembel sallanışını severdi. Denizdeki yalanı, kışkırtılmamış bir canavar gibi gücünü maskeleyen sükuneti severdi.

Bu ona Arthie'yi hatırlattı. Arthie, gemilerin iskeletlerinin her yöne doğru çıkıntı yaptığı, kırık kemikler ve üzücü direklerin bulunduğu kuru havuzun önünden geçerken onu bekliyordu. Kayalıkların karşısındaki liman acentelerinin pencereleri karanlıktı, ancak iç kesimlerde, işletmecinin her zamanki gece geç saatlerde uğradığı Eden Çayevi, denizde bir deniz feneri gibi hâlâ aydınlıktı.

Jin, merdivenlerin yanındaki çöp kutusunda titreyen ateş görüncce uzuvlarının kasılmasını görmezden gelerek ellerini ceplerine soktu. *Sarı. Turuncu. Kırmızı. KIRMIZI.* Cep saatinin parıltısı onu kurtardı, ardından Arthie'nin rahatlatıcı hindistancevizi kokusu ve ona yaz ortası gecelerini hatırlatan koyu çay karışımı geldi.

Arthie alevlere ve sonra ona bir bakış attı, sonra söylemek istediğı şeyi vazgeçip saçlarını gözlerinden çekerek, "Hadi şunu halledelim, olur mu?" dedi.

Koyu küfle kaplı taşların bulunduğu rıhtımı geçtiler. Arthie, güven vermek için elini yan tarafına doğru salladı. Calibore'u uğurlu bir tılsım gibi görüyordu, ancak bunun böyle olduğunu asla kabul etmezdi. Jin bunu anlayabilirdi; o da sadece kendine güvenebilirdi.

"Bay Sahibi," diye seslendi Arthie, üç basamaklı merdiveni tırmanarak, ev sahibinin tuzlu havaya maruz kalan masalardan birinde oturduğu açık verandaya çıktı. Çayevi, tuğla yerine ıslak ahşaptan yapılmış ve cila yerine deniz çürüğüyle kaplı üç katlı bir binaydı. Eden, hem mekan hem de servis ettiği içecekler açısından çaya yakışmayan bir yerdi.

"Casimir!" Ev sahibinin sesi şaşkınlıktan çatladı. Küçük bıyığı ve melon şapkası kadar yuvarlak gözlükleri olan, kibar bir yaşlı beyefendiydi. Ayrıca Arthie'nin her ay bir deste duvin vermek için görmekten rahatsız olmadığı birkaç kişiden biriydi.

"Uzun bir gece mi oldu?" diye sordu, çünkü küçük konuşmalardan anlamıyordu.

"Oldukça," diye cevapladı işletmeci, Arthie sandalyelerden birini yere sürükleyerek karşısına oturunca irkildi. Jin, yanındaki direğe yaslandı ve kirli cam pencereye vurdu. Bu görüşmeyi içeride yapmayı tercih ederdi, ama Eden'in içi de pek iyi durumda olmayacağını tahmin ediyordu.

Kapı gürültüyle açıldı ve ince yapılı bir adam dışarı çıktı. "Eden'e hoş geldiniz. Çayımız sizi cennete götürür..." Jin ve Arthie'yi gördüğünde durdu, ikisi de birbirlerine kaşlarını kaldırdı ve dikkatini işletme sahibine çevirdi. "Başka bir şey ister misiniz, efendim?"

Jin, kendilerine sorulmaması nedeniyle hakaret edilmiş mi yoksa onurlandırılmış mı olduğunu bilemedi.

"Oh, içmeyeceğiz, ama sorduğunuz için teşekkürler," dedi Arthie yine de. Ceylani yaprak çayı olmayan çayı içmeyi reddediyordu. "Buradaki arkadaşım bir fincan daha içecek. Yasemin, olur mu?"

Adam, sağduyulu bir şekilde başını sallayan işletme sahibine baktı.

"Ekstra iyi demlenmiş olsun," diye ekledi Arthie. Jin, burnunu çekmekten kendini zor tuttu. Jasmine

Değişken olan bu içecek, mideye fazla acı gelmeden önce tam olarak belirli bir süre demlenmeliydi. Adam tereddüt etti, ama Jin bir bakışla onu susturdu.

Dudaklarını sıkıştırarak, garson içeri girdi ve işletme sahibi Casimir'lerden diğerine baktı. Birlikte geçirdikleri onca yılı mı düşünüyordu? Onların hayatını, onun onların hayatını değiştirdiği kadar değiştirdiklerini mi?

Binaları Spindrift olmadan önce, Stoker Lane'in tepesindeki mükemmel konumuyla parıldayan, White Roaring sakinlerinin görmek için yüklü paralar ödediği kolonilerden gelen eserleri sergileyen Curio adında bir müzeydi. Ta ki Arthie bu eserlerin ortadan kaldırılmasına ve daha da kötüsü, gizemli bir şekilde özel koleksiyonlarla değiştirilmesine karar verene kadar. başkentin en zengin mahallelerindeki on üç evden çalındı.

Tabii ki, hırsızlığı kendileri yapmak zorunda kalacaklardı.

"Neden?" Jin bilmek istemişti. Bu çok iddialı bir plandı: bir gecede iki haftalık iş ve eğer dikkatsiz davranırlarsa, hayatlarının geri kalanını hapiste çürüyeceklerdi.

"Benim olanı almaya geldiklerinde bunu sordular mı?" diye cevapladı. Bu eserler, East Jeevant Company gemileriyle Ettenia'ya getirilmişti.

Jin buna hırsızlık demişti.

"Geri alma," demişti Arthie, Ceylani dilinde bu kelimeyi telaffuz etmekte zorlanarak. O zamana kadar Jin, eski gazeteler ve

demir gibi iradesiyle harfleri öğretmişti.

Bu vahşet ertesi gün tüm gazetelerin manşetinde yer aldı ve Curio'nun itibarını bir gecede yok etti. MANŞETLER "BÖYLE BİR ŞEYİ NASIL YAPABİLİRLER?"DEN "CURIO KİMSENİN FARK ETMEYECEĞİNİ Mİ DÜŞÜNDÜ?"YE KADAR ÇEŞİTLİYDİ.

Ettenia başka bir yerde aynı şeyi yaptığında aynı soruların hiç sorulmamış olması ironikti.

Yine de kimse Curio'nun kendi eserlerini yok edeceğine, hele ki başka bir yerden çalacağına inanmıyordu. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için tek neden bir lanet olabilirdi. Bu yüzden, potansiyel alıcılar aynı lanete uğramaktan korktukları için bina aylarca boş kaldı.

Jin, bir gece Arthie'nin yanında ev sahibinin evine gittiğini hala hatırlıyordu. Arthie on dört yaşındaydı, Jin ise iki yaş büyüktü.

"Burası lanetli," diye hatırlatmıştı ev sahibine. Ne o ne de Jin, *Casimirlar tarafından lanetlendiğini* yüksek sesle söylememişti. "Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, alıcı bulamazsın."

Arthie, ev sahibinin parasının azaldığını öğrenmişti, o kadar ki, onlara baktı ve sonra tabancasına takıldı, sonunda "Ne yapmamı önerirsiniz?" diye sordu.

"Bize altı hafta verin," dedi.

"Burayı düzelterek kârımızın bir kısmını sana vereceğiz," diye devam etti Jin. Düşünüyormuş gibi yaptı. "Diyelim ki yüzde on?"

"Yüzde on beş," diye cevapladı işletme sahibi hemen, tam da Arthie'nin söylediği gibi.

Kadın sırtıttı ve karşı teklifte bulundu. "Yüzde on üç. Lanetli bir yer için en uygunu bu."

Arthie daha sonra Jin'e, ayrıntıları hallettikten sonra, onun teklifini kabul etmesini sağlayan şeyin tabancanın etkisi olduğunu, işletmecinin çaresizliği olmadığını söyleyecekti. Sonuçta, bu hikâyede biraz da olsa masal havası vardı. O, White Roaring'in kurtarıcısı olmayabilir, ama işletmecinin saygısını kazanmıştı, ne kadar isteksizce olursa olsun.

Adam tepsiyle geri döndüğünde Eden Çayevi'nin çanları çınladı. İşletmeci ilk yudumunu aldı ve hemen geri tükürdü, Jin ise onun talihsizliğini acıyarak izledi.

Arthie dişlerini gösterdi. "Beğenmediniz mi, Bay Sahibi?"

Jin, Arthie küçümsediğinde birkaç santim boy uzadığını yemin edebilirdi. Gerçekten de cennete.

"Teşekkür..." Mülk sahibi boğazını temizledi, yüzünü buruşturarak fincanını masanın öbür ucuna itti. Jin dilini ısırды. Deniz kayalara vuruyordu,

gölüyordu. "Teşekkür ederim."

Jin eğilip bir bisküviyi ikiye kırdı. "Biz ısmarlıyoruz."

"Şimdi" — Arthie, adam başka yere bakana kadar işletme sahibine bakakaldı.

— "Biz dedikodu yapan tipler değiliz, ama bazı söylentiler duyuyoruz."

"Yanılıyorsam düzeltin, ama Spindrift ödemelerimizde gecikmiş gibi görünüyor," dedi Jin.

İşletme sahibi hiçbir şey söylemedi, ama ellerini ovuşturdu ve ikisinin de gözlerine bakamadı. Bu, suçluluğunun yeterli kanıtıydı.

"Beş yıldır. Tek bir ödemeyi bile kaçırmadık," Jin sessiz ve yavaş bir şekilde devam etti.

"Her biri bir öncekinden daha büyük," diye ekledi Arthie.

İşletme sahibi, sarhoş bir adamın bardağındaki zarlar gibi tıkırdayan bir kahkaha atarak kafasını kaşdı.

Jin şemsiyesini sıktı. "Bu kahkaha da neyin nesi?"

Alnını silerken, anlamsızca mırıldandı. İşletme sahibi gerçekten de zor durumda kalmıştı.

"Bir dahaki sefere bahis oynayacağım," dedi Arthie Jin'e.

"Sadece iyimser olmaya çalışıyordum," diye cevapladı. Adamdan daha fazlasını bekliyordu. Jin dürüst olmak gerekirse, ihanetten dolayı incinmişti bile.

Arthie keskin bir hareketle işletmecinin yüzündeki gözlüğü kapıp masaya çarptı. Camlar kırıldı ama yerinde kaldı. Bir taş eksik olduğunda temel kusurlu olurdu ve işletmeci, imparatorluğunda kusurlu bir harçtı. İşletmeci şaşkınlıkla geveledi.

"Tak şunu," dedi Arthie.

Dükkan sahibi kıpırdamadı.

"*Tak şunu*," diye tekrarlardı Arthie, sesi gece kadar sessizdi. "Yoksa Jin sana yardım eder."

Jin kuru havuz ve çevresindeki ofisleri taradı. Eden Çayevi'nin camının arkasında, zayıf adam göze batmamak için yeterince akıllıydı. İşletmeci titrek ellerle gözlüğe uzandı, tereddüt ettikten sonra gözlüğü yüzüne taktı.

"Bana haksızlık ettiğinde dünya nasıl görünüyor, görüyor musun?" diye sordu. Bu yüzden Arthie, White Roaring sokaklarının cesetlerle dolmasına gerek duymuyordu. Kendi yöntemleri vardı. Onlar sayesinde temiz kalıyor ve fısıltılar devam ediyordu.

Adam gözlüğü kavradı ve başını salladı.

"Bir daha deneyelim," dedi Arthie. "Beş yıldır anlaşılmamıza sadık kaldığımız halde, Boynuzlu Muhafızlar neden tahliye etmekten bahsediyor?"

"Hatta arkadaş olduğumuzu bile düşünebilirdim," dedi Jin hüzünlü bir gülümsemeyle.

Mülk sahibi... durdu. Titremesi durdu, ellerini ovuşturması durdu. Jin, nefes almayı da durdurmuş olabileceğini düşündü.

"Ailemi tehdit ettiler," dedi sonunda. İtirafı rüzgarda bir fısıltı gibiydi. "İkinizin neler yapabileceğini biliyorum, ama sınırlarınızı da biliyorum. Beni tehdit edebilirsiniz, kasamı boşaltmakla veya kızlarımın evlenmesine asla izin vermemekle tehdit edebilirsiniz, ama onları öldürmeyeceksiniz."

Arthie hareketsiz kaldı.

"Anlaşmamız artık geçerli değil, çünkü iki hafta sonra bina artık benim olmayacak. Ben... çok üzgünüm."

Jin, sesindeki şefkat ve acıma karşısında irkildi. Nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bina artık sahibine ait değilse, kime aitti ve bu onlar ve Spindrift için ne anlama geliyordu?

"Onlar kim?" diye sordu Arthie.

Mülk sahibi ceketinden bir mektup çıkardı ve masanın üzerine koydu. Rüzgâr mektubun kenarlarını yırtıyordu, ama o mektubu yerinde tuttu. Jin direktten uzaklaştı ve Arthie'nin omzunun üzerinden baktı, şeytanın boynuzları gibi kıvrılan o amblemi görünce midesi düğümlendi.

Ram onları kovuyordu. İki hafta içinde.

Arthie işletme sahibine baktı. "White Roaring'i terk edin."

Adamın başı birden yukarı kalktı. Parçalanmış camların ardında gözleri parçalanmış ve komik görünüyordu. "Ama... ama mülklerim."

"Mülkler mi?" Arthie alçak ve gülünçsüz bir şekilde güldü. "Önemli olan tek şey Spindrift'ti ve o artık senin değil. Bu bölgeye bir daha ayak basarsan, seni bir kutuya koyup gönderirim. Mesleğin en son endişeleneceğin şey."

Ailesine zarar vermeyebilirdi, ama bir hakaret hakaretti ve Arthie affetmediği gibi unutmazdı da.

İnsanlar senden korkuyor, Jin bir keresinde söylediğini hatırladı ve kendisi de biraz korktu.

Bu doğru değil, ama olacak, diye cevaplamıştı. Her zaman sınırları zorluyor, daha fazlasını istiyor, kafeste hayvanlarla birlikteyken onları sopayla dürtüyordu.

Sonunda işletme sahibi başını

salladı. "Şimdi," diye emretti.

"Ama... nasıl?" diye itiraz etti adam. "Şehrin dışındaki vampirler!"

"Hayatın bizim elimizde ve sen birinin senden bir yudum almasından mı endişeleniyorsun?" diye sordu Jin.

Son zamanlarda vampirler de insanlar kadar kurban oluyorlardı, iz bırakmadan ortadan kayboluyorlardı. Bu sabah yeni bir haber vardı, yeraltı dünyasında yeni bir tedirginlik dalgası vardı çünkü soruşturma ve araştırmalara rağmen kaybolanlara dair hiçbir şey bulunamamıştı. Mücadele izi yoktu, ceset ya da silah yoktu, fidye notu yoktu.

Jin'in erken yaşta aldığı eğitim sayesinde, vampirleri tanımlamak için kullanabileceği geniş bir kelime dağarcığı vardı. Onlar ölümcül, zalim, gizemli ve güçlüydüler. Hayvani ve kan emici. Güzel ve acımasız. *Tehlike altında olanlar*, bu kelimelerden hiçbiri değildi.

Ölümsüz olmalarına rağmen, oldukça iyi bir fiziğe sahiptiler ve bazılarının elementleri manipüle etme, hatta zihinleri kontrol etme gibi büyüleyici yetenekleri olduğu söyleniyordu. Tehlikeli, korkutucu ve gerçekten de oldukça adaletsizdi, ama onları öldürmek neredeyse imkansızdı, bu da kaybolmalarını daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

İşletme sahibi hıçkırdı ve sonunda, ancak anlayışla açıklanabilecek bir şekilde başını salladı.

Jin başını eğdi. "Şimdi şapkanı alıp kaçmanın tam zamanı."

Adam tekrar başını salladı ve sandalyesinden hızla kalktı. Tahta merdivenlerden aşağı inerken bir ayağına takıldı ve bir kaya gibi sendeledi, ama arkasına bakmadan uzaklaştı.

Dalgalar kayalıkların yüzeyine öfkeli ve huzursuz bir şekilde çarparak, işletmecinin yokluğuna yeni bir ağırlık kattı. Açıldığından bu yana geçen beş yıl içinde, Spindrift'in kapanacağından hiç korkmamışlardı.

Arthie, çay için masaya üç duvin koydu ve Jin'e döndü. "Ben..." diye başladı.

"Ev mi?" diye sordu kadın.

Sakin. Fazla sakın. Ama Jin bunu sorgulayacak kadar bitkin değildi. *İki hafta*. Sadece başını salladı ve Spindrift'in daha ne kadar süre ev olarak tanımlanabileceğini merak etti.

5

ARTHIE

Spindrift'e geri dönen Arthie, paltosunu koluna asıp merdivenlerden yukarı çıkarak ofisinde günün faturalarını hesaplamaya başladı. Jin'e, *yorgunluktan uyuyamadığını* söylemişti. Rakamlar, zihnindeki sis perdesini kaldırmasına yardımcı olacaktı.

Rakiplerinin sevincini görmek, Spindrift'i kaybetmekten bile daha kötü hissettirecekti. Ram dışında sevinecek biri varsa, o da Athereum'du. Yeraltı dünyası, White Roaring'in seçkin vampirlerinin yuvasıydı, kendi kuralları ve düzenlemeleri olan bir toplumdur. Resmi olmasa da, monarşi kadar güçlüydü.

En önemlisi, Athereum, Arthie'nin sıradan vampirleri memnun etmesinden, Arthie'nin onların kibirinden hoşlanmadığı kadar hoşlanmıyordu.

Arthie iç çekerek arkasındaki cam kapılı kapıları kapattı ve ışığı açmaya tenezzül etmeden koltuğuna oturdu. Masasının yanındaki dolabı açtı ve yavaş yavaş azalan hindistan cevizi suyu sürahisini çıkardı. Tam olarak çeyrek fincan doldurup içtiğinde içindeki sıvı sallandı ve bardağını masaya koyduğunda zihni yeniden berraklaştı.

O anda iki şeyi fark etti: Saatler önce kapattığı pencereden bir esinti geliyordu ve pencere pervazında bir silüet belirmişti.

Masasının altındaki ışık düğmesine bastı ve içeri giren kişiyi puslu altın rengi bir ışıkla aydınlattı.

Bir çocuk. Boynuzlu Muhafız.

Pencere çerçevesine, göstermesi gereken sağduyudan çok daha fazla küstahlıkla yaslanmıştı. Onun ofisinde. Onun *evinde*.

"Büyük Arthie Casimir." Sesi, başka bir yerden geldiğini ima eden bir aksanla melodikti ve beyaz saçları alnında belirgindi. Ondan çok daha yaşlı olamazdı.

Boynuzlu Muhafızlar, Ettenian yasalarını her düzeyde uygulamak için çok sayıda rütbeye sahip, büyük bir gruptu. Muhafızların üniformalarının rengi ne kadar açık olursa, rütbeleri de o kadar yüksek olurdu.

Onun üniforması kar beyazıydı. Bir yüzbaşı.

Arthie sandalyesinden fırladı ve adamın omuzlarına sardığı kareli atkıdan tutundu. Ayakları döşeme tahtalarını sıyrarak sendelediler, ta ki Arthie onu duvara fırlatana kadar.

"Seni parçalamamam için bana tek bir iyi neden söyle," diye tısladı Arthie, bıçağını onun boynuna dayayarak. O bir baş daha uzun olabilirdi ve Arthie yalnız olabilirdi, ama umurunda değildi.

"Çünkü sana ihtiyacın olanı verebilirim," dedi adam ve Arthie, sesindeki gerginlikten gurur duydu.

"Şu anda tek ihtiyacım olan şey, mezarını kazmak için bir kürek," diye öfkeyle söyledi Arthie.

Göğsü inip kalkıyordu. Yüz hatları sert, acımasız bir güzelliğe sahipti.

"Söyle bana," dedi yumuşak bir sesle, boğazı bıçağına değene kadar eğilerek

"Yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"

Geriye doğru sendeledi ve gömleğini bıraktı. Zihni ve uzuvları yavaş çalışıyordu. Gözleri onun gözlerine kilitlendi, dengesini bozdu ve o, gözlerinde kendini gördü. Sarsılmaz bir acı. Sonsuz bir işkence.

Adam giysilerini düzelterek bağlantıyı kesti ve göz açıp kapayana kadar, kadın tabancasını kaldırdı ve gece sessizliğe büründü. Panjurlar gıcırdamayı kesti ve huzursuz bir sessizlik pencereden içeri doldu.

"Silahlar ne kadar boşuna silahlar. Gürültülü. Şiddetli. Rahatsız edici," diye düşündü, sonra sesi düzleşti. "Onu kaldır."

"Unutuyorsun, muhafız," diye mırıldandı Arthie. "Spindrift benim evim ve sen yanlış yere ayak bastın."

"Ama duyduğuma göre iki hafta içinde Spindrift yıkılacak ve yükün denize geri uçacakmış," dedi, göğsüne doğrultulmuş namludan etkilenmeden. "Ufukta bir çay fırtınası kopacak."

Arthie ona bir adım daha yaklaştı, nişanını sabit tuttu. "Şimdi sadece ölmek için yalvarıyorsun."

"Söz verilen şey için yalvarmayacağım." O da bir adım yaklaştı ve silahının namlusu onun kalbine yerleşti. Onun nefesinin sıcaklığını, nefesindeki nane kokusunun serinliğini hissetti.

Çenesini indirdi.

"Bir ittifak önermek istiyorum." Bunu söylerken ses tonunda karanlık bir şey vardı. "Ram çılgına döndüğü için saray kapatıldı, personel ve birçok yetkili içeride mahsur kaldı. Gizli belgeler kayboldu. Özellikle bir defter."

Koç çılgına dönmüştü. Keşke Arthie sevinseydi. Ama en azından artık muhbirlerinden neden haber alamadığını biliyordu. Saray gerçekten kapatılmıştı.

"Bu, kraliyet yönetimini tehdit edecek kadar ciddi bir durum," diye devam etti. "Konsey, Koç'u tahttan indirebilir."

Konsey, hükümdarlarını seçme yöntemleri ve arkasına saklandıkları maskeleri kadar gizemliydi. Görünüşe göre, o kadar az direnç gösteriyorlardı ki Koç imparatorluğu otokratik bir şekilde yönetiyordu. Eğer Konsey'i harekete geçirebilirse, defter gerçekten de yıkıcı olacaktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ona bir bakış attı. "Ram için çalışıyorum."

"Bütün Boynuzlu Muhafızlar öyle." Kız, onun yarı gerçeklerle paçayı sıyırmasına izin vermeyecekti, özellikle de üniforması tipik bir muhafızın üniformasına hiç benzemiyorken.

Bir an tereddüt etti. "Ram, ortadan kayboluşunun bilinmesini istemediği için, ihtiyatlı davranmaya yemin etmiş birkaç yüksek rütbeli kaptandan biriyim."

Yüksek kaptanları duymuştu ama gerçekten var olduklarını bilmek için hiç birini görmemişti.

"Kimler tarafından bilinmesini istemiyor?" diye sordu Arthie, onun kelimelerini büyük bir özenle seçtiğini hissederek.

"Yetkililer, danışmanlar," dedi, sonra çenesini çalıştırdı. "Muhtemelen diğer ülkeler. Gizli bir defter, yasadışı işlemler anlamına gelir."

Bu da bunun ticaretle ilgili, hatta muhtemelen East Jeevant Company ile bağlantılı olduğu anlamına geliyordu. Ram ve EJC'ye olan nefretinin giderek arttığını hissetti.

Ama bu tür şeyler öylece kaybolmazdı. Hayır, tam olarak ne yaptığını bilen biri tarafından çalınmıştı.

"Ve onu geri almakla görevlendirildin," diye tahmin etti. Neşesiz bir kahkaha atarak, namluyu göğüs kafesine dayadı ve onu duvara doğru itti. "Ram için çalışacak kadar çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"White Roaring'in en sevdiği suçluya güvenecek kadar pervasız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ne güzel bir iltifat.

Sakinleşmeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Yasanın iki farklı tarafında olabiliriz Casimir, ama Ram'ın çok fazla güce sahip olduğu konusunda hemfikiriz."

Bu çocuk, onun ilk kez hemfikir olduğu Boynuzlu Muhafız olabilir.

"Ve defteri kimseye teslim etmeye niyetim yok," diye devam etti. "Ram'ı onunla birlikte alt etmek istiyorum."

"Vatana ihanet sözleri, ama ben politikaya karışmak istemiyorum," diye cevapladı Arthie.

"Hayır mı? O defteri kullanarak Spindrift'i kurtarabilsen bile mi?"

O, onu suskun bırakan ilk Boynuzlu Muhafız bile olabilirdi. Ona *umut* veren.

"Defteri Spindrift'i kurtarmak için kullanırsam," dedi, "Ram'ı devirme şansını kaybedersin."

Oğlan sırttı. "Ama sen ikisini de yapacak kadar akıllısın."

Onun iltifatlarına boyun eğmeyecekti. Her ikisini de yapacak kadar akıllı olabilirdi, ama bu yapacağı anlamına gelmezdi. Ram'ın yok olmasını ne kadar istese de, Arthie kendi kaos yöntemini tercih ediyordu. Reddettiği birini şantaj yapamazdı. Artık var olmayan birinin başına bela olamazdı.

Yüksek kaptanın bunu bilmesine gerek yoktu. Ayrıca, kendisine ait olmayan bir ülkeyi düzeltmek için hiçbir nedeni yoktu.

Geri çekildi ve tabancasını kılıfına koydu. "Peki sana neden inanayım?"

Arthie ve ekibinin kaynaklarını kolayca kullanabilir, defteri çalabilir ve kaçabilirdi. Daha da ileri gidip *Arthie*'nin çaldığını iddia edebilir ve onları sonsuza kadar hapse atabilirdi. Ram'ın hükümdarlığı konusunda hemfikir olsalar da, bu, karşısındaki çocuğun hükümdar için çalıştığı gerçeğini değiştirmezdi.

Ve düşmanla işbirliği yapmanın hiçbir zaman iyi bir sonucu olmazdı.

"Silahını kılıfına koydun çünkü buna gerek olmadığını zaten karar verdin," dedi.

O çok zeki biriydi.

"Ama senin işe yarayabileceğini düşünen tek yüksek rütbeli kaptan ben değilimdir herhalde. Sana bir anlaşma öneriyorum. Diğerleri bu kadar dostça davranmayacaktır."

O, kurnazlığı gördüğü anda anladı. "Tehdit edilmekten hoşlanmıyorum." "O zaman onların seni tehdit etmesine izin verme."

Diğer kaptanlar hakkında söyledikleri doğruysa, Ram ile planlarını tartışmaya bile gerek kalmadan doğrudan Arthie'ye geleceklerdi.

"Tamam," dedi, masasındaki faturaları toplayarak. "En son nerede görüldü?"

"Athereum'da."

Athereum. Giriş özel işaretlere sahip olanlarla sınırlı olan ve izinsiz girenlerin kalplerine kazık saplanarak öldürüldüğü, tüm gücü elinde bulunduran vampir topluluğu. Oraya öylece giremezdi. Kimse giremezdi.

"White Roaring küçük hırsızlarla dolu. İstedğini seç. Horned Guard'ın Spindrift'i ele geçirmesi beni suçlu yapmaz, seni de aziz yapmaz, o yüzden çayının tadını çıkar. Keşke bunun bir zevk olduğunu söyleyebilseydim, ama ben yalan söyleyen biri değilim."

Onu uğurlamak için kapıya doğru yürüdü.

"Curio olarak bilinen müzeye ne olduğunu biliyor musun?" dedi arkadan.

Durdu.

"Paha biçilmez eserler çalındı ve tek bir gecede White Roaring'in seçkinlerinin özel koleksiyonlarından alınan eserlerle değiştirildi. Hala hırsızları ya da senin mekanının bulunduğu yerde duran müzeden çaldıkları eserleri yakalayamadılar. Ne tuhaf bir tesadüf, değil mi?"

Bu tesadüf değildi. Onlar ve Jin'di, ve o bunu biliyordu. Arthie yanağının içini ısırdı. Bir şekilde onların izini sürmüştü. Ama nasıl?

"O sabah müzede genç bir esmer kızın olduğu söylentileri olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Yabancılar sömürgeci koleksiyonlarını incelemekle bilinmezler."

Ona boyun eğmeyecekti. "Ve hırsızlık gerçekleşmeden önce müzede olduğum için, benim hırsızlık yapabileceğime inanıyorsun."

Güvenlik görevlisi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Defter tekrar kaybolduğunda odada olman yeterli. Bu bir yankesici işi değil. Bu kötü şöhretli topluluğa sızan kişinin doğru bağlantıları ve vampirler hakkında bilgi sahibi olması gerekir. O kişi sensin."

Arthie, Jin'in bu övgülerini duymak için burada olmasını diledi. Masasına geri döndü ve masanın üstündeki dağınıklığı karıştırdı.

"Athereum'a sızdıktan sonra, onu bulana kadar gördüğümüz her kitabı almalı mıyız?"

"Ciltli bir defter. Mor kurdele, standart deri kılıf. Olağanüstü bir yanı yok, ama haftalardır Athereum'un dışında görülmeyen Penn Arundel adlı bir adamın elinde."

Sayfalar elinden kayıp yere düştü. Bu isim onu tedirgin etti, ama bunu ona belli edemezdi.

"Peki," diye söze başladı, kelimeleri bir araya getirerek, "Ram bunun Athereum'da olduğunu biliyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi yüksek kaptan ve o, şehirdeki kaç tane muhafızın ona rapor verdiğini ve bu raporların kaç tanesinin Ram'a ulaşmadığını merak etti. "Aksi takdirde, orayı basan bir ordu görmüş olabilirdik."

Arthie bunun bir faydası olacağını düşünmüyordu ve Koç da bunu biliyor olmalıydı. Vampirler dikkate alınması gereken bir güçtü, ama elinde sınırsız kaynakları olan Athereum vampirleri? Koç'un hiç şansı olmazdı. Yine de Arthie, kaptanın Koç'un bilmediğinden emin olup olmadığını ya da henüz kimse orayı basmadığı için böyle varsaydığını anlayamadı.

"Keşke işinde bu kadar iyi olmasaydın, Casimir." Odayı yavaşça gözden geçirdi, alt kattan özgür ve sınırsız kahkahalar yükseldiğinde çift kapıda durakladı. Sesinde sempati duyduğunu sandı. "Spindrift, Ram'ın egosunu tehdit edecek kadar büyümemiş olabilirdi."

Ram'ın egosu. Bu iyi bir ifadeydi. Arthie toplum için bir tehdit değildi, ekonomiyi mahvetmiyordu. Spindrift gürültülü, küstah ya da göze batan bir yer değildi. Alt sınıftan bir göçmen olan o, başarılıydı ve bu da insanları çileden çıkarıyordu.

"Görünüşe göre sen de hızla bir suçluya dönüşüyorsun," dedi Arthie, onun kendisine ulaşmasına izin vermeyerek.

Ona yumuşak bir gülümseme attı. "Ben suçlu değilim. Hala senin nefes alarak çiğnediğin kanunlar için çalışıyorum."

"Bunu Boynuzlu Muhafızların her acemiye verdiği küçük el kitabından mı öğrendin?" diye sordu Arthie gülerek. "Bundan ne kazanacaksın? Ram'ın hesap vermesi gerekebilir, ama benimle ittifak kurarak hayatını tehlikeye atıyorsun."

"Bu bir muhafızın görevi değil mi?" diye sordu.

Kendini beğenmiş herif. Ona inanmıyordu, ama teklif ettiği şey bunu görmezden gelmesine yetiyordu. Şimdilik.

O hiçbir şey söylemeyince, adam başını eğdi. "O halde işi kabul ediyorsun?"

Dudaklarını sıktı. Adamın adını bile bilmiyordu. "Hiç aslan gördün mü? Çalıştığın insanlar bazen çay, baharat ve çaldıkları diğer her şeyle birlikte onları da kaçırıyorlar."

Adam bileğine baktı ve kız, bileğinin iç kısmında bıçak bulunan bir eldivenle sarıldığını gördü. "Bir aslanın hükümdarlığı döneminde yaşadım."

Arthie, bu iş için onun mecazi bir ifade kullandığını umdu.

"Bir tanesinin," diye alaycı bir kahkaha atarak tekrarladı Arthie. "Ve şimdi benden, aslanların *yuvası* olan Athereum'a sızıp bir şey getirmemi istiyorsun. Hayır, böyle bir iş için bana..."

"Duvın mı?" Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Arthie alaycı bir şekilde güldü. "Paramı zor kazanmayı seviyorum, teşekkürler. Bir ekip kurmam gerekecek."

Ona baktı. İkinci kattaki penceresinden içeri atlamıştı. Çevik ve hafif ayaklıydı. Binayı tırmanmakla kalmamış, ses çıkarmadan da hareket etmişti. Ve Boynuzlu Muhafızların yüksek rütbeli bir kaptanını kendi tarafında tutmak yararlı olabilirdi.

Tabii onun tarafında *olursa*. Onu yakınında tutmak için bir neden daha.

"Athereum'a girersem, sen de benimle geleceksin," dedi Arthie. "Defteri aldığımnda, beni Ram'ın karşısına çıkaracaksın."

Bu kısım yalandı. Defteri aldığıında, kaptan onun en büyük tehdidi olacaktı. Defteri ondan çalacak kadar yakın olacaktı *ve* eğer gerçekten hükümdarla ittifak halindeyse, onun yerini Ram'a bildirecek kadar da yakın olacaktı.

Onun boğazını kesebilecek kadar yakın olacaktı.

Hayır, Arthie kendine söyledi. Risk almaya yer yoktu. Onu Athereum'a götürüp orada bırakacak, sonra Ram'ın önüne tek başına çıkmanın bir yolunu bulacaktı.

"Peki," dedi, farkında olmadan, sonra elini uzattı. O eline baktı. "Öpüşmeyeceğim."

"Resmi olarak kendimi tanıtacaktım." Pencereye doğru büyük adımlarla yürüdü ve bir kedinin çevikliğiyle pencere pervazına tırmandı. Ona döndüğünde, gözleri sanki bir sır paylaşıyormuş gibi kararlıydı. "Arawiya'dan Laith Sayaad. Memnuniyetle tanıştığımı söyleyebilmeyi isterdim, ama yalan söyleyecek biri değilim."

Sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Jin, son böğürtlenli tartını neşeyle bitirip çayını içti. Kayıp bir sevkiyat, geciken evraklar, rakip çay salonları... Bunların hepsi, Arthie ile birlikte üstesinden gelebileceği ve *geldiği* geçici aksiliklerdi. Genelde bu kadar somurtkan değildi. Ruhunu sokakların kirinden arındırmak için yeterince ovarsa, hatta iyimserlik bile bulabilirdi. Ama şimdi değil.

Düşüncelerinde, Koç alevlerden bir gölge gibi yükseldi. Önce Jin'in ailesi, şimdi de Spindrift.

Bir zamanlar Jin, Adley Erkek Akademisi'nin en parlak öğrencisiydi. Bunu biliyordu, çünkü aksi takdirde kabul edilmezdi. Ailesi onu okula kaydettirmek için götürdüğünde sekiz yaşındaydı. Okul ücretini tam olarak hesaplayıp çantada hazırlamış olmaları önemli değildi. Sekreter, yabancı tenlerini bir kez gördü ve hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı.

Jin ayrılmak istemişti, ama annesi önceki okulunun karnesini gösterince, adamın nefretinin yavaş yavaş coşkuya dönüştüğünü hayranlıkla izlemişti. White Roaring'in en iyi mahallelerinden biri olan Admiral Grove'da yaşadıklarını öğrenince coşkusu daha da artmıştı. Gable çatılı ve süt çayı renginde tuğlaları olan o devasa malikane, onlardan daha fazla saygı uyandırıyordu.

Aynı hafta akademide hayatına başladı, annesi notlarının önemini vurgularken, babası kıyafetlerinin önemini vurguluyordu. Çalışmalarına kendini adadı, kelimeler öğrendi, rakamları çarptı, gerçekleri kaydetti, ta ki uykusunda mırıldanana kadar.

O eğitime dalmışken, ailesi de araştırmalarına dalmıştı. Önceki hükümdarın bağışlarıyla sağlanan bir dizi kaynağa sahiptiler. Bu hikayeyi sayısız kez duymuştu: Kartal, bilimdeki ilerlemelerinden o kadar etkilenmişti ki, özel bir toplantıda Jin'in ailesini övmüştü.

Jin'in annesi ve babası, Kartal'ın hükümdarlığı sona erip Koç onun yerine geçtikten sonra bile bu övgü ve imkanları hafife almadılar. Annesi mikroskop altında gözünü ayırmazken, hayalperest babası gökyüzünü izliyordu. *Bir keşif eşiğindeyken*, babası

başka şeyler üzerinde çalışırken, özellikle vampirlerle ilgili şeyler üzerinde çalışırken, böyle derdi. Yaşayanların dünyasından büyülenmişti, ölümsüzlerin kavramına hayran kalmıştı ve herkes için hayatı daha iyi hale getirmek istiyordu.

Jin, babasının bu tutkununun kendi damarlarında da yaşadığını düşünürdü.

On bir buçuk yaşındayken dünyası yıkıldı. On ikinci yaş gününe kadar günleri sayıyordu, o zaman babasıyla birlikte erkekler kulübüne gidebilecek yaşta olacaktı. Adley arabası Admiral Grove'un tepesinde durdu ve çim lekeli dizleri, gevşek kravatları ve aç karınlarıyla çocukları serbest bıraktı. Jin çantasını omzuna attı ve diğerleri Jin'in sık sık hayran olduğu dostlukla gülüp şakalaşırken tek başına eve doğru yürümeye başladı. Duman kokusunu almasının tuhaf olduğunu düşünerek içini çekti. Admiral Grove, dumanın iyi yemekle eşanlamlı olduğu Little East'ten (buradan epey uzak) farklıydı.

Evini görmeden önceki son düşüncesini hâlâ hatırlıyordu: Açtı ve hafta sonu gelmişti, bu da aşçının annesinin en sevdiği yemeklerden birini pişireceği anlamına geliyordu.

Ama Siwang Konutu alevler içindeydi.

Duman, babasının çalışma odasındaki çift pencereden ve annesinin giyinme odasındaki balkondan dışarı çıkıyordu. Alevler öfkeli çeneler gibi yükseliyordu. Şaşkınlığı şoka, şok da korkuya dönüştü ve bu korku onu felç etmeden önce, cesaret onu sardı.

Ve böylece Jin eve doğru koştu.

Merdivenleri hızla çıkıp ön kapıya ulaştı. Kapı kilitli değildi, açıldığında hemen öksürük krizine girdi. Sokağa baktı, yakınlarda bir yetişkin, ondan daha büyük, ne yapacağını bilen biri olmasını diledi. Ama sadece küçük bir kız vardı, sokağın karşısındaki gölgelerden bakıyordu.

"Anne! Baba!" diye bağırdı ve hemen öksürmeye başladı. Ateş yanıyordu. Akademide öğrendiği kadarıyla duman daha kötüydü, ama sadece solunduğunda. Jin, on bir yaşındaki ciğerlerinin alabileceği kadar hava yuttu ve içeri koştu.

Kaosun içinde fuaye daha da uzamıştı. Düşen kirişler ve kırık mobilyalar, dumanla kaplı zemini turuncu ve sarı tonlarında kaplamıştı. Merdivenin kalıntılarından sarkan çizgili bir şalın dalgalanması dikkatini çekti, ama ona ait olan hizmetçi ortalıkta yoktu. Boşluğun içinde parlak bir kurdele gibi, terk edilmiş görünüyordu. Boğazında bir hıçkırık düğümlendi.

"Anne!" Jin tekrar bağırdı, sesi çatallanmıştı. "Baba!"

Ya anne babası kapana kısılmışsa? Pencereleler patlayarak açılmış, cam parçaları sivri dişler gibi durduğu için dumanın o kadar yoğun olmadığı mutfağa doğru koştu.

Garip bir şekilde, bu ona ön kapıyı ve kapının kilitli olmaması ve aralık kalmasının ne kadar tuhaf olduğunu hatırlattı. Nedenini tam olarak anlayamasa da, bu durum onda bir terslik hissi uyandırdı. Annesi ona sık sık araştırmaların ne kadar kolay suistimal edilebileceğini, sırlarının gizli kalmasının ne kadar önemli olduğunu anlatırdı.

"Kötü insanlar kötü şeyler yapmayı severler," derdi.

"Kim gibi, anne?" diye sormuştu bir keresinde.

Annesi eldivenlerini çıkarmış ve ceketiyle silmişti. "Hmm? Saymakla bitmez. Hastanedeki meslektaşlarımızdan tahtta oturan Koç'a kadar herkes kötülük yapabilir." "Koç mu?" diye sordu Jin. Tarih ve coğrafya derslerinde olduğu gibi, okulda ve gazetelerde

Elbette, anne babası bir tanesiyle tanışmıştı, ama bu Jin'den çok önceydi.

Jin'in babası boğazını temizleyerek annesinin dikkatini çekti. Jin bu konuşmayı yakalayamayacak kadar yavaştı, ama şimdi yakalamış olmayı diledi. Ya biri eve girmişse ve ailesi tehlikedeyse? White Roaring'de oldukça tanınmışlardı. Jin bunu bilirdi, daha önce bir dondurma dükkanında sıranın önüne geçmek için ailesinin adını kullanmıştı. Onları sevmeyen insanlar mutlaka vardı. Ya da anne babasının sevmediği Ram olsaydı? Jin onları kurtarmak zorundaydı. Ona bir silaha ihtiyacı vardı. Jin etrafına baktı.

Şimdi panik başlıyordu, ciğerlerini ve görüşünü sıkıştırıyordu. Babası silahları sevmediği için o da silahları sevmiyordu. Bir bıçağa ihtiyacı vardı. Aşçılar bıçakları nereye bırakmıştı? Jin etrafı aradı, ama bir şey bulamadı. Daha hızlı hareket etmeye çalıştı. Çok düşündü. Anne babasının tüm sırlarını saklamıştı, değil mi?

Annesi ve babası farklı görünmüyorlardı, ama Jin artık babasının önceki gece bir şeyden endişelendiğini düşünüyordu. Belki de haftalık ziyaretçileri yüzündendi — nazık yüzlü, kulağında altın bir piercing olan yaşlı bir adam. Babası bu adamı severdi, bu yüzden Jin, ofislerinde seslerinin yükseldiğini ve beyefendinin Jin'e sevdiği karanfil taşlarından bir tane bile vermeden ayrıldığını görünce şaşırmıştı.

İşte. Bıçak bulmak için acele ederken Jin başka bir şey bulmuştu. *Hindistan cevizi seni mutlu etmekle kalmaz, aynı zamanda mükemmel bir silahtır,* demişti babası bir keresinde. Bu meyveyle ilgili bir teori geliştiriyordu ve bu yüzden ev hindistan cevizleriyle doluydu. Jin çöp kutusundan bir tane aldı, pürüzsüz yeşil kabuğu dokunulduğunda serindi ve açık pencereden bir nefes daha taze hava aldıktan sonra aceleyle antreye geri döndü.

"Anne!" diye bağırdı ve merdivenlere doğru ilerledi. Aklı ona bunun güvenli olmadığını, annesinin bunu istemeyeceğini, ona *anne* yerine *anne diye* seslendiğinde hoşlanmadığı gibi bundan da hoşlanmayacağını söylüyordu.

Jin dinlemedi. Hindistan cevizini göğsüne sıkıca bastırarak evin ikinci katını aradı, birden fazla kez tökezledi. Korku derisinin altında atıyordu. Duman nefes almayı ve görmeyi gittikçe zorlaştırıyordu. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Tavanından bir ahşap kiriş sağır edici bir çatırtıyla koparken merdivenlerden yuvarlandı. Ardından gelen sessizlik de aynı derecede sağır ediciydi, ta ki Jin ayak sesleri olduğunu düşündüğü bir sesi duyana kadar.

"Baba?"

Gürleyen dumanın içinden duyulabilecek kadar belirgin bir tırmalama sesi duydu. *Bir kibrit çöpü.* Jin gölgelere baktı ve bir adamın silüetini gördüğünden emindi. Yanında daha düzgün hatlı bir silüet vardı. *Anne!* Ağır bir gürültü dikkatini başka bir silüete çekti, bu seferki daha heybetliydi. Korku onu sardı. *Koç!* Dumanın ötesini tam olarak göremezdi, ama bunun önemi yoktu. Jin onları uyarmalıydı. Kurtarmalıydı. Elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı, ama çok geçti.

Bir patlama evi salladı ve onu geriye fırlattı. Etrafında yeniden alevler yükseldi. Hindistan cevizini kalkan gibi kendine doğru tuttu ve bir şekilde zayıflığından utanç duydu. Yakında büyümüş olacaktı.

Korkmamalıydı.

Ateş kükredi, duvarlardaki ahşapları ve kancalardaki portreleri kopardı. Yiyip yiyip yedi, büyüdü ve evi yutarken nefes nefese kaldı. Giriş holü kilometrelerce uzaktaydı, kapı ulaşılamayan parlak bir ışık dikkörtgeniydi.

Jin çok, çok korkmuştu.

Kaçması gerekiyordu. Resepsiyon odasına girerken pantolonu alev aldı, ama standdan babasının şemsiyesini kaparak elinden geldiğince ateşi söndürmeye çalıştı. Saçlarına köz düştü, ama onları silkeledi.

onları silkeledi. İki yanan duvar arasında sıkışıp kalmıştı ki, bir perde çubuğundan düşerek koluna çarptı ve onu ateşe verdi.

Jin çılgılık attı. Daha önce hiç yanık et kokusu almamıştı. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece bacaklarının onu taşıdığını biliyordu. Annesi ve babası için, herhangi biri için, *birisi* için yalvardığında, onu göreceğini hiç beklemiyordu.

Sokağın karşısındaki küçük kız.

Ateş onun için açıldı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, gözleri canlı siyahtı. Koluna bir şey vurdu, ateşi söndürdü ve sonra onu ağzına soktu. Bir bez parçası. *Nefes al*, dediğini sandı, ama görüşü daralıyordu.

Ve sonra Jin dışarıdaydı. Her şey çok hızlı olmuştu; sadece rahatlamış bir şekilde çimlere yığıldığını hatırlıyordu, vücudu bozuk bir motor gibiydi, düşünceleri sanki biri tüy yığınının bir kaya atmış gibi çılgınca dolaşıyordu. Öksürüğü durmadan devam ediyordu, ciğerleri sanki içinde ateş varmış gibi yanıyordu. Kız ona su verdi. Suyun yüzeyinde gri lekeler yüzüyordu, ama o hepsini içti ve sanki daha verecek suyu varmış gibi kirli bardağı kıza uzattı.

"Ben Arthie," dedi kız, net ve güçlü bir sesle, Jin'in anlayamadığı bir aksanla.

"Jin," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi. Sanki zihni ve vücudu az önce olanları algılayamamış gibi uyuşmuş hissediyordu. *Şok. Patlama. Ailesi.*

Kolunda o kadar şiddetli bir ağrı vardı ki, kolunu kesmek daha kolay olur diye düşündü. Arthie dizlerinin üzerine çöktü, eski çantasından çeşitli eşyaları ve birçok merhem çıkardı, sonra yüzünü buruşturarak yanığı tedavi etti. Tedavi bittiğinde ağrı daha da şiddetlendi. Arthie omuz silkti. "Vakit yok. Daha sonra daha iyi bir iş çıkarırım."

Jin eve bakıyordu. *Koç*. Bunu Koç yapmıştı. Yüzünü sildi ve eli ıslak çıktı. Ağlıyordu.

"Ya hala içerideyseler? Yaşıyorlarsa?" diye sordu, içten içe öyle olmadıklarını bildiği halde. Daha sonra bunun *inkâr* olduğunu öğrenecekti.

"Değiller," dedi, gazetedeki bir ilanı okur gibi duygusuz bir sesle.

Jin şimdi tüm kalbiyle ağlıyordu. Kız, çalıların arkasından tozlu bir çanta çıkardı. İçinde hamur işleri vardı ve ona bir tane uzattı. Tadı taze, tıpkı annesinin sınavda özellikle iyi bir sonuç aldığında ona verdiği gibi. Yemek, dilinde küle dönüştü.

Kız onu izliyordu. Neden ona karşı nazik davrandığını ya da neden onu kurtardığını bilmiyordu. Kız ayağa kalktı ve Jin bundan sonra ne olacağını bilmiyordu, ama yalnız kalmak istemiyordu.

"Koşabilir misin?" diye sordu kız.

Ateşin çığırtiları arasında Jin, sokağın sonundan gelen bağırışları duydu: *Orada!* Başını salladı.

Kız gümüş bir iğneyi cebine koydu. "İyi. Çünkü bunu kötü bir adamdan aldım ve çok hızlı koşmamız gerekiyor, yoksa öleceğiz. Çok kötü bir şekilde."

Jin şemsiyesini aldı ve kız, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi elini tuttu ve onu sokaklarda sürükledi. Hiç bu kadar korkusuz birini tanımamıştı, omurgası bıçak kadar keskindi. Yine de kız, onda kurtarılmaya değer bir şey görmüştü. Onu hiç tanımayan bu keskin gözlü yabancı, birdenbire onu herkesten daha iyi tanıyordu ve bu yüzden Jin ona sarıldı. Kızın hayatta kalma mücadelesi, Jin'in mücadelesine dönüştü. Jin, varlığını hatırlatan her şeyden uzaklaşmak için her şeye bağımlı hale geldi. Onu neredeyse yok eden karanlık mezara sürüklenmesini engelleyen her şeye. Bu bir amaç değildi, ama ona yakındı.

Ta ki Spindrift gelene kadar.

Arthie bir kitapta bir soyadı bulup onu kendilerinin ilan ettikten çok sonra, bu onların bağının atan kalbi haline geldi. Onu tüketti. Çay salonu, kan evi. Boruları takmak, cam kesmek ve ampulü yakmak için telleri bükme. Bir vampir ve bir insanın kan takası yaparken mahremiyetlerini koruyabilecekleri odalar döşedi, onlara yeni bir şey sunmak için hindistancevizi ile bir karışım hazırladı.

Yukarıda bir kapı çarptı ve Jin'i şimdiki zamana geri getirdi. Spindrift ona aradığı amacı vermiş, geçmişinin ateşinden kalan közlerin üzerine bir battaniye atmıştı. Ona geri dönmektense ölmeyi tercih ederdi. Başını kaldırıp Arthie'nin kendisine baktığını gördü. Sahibinden aldıkları haber için fazla neşeli ve heyecanlı görünüyordu.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak," dedi, neredeyse nazikçe. "Bir gün bu yüzden öleceksin."

O öyle düşünmüyordu. Haftanın hangi günü olduğunu unutmak mı? Belki. Altı fincan çay içtiğini unutmak mı? Daha da olası. Ama onu öldürmek mi? Hayır.

"Spindrift'i nasıl kurtaracağımızı biliyorum," dedi.

7 ARTHIE

Arthie şakaklarını ovuşturdu, biraz daha ovuşturdu, sonra kitaplarını kapattı ve dirseklerini masaya dayadı. Penceresinin dışında, tembel bir güneş, ıslak gecenin kalıntılarına doğru yavaşça ilerliyordu.

"Athereum'da," dedi Jin on üçüncü kez. Saçları her yöne dağılmış, solan ay ışığında maviye boyanmıştı.

Arthie, masasının üzerinden yepyeni bir kutu burbon kurabiyesi itti. Jin, volta atmayı bırakıp ceketini ve şemsiyesini masanın üzerine koydu. Bu, onun tercih ettiği silahtı: zarif, temiz ve tam ona göre. Bıçaklı kavga mı? Jin'in şemsiyesi ortaya çıkardı. Çatışma mı? Şemsiye. Sokakta yürüyüş mü? Şemsiye. Tabii Arthie ona bir de silah aldırılmazsa.

"Yine de kabul ettin," dedi, tenekeyi açarak.

"Kabul etmiş gibi görünüyorum, evet."

"Arthie," diye azarladı Jin.

"Ne, Jin? Başka seçeneğimiz olduğunu mu gördün?"

"O, *Athereum*'a girip hırsızlık yapmamızı istiyor." Jin, ofisinin döşeme tahtalarına bir hendek kazmaya geri döndü. "Spindrift'i, şüpheli bir Boynuzlu Muhafızla el sıkışmadan başka bir yolla kurtarabiliriz."

Laith sıradan bir Boynuzlu Muhafız değildi. Elbette ihanet dolu sözleri vardı, ama aynı zamanda bu sözleri söylerken kullandığı zehirli dil ve Ram'ın çok güçlü hale geldiğine dair inancı da vardı.

Yine de Arthie, zihninin onu bu kadar çok kaydetmesinden hoşlanmıyordu, örneğin açık tenli ve açık saçlı olmasına rağmen hiç de zayıf görünmemesi gibi. Ya da gözlerinin, bazen denizcilerde gördüğü aynı kohl ile çevrili olması ve sol kaşının kıvrımının üzerindeki ikiz siyah beneklerin onu hipnotize edecekmiş gibi görünmesi gibi.

"Nasıl yani?" diye sordu, dikkatini dağıtmak için masasını toparlayarak. "Elinde kirli çamaşır var..."

"Eğer düşündüğün insanların yarısının kirli çamaşırlarını elimizde tutsaydık, onları çoktan gömmüş olurduk." Ona bir bakış attı. "Spindrift'in bir daha tehdit edilmediğinden emin olmanın tek yolu bu. Artık baskın yok, artık işletmeciler yok."

Ram'ın ta maskesini kaybetmesi pahasına, bu küçük bir bedeldi. Arthie'nin sefil hükümdar üzerinde bir koz tutması nedeniyle Ram'ın uykusuz kalacağı düşüncesi, bu geceyi tersine çevirmek için yeterliydi.

"Tahliye tehdidi almadan önce bile Ram'a ulaşmak istiyorduk," diye ekledi Arthie. Jin, yıllar önceki yangından beri Ram'dan nefret ediyordu. "Neden çekiniyorsun?"

Jin koyu renkli gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve öfkeyle bir sandalyenin arkasını kavradı. Sağ kolundaki deri gibi parlak deri parladı. "Bu, *Ram'a ulaşmak* için Athereum'a girip düşmanlarımıza güvenmemiz gerektiğini öğrenmeden önceydi."

"Düşmanla işbirliği yapıyoruz, ona güvenmiyoruz. Arada fark var."

Jin elini yüzüne götürdü.

"Söyle hadi," dedi kadın, sandalyesine yaslanarak.

"O defterin sahibi olan kişi Ram'ın tamamen ortadan kalkmasını isteyebilir, bunun farkındasın, değil mi?" diye sordu, pencereyi aralarken. Ona kim olduğunu bildiğini söylemedi. "Onlar 'hoşça kal, işte buradasın!' demeyecekler. Bu bizim için çok büyük bir mesele. İstedığımızı elde etmek için şantaj yaparız. Tahtları gasp etmez ve tahtları gasp etmeye *çalışanların* yoluna çıkmayız. Ve pencerenden içeri dalıp, başımıza bela düştüğünde bizi bu durumdan kurtaran Boynuzlu Muhafızın da bizimle birlikte olacak ve sana ihanet etmek için fırsat kollayacak." Durdu ve ona baktı. "Ne? Bana o kendini beğenmiş yüzünü gösterme."

Arthie elbette tüm bunları biliyordu. "Önce onu ihanet etmemiz gerekecek."

"Ne... Kendini dinliyor musun?" diye sordu Jin. "Bu, onun suçu üstlenmesine izin vermek anlamına gelir. Athereum o adamı öldürecek."

Arthie omuz silkti. "O noktada ya o ya biz."

Jin derin bir nefes aldı. "Ama Ram'a ulaşmak için ona ihtiyacımız var. Defteri bulursan ne yapmayı planlıyorsun? Maskeli hükümdarın karşısına mı çıkacaksın?"

"Defteri bulduğumuzda, tahtın ayak tabanlığı olacak. Birincisi, saraydaki muhbirlerimiz bize yardım edecek, ikincisi, eğer senin ailen mesleğini kullanarak Kartal'la görüşme ayarlayabiliyorsa, eminim biz de yapabiliriz."

Jin, sanki çıldırmış gibi ona bakıyordu. "Peki bizim mesleğimiz tam olarak nedir?"

"Tabii ki profesyonel suçlular," dedi o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Yorgun bir yarı gülümseme yüzüne yayıldı.

"Ne zaman bunun senin boyunu aştığını kabul edeceksin? Tamam. Peki. Athereum'a girmek için hazırladığın şaşırtıcı, birinci sınıf planını dinleyelim de, her şey berbat olduğunda Reni'ye mezar taşlarımıza ne yazdırmamız gerektiğini söyleyebilelim," dedi.

"Macera mı?" diye sordu.

Kaşları çatıldı. "Ne?" "Mezar taşlarımız için."

"Sanki mezarında düzgün bir ölü kız gibi kalacaktıysın gibi." Onu çok iyi tanıyordu.

"Hırs kalbi atmaya devam ettirir," dedi kız. "Planımıza gelince, Athereum'un yıllık fedakarlık sergisi yaklaşıyor. Kolay bir iş olacak. Girip çıkacağız."

"Müzayede mi? Bizi Gece Festivali'nde kan arkadaşları olarak sokmaya mı çalışıyorsun?" Jin, sanki aklını kaçırmış gibi sordu.

Bu ideal bir durum olabilirdi, ancak Athereum öyle çalışmıyordu. Herkes ve amcaları yeraltı dünyasını görmek istiyordu ve bir Athereum üyesinin kan kardeşi olmak için geçilmesi gereken süreç yorucu ve karmaşıktı. Arthie ve Jin gibi insanlar, ne kadar şantaj ve rüşvet yaparlarsa yapsınlar, bu seçimi geçmeleri imkansızdı.

"Hayır," diye itiraf etti Arthie.

"Bu da içeri girmek için atanmış işaretlere ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor ve onlar bu işaretleri şeker gibi dağıtmazlar," dedi, bir noktayı kanıtlamaya çalışarak. "Bu zaten imkansız. *İki haftamız* var, Arthie."

"Matteo'nun bir işaretçisi olacak," dedi. Bu gerçeği kısa süre önce fark etmişti ve bu geceki buluşmaları, onu ikna etmenin o kadar da zor olmayacağını düşündürmüştü. "Onunkini al, gerisini taklit edebiliriz. Flick taklit edebilir."

Sahteci söz konusu olduğunda bakışlarında bir değişiklik oldu.

"Hm," dedi Jin isteksizce. "Ve eğer içimizden biri gerçekten kan arkadaşı olarak gizlice girmesi gerekirse, bir iyilik isteyebilirim."

"Aynen öyle. Bunu yapabiliriz, Jin."

O, onun haklı olduğunu biliyordu, tıpkı onun endişeli olduğunu bildiği gibi. Onun isteksizliği umursamazlık değildi, tam tersiydi. Spindrift'in onun için kendisinden daha önemli olduğunu düşündüğü günler oluyordu. Yüzündeki ifade

uzaktı ve Arthie, onun aile malikanesini hayal edip etmediğini merak etti. Bu, onun için Spindrift'ten daha fazlasıydı. Bu yolu seçmek, geçmişiyile de yüzleşmek anlamına geliyordu ve bu, onun yüzleşmek istemediği bir tehlike düzeyiydi.

Derin bir nefes aldı.

"Spindrift için defteri kullanacağız ve daha fazlasını da," dedi Arthie, Jin'in ebeveynlerini düşünerek. Bu gidişle, Laith'in istediği gibi Ram'ı kovmak iş için korkunç olurdu. "İntikam asla ölmez."

"Ben yaşamak istiyorum. İntikam istemiyorum," dedi Jin, başını o kadar şiddetle salladı ki, Arthie başının yerinden çıkacağından korktu. Ama Arthie onun duygularına dokunmuştu; o da anne babasını düşünüyordu. "Spindrift'in defterini alalım, sonra bu iş bitsin."

Ama Arthie zihninde çoktan ekibini oluşturmaya başlamıştı. Elbette Jin'e ve sahteciye ihtiyacı olacaktı. Laith'in gölgelere karışabilme yeteneğine ihtiyacı olacaktı ve kesinlikle içeriden birine ihtiyaçları olacaktı.

Beş kişi. Tek sayıları severdi.

Koltuğundan kalktı. "Dinlen, kardeşim. İkimiz için de yeterince istiyorum."

8 FLICK

Flick, yatak odasının penceresinin önünde lavanta rengi bereyi çekerek mutlu bir iç çekişle baktı. Böyle bir manzarayı başka türlü değerlendirmek mümkün değildi — çekici evlerden mücevher rengi tonlarında sallanan ağaçlara kadar, hiçbir sahteci bu manzarayı taklit edemezdi.

En son ne zaman bir güneş şemsiyesi tuttuğunu veya ayakkabılarının altında güneşin ısıttığı parke taşlarını hissettiğini hatırlayamıyordu, ama ah, çok dramatik davranıyordu. Suçundan dolayı Admiral Grove'daki Linden Malikanesi'ne hapsedileli sadece kırk üç gün olmuştu, bir ömür değil.

Hizmetçisi hafifçe kapıyı çaldı ve içeri girdi. *Bayan Felicity ev hapsinde*, diye diğer personele fısıldamıştı, çünkü hiçbir saygın Ettenli hanımefendi tutuklanamazdı. Flick sık sık buklelerini kulaklarının üzerine düşürerek, onların dedikodularını duyamadığını düşünmelerini sağlıyordu.

Komşusu bir vampir. O değildi, bir ay önce doğum yapmıştı ve vampirler doğum yapamazdı.

Bayan Felicity, Leydi Linden'in gayri meşru çocuğu. Flick öyle değildi, o gerçekten evlatlık alınmıştı.

Bayan Felicity iğrenç bir şey yaptı. Sahtecilik! Bu doğruydu, ama Flick yaptığı şeyi *iğrenç* olarak nitelendiremezdi.

"Günaydın, Bayan Felicity," dedi hizmetçisi, Flick'in yine kendi başına giyinmiş olmasına şaşkınlıkla.

"Gerçekten çok güzel bir sabah," diye cevapladı Flick, çakmağını cebine koyarken. Bu, annesinin onun onuncu doğum günü için verdiği bir hediye idi, pirinçten yapılmış ve narindi, ama zaman ayırıp yakarsan çok daha fazlasını yapabilirdi.

Annen gibi, demişti annesi o zaman, etekleri altın sarısı saçları kadar geniş ve parlak. *Benim küçük kıvılcımım.*

Hizmetçiler, onun somurtkan olmamasına şaşırılmışlardı, ama bu durum onun kendi hatasıydı. Annesinin kızgın olmak için her türlü hakkı vardı ve Flick'in mutluluğunun altında yatan her türlü üzüntü şeytaniydi. Mutluluğu nasıl taklit edeceğini bilecek kadar çok taklit yapmıştı.

"Annem nasıl?" diye sordu.

Hizmetçi, önceki kırk üç gün olduğu gibi, başka yere baktı. "İyi, hanımefendi."

İyi demek, annesinin hala Flick'in varlığını yok saydığı *anlamına geliyordu. Sadece bir yüzük, diye* geldi aklıma huysuz bir düşünce.

Flick ve annesinin yakın olduğu zamanlar olmuştu. Flick'in annesi görünüşüne çok özen gösterdiği için birlikte yemek yerler ve en son moda elbiseleri denerlerdi. Malikanenin mobilyalarını seçerler ve akşamları bahçede yürüyüşe çıkarlardı. Lady Linden, Flick'e her zaman çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğini söylerdi.

Flick'i küçük bir kızken evlat edinmeden önce, East Jeevant Company'yi kurmak da dahil olmak üzere neredeyse her şeyi deneyimlemiş ve başarmıştı. Ancak Ram bir ülkeyi bir ülkeyi kolonileştirdikçe, işler gittikçe daha da iyiye gitti ve sonunda Flick on bir yaşındayken EJC Lady Linden'ı alıp götürdü.

Kızıyla geçirdiği zamandan daha fazla zamanını ofisinde geçiriyordu ve eve geldiğinde de Flick'in söylediklerine karşı mesafeli ve neredeyse sıkılmış bir tavır sergiliyordu. Yeni bir oyuncak alan çocuk gibi, kızına sahip olmanın verdiği heyecan, yoğun iş hayatının heyecanı ile yer değiştirmiş gibiydi.

Zamanla Flick, bu boşluğu dolduracak bir şey aramaya başladı. Çünkü Felicity Linden kadar çok sevdiğinizde, karşılığında sevilmemek zordu. Flick'in en iyi mürebbiyeleri, terzileri, özel öğretmenleri ve bir yıllık bitirme okulu olması önemli değildi. Resim yapmayı denedi, nakış yapmayı denedi, hatta mutfakta da denedi, ama hiçbirisi işe yaramadı.

Sahtekarlık masumane bir şekilde başladı. Hizmetçisi acilen doktora ihtiyaç duyduğunda, evin hizmetçisi Lady Linden'in onayı olmadan gitmesine izin vermedi, ancak Lady Linden hiç evde olmadığı için bu onayı almak imkansızdı.

Flick, bu fikir aklına gelene kadar bütün gece uyuyamadı. Sonuçta Flick, çevresindeki üst sınıfı taklit ederek büyümüşü, bu yüzden taklit etmek en iyi yaptığı şeydi.

Gün ışığında, hizmetçisi Flick'in annesinin el yazısıyla yazılmış bir mektup aldı. Birkaç gün sonra, uşakın küçük oğlu da hizmetçinin el yazısıyla yazılmış bir not aldı. Kimseye söylemedi, ama haber yayılmaya başladı. Kısa sürede insanlar randevu almaya başladı ve hizmetçi şüphelenmeye başladı. Spindrift adıyla bilinen prestijli çay salonunun yakınındaki terk edilmiş bir depoda dükkan açmak hizmetçisinin fikriydi.

Flick kimlik kartlarını, reçeteleri ve hatta banka kayıtlarını kopyalamış ve yüksek sosyetenin birçok üyesinin sadece silindir şapkalı sahtekarlar olduğunu keşfetmişti. Mühür yüzüğü, başını eğmiş başka bir garip asilzade için başka bir sahtecilik aracı olacaktı. Flick dikkatli davranmıştı, ancak mühür yüzükleri mektupları ve onayları mühürlemek için kullanılıyordu ve onları takanların sahip olduğu kadar güç sahibiydiler. Ve ne yazık ki, banka kayıtlarının aksine, kaybolmaları neredeyse imkansızdı. Geriye dönüp bakıldığında, bu işi kabul etmemeliydi; yüzük yüksek rütbeli bir memura aitti ve asilzade partilerde dilini tutamıyordu.

Sırrı kendisi ifşa etti.

Bir asilzadenin yüksek rütbeli bir memuru dolandırması başlı başına haber değeri taşıyordu, ama buna bir de kadın bir sahtekar eklenince gazeteciler çılgına döndü. Skandal, White Roaring'deki tüm gazetelerin manşetine taşındı ve Flick'in adı basılmaması için annesinin birkaç ipucu çekmesi gerekti. Yine de, fısıltılar yeterince yüksek sesle yayıldı ve Leydi Linden her şeyden çok imajına önem veriyordu.

Bunu yapmak zorundaydı. O, her küçük hakaretin büyük bir darbe olduğu erkeklerin dünyasında bir kadındı ve kızı işleri zorlaştırmıştı. Artık Flick, eskisi gibi olabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Meşgul bir anne, ona kızgın bir anneden çok daha iyiydi.

Ancak Flick, yaptığını geri alıp annesinin affını kazanmanın bir yolunu bulamıyordu. Gazetelere ulaşip annesini öven makaleleri birinci sayfada yayınlamalarını isteyemezdi. Burada mahsur kaldığı sürece, basmaya değer bir haber veremezdi.

"Belki onunla konuşabilirim," diye önerdi Flick. "Telafi etmek için?"

"Bayan Felic..."

Bir atın kişnemesi hizmetçinin sözünü kesti, ardından sokakta bir arabanın frenleri çekildi. Flick pencereye koştu ve ellerini pencere pervazına dayadı. Linden Malikanesi'nin önündeki geniş caddede birkaç araba durmuştu. Arabalar siyah örtülerle kaplıydı ve önlerinde ve ortalarında gümüş renkli Koç arması işlenmişti.

"Çekilin yolumdan!"

"Boynuzlu Muhafızların emriyle!"

Hizmetçi nefesini tuttu. Flick'in eli boğazına gitti, üniformalı ve sert yüzlü adamlar arabadan atladılar. Ter avuçlarını ıslattı. Bu tam da Flick'in kaçınmak istediği bir durumdu.

Annesi çok kızacaktı.

Gözleri, burnunun köprüsüne renkli gözlüklerini iten muhafızlardan birine takıldı. Onun yürüyüşünü ve White Roaring'in bu tarafındaki hiçbir erkeğin sahip olmadığı kendine güvenini tanıdığını sandı, ama bu, onun düşündüğü kişi olamazdı. Sadece yürüyüşünden ve ağzının eğri eğriliğinden birini tanıyabileceğini düşünmesi ne kadar aptalcaydı.

"Oh, ne yapacağız?" diye ağlayarak hizmetçisi Flick'i geri döndürdü.

Boynuzlu Muhafızlar buradaydı. *Burada*. Onun evinde. Panik başlıyordu. Flick elini cebine soktu ve çakmağının köşesine parmaklarını bastırdı. Aşağıda, kapı açıldı. Bir gürültü yükseldi ve Flick, bir muhafızın "Lady Felicity Linden'in tutuklanması için!" diye bağırmasından önce, uşakın dehşete kapılmış ince sesini duydu.

"Lady Felicity Linden'in tutuklanması için!"

Ruhu, korkunç bir elbisenin ağır eteği gibi yere çakıldı. Hizmetçisi ağlamaya başladı.

"Hadi ama," dedi Flick nazıkçe, teselli edilmesi gereken kişinin kendisi olup olmadığını merak ederek. "Beni öldürmeye gelmediler ki. Bir şey olmayacak. Annem beni buradan çıkaracaktır."

Hizmetçisi başını kaldırdı ve Flick, onun şüpheli ifadesinin biraz haksız olduğunu düşündü. Lady Linden, gazetelere yaptığı gibi bir iyilik isteyebilirdi. Flick orada sadece bir gece kalacaktı. En fazla iki gece. Değil mi? Tutuklamaların nasıl işlediğini bilmiyordu. Bu, ona dikiş, el yazısı ve ev işleri dersleri arasında kimsenin öğretmediği bir şeydi. Tanrım, *tutuklanıyordu*.

Flick yatak odasının kapısını açtı. Koridor bulanık ve uzak görünüyordu. *Şoktasın*, dedi kendine. Ayakları hareket ediyordu, merdivenler birer birer azalıyordu. Muhafızların yüzlerinde gördüğünü sandığı kişiyi aradı. Onu gerçekten hayal etmişti. Zaten neden burada olsun ki? O bir muhafız değildi, kanunun karşı tarafındaydı.

Aceleci ayak sesleri duydu ve arkasına baktı, annesinin acı dolu bakışlarını, yüzündeki sert çizgilerin birden yumuşadığını görmeyi bekliyordu. Flick, annesinin gözlerinin olağanüstü olduğunu düşünürdü, güneşin altındaki deniz gibi mavi bir tonu vardı. Ama bu sadece eldivenlerini giymiş hizmetçisiydi. Omzunda bir çanta taşıyordu.

"Size bazı giysiler ve gerekli eşyaları hazırladım, Bayan Felicity," dedi kız, çantayı bir hizmetçiye uzatarak.

Giysiler Flick'in aklındaki son şeydi. İkinci kattaki ofise göz attı, ama annesinin kapısı hâlâ kapalıydı. Belki de evde bile değildi.

Önemli değildi. Flick on sekiz yaşındaydı. Bir refakate ihtiyacı yoktu. Annesinin, kızının hataları yüzünden kendisini daha fazla utandırmasına izin vermeyecekti.

En iyisi bu, diye düşündü Flick uyuşmuş bir şekilde. Annesi de böyle derdi. Flick yanlış yapmıştı ve bu doğru olan şeydi.

Sert yüzlü bir kaptan onu ön kapıdan geçirdi. *Çenenı kaldır*, dedi kendine. Gidiyordu. İstedığı buydu, değil mi? Kırk üç gün sonra ilk kez dışarı çıktı. Güneş tenini ısıttı ve kaldırım taşları ayaklarının altında hoş bir his uyandırdı.

Kaptan, arabalardan birinin önünde durdu. "İçeri girin, hanımefendi."

Bir hizmetçi eşyalarının bulunduğu çantayı içeri koydu ve bir uşak onun için bir platform indirdi, sonra o adımlarını sabitlemek için elini tutmaya yetişemedi başka bir arabaya doğru yöneldi.

Arkasını dönüp malikaneye, geyik rengi tuğlalara, beyaz panjurlu pencerelere ve içerideki tertemiz ceviz zeminlerle uyumlu çatıya baktı. Onun evi, onun hapishanesi. *Özür dilerim anne. Gel beni al. Her şeyi düzelteyim.*

"Başını dikkat et, canım."

Flick, arabanın içinden gelen sesle donakaldı, ama sonra uşak arkasındaki kapıyı çarptı, bu da onun dengesini kaybetmesine ve doğrudan bir kucağa düşmesine neden oldu. Gözleri yavaşça loş ışığa alıştı ve üstündeki yüzü gördü. Oydı.

Flick, o sesi, geceleri onun deposuna uğrayıp ellerini masasına koyduğu zamanlardan tanıyordu, gözlerinde zekice bir şey vardı, gözleri boynunun yan tarafını saran narin dövme kadar koyu renkti.

"Kadınların bana atlamasına alışkınım, ama gerçekten, her şeyin bir zamanı ve yeri vardır," dedi. Bir akım onu sardı. Sivri şapkası gözlerine kadar indirilmişti ve gözlerinde renkli gözlükler vardı, ama ağzını tanıdı. Unutması zor ve aynı zamanda aklından çıkması da zor olan bir ağızdı.

"Jin?"

Dudakları kıvrıldı. "Merhaba Felicity. Seni özledim."

Flick, Jin onun üzerinden uzanıp arabanın penceresinin perdesini açtığında, Admiral Grove'dan çıktıklarını anladı. Dirseği, nefesini kesecek kadar göğsüne değdi. Boğazından küçük bir ses çıktı. Tanrım. Dikkatini başka yere vermesi gerekiyordu.

Dışarıda. Evet. Dışarıda, Eski Kükreyen Kule, çevresindeki her şeyi gölgeleyen bir iskelet gibi yükseliyordu. Kiremitler kum rengi kahverengiydi ve yuvarlak bir saat kadranını çevreleyen süslü bir yapıya dizilmişti. Devasa, safir mavisi ibreler, her dakika bir cümle gibi geçip gidiyordu. Boyalı camlar kemerli pencereleri kaplıyordu ve balkonun yaldızlı korkulukları kadar güzel bir şekilde güneş ışığını yansıtıyordu.

Athereum onun yanındaydı. Birçok penceresi karanlıktı ve oyulmuş kaidelerin üzerine yerleştirilmiş beş yivli sütun arasında gölgeler birikmişti. Flick, arşitravin üzerine oyulmuş sözcükler karşısında titredi: *mortui vivos docent*. Ölümler yaşayanlara öğretir.

Jin geriye yaslandı, ardında bergamot, çay ve deniz kokusu kaldı.

"Flick," dedi. Her zaman onu düzeltirdi ve bu noktada bu, yarı yürekli bir girişim haline gelmişti. "Benim adım Flick."

"Doğru, ben de Jefferson III," diye cevapladı Flick kibirli bir şekilde, gözlüklerini çıkararak.

Flick homurdandı, ama onun gerçek adını söyleme şekli nefesini kesmişti. Kollarını kavuşturdu. "Senin suç konusunda benden çok daha bilgili olduğumu biliyorum, ama şu anda özellikle şüpheli görünüyorsun. Beni nereye götürüyorsun?"

Bu araba, içinde bir Casimir varken, Boynuzlu Muhafızların karargahına gitmiyordu.

"Oh, duymadın mı?" diye sordu, sesini alçaltarak. "Kötü, çok kötü bir kız olduğun için tutuklusun."

Yanakları kızardı. Sonra adam gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca, o anda patlamak üzereydi.

"Beni çıplak görmek için biraz daha çaba sarf etmen gerekecek, sevgilim," dedi alçak bir kahkaha atarak, Boynuzlu Muhafız üniformasını çıkarıp, dar bir gömleğin üzerine giydiği siyah jartiyerleri ortaya çıkardı. Hiç utanması yok mu?

Koltuğun altına uzanıp siyah bir şemsiye ve şık bir ceket çıkardı, sonra koltuğun kendi tarafı ile kapı arasındaki bir kolu çekti. Sanki bir şey kırılıyormuş gibi korkunç bir sesle, vagon durdu

Dışarıdan bağırışlar yankılandı. Flick, muhafızlardan birinin diğerlerine devam etmeleri için işaret verdiğini duydu.

Jin ona sırtıttı. "Sen ve ben bir maceraya atılıyoruz."

"Bana bir işin var, değil mi?" diye sordu Flick. "Eğer hapishane hücrelerinde değilsem..."

"Çok akıllısın ve hapishaneye girmeye çok heveslisin," dedi Jin yavaşça. "Bir Casimir'in yoktan var etmesini asla küçümseme. Parmaklıklı bir hücren, yatağın, yemeğin ve varlığını doğrulayacak bir muhafızın olacak. Sadece orada *olmayacaksın*."

Flick, bunun bedelinin, bahsettiği ama ayrıntılarına girmediği bu iş olduğunu biliyordu. Nabızı kanatlar gibi çırpınıyor, kalbi heyecandan hızla atıyordu. "Peki annem beni ziyarete geldiğinde ne olacak? Beni oradan çıkaracak, biliyorsun."

Jin, hizmetçisinde gördüğü aynı acıma ve rahatsızlık ifadesini takınmıştı ve Flick, onun duymak istemediği bir şey söyleyeceğini biliyordu.

"Annen evrakları doldurup şemsiyesiyle koridorlarda dolaşırken, biz seni içeri alıp kilitlemiş olacağız," dedi, onu şaşırtarak, ve kalbi onun sözleriyle kabardı.

"Nasıl?" diye sordu, ama onun bir yolunu bulacağını biliyordu. Bu Jin'di; ölümcül gülümsemeler, ustaca eller ve suçlu bir ses.

Flick, annesi onu şimdi görseydi daha da kızarmıydı diye merak etti. Hayatını daha da mahvetmiş miydi? Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, gelecek hafta tutuklanacaktın. Arthie ve ben bazı bağlantılarımızı kullanarak bunu bugün gerçekleştirdik, sonra da seni bir süreliğine ödünç almak için birkaç bağlantı daha kullandık," dedi.

Flick rahatlamasını bastırdı. Casimir'lerin ona verdiği özgürlük için minnettarlığını inkar edemezdi, ancak yine de temkinliydi. Özellikle de Arthie işin içindeyse.

Jin'in elini tuttu. Eldivenlerinin derisi, onun saten eldivenlerinin içinde sıcaktı. Tanrım, nefes alamıyordu.

"Beni ne için ödünç aldınız?" diye sordu, sesi gergindi.

"Tabii ki dövme yapmak için. Eğer işi istiyorsan, senindir. İstemiyorsan, şey..." Horned Guard şapkasını arabaya attı ve güneş her bir siyah saç telini parlatırken saçlarını salladı. "Yine de senindir."

Jin onu Stoker Lane'in sabah kalabalığının içine çekti ve eşyalarını taşıdığı çuvalı omzuna attı. Arabayı süren gri üniformalı muhafız onlara biraz tedirgin bir şekilde baktı.

"Bay Jim—"

"Oh, Ollie, ben daha çok Jin'e benziyorum, değil mi?" diye sordu, sonra Flick'e yaklaşarak fısıldadı, "Bu isimler kadar basit bir şey, Sir Archibald Cornelius gibi değil. Burada biraz saygı görmek için ne yapmamız gerekiyor, ha? Bir grup olarak bir araya gelip kendini sevme ve tereyağı hakkında şarkı söylememiz mi?"

O kadar hızlı konuşuyordu ki Flick zar zor takip edebiliyordu.

Muhafız özür diler gibi görünüyordu. "Sadece kaptanımın neden farklı bir yol izlediğini soracağımı ve..."

"Bu arada, kız kardeşin nasıl?" Jin, sanki ikisi eski dostmuş gibi sordu. Muhafızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı, ama artık kaptanı hakkında endişeli görünmüyordu. "O okulda öğretmen olarak seçildiğini duydum. Adı neydi? Ashton mı, öyle bir şey mi?"

Flick, Casimir'lerle çalışmıştı; onlar, birlikte çalıştıkları insanlar hakkında her şeyi öğrenmeyi severlerdi ve Jin'in *Ashton*'ı söyleme şekli, okulun gerçek adını bildiği, ama bilerek yanlış söylediği izlenimini veriyordu.

"Hayır, aslında Adley," diye düzeltti gardiyan. "Adley Erkek Okulu. Büyük bir okul, yukarıda..."

"Tamam, tamam," dedi Jin. "Bu gerçek bir zafer ve kesinlikle kutlanacak bir şey, değil mi? Ona Spindrift'e uğramasını söyle. Ona bir ikramda bulunacağız."

Muhafız endişesini tamamen unutmuş gibiydi. "Bu pek uygun olmaz..."

"Mevcut," Jin, Flick'in son düşüncesini unutturacak bir gülümsemeyle ekledi, ve bu gülümseme ona yönelik bile değildi.

Arkalarında duran vagondan bir adam bağırdı ve Ollie adındaki muhafız bunalmış görünüyordu.

"Gitmem gerek," dedi, artık tamamen telaşlanmış bir halde. "Ama bu... bu çok nazik bir davranış. Ona mutlaka iletceğim. Teşekkür ederim."

"Tabii ki," dedi Jin başını sallayarak. Arkasını dönmeye başladı. "Bugün seni görmek güzeldi, Ollie. Her zaman bir zevktir."

Muhafız başka bir şey söyleyemeden Jin yürümeye başladı, şemsiyesi kaldırım taşlarına vuruyordu. Flick ona yetişmekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Muhafıza baktığında, atları sürerek uzaklaşıyor ve sanki onu hiç görmemiş gibi şapkasını ona doğru eğiyordu.

"O... bunu nasıl yaptın?" diye sordu Flick.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Felicity," dedi, ama Flick etekler ve frakların oluşturduğu karmaşaya kapılmadan önce ona dönüp gülümsediğinde, tam olarak neden bahsettiğini bildiği belliydi.

Flick, terk edilmiş bir depoda üç yıl boyunca sahtecilik yapmayı öğrenmişti, ama Casimir'lerle sadece birkaç ay önce tanışmıştı, Arthie'nin Ettenia'nın birçok yetkilisinden birinin el yazısıyla yazılmış sahte bir mektuba ihtiyacı olduğunda.

Arthie işten memnun kalmış olmalıydı, çünkü o ve Jin bundan sonra sık sık gelmeye başladılar. Hiçbir zaman dostça veya konuşkan biri olmamıştı, ama Flick Jin'i görme fırsatı buldu ve ona verdikleri işlerden keyif aldı. Casimir ailesi için yaptığı şey utanç verici veya aşağılık bir şey değildi. Bu bir işti. Hatta bir yetenek.

Annesinin sesi ise bunun *bir suç* olduğunu ısrarla söylüyordu. Annesi, Ram'ın Ettenia'yı yönettiği gibi EJC'yi yönetiyordu. Adamları kolonilerde kurallara uymadığında, satmak için gönderildikleri malları çaldıklarında, bütün gün doğru ve yanlışla uğraşıyordu. Annesi her şeyi biliyordu.

Sonunda Jin tek başına gelmeye başladı. Flick'in bir şey unutmadığından emin olmak için oyalanırdı. Tabii ki Flick hiçbir şey unutmazdı ve bu, Jin'in onunla vakit geçirmekten, onunla vakit geçirmekten hoşlandığı kadar hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmesine neden olurdu. Masasına eğilmediği anlarda, Jin onun çalışmalarını birkaç kez okuduktan ve vedalaştıktan sonra, onu incelemeye başladılar. *Hoşça kal Felicity*, ya da *Beni çok özleme*.

Flick, Jin Casimir ile sohbet etmek konusunda hiç cesur olmamıştı. Her kadın ve kız kardeşi onu tanıyordu, Flick'in nasıl bir şanslı olabilirdi ki?

Bir şey eteğini çekti ve Flick aşağı baktığında, yıpranmış bir şapka takmış ve yanaklarında yağ lekesi olan küçük bir çocuk gördü.

"Ne oldu sana?" diye sordu.

"Lütfen, bayan!" dedi, alt dudağı titreyerek. "Bana bir bozuk para verin, bayan.

Lovelyn Dökümhanesi maaşımı kesmiş."

"Ah, zavallı şey." Flick cebini karıştırmaya başladı, ama Jin eğilip koluna elini koyarak onu durdurdu. Eldiveniyle kolunu hafifçe okşadı, ama Flick'in vücudunu bir sıcaklık kapladı, her sinir ucu bir akımla titredi.

"Sana bir sır vereyim, olur mu?" dedi çocuğa.

Çocuğun gözleri parladı. Parmakları arasında sarılmış bir şekerlemeyi yuvarlıyordu.

Jin şemsiyesiyle işaret etti. "Şuradaki sokağı görüyor musun? Kapının önünde, hazinelerle dolu bir çanta taşıyan bir kadın var. Ona bilmeceye cevap 'gobsmacked' olduğunu söyle."

"Gobsmacked mı?" diye sordu çocuk.

Jin başını salladı. "Sözünü söyle, karşılığında bir hediye alacaksın. Anladın mı?" "Anladım!" diye bağırdı çocuk ve caddeden aşağı doğru koşmaya başladı.

"Sen..." Flick başladı. *Yalan söyledi.* Yalan söylediğinden emindi, ama o kadar samimi konuşmuştu ki, Flick bile ona inanmamakta zorlandı. "Sana inandı!"

"Bu bir beceri, canım," dedi Jin, dikleşerek.

"Ama ona yalan söyledin. Bu kesinlikle kabalıktı. Onun gününü mahvettin!" diye azarladı ve Jin ona bir şey fırlattı. Oğlanın karameli idi. "Jin! Onu ondan çaldın!"

"Parmağım yapışkan, üzgünüm," dedi, hiç de üzgün görünmeden. "Sen... sen..."

Kaşlarını kaldırdı. "Muhteşem derecede çarpıcı mı, yoksa vahşice zeki mi? O çocuk bir dolandırıcıydı. Küçük bir çete için hırsızlık yapıyor."

"O bir çocuktuk," diye itiraz etti, Jin iç çekince hayal kırıklığını yuttu. "Ve ben... ben artık sahtecilik yapmıyorum."

Sözler ağzından fırladı ve ikisini de şaşırttı. Jin'in alını kırıttı. "Ama bu işte iyisin."

Sesindeki samimi dürüstlük onu etkiledi. O bu işte iyiydi. Flick hayatı boyunca bir şey arıyordu, ne olduğunu bilmiyordu. Sahtecilik yapmaya başladığında ve insanlar onu aradığında bulduğunu sanmıştı, ama şimdi, rüzgârın estiği sırada beresini sıkıca tutarken, belki de bunun doğru olmadığını düşündü.

Kavşakta durdular. Eski deposu iki sokak ilerideydi. Spindrift biraz daha ileride, şehrin gecekondu mahallelerinin başladığı, binaların birbirinin üzerine yıkıldığı yerdeydi.

"Neden durdun?" diye sordu Jin, onu geri gerçekliğe çekerek.

"Çünkü..." Flick, emin olamadan sözünü yarım bıraktı, ta ki onun keskin bakışları onun hayal kırıklığının kapağını açana kadar. "Çünkü bu yasadışı. Bu yanlış."

Onun anlamasını bekleyemezdi, ama Jin sadece yarı dinliyordu. Geçen bir arabanın penceresinden bir yolcuyu izliyordu, yaşlı adamın koyu saçlarına ve tek göz kapaklarına yüzeysel bir bakıştan daha fazlasını atıyordu.

Jin'in babası olacak kadar yaşlı görünüyordu. Nadiren Flick cesaretini toplayıp Jin'e soru sorduğu akşamlarda, bir keresinde onun anne babasının öldüğünü öğrenmişti. *Ölmemişlerdi*, demişti Jin biraz tereddütle.

Onun anlayamayacağını düşünerek aptallık etmişti.

"Hepsi olabilir Felicity, ama *ben* bunu senin için değerli hale getirebilirim," dedi, onu titretiren bir sesle, ona leylak rengi bir kurdele uzattı. Saç süsleri satan bir kadından iki adım uzaktaydılar. Kadının tezgahına doğru bir *bakış* bile *attığını* sanmıyordu.

Sonra Stoker Lane'in tepesine, Casimir'lerin evi Spindrift'e doğru işaret etti.

İşten veya onu nasıl memnun edeceğinden bahsetmedi, ama yine de onu takip etti, koyu kırmızı binaya yaklaşırken adımları yavaşladı. Spindrift'in çift kapısının buzlu camındaki harflerin pürüzsüz kıvrımlarına hayranlıkla baktı, el yazısı onu farklı bir yola sürüklemeyi önce, bir zamanlar yaratmakta çok başarılı olduğu türden süslemelerdi bunlar.

Annesinin sonunda izin verdiği bir gün, daha önce buraya gelmişti. Spindrift'in şehirden kalabalıkları çeken nedeni olan olağanüstü çayın tadını hâlâ hatırlıyordu.

Spindrift'in başkentin daha iyi kesiminde yer aldığını varsaymak kolaydı. Öyle bir havası vardı. Çay salonu aydınlık ve çekiciydi, sokakların pisliği, şık arabalar ve şık giyinmiş insanlar, parıldayan silindir şapkalar ve ağır işlemeli elbiselerle gizlenmişti. Sanki burası bir lordun malikanesi ve onun prestijli balosuymuş gibi. Sanki dökümhaneler, genelevler ve yıkık evlerin ortasında yer almıyormuş gibi. Sanki ölümsüzlere kan servis etmiyormuş gibi.

Cehalet, ayrıcalıklı kesimin her zaman belirleyici bir özelliği olmuştu.

"Ya beni görürlerse ve anneme burada olduğumu söylerlerse?" diye sordu Flick.

Jin'in yüzünde daha önce olduğu gibi aynı ifade vardı. "Birçok muhbir çalıştırıyoruz Felicity, ama hiçbirisi Leydi Linden'e rapor vermez."

Spindrift'in kapıları çan sesleri eşliğinde açıldı ve frak giymiş, siyah eldivenli koyu tenli bir çocuk selam verdi.

"Reni, evladım!" Jin selam vererek seslendi. Flick'in çantasını genç bir kıza verdi ve kollarını açarak hoş geldin işareti yaptı, sonra tam bir tur dönerek içeri girdi.

"Leydim," diye selamladı Reni adındaki çocuk.

"Teşekkür ederim, genç bey," diye cevapladı kadın, sonra önündeki manzaraya hayranlıkla bakakaldı: Spindrift, hareket halindeydi.

Casimir ekibinin salonu idare edişinde bir uyum vardı; biri siparişleri not alırken, diğeri cilalı tepsilerle kayarcasına geçiyordu. Derin bir nefes aldı. Kokusu zengin ve güçlüydü, taze ve malt gibiydi. Koyu duvar kağıdıyla kaplı lambri duvarlar, tıkırdayan tabaklara ve kıkırdayan müşterilere rahat bir hava katıyordu, bisküviler dişlerin arasında çıtır çıtır, şeker gece kadar derin çay havuzlarına sihirli bir şekilde düşüyordu. Görsel bir şöleni tamamlayan bir sesler melodisiydi.

Jin'in bakışları ona yöneldi. "Uzun zamandır gelmemiştin, değil mi?"

Onun dikkatli bakışları altında kızardı. Üç yıl önceki ziyaretini hatırladı. Spindrift'in kalabalık salonunda, müşteri denizinin ortasında onun farkına vardığını hiç düşünmemişti.

Flick, Jin odanın ortasında paltosunu çıkardığında boğazını temizledi. Aniden nefes almak çok zorlaştı, ama kimse onun cüppesini omzuna atarkenki müstehcenliğini fark etmemiş gibiydi.

"Keyfini çıkarabiliyorsan çıkar." Sözlerinin Spindrift ile hiçbir ilgisi yokmuş gibi göz kırptı ve Flick başka bir şey söyleyemeden uzaklaştı. Flick, çay salonuna yeni giren, kibirli ifadeli iki kadından yayılan ağır parfüm kokusuna öksürerek karşılık verdi.

Reni onlara bakarak, her tarafa sıkıştırılmış bir not defterine öfkeyle bir şeyler karalayan genç bir çocuğa fısıldadı. Flick, bunların içecek siparişleri olmadığını düşündü.

Halkın gözünde Arthie Casimir çay satıyordu. Yeterince dikkat edenler için ise kan da satıyordu. Ama Flick, kız için sahte olarak yazdığı tüm mektupları ve belgeleri okumuş ve gerçeği biliyordu: Arthie Casimir sırlarla uğraşıyordu.

Sırlar.

İşte buydu. Flick, annesinin affını bu şekilde kazanacaktı. Henüz iş hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Arthie ve Jin'in ondan ne istediğini de bilmiyordu, ama ona *bir şey* verecekleri kesindi.

Annesinin imajını düzeltmesi gerekiyordu ve basında iyi bir haberden daha iyisi olamazdı. Flick, annesini rezil ettiği aynı manşeti ona verebilirdi ve hepsi Arthie Casimir sayesinde olacaktı. Flick'in tek yapması gereken onları dinlemek ve sonra geri dönüp annesine anlatmaktı. Ve eğer Arthie'nin Flick'ten istediği şey manşete layık değilse, koleksiyonlarını karıştırıp bakacaktı.

Belki. Flick, koleksiyonları olup olmadığını bilmiyordu. Lady Linden'in kızının sahteci olması kadar skandal bir şey olup olmadığını bile bilmiyordu, ama deneyecekti.

İşte o anda Flick onu gördü.

Arthie, ikinci katın balkonundaki korkuluğa ellerini dayamış, bir zamanlar sıcak olabilecek gözleriyle, hesaplamaların uzun zamandır yuttuğu ışıkla, egemenlik alanını gözlemliyordu. Erkekler için yapılmamış gibi görünen pantolon ve takım elbise ceketini giymişti, düğmeli botlar yerine bağcıklı ayakkabılar, korsenin yerine yelek ve şemsiye yerine, şövalyenin kılıcı gibi kalçasında parıldayan bir tabanca.

Arthie Casimir, odayı yöneten bir maestro, tahtındaki bir kraliçe, darağacındaki cellattı.

Her şeyden öte, Flick'in kurtuluş için son şansıydı.

Ama Arthie'nin gözleri ona dikildiğinde, Flick o kadar da emin hissetmedi. Arthie'nin saçları bir hale gibiydi, ama ifadesi Flick'e bıçakların üzerinde parmak uçlarında yürür gibi hissettirdi.

"Hoş geldiniz, hanımefendi."

Flick, Arthie'nin bakışlarından uzaklaşarak, kırpıntılı korseli bir elbise giymiş, siyah saçlı ve kırmızı dudaklı bir kız gördü. Keskin zıtlıkların melodisi gibi bir güzelliği vardı.

"Sizi masanıza götüreyim."

"Oh, ben buraya eğlenmek için gelmedim," dedi Flick.

Kız utangaçtı. "Ev sahibi, on bir saatinde bize katılmanızı istiyor."

Flick, Arthie'nin izleyip beklediği yere gizlice bir bakış attı. Bu bir şekilde bir test gibi geldi ve kız masaların labirentinde ilerlemeye başladığında, Flick onu takip ederek boş koltuğa oturdu. Koltuğa oturdu ve yan masadan günün gazetesini okurken ona bakan beyefendiye gülümsemeye çalıştı.

"Royal mı, supreme mi?" diye sordu kız. "Süt ve şeker eklemeyi seviyorsanız orange pekoe'yi öneririm, ama biraz zaman alabilir."

Flick çakmağını çıkardı, rahatlatıcı ağırlığını kavradı ve sonra ellerini cilalı ahşap masanın üzerine koydu. "Oh, bilemem. Siz en çok seveceğimi düşündüğünüzü getirin lütfen."

Kız başını sallayarak uzaklaştı ve Flick'in annesinin en yakın arkadaşlarına bile sunmayacağı kadar zengin bir sofrayla geri döndü. Fildişi çaydanlıktan buhar yükseliyor, bisküviler tabakların kenarlarına yayılmıştı. Kürdanlara, taze reçelin üzerine tereyağı ve dilimlenmiş

ileklerle doldurulmuş iki sandviç dikilmişti. şekerlik ve stlk gümüş kenarlıydı ve eğilip bakmadan ayırt edilemeyecek kadar ayrıntılı desenlerle süslenmişti. Flick bu manzaraya hayranlıkla bakarken, kız bir fincanı tabağa koydu ve sanki bu bir sanatmış gibi ona çay döktü.

Flick balkonu ve zemini taradı. Arthie ortadan kaybolmuştu ve Jin de hiçbir yerde görünmüyordu.

"Krema?"

Flick gülümsedi. "Evet, lütfen. Bolca kremayı çok severim."

"Buyurun, Royal Rouge." Kız geri çekildiğinde, Flick fincanını kaldırıp bir yudum aldı. Lezzet dilinde patladı ve topraksı alt tonlarıyla onu ısıttı. Gl yaprakları ve tatlı karamel tadı vardı, annesinin gemilerinin Jeevant Gar'dan getirdiği kekleri hatırlattı.

"Bu gerçekten çok lezzetli," dedi Flick. Pürüzsüz ve tatlıydı, tadını ağzında bekletse bile tam olarak tanımlayamadığı, gizemli ve ateşli bir tadı vardı. Flick'in olmak istediği her şeydi.

Kız ona bir bakış attı ve Flick aşırına kaçtığını anladı. Yüksek sosyete, her fırsatta onun kişiliğiyle alay ediyordu çünkü küçük şeylerin de takdir edilmesi gerektiğini anlamıyorlardı.

Fincanı masaya koydu. Fincan tabağının altına bir kart sıkıştırılmıştı ve bu, kalbinin boynunda hızla atmasına neden oldu. Kartın içinde sabırsız, eğik bir el yazısıyla yazılmış bir adres vardı.

337 Alms Place.

2

ARTHIE

Arthie odasında saatinin zincirini kesti ve cebine koydu. Yeleğini ilikledikten sonra tüvit ceketini giyip yakalarını düzeltti, her zaman en iyi şekilde giyinmesini isteyen annesini hatırladı — ölümünde bile.

Arthie gözlerini kapattığında, annesinin kumda uzandığını, deniz köpüğünün sari'sinin boncuklu kenarlarında dolandığını hayal edebiliyordu. Köpük, kumaşın liflerini ıslatarak, onları annesinin kanının koyu kırmızısı rengine dönüştürüyordu, ta ki Arthie annesinin güzelliğinin nerede bittiğini, yaralarının nerede başladığını ayırt edemeyecek hale gelene kadar. Bazen kendini annesinin yanında, kıyıda, suyun tenine çarptığını hayal ederdi. *Uyan, uyan, uyan*, dalgalar fısıldıyor gibiydi.

Arthie henüz çocukken kötülükle tanıştı ve büyük Ettenian gemisi Ceylan'a karaya oturdu. Ceylani halkı Ettenian askerlerini karşılamak için dışarı çıkmış, onlara tatlılar ve deniz kenarındaki kulübelerde kalacak yer sunmuştu. Kısa süre sonra, işgalciler barışı çılgınlığa dönüştürünce, adanın berrak gökyüzü duman ve kaosla kaplandı. Kendilerine *kolonist* diyorlardı. Ceylanlılar bunun için henüz bir kelime bulamamışlardı çünkü daha önce böyle insanlarla karşılaşmamışlardı: Dışarıdan nazik, içten açgözlü ve şeytani.

Kırmızı üniformalar giyiyorlardı, keskin ve otoriter, sanki dünyanın yanlışlarını düzeltiyorlarmış gibi. Silahları korkakların silahlarıydı, uzaktan öldürmelerine olanak tanıyordu, tüfekleri düşmanlarının koşabileceğinden daha hızlı ateş ediyordu. Bazı Ceylaniler karşı koydu, bazıları teslim oldu, diğerleri ise teknelerle kaçarak komşu ülke Jeevant Gar'a sığındı, o sırada kimse bu ülkenin Ettenilere düştüğünü bilmiyordu.

Ancak muson mevsimi olduğu için Arthie'nin annesi, hasta sekiz yaşındaki kızının yolculuğu hayatta kalamayacağını düşündü ve onu Ceylan'ın ötesindeki dünyayı gezip bilgi edinen köy şifacısına götürdü. Adam Arthie'ye bir bakış attı ve bir mucizeye ihtiyaçları olduğunu söyledi.

"Her şeyi," demişti Arthie'nin annesi kırmızı sari giymiş, kızını kurtarmaya o kadar odaklanmış ki, kendi kaçış fırsatının kapandığını fark etmemişti

kapanmakta olduğunu fark etmemişti. "Her şeyi."

Her şeyi. Her şeyi.

Sonraki yıllarda, Arthie bazen gecenin bir yarısı o ateşli yalvarışı duyardı. Babasını vuran kurşunu duyabiliyordu. Annesini durdurmak için atılan üç kurşunu.

Yatak odasının kapısını çarparak kapattı ve anıları içeriye hapsetti. Ölüm. Kan. Geçmişinde onu rahatsız eden aynı maddeyle uğraşıyor olması ironikti.

İkinci katın balkonundaki gölgelerden, Flick'in Spindrift'i nasıl yediğini izledi, açlığı tatlı tavırlarıyla çelişiyordu. Kız Arthie'den daha uzundu, sıcak yüz hatlarını ve dik burnunu çevreleyen canlı bukleler, derin, koyu kahverengi bir teni vardı. O kadar yetenekliydi ki, Arthie onun Ettenia'nın en aşağılık kadınlarından birinin kızı olduğu gerçeğini görmezden gelebilirdi.

Arthie, Flick'in adresi bir can simidi gibi tuttuğunu izledi. İş kabul edip etmeyeceği henüz belli değildi, ama Arthie bir tahminde bulunmuştu.

"Muhafızın geldi," dedi Jin, Arthie'nin arkasındaki duvara parmaklarıyla vurarak. "Neden evet dediğini anlıyorum."

Arthie gözlerini Flick'ten ayırmadı. "Ayrıntılara girmeni istemeyeceğim."

"Mm-hmm," dedi Jin, ve Arthie, ona bakarsa Jin'in kaşlarını oynatacağını biliyordu. "Düşmanımızla el sıkışmak için bir nedenin olmalı."

İkisi önceki gecenin geri kalanını olasılıkları ve riskleri gözden geçirerek geçirmişlerdi. Laith ile ittifakları zayıf olacaktı, ama eşit şartlardaydılar, çünkü o tehlikeli ve öngörülemezse, o da öyleydi.

Jin korkuluğa yaslandı ve aşağıya baktı, Arthie'nin bakışlarını Laith'e çevirdiğinde onun bakışlarını takip etti. Gün ışığında farklı görünüyordu, daha çocuksu ve gençti. Dün gecedен çok daha kolay bir av gibi görünüyordu.

"Bu defteri iki hafta içinde alabilir miyiz?" diye sordu

Jin. "Almak zorundayız ve alacağız," dedi Arthie.

"Ama Spindrift'i kapatmamız gerekecek. İkimiz de burada olmayacağız ve tüm elemanların yardımı gerekecek."

Arthie, renkler ve kokularla dolu, paranın el değiştirip sırların yağmur gibi döküldüğü kalabalık salondan gözlerini ayırdı. Reni ve Chester birlikte bir skandalı ortaya çıkarmışlardı.

Afton kardeşler — görünüşe göre, erkek kardeşleri bir hizmetçi ile ilişki yaşamış ve babaları onu kovmuş, bunun sonucunda bir kaza meydana gelmiş ve hizmetçi hayatını kaybetmişti.

Bu, Lord Afton'u, tüm karmaşık hesaplamalara göre, bir katil yapıyordu — bu bilgi, kızlarından birinin komşuları olan merhum vikontun oğluyla yaklaşan nişanlanma karşısında oldukça yararlıydı. Bu birleşme, Afton'u

Arthie'nin zevkine göre biraz fazla güçlü hale getirecekti, özellikle de Arthie'nin kargolarını depoladığı nakliye deposunu Afton'un işlettiği için. Chester şu anda viskontun evine gidiyordu, orada bir veya iki uşak haberi öğrenecek ve yukarıya, yukarıya aktaracaktı. Kaos, dünyayı düzen içinde tutuyordu. Açık oldukları son gün için fena sayılmazdı.

"O zaman kapat," dedi Arthie.

Jin onu izliyordu. "Bu konuda bir şeyler hissetmen normal."

Ona bir bakış attı. Oh, bu konuda bir şeyler hissediyordu, tabii ki.

Jin daha fazla bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu, ama Arthie bunu duymak istemiyordu, bu yüzden merdivenlerden indi ve kalabalık masaların arasından geçerek yoluna devam etti.

Laith pencerenin yanında uzanmış, içeri girip çıkan müşterilerin karmaşası içinde bir sükunet tablosu oluşturunuyordu. Yine kar beyazı cüppesini giymişti, cüppe baldırlarının ortasına kadar uzanıyor ve dar pantolonunun üzerine düşüyordu. Beline bağlanmış geniş bir kuşağın üzerinde kavisli bir hançer duruyordu.

"Bu ne?" diye sordu Arthie.

Ayağa kalktı ve elindeki buketi ölü bir tavşan gibi uzattı. "Burada gelenek çiçek vermekmiş diye duydum."

O, cenazesini planlarken ona çiçek veriyordu. "Biz birlikte çalışıyoruz, flört etmiyoruz."

"Bunlar aynı şey değil mi?" diye cevapladı Laith.

Buketi aldı. Parmaklarının altında yağlı kağıt pürüzsüzdü, çiçekler kokulu, bu jest tamamen beklenmedikti. Çenesini sıkı.

Laith her saniyesini yutarcasına izliyordu. *Hayır.*

"Chester," dedi, yanından geçerken onu durdurarak. "Lütfen bu çiçekleri dışarı çıkarır mısın? Onları ait oldukları yere, toprağa at."

Laith'in küçük, anlamlı gülümsemesi, gözlerinin boğazındaki hareketleri takip ederek onu ele verdiği ofiste söylediği sözleri hatırlattı.

"Ah, Arthie'nin ilk çiçekleri," dedi Jin, onlara katılarak. "Senden gelmesi ne yazık."

"Düşmanca davranmana gerek yok. Sana da bir hediye getirdim," dedi Laith. "Elma mı?"

Aksanında bir ağırlık vardı, bu yüzden p'ler yumuşak b'ler gibi geliyordu. *Abble*. Jin hediyeye baktı. Sevdiği parlak türden bir elmaydı, kabuğu siyahımsı erik rengindeydi.

"Bu an için bir masal benzetmesi olduğundan eminim," dedi Jin, elinden alırken. "Ben Jin. Jin Casimir."

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Laith, başını eğerek. "Akraba gibi görünmüyorsunuz."

"White Roaring'in bu tarafında soyumuza pek önem vermeyiz," dedi Jin, ama söylemediği şey, Arthie ile ilk kez el ele tutuştuklarında, ebeveynlerini almaya gelenlerin kendisini de almaya geleceğinden korkarak günlerce arkasına bakarak geçirdiği günlerdi, ta ki Arthie onlara kendi soyadlarını verene kadar.

Aslında pek bir işe yaramayacaktı, ama genç ve kaybolmuşken, neredeyse her şey insana güç hissettirirdi. Yeni bir soyadı, yeni bir başlangıç, kendileri için yaratabilecekleri yeni bir gelecek vaat ediyordu.

Laith hmmed ama yorum yapmadı. Başını eğdi. "Laith Sayaad." "Suçlu hayatına hoş geldin," dedi Jin. Laith itiraz etmeye başladı, ama gerçekte, Casimir'lerle ittifak kurup biraz lekelenmemek imkansızdı.

"Buralarda senin gibiler yok. Nerelisin?" Laith'in bakışları donuklaştı. "İki kişinin bir olduğu kadar uzak."

Bu yeni bir bilgiydi. Birini geride mi bırakmıştı, yoksa ölmüş müydü? Arthie yavaşça uzaklaşarak Laith'e sırtını döndü ve Jin de onu takip etti.

Yüzündeki sırtışı hissedebiliyordu.

"Amiral Grove'a olan görevin iyi geçtiğini anlıyorum," dedi, o konuşmadan, merdivenlere doğru yönelerek.

Bu işe yaradı. Laith içini çekip, isteksizce bir çerçeveyi düzeltti.

"Onun en iyi sahteci olduğunu biliyorsun," dedi Arthie yan gözle bakarak. "O yüzden sızlanmayı kes."

"Sızlanmaya bile başlamama izin vermedin." Onu merdivenlerden yukarı takip etti. "O artık sahtecilik yapmıyor."

"Benim için yapar," dedi Arthie. Flick çoktan kararını vermişti. Arthie bunu yüzünden okumuştı. "Daha önce onunla çalışmaktan hiç şikayet etmemiştin."

Aslında, her zaman şikayet etmek istemişti; Arthie'den önce onun deposuna gitmeyi teklif ederek, gereğinden fazla zaman harcamıştı. Hatta

Flick'i almayı teklif etmişti, çünkü Amiral Grove'un Jin'in geçmişinin hayaletleriyle dolu olduğunu biliyordu. Flick'in annesi olduğu için, Flick'e güvenmelerinin sebebi oydu.

"Onun deposuna gidip onu işe almak başka bir şey. Onu tehlikeli bir plana dahil etmek başka bir şey. O bu iş için uygun değil," dedi. Flick masumdu, bu doğrudu. Deneyimsiz ve test edilmemişti. Kız, pasta süslemek için yaratılmış gibi *görünüyordu*, ama görünüş aldatıcıydı.

Arthie ofisinin kapısını açtı. "Keşke annesi de onun iyiliği için bu kadar endişelenseydi."

Jin hâlâ somurtuyordu. "En azından ona işten bahsettin mi?"

"Aynı şeyi iki kez söylemeyi alışkanlık haline getirmedim, Jin. Yani hayır, henüz söylemedim," dedi Arthie. "Şu anda ekibimizde sadece dört kişi var."

Jin masasındaki vazoyu eline aldı. "Çiçekleri saklamalıydın. Zavallı kaptan."

"Saçıma çok yakışmışlardı, sence de öyle değil mi?" Arthie, Jin'in kaşlarını kaldırması üzerine arkasını döndü. Jin onu tekrar taklit etmeden önce, fırıncı şapkasını takıp balkon koridoruna çıktı.

Laith hala aynı masada oturuyordu, alnında doğal olmayan parlak beyaz saç telleri vardı. Arthie saf değildi. Aksanlı konuşuyordu, krallığının kıyafetlerini giyiyordu, birçok yabancıнын bir ceket gibi üstünden attığı belirgin bir gururla yürüyordu — Ettenia'ya yeni gelmişti. Deftere bu kadar yatırım yapmak ve Ram'ı alt etmek için çok yeniydi. Böyle bir ülkeyi umursamak için çok yeniydi.

Onun ensesinde nefes alıp, her sözünü dinlemesinden hoşlanmıyordu, ama burası Beyaz Kükreme'ydi. Rahatlık bulmak zordu, tabutlar bile taştan yapılmıştı.

"Seni bekliyorum, habibti," diye seslendi, o merdivenlerden inmeye başladığında. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve sormak da istemiyordu. Muhtemelen bir hakaretti. Ayağa kalktı ve güneş gözlerini bal ve baharat rengi bir ışıkla kapladı. "Nereye gidiyoruz?"

Arthie yakasını çekti ve Jin şemsiyesini aldı. "Beşinci üyemizi almak için 337 Alms Place'e gidiyoruz."

10 FLICK

Flick caddeyi geçerken dudaklarına taze bir kat pembe ruj sürdü. Bunu özlemişti. Geçen arabaların gürültüsü, günün dedikodularını içeren gazeteleri sallayan gazeteci çocuklardan uzaklaşan atlar, koşuşturma ve bunun onu ne kadar önemsiz hissettirdiğı. Nasıl yürüyüp, gülüp, dönüp dururken kimsenin onu sorgulamadığı ya da azarlamadığı. Çetenin ortak özelliğı olan parlak sarı yakalı birkaç Plodder'ın yanından geçti, ardından lavanta rengi elbisesiyle aynı renkte çiçekler sergileyen bir tezgah ve eğri bğrü bir şapka gördü.

Herkes 337 Alms Place'de kimin yaşadığını biliyordu, ama Flick, Matteo Andoni'nin Arthie ve Jin'in planlarına nasıl uyduğunu bilmiyordu. Elbette onlarla ittifak kurmamıştı. Flick kapının mandalını açtı ve Arthie, Jin ve tanımadığı birinin beklediğı parke taşlı yürüyüş yoluna çıktı.

Annesi onu şimdi görse ne düşünürdü? Annesi onun tutuklandığını biliyor muydu? Bu onu daha da kızdırmış mıydı, yoksa onu özlemiş miydi? Yakında her şey bitecekti, diye düşündü Flick. Her şeyi düzeltecekti.

Jin, Flick'in yaklaşan ayak seslerine dönerek, onu görünce gözlerinin parladığını hayal mi ettiğini merak etti. "Daveti reddedemeyeceğini biliyordum."

"Merhaba Jin," dedi.

"Flick." Arthie başını eğdi. "Bize katıldığına sevindim. Biraz temiz hava iyi gelir diye düşündüm. Eminim sevgili annem seni affedecektir."

Flick donakaldı, ama Arthie neredeyse anında arkasını döndü. Bunlar sadece sözler, dedi Flick kendine. Arthie, Flick'in planladığını bilemezdi.

"Tanışmadık," dedi tanımadığı çocuk. Beklediğinden çok daha samimiydi. "Sen, hakkında çok şey duyduğum yetenekli sahteci olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Adım Flick," dedi utanarak. "Laith," dedi, başını eğerek.

Jin kaşlarını çattı. "Boynuzlu Muhafızlarla dost olmak istemezsin herhalde."

Flick nefesini tutarak ondan uzaklaştı. "Sen..."

"Sırrın bende güvende," dedi Laith. Sesindeki sakinlik, Jin'in sinirlerini yatıştırdı. "Bildiğim kadarıyla, Felicity Linden parmaklıklar ardında."

İleride, malikanenin kapısı açıldı ve bir uşak dışarı çıktı. "İyi günler, Ivor," diye seslendi Jin. "Yine en sevdiğin yakışıklı ikili!" Ivor adındaki adam küçümseyici bir ifadeyle baktı.

"Matteo'yu görmeye geldik," diye ekledi Arthie.

Flick, Arthie'yi zarif olarak nitelendirmekte tereddüt etse de, hareketlerinde bir hassasiyet vardı. Kendine güveninden doğan bir akıcılıkla yaşıyor ve nefes alıyordu ve Flick onun cesaretini kıskanıyordu.

Ivor, Arthie'den sadece bir parça daha uzun olan boyunu sonuna kadar uzattı ve bıyığı göğsüyle birlikte şişti. "Efendi Andoni ziyaretçi kabul etmiyor."

"Dün geceki görüşmemizi hatırlıyor musun? Beni görmek isteyecektir," dedi Arthie. Bu bir tehdit gibi geliyordu, ancak Flick, Arthie'nin onun kadar sevilen birini nasıl tehdit edebileceğini anlamıyordu. "Git. Biz bekleriz."

Ivor sert bir bakış attı ve arkasını döndü. Arthie bir eliyle saatini yavaşça çıkardı, diğer eli cebindeydi.

"Matteo Andoni?" Laith, baş başa kaldıklarında sordu. "Defteri bu şekilde mi almayı düşünüyorsun? Tırmıkla mı?"

Arthie arkasına baktı. Şapkasının kenarından gözleri erimiş bal gibi parlıyordu. "Sen benim yöntemlerimi aşağılamadan defterimizi alacağız."

Küçük bir şey kapıdan sıyrılıp muhafızın ayak bileğine tökezledi. "İşte buradasın."

Bir kedi yavrusuydu. Tüyleri güvercin grisi ve çoğunlukla beyazdı, saçları kadar parlaktı. Minik pençeleri botlarının derisine saplandı ve Arthie ile Jin, o çömeliş onu nazikçe kucağına aldığı anda şüpheyle baktılar.

Flick nefesini tuttu. "Çok sevimli! Bu kadar değerli bir yavruyu nereden buldun?"

"Köşeye sıkışmış ve bir yılanı pençeliyordu. Onu zamanında bulmasaydım zavallı şey ölürdü," dedi Laith ve sonra bakışları uzaklara daldı. "Çaresiz bir ruh gördüğümde anlarım."

"Sıksa adamın ayına ne kattığını bilmek istiyorum," dedi Jin şaşkın bir şekilde fısıldayarak. Flick, muhafızın sözlerinin biraz ikiyeüzlü olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Tabii ki aziz bir kedi sahibi olur," dedi Arthie.

Laith kedinin çenesini okşadı ve Arthie'ye baktı. "Biliyorsun, suçlu, bana adımla hitap etmeni tercih ederim. Beni ne kadar çabuk ekibinin bir üyesi gibi görürsen, hepimiz için o kadar kolay olur."

Arthie tatlı, sevimli ve tehditkar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Flick, ikisi birbirlerinin boğazına sarılmadan önce aralarına girdi. Yavru kedinin çenesinin altını, sarı-yeşil, mermer gibi gözleri kısılana kadar kaşıdı. "Adı var mı?"

Laith, bebeğin bir isme ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemiş gibi görünüyordu. Flick isimlerin önemli olduğunu düşünüyordu. İsimler bir kişi hakkında çok şey anlatırdı, bu yüzden kendisi Felicity'den çok Flick olduğunu hissediyordu. Annesi ona olan sevgisini yitirdiğinde, o da ismini yitirmişti.

Ön kapı tekrar açıldı ve uşak ortaya çıktı.

"Bizi içeri davet etmeyecek misin, Ivor?" diye sordu Arthie, sanki davet edilmesi gereken vampirlermiş gibi.

Ivor tereddütle eşiğe adım attı, kaşları o kadar çatılmıştı ki, her an kayıp düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Girin," dedi, saygın bir uşak olabildiğince huysuz bir ses tonuyla. "Andoni Malikanesi'ne hoş geldiniz."

Uşak onları evin içinden geçirirken, Flick'in kalbi göğsünde hızla atıyordu. Önce bir kabul odasından geçtiler, sonra antikalarla dolu dolapların sıralandığı bir koridordan geçtiler. Hava bir anda zengin ve ev gibi hissettirdi, bu da ona, yol boyunca geçtikleri büyük koltuklardan birinde kıvrılıp battaniyeye sarınarak kitap okumak istemesi için bir neden oldu.

Arthie, Jin'e bir şey fısıldayınca hayalinden uyandı. Jin, keskin gözlerini çevrelerine çevirdi, ama görünüşe göre dekoru takdir etmek için değil.

Flick, karışmaması gereken bir şeye mi bulaşıyordu? *Tutuklandın*, diye hatırlattı kendine. Hapishane hücresinde olmasa bile, bundan daha ileriye gidemezdi.

Yine de, kurtların arasında bir koyundu, onların keskin hatları ve koyu renkli kıyafetlerine kıyasla narin ve renkliydi. O, dikiş dikmek ve dedikodu yapmak için yaratılmıştı, tabanca ve şantaj için değil. Onun yaşında ve statüsünde genç kadınlar

talip olanlara hayranlık duymak ve gelecekteki çocuklarına isim vermek, Casimir gibilerle birlikte yürüyüşe çıkmak değil.

Flick, Arthie'nin bu yönünü seviyordu. O sadece topluma karşı gelmekle kalmıyor, bu karşı gelmeyi sahipleniyordu. Dünya ona bir taç giymeye layık olmadığını söylerken, o kendine bir taç yaratmıştı. Flick, Laith'in Arthie'de aynı şeyi görüp görmediğini ve bu yüzden mi onu bu kadar dikkatle izlediğini merak etti. Çünkü bu, bir muhafızın bir suçluyu incelediği türden bir bakış değildi, hayır. Arthie'nin Laith'in ilgisini paylaşıp paylaşmadığını merak etti. Flick'in kendini dahil etmek istemediği bir tür varsa, o da Boynuzlu Muhafızlardı. Adına yazılan çok fazla suç vardı.

"Tur neredeyse bitti mi, Ivor?" Jin, başka bir koridora girerken seslendi. "Mutfak kilerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Jin yanına yaklaşınc, *kimseyle ilişki kurmak için burada olmadığımı* hatırlatmak zorunda kaldı ve nefes almayı hatırladı.

Uşak onu görmezden gelerek onları geniş ve iyi döşenmiş bir salona götürdü. Salonun perdeleri, odayı ve kırmızı barok duvarları altın rengi bir sıcaklıkla kaplayan avizeyle tezat oluşturuyordu. Annesi'nin malikanesi kadar zengindi, ama rahatlık ve sıcaklık yayıyordu.

"Hayır," dedi bir ses. "Tercih etmiyorum."

Başka bir kapıdan, bir insandan çok bir heykel gibi, gerçek olamayacak kadar güzel bir figür çıktı. Matteo Andoni. Yanında bir kız vardı, bir şey için ısrar ediyordu ve kızın kızarmış cildi ve dekolte korsesini gören Flick, Matteo'nun neyi reddettiğini anlayabildi. Matteo çok arzu edilen biriydi, ama kendine saklı olduğu da biliniyordu. Laith'in dediği gibi bir zampara değildi.

Kız arkasını döndüğünde Flick'in eli boğazına gitti. Kız Beatrice MacArdle'dı. Geçen sezon Flick'in elbisesine gülmüştü, şimdi ise kendi elbisesi neredeyse tamamen açık bir haldeydi. Kız başka bir şey daha söyledi, ama Matteo başını salladı ve kız çılgık atarak dönüp salondan çıktı.

"Biraz uyarı yapsan iyi olurdu, dostum," dedi alçak sesle. Flick'in düşündüğünden çok daha gençti. "Oldukça meşguldüm."

Ivor gözünü bile kırpmadı. "Özür dilerim, efendim."

"Az önce Bayan MacArdle'ı geri mi çevirdin?" Jin, uşak kapıyı kapatırken ısıklıkla sordu. Flick, onun onu tanımasından hoşlanmamıştı.

"Aynı şeyi isteyenlerin sesleri ve yüzleri birbirine karışıyor," dedi Matteo neredeyse yorgun bir şekilde, ama sonra Arthie'yi gördü ve ağzında bir gülümseme belirdi

. "Bir günde iki ziyaret mi? Oh, sevgilim, beni özleyeceğini biliyordum."

"Otur, Andoni," dedi Arthie. "Konuşmamız gerek."

Arthie, kapüşonlu zümrüt gözleriyle ona baktı, yavaş ve çekici sesi Flick'e, dinlememesi gereken bir şeyi dinliyormuş gibi hissettirdi. "Bu ses tonu beni ürpertiyor."

Arthie öfkeleni. "Otur, yoksa sana bir kurşun daha sıkırım."

Flick kekeleydi. "Matteo Andoni'yi sen mi vurdun?"

"Evet, ben vurdum," diye cevapladı Jin, duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak. Flick, bu duruşun onu nasıl daha da çekici hale getirdiğini anlamadı.

"Vurgu hoş bir dokunuş." Matteo kadife bir koltuğa çöktü ve kollarını koltuğun iki yanına attı. Bacakları uygunsuz bir şekilde açılmıştı. Aslında, tüm görünüşü uygunsuzdu ve Flick, Arthie'nin nasıl hiç etkilenmediğini anlamıyordu. "Ama Arthie ve ben bundan daha fazlasını yaptık."

Hayır, etkilenmemişti. Çenesinde bir damar seğirdi, omuzları gerildi ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Matteo her şeyi ve daha fazlasını gözlemledi. Varlığı Arthie'yi rahatsız ediyordu ve Matteo bunun farkındaydı.

"Gerçekten," diye kabul etti, bir kuş kadar tatlı bir sesle. "Bana aşkını ilan ettikten sonra, onu kalbinden vurdum."

Flick'in kahkahası boğazında kaldı. "O... sen... sen hala hayattasın ama."

Jin bundan zevk alıyordu. "Hayatta mı? Matteo uzun zamandır ölü."

Matteo bu sözleri yalanlamak için hiçbir şey yapmadı. Laith'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve

Flick'in düşünceleri durdu.

Bir vampir.

Flick, cebine elini sokarak çıkmağının rahatlatıcı soğukluğunu hissetti. Bu, başka bir zamanı hatırlatıyordu, East Jeevant Company'nin annesinin alnına çizgiler çizmeden önceki zamanı. Tüm zamanını çalmadan ve onu sertleştirmeden, düşmanlıkla zırlamadan önceki zamanı.

Matteo Andoni'nin çalışmaları Ettenia'da övgüyle karşılanıyordu, gençliği ve görünüşü, zamansız dehası kadar çekiciydi. Annesinin ofisinde ona yaptırdığı portreler vardı ve o, bir vampirle aynı odada durmayı reddeden, bir vampir için duvin harcamayı ise hiç düşünmeyen bir kadındı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Flick. Vampirleri insanlardan ayırt etmek kolay değildi. Nefes almaya ihtiyaçları yoktu, ama alışkanlıktan sık sık nefes alırlardı. İyi beslendiklerinde nabızları ve kalp atışları olurdu. Kesildiklerinde içtikleri kanı akıtırlardı.

Matteo, kafasını eğdi, sanki Flick'in kafasındaki karışıklığı görebiliyormuş gibi: annesinin önyargısına mı inanmalı, yoksa onun nefret edilmeye değer biri olup olmadığını kendisi mi görmeli?

"Olması ya da olmaması için herhangi bir neden var mı?" diye sordu.

Flick yanağını ısırды. Asla ölmek nasıl bir duyguydu? Batmakta olan güneşleri ve şişmanlayan ayları saymayı bırakmak nasıl bir duyguydu? Hiçlikten doğan canlıların tekrar hiçliğe dönüşmesini izlemek nasıl bir duyguydu? Yeterli zaman verilirse, bir vampir öğrenilmesi gereken her şeyi öğrenebilirdi. Keşifler yapılabilir, kasalar ağızına kadar doldurulabilir ve daha fazlası da yapılabilirdi. Flick, ölümsüz olmanın, hiç yaşlanmamanın, sadece tahta bir kazık veya uzun süre gümüş ve güneş ışığına maruz kalmanın seni öldürebileceğini bilmenin verdiği hazzın güçlü bir his olduğunu düşündü.

Ama sonuçta, Flick'in düşündüğü gibi, çok yalnızlık çekilirdi.

Annesinin sesi kafasında yankılandı: "*Doğal* değil." Matteo'nun güzelliği soldu, fildişi rengi teni bir cesedin solgunluğuna dönüştü. Şaşkınlığını bir kenara bırakıp, bu sırrın annesine nasıl fayda sağlayabileceğini düşündü.

Bu iyiydi, kendini ikna etti. Tam da bulmayı umduğu şeydi. *Sanırım*. Annesi, Matteo Andoni'nin gerçekte ne olduğunu öğrenince şok olacaktı. Midesindeki rahatsızlığı görmezden geldi ve başını kaldırıp Arthie'nin onu izlediğini gördü.

Konuş, Flick.

"İş ne olacak? Neden buradayım?" diye sordu, boğazını temizleyip konuyu değiştirdi.

"İş mi?" Matteo kaşlarını kaldırarak sordu. "Ne işi? Ve o kim?" Burun delikleri genişleyerek nefes aldı ve Flick, bir avcı tarafından değerlendiriliyormuş gibi hissetti. "Seni daha önce görmüştüm, değil mi?"

Flick elbette nerede gördüğünü biliyordu: yıllar önce annesinin salonunda. Ressamın uygunsuz saatlerde randevu almasını garip bulmuştu, ama bu annesinin aynı derecede uygunsuz programına uyuyordu, bu da her şeyi mükemmel hale getiriyordu.

"Bu Flick," diye cevapladı Arthie. "Lady Linden'in kızı olarak da bilinir."

Matteo, Arthie'ye ihtiyatla baktı. "EJC'nin kızına neden ihtiyacımız var?"

Flick, EJC'nin kurucusunun kızıydı, bu yüzden bu yorumun neden bu kadar canını yaktığını bilmiyordu. Kendine, ay gibi olduğunu söyledi. Bu boşluk, tekrar dolmak için geçmesi gereken bir aşamaydı.

"Çünkü o usta bir sahteci," dedi Jin, ona yaklaşarak. Bu iltifata Flick'in kalbi çakmak kapanır gibi durdu. "Ve onsuz bunu yapamayız." Parmaklarını onun açıkta kalan bileğine dokundurdu, bir anlığına onu sakinleştirdi, sonra nabzını çılgına çevirdi.

Jin, Arthie'ye bir rulo kağıt uzattı. Arthie, kağıdı Matteo ile aralarındaki cam masanın üzerine serdi. Kağıdın bir tarafında notlar yazılmıştı, diğer tarafında ise geniş bir boşluk bırakılmıştı. Laith, kucağındaki yavru kediyle yaklaşarak kağıdın önüne geçti. Arthie, kağıdın ortasına yerleşti ve aniden odadaki tüm erkekler, Flick'in o anda olduğu gibi onun varlığından büyülenmişlerdi.

Arthie konuşmaya başladığında, Flick annesinin affediciliğini adeta tadabilirdi, çünkü Arthie ona ihtiyacı olan münasebeti gümüş tepside sunmuştu.

"Athereum'a girip Ram'ın defterini çalacağız."

11

ARTHIE

Arthie, Matteo ve onun inanamayan bakışlarından mükemmel bir görüş mesafesindeki koltuklardan birine rahatça oturdu. Kızın ağzının açık kalmasından Flick'i ikna ettiğini anladı ve artık ressamın da ikna olması sadece an meselesiydi. Sırrı onun için çok değerliydi, ikna olmaması imkansızdı.

"Bir daha söyler misin, sevgilim?"

"Bana sevgilim deme," dedi Arthie, arkasına yaslanarak Matteo'nun sesinin yarattığı aptalca tüylerin diken diken olmasını engellemeye çalışarak.

"Arthie, canım," Matteo, ürkütücü bir sakinlikle düzeltti ve ona, kayıtsızlığının altında yatan canavarı bir anlık gösterdi. "Tekrar söyler misin, lütfen?"

"Athereum'a gireceğiz. Gece Festivali yaklaşıyor. Kayıp defteri bulmak için müzayedeyi bahane olarak kullanacağız."

Matteo inleyerek ellerini yüzüne götürdü. "Birincisi, hayır. İkincisi, kesinlikle hayır. *Özellikle* Ram için içindeyse."

"Oh, o yok," dedi Arthie. "Onu suçlayan defter var ve biz onu alacağız."

Matteo şaşkın görünüyordu. "Ve tahmin edeyim, bununla Ram'ı ifşa etmeyi planlıyorsunuz."

Flick, onun cevabına çok ilgi gösterdi. Arthie dudaklarını kenara doğru bükerek, "Öyle bir şey," dedi.

"İşte bu yüzden bunu yapmamalıyız," dedi Matteo ve Arthie, Matteo'nun kendisini de dahil ederek "*biz*" dediğini fark etti. "Bu defteri geri alırsan Ram ile nasıl buluşmayı planlıyorsun?"

Arthie, Laith'in önünde defteri aldıktan sonraki planlarını tartışmak istemiyordu. "Bir yolunu buluruz. Belki şık bir baloya davet edilebiliriz. Bu balolara genellikle önemli kişiler katılmaz mı?"

"İmparatorluk Meydanı Galası," dedi Flick. "Oraya sadece en üst düzey kişiler davet edilir."

"Ram değil, tatlım," dedi Matteo.

"Şu anda bunların hiçbiri önemli değil," diye ısrar etti Laith.

Matteo ona ve yavru kedisine dikkatle baktı.

Matteo sormadan önce, "Laith Sayaad," dedi.

"Boynuzlu Muhafızlardan," diye ekledi Arthie. "Ve bu onun isimsiz kedisi, çünkü o da evcil hayvanlarına isim vermeyen canavarlardan biri."

Matteo ayağa kalktı ve birkaç adım attı, sonra tekrar oturdu. "Boynuzlu Muhafızları benim evime getirdin... Hayır. Arthie?" O, Arthie'nin sık sık hissettiği kadar sinirli görünüyordu ve bu Arthie'yi neşeyle doldurdu. "Bana anlatacak çok şeyin var galiba."

"Son görüşmemizden bu yana çok şey oldu," diye onayladı Arthie. "*Oldukça* hareketli bir gece geçirdik," dedi Jin.

Arthie, Laith ile ilk konuşmasının ayrıntılarını atlayarak, geçen gün ve gecenin olaylarını anlattı. Laith'in ona bakışlarının yoğunluğuna bakılırsa, bu eksikliği fark etmişti.

"Sana yardım edemem," dedi Matteo, o konuşmasını bitirdiğinde.

"Nedenini tahmin edeyim," dedi Arthie. "Çünkü Athereum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Matteo ona çarpık bir gülümseme attı. "Aynen öyle."

Jin yaklaşarak parmağında dans eden madeni parayı gösterdi. Evde dolaşırken onu bulacağını biliyordu. Madeni para, duvin'in iki katı büyüklüğünde ve çok daha güzeldi. Üzerinde asmalar ve dikenlerle çevrili belirsiz bir *A harfi* ve eğriyi takip eden *mortui vivos docent* kelimeleri kazınmıştı.

Ölüler yaşayanlara öğretir.

"Matteo Andoni'ye adanmış bir Athereum işareti," dedi Arthie. "İçeriye giriş için kişiselleştirilmiş bir bilet. Eğer biri içeri girebilirse, o da sensin."

Athereum, White Roaring'deki sosyal konumuyla, büyük olasılıkla ona üye olması için yalvarmıştı.

"Nasıl..." Matteo başladı, sonra vazgeçti. İçini çekti.

"Jin'in - bunu nasıl kibarca ifade edebilirim - çoğu insandan biraz daha yapışkan parmakları var," diye açıkladı Arthie. Flick çınlayan bir çan sesi gibi güldü ve Arthie, her zamanki gibi dikkatli bir şekilde, Jin'in denizde bir deniz feneri gibi parladığını gördü.

"Tamam, şimdi bu konu halloldu: Flick, var mısın?" diye sordu

Arthie. Flick hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Ödeme sormadı, bir an bile düşünmedi. Herkes ona baktı ve Arthie, Jin'in

onun hızlı dilini, şaşkınlığından kaynaklandığını düşündüğünü anladı. Ama Arthie o kadar emin değildi.

"Ne... karşılığında ne alacağım?" Flick çok geç sordu.

"Heyecan," diye cevapladı Arthie. "Şimdi otur. O güzel el yazını işe koyalım."

Flick, Matteo'dan oldukça uzak bir mesafede bulunan koltuğa çöktü.

"Sana yardım etmeyi kabul etmediğim kısmı fark etmedin mi?"

Matteo sordu. Boynunun yanında ve kulağının iç kısmında siyah boya lekesi vardı.

"Senin benden yardım istemediğimi fark etmediğin kadar kesin," diye cevapladı Arthie.

O geriye yaslandı. "Hepiniz öldüğünüzde sohbetlerimizi özleyeceğim."

Laith, sehpanın önündeki halıya oturdu ve bacak bacak üstüne attı, gözü salonun köşesinde kıvrılmış yavru kedisindeydi. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emin olacaksın."

"Emin mi olacağım?" Matteo tekrarladı. "Onun nereli olduğunu söylemiştin, sözlükten mi?" Ama Matteo, kohl ile çevrilmiş kehribar rengi gözleri ve kavisli hançeriyle Laith'in nereli olduğunu tam olarak biliyor gibi görünüyordu.

"Sanırım biliyorsun," dedi Arthie. Matteo, Arthie'ye, o kadar çok şey bilen biri gibi geldi ki, tam tersini yapmak zorunda kalacaklardı.

Matteo başını eğdi. "Çöl ve güçten, geniş saraylardan ve ısıltılı seraplardan oluşan bir krallıktan. Sen Arawiyan'lısın."

Bu tanımlama, Arthie'ye Ettenia'da olmayan o acımasız sıcaklığı ve büyüü biraz olsun hissettirdi. Laith, dalgın dalgın açıkta kalan köprücük kemiğini parmağıyla okşadı ve Arthie'nin bakışlarını, dar kollu giysisinin çizdiği ince kaslara çekti.

"Hepsi inzivaya mahkum, değil mi?" diye sordu Matteo.

"Artık değil," dedi Laith uzak bir sesle. "Artık dünyanın geri kalanına özgürce erişebiliyoruz."

Lanetlerini yenerek sadece yeni bir av çemberine girmişlerse, gerçekten özgür müydüler?

"Ettenia'nın listesindeki sıradaki hedef, tahmin edebiliyorum," dedi Arthie.

Matteo güldü. "Arawiya'nın bu kadar çabuk silinebileceğini sanmıyorum."

Arthie, Laith'e bakarak "*Doğru*" diye düşündü.

Flick öne eğildi. "Oraya gittin mi?"

"Krallık neredeyse bir asır boyunca geçilmez bir ormanla çevriliydi," dedi Matteo, kırılgan bir şekilde. "Ben ölümsüzüm, kadim değil."

"Kesinlikle fark edilebilir bir fark," dedi Jin, gözlerini devirerek.

"O kadar uzak bir yerden birinin Ettenia'ya neden ilgi duyduğunu merak ediyorum," dedi Matteo, Arthie'nin düşüncesini takip ederek. "Hem de bu kadar yoğun bir ilgiyle."

"Ne yaparsam yapayım en iyisi olmak isterim, vampir," diye cevapladı Laith, sesinde bir keskinlik vardı. Birbirlerine bakarken hava soğudu, kafeste iki avcı gibiydiler.

Arthie, Jin'in şemsiyesinin hareketini, Flick'in nefesinin hızlanmasını duydu. Vampir olan Matteo, burun deliklerini genişleterek bunu fark etti. Laith'in sakinliğini, hiçbir şeyi kaçırmayan sabit bakışlarını inceledi. Flick kadar o da bir şeyler saklıyordu, ama Flick sırlarını yüzünde açıkça gösteriyordu.

"Evet, ben bir vampirim, ama kendimi tanımlamak için bir sıfat seçmem gerekirse, *muhteşem* ya da *baştan çıkarıcı* derdim." Matteo bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Her neyse, Gece Festivali sırasında Athereum'a sızmak çok zekice bir fikir. Hayırseverlik müzayedesi için salonun dolmasını bekliyorlar ve sen de nabzının şüphe uyandırması sorununu aşabileceksin. Kan arkadaşları salonlarda dolaşacak ve katılan vampirler iyi beslenmiş olacak.

"Ama duymadıysan, vampirler kayboluyor. Birkaç gün içinde bölgede en az otuz vampir kaybolduğu bildirildi, bunlardan birkaçı Athereum üyesi. Vampirlerin hala hayatta oldukları ve toz yığınınına dönüşmedikleri düşünülüyor, ama bu konuda pek bir şey duymayacaksın."

Arthie, onun kaybolanlardan gösterdiği kadar endişeli olup olmadığını merak etti. Vakalar arasında bilinen bir bağlantı olmadığı için, sıradaki kurbanın kendisi olma ihtimali çok yüksekti.

"Demek istediğim," diye devam etti Matteo, "Athereum yüksek alarmda, bu da senin küçük maceran için hayra alamet değil."

"Bu soygunu ne zaman yapacağımıza ben karar veririm," dedi Arthie. Matteo, Arthie'nin ona sormadığını anlamamış gibiydi. "Ve o zaman şimdi."

"Acil ne var, hayatım?" Matteo öne eğildi ve Arthie'nin ağzından çıkmak üzere olan cevap kayboldu.

"Bunu yapmazsak Spindrift'i kaybederiz," dedi Jin sonunda. Flick nefesini tuttu. Arthie Jin'e bir bakış attı. Laith de pek memnun görünmüyordu.

Matteo'nun kaşları kalktı. Endişesi neredeyse gerçek gibi görünüyordu. "Peki Spindrift'i kim tehdit ediyor?"

Arthie hiçbir şey söylemeyince Matteo iç geçirdi.

"Bu sessizliği Ram'ın yaptığı anlamına alacağım. Peki. Madem bu kadar nazıkçe sordun," dedi. Flick'ten kalemi aldı ve nazık bir hareketle kağıdı düzeltti. Bu hareketle ortamdaki hava bile rahatlamış gibiydi. Duvarlara yaslanmış tuvaler, yarısı dolu bardaklarda nefesini tutmuş fırçalar onun dönüşünü bekliyordu.

"Şimdi, içeri girmek imkansız değil, ama aşırı derecede zor." Matteo madeni parayı uzattı. "Athereum işaretiyle başlayalım. Herkesin bildiği gibi, bu işaret olmadan içeri girmek imkansız."

Yan tarafındaki çentiğe bastırıldığında herkes eğildi ve madalyonun bir kısmı küçük bir menteşeyle açıldı.

Jin ıslık çaldı. "Bu çok seksi."

"Bu rakamları görüyor musun?" diye sordu Matteo. Rakamlar işaretin iç kıvrımına damgalanmıştı. "Her madeni paranın kendine özgü bir numarası vardır. Numaralar eşleşmezse, sadece giriş izni verilmez, aynı zamanda kalbinize keskin olmayan bir kazık saplanarak çok, çok, *çok* küçük bir rahatsızlık yaşarsınız." Dudaklarını büzdü. "Yaşayanlar için bu şekilde ölmek çok daha acı vericidir, ama burası Athereum, insan ıstırabına çok önem veren bir toplum."

Arthie, Athereum'un izinsiz girenlere nasıl davrandığını her zaman biliyordu, ama Laith şimdi ona gizlice bir bakış attığında, içini bir tedirginlik kapladı. Defteri bulduklarında ne yapmayı planladığını biliyor muydu?

"Bunu onların lex talionis'i olarak düşün," diye ekledi Matteo.

Arthie, Flick'in titrediğini gördü. Belki de bu iş için çok tecrübesizdi.

"Göz göz, diş diş," diye açıkladı Jin, Arthie'nin tanımlamaya ihtiyacı olduğunu bilerek. Matteo'nun işaretçisini aldı ve ters çevirdi, madeni para birkaç saniye boyunca gözden kayboldu. "Bir kusur var: işaretçinin benzersiz bir tanımlayıcısı olabilir, ama herkes onu erişim sağlamak için kullanabilir."

"Marker elde etmenin ne kadar zor olduğu düşünülürse, belirli bir yaşta olmak ve toplumda iyi bir konuma sahip olmak gibi, hiçbir vampir onu ortalıkta bırakmaz."

"Sen hariç mi?" diye sordu Laith.

"Biliyor musun, ondan hoşlandığımı sanmıyorum," dedi Matteo Arthie'ye.

"Çalıştığım herkesi sevmem gerekseydi, her şeyi kendim yapmak zorunda kalırdım," dedi Arthie.

"Hey!" dedi Jin.

Arthie gülmesini zorlukla bastırdı.

"Peki," dedi Flick. "En azından bir işaretimiz var. Bu bir başlangıç."

"Evet," dedi Arthie.

Matteo'nun ağzı yavaşça kıvrıldı ve Arthie onun reddedeceğini anladı. "Bir erkeğe bakışın, canım, o..."

"White Roaring'de en hızlı koşucular bendeniz. Sırrının işaretinden daha değerli olduğunu düşünüyorum," dedi Arthie.

"*Hanging Cliff*'ten başla. Basında hızlıdırlar," dedi Jin, başını Arthie'ye doğru eğerek.

"*Gold Rudder* daha hızlı basıyor," dedi Arthie, başını eğerek karşılık verdi. "Özellikle haberin önemi göz önüne alındığında."

"Mm. Haklısın."

"Ya da," dedi Flick, "onun kalemini çalabilir ve yalvararak içeri girmesini sağlayabilirsin."

Arthie ve Jin ona hayranlıkla baktılar ve Flick bu bakışlar altında kızardı.

"Beni bu kadar korkunç tehditlerle eğlendirerek gerçekten çok sevimli oluyorsun. Sence bunları korkutucu buluyor muyum?" Matteo koltuğundan kalkarak Arthie'ye yaklaştı. Arthie keskin bir nefes aldı. Matteo'nun sonraki sözleri sadece ona yönelikti ve alçak sesle söylendi. "Biliyorsun sevgilim, herkesin senin için çalışması için tehdit edilmesi gerekmez. Birinin sadece bunu istemesi de mümkündür."

Flick onun sözlerini anlamaya çalışırken, Matteo doğruldu. "Seni pencereden içeri atmak dışında, seni içeri sokmanın başka bir yolu yok ve senin düşündüğünün aksine, beni giderek daha yaratıcı şekillerde tehdit etmek, bana fikir üretmemi sağlamaz."

Flick kekeledi ve işaretçisini işaret etti. "Ama..."

"Bu mu?" Matteo güldü. "Bu değersiz, tatlım. Kağıt ağırlığından başka bir şey değil. Athereum'u pek umursamadığımı göreceksin. Ama bir şartla sana yardım edeceğim: Beni de yanına al."

"Hayır," dedi Laith hiç tereddüt etmeden. Ayağa kalktı.

Arthie ona kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Şüpheli taraflarla anlaşma yapmıyoruz. Eğer sana yardım etmeyecekse, gidiyoruz."

"Sanki beni tehdit etmemişsin gibi yardım ediyor," dedi Matteo.

Jin, hala duvara yaslanmış halde, kahkaha attı. "Kendi sözlerini duyuyor musun? İkinci katın penceresinden atladın ve o da evet dedi."

"Khalas," dedi Laith. "Bunu benim istediğim şekilde yapacağız..."

"Yoksa ne olur?" diye sordu Arthie, hareketsiz kalarak. "Bu anlaşmayı hemen sonlandırabilir ve Spindrift'i denize batırabiliriz. Ben onu yeniden inşa ederim, eskisinden daha iyi ve daha büyük."

Derisinin altında ateş yanıyordu, onu bu kıyılara getiren deniz gibi dalgalanıyordu. Gözünün ucuyla Jin'in gerginleştiğini gördü, ama o kadar akıllıydı ki, ağzını açıp blöfünü bozmayacaktı.

"Eğer başarısız olursa..." diye başladı Laith.

"Eğer başarısız olursa, hepimiz başarısız oluruz," dedi Arthie. "O yüzden boşluğu doldursan iyi olur."

"şimdi otur," dedi Jin ve sesindeki sertlik onun sıkıntısını ele verirken, elindeki şemsiyenin sapını sıkıca kavrayarak gerginliği artırdı.

Laith ayakta kaldı.

"O zaman karar verildi. Ördekleri de peşimizden sürükleyebiliriz," dedi Jin, sanki Arthie gidip Spindrift'i kendi elleriyle yok etmiş gibi ona öfkeyle bakarak.

"Neden değersiz? Sürgün mü edildin?" diye sordu Flick.

Matteo gözlerini kısarak, "Sürgün edildim demek doğru olmaz. Girişim büyük bir olay yaratır ve ne ben ne de Athereum bunun için hazır değiliz. Özellikle de kayıplar yüzünden gergin oldukları bir dönemde," dedi.

"Neden?" diye sordu Arthie.

Matteo göz kırptı. "Bu başka bir gece anlatılacak bir hikaye."

Flick hâlâ şaşkın görünüyordu. "Ama içeri girmek istediğini söylemiştin."

Arthie parmaklarını koltuğun koluna vurarak ritim tuttu. Matteo'nun sürgünden kurtulmak için ne yaptığını bilmiyordu, ama öğrenecekti, her zaman öğrendiği gibi. "Onu içeri gizlice sokmamızı istiyor. Sen özel olarak birini görmek istiyorsun."

"Bu kadar küçük biri için çok büyük bir beynin var," dedi Matteo, gerçekten etkilenmiş bir şekilde. Jin bir kıkırdama bastırdı. "Anlaştık mı?"

Arthie'nin dudakları inceldi. "Gördüğüm her şüpheli adamla anlaşma yapıyorum galiba. Seni içeri sokacağım."

Jin ona bir bakış attı. Athereum'a girmek en yakın lokantaya uğramak kadar kolaymış gibi konuştuğunu biliyordu. Sanki planlarını çoktan yapmış ve içeri girmeyi garantilemişler gibi.

Matteo'nun elindeki kalemi işaret ederek başını salladı. "şimdi bize Athereum'dan bahset."

12 JIN

Jin, Matteo'nun Arthie'nin kağıdına bir çizgi çizmesini izledi ve yavaş yavaş Ivylock Caddesi'ndeki Athereum'un görkemli profili şekillenmeye başladı. Spindrift'i kurtarmanın başka bir yolu gerçekten yok muydu? Jin, annesinin sert sevgisini, babasının rahat gülümsemelerini düşündü ve onların ne yapacağını merak etti.

Athereum, eski ailelerle birleşmiş eski bir servetti. Beyaz Kükreyen Kurt katliamında doğmuştu, hükümetin kısmen otorite, kısmen eğlence olan bu topluluğun kurulmasını onayladığı zaman, üyeler gecelerini Athereum'un karanlık zevklerinin tadını çıkararak geçirirken, Ettenian dedikoducuları bir bakış atmak umuduyla taş duvarlarına akın ediyordu.

Athereum, Beyaz Kükreyen Kurt'u asla bulamasa da, vampirler arasında düzeni sağlamak için üzerine düşeni yaptı. Vampir-insan yasalarını ihlal edenleri (örneğin, rıza olmadan kan içenleri) ve temel Ettenian yasalarını ihlal edenleri (örneğin, hırsızlık yapanları) yakaladı. Ancak Ram, yaygın bir vampir karşıtı gündemle ayakları üzerinde durmaya devam ederken, Jin'e göre Athereum'un düzeni sağlaması, hoşgöründen çok hoşgörüsüzlük gibi görünüyordu. Ve Arthie'nin de dediği gibi, hoşgörü bir şeyin sonunun geldiğini ima ediyordu. Athereum'un sabrı ne zaman bitecekti? Athereum, Ettenian monarşisinin isteklerine uymak istemediğine karar verene kadar ne kadar zaman geçecekti?

"İşte buradayız," dedi Matteo, elini sallayarak çizimini gösterdi. "Süslü koridorları ve mobilyalı köşeleri ortadan kaldırıldığında, Athereum üç temel bölümden oluşur. Salon, Festival of Night'ın yardım müzayedesini gibi partilerin ve etkinliklerin yapıldığı merkezi balo salonuna açılır. Sonra sağ kanat var, burada yaşam alanları aynı zamanda sefahat mekanı olarak da kullanılıyor. Ve sonra sol kanat, işler için kullanılıyor. Ofisler, kütüphane vb."

Ofislerin etrafına bir boşluk çizdi ve gölgelendirdi.

"Neden gölgelendirdin?" diye sordu Flick. "Ve çok güzel çiziyorsun, söylemeliyim

."

Jin çizim yapmaya başlamalı mı diye düşündü.

Matteo güldü. "Bunu daha önce duymamıştım."

"Ama bunu yeterince duymuyorsun," dedi Arthie, her zamanki gibi gözlemci. Matteo'nun eli kaydı, onu duyduğunun tek göstergesi buydu. Sözleri biraz fazla isabetli gelmiş olmalıydı, çünkü hemen bir cevap veremedi. "Yanlış nedenlerle tanınmak konusunda bir iki şey bilirim."

Arthie için, zekasından çok ten rengi önemliydi. Matteo için ise yeteneğinden çok güzelliği önemliydi. 337 Alms Place dışında, adı saygıdan çok kıkırdamalar ve baştan çıkarma ile anılıyordu.

"Burası" Matteo boğazını temizledi, "güvenli bir alan olduğu için gölgeli. Buraya girmek için iki yol var, ama her ikisi de sadece yetkili üyelere açık. Hiçbir türden misafir kabul edilmiyor. Gerekli bir önlem, çünkü burada kasalar ve birkaç önemli ofis bulunuyor. Defterin herhangi bir yerdeyse, burada olacaktır."

"Yetkili üyeler ve hapsedilenler," dedi Arthie, çizimlerine dikkatle bakarak. "Bu nasıl oluyor?"

"Hapishaneye mi?" Matteo yavaşça sordu. "Kapıda reddedilirsенiz, o gün görevli olan Athereum'un iki fedaisinden biri sizi götürür. Ama bu operasyonun amacı yakalanmamak, değil mi?"

Çizimini işaret etti. "Her neyse. Önce binaya *girmemiz* gerekiyor, ki bu da kapıcımız Elise Thorne tarafından korunan tek bir giriş noktasından mümkün."

Elise'nin hızlı ama çekici eskizi, Matteo'nun onun hakkında ne düşündüğünü Jin'e anlattı.

"Zamanı en verimli şekilde kullanmak için, iki üye aynı anda geçebilir.

Her biri

kapı görevlisinin her iki yanına küçük bir kutu çizdi ve bunları Athereum'un içindeki kanallara bağladı) ve sonra bu işaretler iki metal oluktan geçerek kız kardeşi Eleanor'un onları doğruladığı bu odaya gönderilir. Oluklar zemine yerleştirilmiştir, ancak cam kapak sayesinde görülebilirler. Sıkışma ve benzeri durumları tespit etmek için."

Ya da işçiliklerini göstermek için, diye düşündü Jin. O da öyle yapardı. Matteo, olukların sonunda küçük bir oda ve içinde minik bir çöp adam çizdi. Birisi Eleanor'u sevmiyordu.

"Sayısal kodla eşleşiyor," dedi Arthie.

Matteo başını salladı. "Eşleşir ve onaylanırsa, işaretleyici yeşil renkli oluklardan geri döner. Reddedilirse, kırmızı olarak işaretlenir. Bana sorarsan,

işaretleyiciler bizi zor durumda bırakıyor gibi görünüyor, çünkü bizim hiç işaretleyicimiz yok."

"Bu yüzden sana sormuyorum," dedi Arthie. Matteo iç çekerek salonun pervazlarını inceledi. Şaşırtıcı bir şekilde, duvarlarında sanat eseri yoktu, kendi eserleri bile.

Ivor geldi ve gitti, metal tabanları tıklıyordu, Arthie ve Jin'e olan hoşnutsuzluğu kaşlarını çatarak belli oluyordu. Onlara yemek ikram etmedi ve bu Jin'in *ona* olan hoşnutsuzluğunu büyük ölçüde artırdı.

"Andoni'nin yöntemi işe yaramazsa, beş işaretçiye ihtiyacımız olacak," dedi Laith, sanki bu Jin ve Arthie'nin suçuymuş gibi.

"İşaretçiler bizim sorunumuz değil," dedi Arthie.

Flick bereyi sımsıkı tuttu. "Bunu kastetmiş olamazsın. Kalbimizi kazığa oturturlar."

"Kazıkla öldürülmek kulağa hoş bir ölüm şekli gibi geliyor," diye Jin de aynı fikirde olduğunu belirtti. "Kazık bir tür Ettenian eti, değil mi?" dedi Laith.

"Hayır, harfler biraz farklı dizilmiş olurdu," dedi Flick.

"Peakies, dünya çapında işledikleri yamyamlık katliamlarına saygı göstergesi olarak onu çoğunlukla çiğ yerler," diye alaycı bir şekilde söyledi Arthie. Matteo boğuldu. Laith'e baktı. "Onlarla dost olduğun için bir ara denemelisin."

"İşaretler bizim sorunumuz değil, çünkü Flick onları taklit edecek," diye devam etti Arthie. "Yeni tanımlayıcılarla yenilerini yaratacak ve bunları günlüğe ekleyecek. Onu içeri sokmak için sadece bir tane gerçek işarete ihtiyacımız olacak."

"Hiç bu kadar karmaşık bir şeyi taklit etmedim," dedi Flick.

"Grup projesi," dedi Jin. "İşaretçiyi inceleyeceğim ve sana planları vereceğim. Sonra sihrini konuşturabilirsin."

Onun sözleri onu gülümsetince, o buklelerin arkasına saklanmak için hızlı davrandığını düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Ve her güzel kızın gülümsemesinin aynı olduğunu düşünüyorsa, o da çok yanılıyordu.

"Hala döküm malzemelerine erişimin var mı?" diye sordu, boğazındaki düğümü çözerek.

Flick başını salladı. "Buraya yakın bir dökümhane."

"Güzel," dedi Arthie. "Athereum arşivlerine bir giriş eklemek ne kadar sürer?"

"Görmeden söylemek zor," dedi sonunda. "Belki üç dakika?"

"Harika," dedi Jin, şemsiyesini havaya kaldırarak. "Onların bir kazık alıp üzerine adını yazmaları için yeterli bir süre."

Flick başını eğdi ve Jin, Felicity Linden'ı kızdırmanın çok eğlenceli bir spor olduğuna karar verdi.

"O haklı," dedi Arthie. "Ve eklenmesi gereken sadece bir sayı dizisi değil."

Flick, Matteo'nun işaretini inceledi. "Bu süreyi yarıya indirebilirim."

"Daha iyi," dedi Arthie başını sallayarak. "Ama bunun çok daha azı olması gerekecek."

Athereum verimlidir ve seni o odaya sokmak için yaptığımız herhangi bir dikkat dağıtma uzun sürmez."

"Önceden hem düzeni hem de günlüğündeki senaryoyu incelemeyi bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Arthie kaşlarını kaldırdı ve Jin o bakıştaki sözleri okudu: Birinin yetersizliğini seyircilerin önünde ortaya koymak için belirli bir özgüvene sahip olmak gerekir. "Ben sormadım."

Matteo ayağa kalktı ve geniş perdelerin yanındaki arabaya doğru yürüdü. Arabada kristal bir sürahi ve yanında gümüş kenarlı dar bardaklar duruyordu. "İçki isteyen var mı?"

Kristal şişenin içinde çay ya da likör bile değildi, çok daha kırmızı bir şey vardı. Arthie ona baktı, bakışları okunamazdı. Flick'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Laith ise ilgisiz görünüyordu.

"Keyfinize bakın," dedi Matteo omuz silkerek.

Jin dikkatini tekrar çizimlere ve taklit etmeleri gereken kaleme, menteşeli kapağa ve diğer parçalara çevirdi. Yine de vampirin yutkunmasını, bastırılmış ama rahatlamış nefesini, camın arabaya geri konarken çıkardığı küçük tınlamayı duydu.

"Kız kardeşlerin nerede yaşadığını biliyorum. El yazmalarını inceleyebilirsiniz, sahteciliği hızlandırabilirsiniz. Size adresi verebilirim, kimse fark etmeden bir iki örnek çalabilirsiniz," diye teklif etti Matteo. Arthie'ye bir bakış attı. "Eğer nazıkçe sorarsanız."

Arthie'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Lütfen Matteo, boyalarını alıp duvarlarını yeniden dekore etmeden önce bana adresi ver."

"Asla yapmazsın," dedi Matteo keskin bir nefes alarak. Az önce sırrını ifşa etmekle tehdit etmişlerdi ve onu korkutan bu muydu? "Bu iğrenç bir şey."

"Ben iğrenç olabilirim, daha da kötüsü de olabilirim," diye söz verdi Arthie.

"Yeter," dedi Laith. Zavallı adam dışlanmış hissediyordu, daha çok öyle. "Bir şeyi unutuyorsunuz. Flick, geçerli bir kalemi olmadan Athereum'un *içindeki* kalem arşiv odasına nasıl girecek?"

"Asıl plan Matteo'nun işaretleyicisini kullanmaktı," dedi Jin, şemsiyesini yere vurarak. "Onun kullanılamaz olduğunu öğrenmeden önce."

Arthie dikkatini Matteo'nun çizimine, daha spesifik olarak, girişten arşiv odasına kadar zeminde uzanan iki şutu yöneltti. Jin onun ne düşündüğünü biliyordu.

"Ben önce girersem, kanalları kurcalayabiliriz," dedi. "Camla kaplı olduklarını söyledin, sadece camı kırmamız gerekecek."

"Kanalı kesip işaretleyiciyi kendin mi onaylayacaksın?" diye sordu Matteo. "Bir kız kardeş tarafından reddedildi, ama diğeri bunu bilmiyor. Akıllıca."

Arthie düşüncelere dalmış, çizimleri inceleyerek hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan başını sallıyordu. "Doğru. O zaman planımız şöyle. Jin kan arkadaşı olarak içeri girecek."

Jin, bir iyilik istemekten pek heyecanlanmamıştı, ama Spindrift için gerekeni yapacaktı. Şemsiyesinin ucuyla girişi hafifçe vurdu. "Flick, senin işaretinle onu takip edecek."

"Arşiv odasında reddedilecek," diye cevapladı Arthie hemen ardından.

"Ama ben, işaretin geri dönüş yolunda onu onaylayacağım," dedi Jin dedi

"Ben de varım," dedi Flick, onlara katılarak.

Arthie, sözünün kesilmesine kaşlarını çatı. Jin neredeyse gülecekti. "Evet, öyle, canım. Sen içeri girdikten sonra, her zamanki gibi odaya girerek dikkatlerini dağıtacağım."

"Flick de bunu arşiv odasına girmek için kullanacak," dedi Arthie, Flick konuşmadan.

"O sayısal kodları girer ve sahte işaretlerimiz artık gerçek olur," diye bitirdi Jin, şemsiyesini yere vurarak.

Matteo dudaklarını büzdü. "İyi bir plan, ama yine de benim işaretçimi kullanamazsın. Sahte işaretçileri günlüğe eklenmeden önce göndermek gibi, benim işaretçim de normal bir reddi tetiklemez. Bunlar genellikle yenileme veya askıya alma için kullanılır, ihlaller için değil. Benimki amacımıza yardımcı olmaktan çok kargaşa yaratır. Hala gerçek bir işaretçiye ihtiyacımız var. Jin şutlara ulaşabilirse, süresi dolmuş bir işaretçi bile işimizi görür."

Arthie derin düşüncelere daldıktan sonra Matteo'ya baktı. "Hatırlayabildiğin kadar çok Athereum üyesinin listesini yap bana. Birilerinin paylaşmak istemedikleri bir sırrı mutlaka vardır ve onu saklamak istiyorlarsa, bir akşamlığına işaretçilerini bize ödünç vermeleri gerekecek."

Matteo, listesini yazmaya başlamak için yeni bir kağıt çıkardı. Bu göreve biraz fazla hevesli görünüyordu ve Jin, ressamın sevmediği vampirlerle dolu bir liste olacağını hissetti. "Çok acımasız, çok hırslı. Hoşuma gitti."

13 ARTHIE

Arthie, defter eline geçene kadar kendini övmeyecekti. Gece Festivali, bir müzayedeye başlayan ve bir hafta süren bir etkinlikti. Müzayededen elde edilen gelir, Athereum'un imajını iyileştirmek için halka bağışlanıyordu. Onlar *iyi* vampirlerdi, üst sınıf, gizemli, etkileyici vampirler.

Canlıların vampirleri nasıl tedavi ettiklerinden hoşlanmıyordu, ama Athereum'un *daha düşük seviyeli* vampirlerden nefret etmesinden daha da çok nefret ediyordu.

"Dolu bir ev demişken," dedi Matteo, sürahileri yeniden düzenleyip Arthie'ye bir bakış atarak, "Athereum'a silahlı giremezsin. Senin gibi ünlü bir tabancan olsa bile."

Ünlü ve Matteo'nun bilmediği bir şey daha vardı, o da *özel* olmasıydı. Silahını çekti ve ışığa doğru çevirdi. Altın, filigranının karanlık derinliklerinde birikmişti. Flick bakıyordu; Laith bakmıyormuş gibi yaptı. Ama Calibore'un görülmesinden veya kovulmalarından endişelenmelerine gerek yoktu.

"Bu mu?" diye sordu Arthie, silahı ona doğrultarak. "O da bu duruma uygun giyinir. Tıpkı bizim gibi."

"O saçla her halükarda tanınırsın, biliyorsun," dedi Matteo dedi

. Arthie omuz silkti. O da buna güveniyordu.

"Neden saçını boyamakla uğraşıyorsun?" diye sordu Flick. "İnsanlar sende ilk olarak neyi fark ediyor?" diye sordu Arthie.

"Cildim."

"Peki benim hakkımda ilk fark ettiğin şey nedir?"

"Saçlarım," diye cevapladı hiç tereddüt etmeden.

"Aynen öyle," diye cevapladı Arthie. Diğer her şey, teninin kahverengisi ve bundan kaynaklanan farklılıklar ikinci planda kalıyordu. "Bir de fısıltılar var. Cildi karamel gibi, diyorlar. Ya da çok uzun süre demlenmiş ve sütle karıştırılmış çay gibi. Normdan farklı olan şeyleri gıda olarak görmeleri garip, değil mi? Çok önemli bir şey değil, ama onlara konuşacak başka bir konu vermek hoşuma gidiyor."

"Eğer teselli olacaksa, hayatım, bence o pamuk şeker saçlarınla bile tehlikeli görünüyorsun," dedi Matteo, koltuğuna geri dönerek. "Şimdi lütfen onu kaldır."

Tetiği parmağıyla çevirdi ve Matteo'nun gözleri yuvalarından fırladı. Jin'in onu vurduğu önceki geceyi hatırlıyor mu diye merak etti. Arthie, Matteo'nun açıkta kalan göğsüne bir bakış attı. Lekesiz, kremi teninde hiçbir çürük ya da leke yoktu. Bu kadar çabuk iyileşmek için epey kan içmiş olmalıydı.

Matteo boğazını temizledi ve Arthie başını kaldırıp onun kendisini izlediğini gördü. Matteo göz kırptı.

Arthie, mürettebatın geri kalanını bu durumdan haberdar etmeden neden onun çıplak göğsüne baktığını açıklayamazdı. Silahını biraz daha dışarıda tutmaya karar verdi.

"Silah yok, khalas. Kimse giysileri dışında hiçbir şeyi riske atmayacak," dedi Laith. Bir kez olsun, o ve Matteo aynı fikirdeydiler ve vampirin bundan hoşlanmadığı belliydi.

"Oh, endişeleniyorsan onları da çıkarabiliriz," dedi alaycı bir şekilde.

"Seni tamamen çıkarmayı tercih ederim," diye cevapladı Laith, sonra dudaklarını ince bir çizgiye getirerek, bu tartışmaya girdiği için kendine kızgın bir ifadeyle baktı.

Arthie tabancasını kılıfına koydu. Jin'in silahsız gitmekten hoşlanmadığını biliyordu. Jin, genellikle bir maymuncuk veya bıçak olmak üzere, bir seferde on kadar farklı alet taşırdı ve her zaman, *her zaman* şemsiyesini de yanına alırdı.

"Athereum'a silahsız girerken hiçbir sorun yaşamadığını söyleme," dedi.

"Hayatım, ara sıra ölüm ilanlarını keyifle okumak, benim yaptığım en şiddetli şey," dedi Matteo, hiç de pişmanlık duymadan.

Laith iç geçirdi, ama Arthie şiddeti nefret etmek için de beceri gerektiğini düşündü. Güvende kalmak için başka yöntemler kullanmak zorundaydı.

Mesela ressam olarak ün kazanmak gibi.

"Athereum duvarı ne olacak? Ön kapıyı düşünmeden önce onu geçmemiz gerekiyor," diye işaret etti Flick.

Laith'in bakışları, Matteo'nun Athereum'un yanındaki kağıdın alt yarısına çizmeye başladığı binalara kaydı ve onlara caddenin manzarasını gösterdi. "Tırmanabiliriz."

"Dolandırıcıların yaşadığı bir şehirde kimse önlem almadan duvar inşa etmez," dedi Arthie. "Duvar güçlendirilmiş ve aşılmaz. Tırmanamazsın."

Ama Laith gururluydu. "Ben çok daha zor duvarları aşmak ve aynı mesafeleri kat etmek için eğitildim."

"O haklı, kesinlikle bir tarikat üyesine benziyor," dedi Jin, Laith'in verdiği elmayı ısırarak.

"Bu bir tarikat değil. Hashashin olmak bir sanattır. İnancımız bedenleri kılıçlara dönüştürür, ancak hiçbir krallığımızın veliaht prensi kadar büyük bir katil olamaz."

"Veliaht prensiniz bir katil mi?" diye sordu Jin.

"En azından bu konuda açık sözlü," dedi Flick. "Hangi lider katil değildir ki?"

Laith hakarete uğramış gibi göründü. "O artık değişmiş bir adam."

Arthie, Laith'in kendine güvenini eğitimine bağladı. Bir adamı kılıç haline getirmek için korku, endişe ve kaygıları ortadan kaldırmak ve gururun yeşermesi için geniş bir alan bırakmak gerekiyordu.

Matteo boğazını temizledi. "*Her ne olursa olsun*, duvar sorun olmayacak." "Onu havaya uçuracağız, değil mi?" Jin başını eğerek sordu.

"Senin

biliyorsun, bunun senin tarzın olduğunu düşünmemiştim."

"Dinamit sahibi birini tanıdım," dedi Flick, bu fikirden biraz fazla heyecanlanmış görünüyordu. "Onunla bir şeyler ayarlayabileceğimizden eminim."

Matteo, sanki ilk kez farkına varmış gibi, kendisi gibi olmayan insanlarla dolu bir odada olduğunu fark etti. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Etkinlik için kapılar açık olacak. Gece Festivali, bir parti olduğu kadar Athereum'un halka karşı cömertliğini de gösteren bir etkinliktir. Basın orada olacak, hatta hayranlar da olabilir. Kapılardan ve bahçelerden geçip kalabalığa karışmamız için yeterli sayıda insan olacak.

"Benim daha çok endişelendiğim şey buradaki bu muhafız." Girişin sol tarafındaki, çatıdan bir parça kesilerek çatı balkonu yapılmış yeri işaret etti. "Bu balkon, içerideki asma kata uzanıyor ve hem bahçeleri hem de Athereum'un fuayesini görebilecek şekilde tasarlanmış. Flick'in arşiv odasına girdiğini göreceksin."

"İçeride ve dışarıda tek bir muhafız var," dedi Laith, çizimi inceleyerek. "Onun icabına bakabilirim."

"Bunlar Athereum vampirleri. Kendini beğenmişlik yapma," dedi Arthie. "Önce ben bir bakayım."

"Harika. Peki, kimden çalışıyoruz?" diye sordu Matteo. "Son bir saati falan kaçırdın mı?" diye sordu Jin.

"Peki, Athereum'da kimden alacaksınız?" Arthie gözlerini kısıarak sordu. "Anlamıyorum..."

"Penn adında bir vampir," diye araya girdi Laith.

"Penn," Matteo yavaşça tekrarladı, bakışları Arthie'ye odaklandı. "Athereum'un başkanı Penn Arundel mi?"

Arthie onun gözlerine bakmayı reddetti, çizimlerini kendine doğru çekti ve Athereum'un solunda yükselen binayı parmağıyla işaret etti. Çok güzel çizilmişti. Matteo'nun çalışmaları tıpkı kendisi gibiydi, zamansız, zarif ve Arthie'nin tarif edemediği bir şekilde duyusal.

"Başkanı mı?" diye sordu Flick. "Bu işi zorlaştırıyor mu?"

"Tam olarak değil," dedi Matteo, Arthie'ye d n geceyi hatırlatarak. Onun hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu Jin ve Arthie, onun sırtına bakışlarını hissetti, şüphesiz bunu önceden bilip bilmediğine karar vermeye çalışıyordu. "O Athereum'un başkanı. Görünüşe göre biri önemli bir ayrıntıyı söylemeyi unutmuş."

"Athereum'un başkanı olması, hayır amaçlı müzayedeye katılacağı anlamına gelir," diye işaret etti Matteo. "Ofisini korumayacak."

Jin onu uzun bir dakika boyunca izlemeye devam etti.

"Peki, güzel." Flick yaklaşarak, "Athereum'un Eski Kükreyen Kule'nin gölgesinde bile parlaması ne komik, değil mi?" dedi.

"Ah evet, zirvelerin en büyük icadı: Çok, çok büyük bir saat," dedi Jin, sonunda başa yere bakarak.

Laith kaşlarını çattı. "İcat mı? Saat eklemek için uyarladıkları bir minare. Sesini yükseltmek için değilse, kulenin amacı nedir?"

"Zamanın geçişini b y tmek," diye cevapladı Arthie, bıçak sırtı gibi sivrilen kulenin tepesini izleyerek. "Ne yazık ki hepimiz için, bu güzel ülkede sesi olanlar yeterince gürültülü." Arthie planları topladı ve şapkasını taktı. "Gidip yeri inceleyelim."

Matteo, yan sehpanın üzerindeki bir kutudan bir çift yumuşak eldiven ve renkli gözlük çıkardı. Jin'in şemsiyesini alıp açarken, Jin itiraz etti. "Yürüyüş için mükemmel bir kasvetli gün."

"Yürüyüş için güzel bir gün," diye onayladı Flick.

"Ivylock Caddesi ş  anda öğle yemeği kalabalığından arınmış olacaktır," dedi Arthie, elinde cep saatiyle, çünkü evde tek bir saat bile yoktu. Matteo küçük aleti inceledi. Vampirler zamanın geçişini fark etmekten hoşlanmazlardı. Arthie bunun hoş olmayan bir hatırlatma olduğunu düşündü.

Onlar sonsuza kadar burada kalacaklardı, nesillerin yükselişini ve düşüşünü izlemeye mahkumdular, unutulmaya mahkumdular.

Saat kulesinin Athereum'un yanında olması gerçekten acımasız bir şakaydı.

"Kaşlarını çatma," dedi alaycı bir şekilde. "Bu iş bitene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

O, renkli gözlüklerini taktı. "Bir erkeği motive etmeyi gerçekten iyi biliyorsun, sevgilim."

Athereum'u inceledikten sonra geri dönerken, Arthie planının ilk aşamalarını oluşturmaya başladı. Jin aklıktan öleceğini söyledi ve Flick de bayılmak üzere görünüyordu, bu yüzden bir kahvehanede mola verdiler.

"Spindrift yerine kahve dükkanı mı?" Matteo yavaşça konuştu. Tente gölgesine oturdu, Jin'in şemsiyesini bacağına koydu ve başını geriye doğru eğerek gökyüzüne baktı.

Arthie, Matteo'nun gün içinde evinden ne sıklıkla çıktığını merak etti. Bugün, White Roaring'in çoğu günü olduğu gibi, smogla kaplı gökyüzü nedeniyle aşırı derecede kasvetliydi, ama her gün böyle değildi. Doğrudan güneş ışığı vampirleri zarar vermekle kalmaz, Matteo'nun bu kadar uzun süre sırrını saklaması da imkansız olurdu, çünkü ölümsüzler gölge oluşturmazlar. Birisi fark ederdi.

"Müşterileriniz sizi burada gördüklerinde ne düşünecekler?" diye sordu.

Arthie omuz silkti ve kendine bir sandalye çekti. İnsanlar her zaman açtı ve aç köpekler asla sadık olmazdı. "Müşterilerimiz Spindrift'e kendi istekleriyle geliyorlar, gizli yöntemlerle onları oraya sürüklediğimiz için değil. Açgözlülük beni hiçbir yere götürmez."

Spindrift en iyi çayı ve sırayla en iyi çayları demleyen ve en iyi kekleri pişiren bir ekibe sahipti. İnsanlar zor kazandıkları paralarını daha düşük kaliteli bir şeye harcamak istiyorlarsa, bu onun için sorun değildi. İnsanlar ancak hatalarından ders alabilirler.

"Ahlak," diye alay etti Laith. "Topladığın sırlar ne olacak? Onlar için para ödüyor musun?"

"Ettenia'nın zulümleri için ödediği bedel kadarını Ettenia'nın sırları için de ödüyorum. Hiçbir şey," dedi Arthie, sesi gergin.

"Arthie'nin ahlakı denize benzer. Öfkelerini kime yönelteceklerini kendileri seçerler," dedi Jin ve kahvehanenin içine girerek ortadan kayboldu.

"Biz de fark ettik," dedi Laith yavaşça.

O, onu çileden çıkarıyordu ve o bunun nedenini tam olarak anlamıyordu. O, onun normal öfkesinin yapamadığı şekilde, onun her bir parçasını öfkeliyor gibiydi. Bu, göğsünü yakıyor, karnının derinliklerinde yanıyordu. Bu onu kafasını karıştırıyordu.

Garson ona bir fincan kahve, bir kaşık ve bir kase şeker içeren bir tepsi getirdi.

"Ettenia hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Flick.

Laith bir an düşündü. "Endüstriyel, canlı, ama her şey sıradan. Özellikle yemekler."

Arthie, Ettenia dışındaki hayatından çok az şey hatırlıyordu. Gözlerini kapatıp, küçük bir tekneye atılıp denize sürüklenmeden önce evi olarak gördüğü Ceylan'ı düşünmeye cesaret ettiğinde, aklı ateşli yemeklere, yapışkan sığağa veya yemyeşil bitki örtüsüne gitmiyordu; kırmızı görüyordu. Ellerinde. Kıyıya taşan, üniformalara bulaşan, sokaklardaki mültecilerden daha az sorumlu tutulan liderlerin üzerine sıçrayan kırmızı.

Jin, kan kadar koyu renkli ahududu reçeli sızan yarısı yenmiş bir pasta ve strudel'in tereyağı iziyle lekelenmiş bir kağıt torba ile geri döndü. Geçen bir garsonun tepsisinde duran çay fincanına baktı ve iç geçirdi. "Birine aşık olduğunu ve onun kemiğin renginde çay yaptığını öğrendiğini hayal et."

İlk pastasını bitirip oturduğunda, Flick'in midesi bir canavar gibi guruldadı. Jin, kaşlarını çatarak poşeti katladı ve masanın ortasına doğru yavaşça itti, parmaklarını *J harfi* işlenmiş bir mendille sildi. Mendilin köşesi yanmış ve siyahlaşmıştı. Yangından bu yana yıllar geçmişti, ama o hala anne babasının hayatta olduğu umudunu kaybetmemişti.

Arthie, onun umudunu paylaşmıyordu — en azından dıştan bakıldığında. Ebeveynlerinin evinin kalıntılarını didik didik aramış ve Siwang Konutu'ndaki yangının kaza olmadığını bilmek için yeterince yetkiliyi tehdit etmişti. Ancak onların hayatta olduğuna dair kanıt ve takip edilecek gerçek bir ipucu bulana kadar, hayatta kalmış olabileceklerine inanmıyormuş gibi davranmaya devam edecekti. Arthie, emin olana kadar Jin'e daha fazla umut vermeyecekti. O umudun elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Sen bir şey içmeyecek misin?" Laith, fincanına iki küp şeker koyarken ve kedisine üçüncü küpü verirken onu izliyordu.

"Benim damak zevkim çok seçicidir,"

dedi Arthie. "Yani sen bir züppesin."

"Şekeri lezzet sanan birinden daha iyi bir snob," diye cevapladı.

Ağzının kenarında yavaşça bir sırıtış belirdi ve üçüncü küpü fincanına eklerken onun baktığından emin oldu, iyice karıştırdıktan sonra gözlerine bakarak dördüncü küpü de attı.

"Bu kadar acı bir şeyle başa çıkmak için bir yol bulmam gerektiğini bana suçlayamazsın." "Sonuçlarını görmeden bir seçim yapamazsın."

Laith, onu daha da kızdırmak için bakışlarını onun ağzına indirdi, sonra geriye yaslandı ve kaşığı masanın üzerine koydu.

"Yüzbaşı sana çok dikkat ediyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Jin.

"Flick'in sana bakmaktan kendini alamaması gibi mi?" diye sordu Arthie.

"Eğer bir şey varsa," dedi, mendilini katlayıp cebine koyarak, "o da senin onu korkutman ve etrafta tek düzgün kişinin ben olmam. Ama sen," ona bir bakış attı, "onun Boynuzlu Muhafız olduğunu unutma. Plandan sapma."

Arthie gözlerini devirdi. O ve kravatsız kulüp yakalı gömlekleri ve şefkatli endişeleri.

"Ciddiyim, Arthie," dedi.

"Ben de, senden daha sık, Jin."

Kağıt torbayı masanın üzerine bırakıp sandalyesini geri çekti, neredeyse genç bir bayanı deviriyordu. Bayan, dengesini yeniden kazanırken eteğinin geniş çemberini tuttu. Refakatçisi öfkelen-di, ama Jin'in yüzündeki ifadeyi görünce bir gün daha yaşamayı tercih etti. Arthie onun *bu kadar* sinirlenmesini istememişti.

"Senin Casimir'lerin en çekici olanı olduğuna gerçekten inanmıştım," dedi Matteo.

Jin ellerini ceplerine soktu. "Oh, ben çekicilikle yaşar ve nefes alırım, vampir. Bazen bir şeyi anlatmak için bıçak gerekir."

Arthie, Laith'in bakışlarının ağırlığını görmezden geldi, masadan kalktı ve Spindrift'e doğru caddeyi geçti. Nedense, kahvehanesine bir kez daha baktı. Ama ne yüksek rütbeli kaptan ne de Matteo oradaydı, sadece Flick, Jin'in onun için bıraktığı streusel'li kağıt torbayı alıyordu.

14 JIN

Jin, Spindrift'in "AÇIK!" tabelasını ağır bir kalple "KAPALI"ya çevirmiş ve defteri geri alana kadar kapalı kalacaklarını kendine telkin etmişti, ancak Arthie, Athereum'un Gece Festivali öncesinde görevleri dağıtırken, mürettebatın tek bir üyesi bile bir an olsun dinlenememişti.

Bugün Flick için el yazısı örneklerini alıyordu. Admiral Grove'da bir faytondan atladı ve at uzaklaşırken şapkasını kaldırdı. Matteo'nun birkaç gün önce verdiği adrese göz attı. Ağaçlar selam vermek için sallanıyor, yapraklarının *hışirtısı* onu yıllar öncesine götürüyordu. Ceketinin yakalarını düzeltti, ayakkabılarının bağcıklarını iki kez kontrol etti, gömleğinin düğmelerinin hepsinin iliklendiğinden emin olmak için yutkundu. Sanki Admiral Grove hâlâ onun eviymiş gibi, uzun zaman önce ölen bir çocuğun mezarı değilmiş gibi.

Jin küçük bir çocukken ve Arthie küçük bir kızken, ona hayatta kalmanın sırrını öğretmişti. Bu, her gece toplanacak yiyecek ya da sıcak bir yer değildi. Para ya da temiz su da değildi.

Bu, meşgul olmaktı. Hayatını kurtarmak için koşuşturuyorsa, anne babası için ağlayamazdı. Elleri paraları çalmakla meşgulse, paniğe kapılamazdı.

Jin, Arthie'nin yeni hayatlarına o kadar dalmış olduğunu düşündüğü günler vardı ki, eskiden sahip olduğu hayatı unutmuştu. Bu yüzden hiç bahsetmiyordu. Bu yüzden gözlerinde ne keder ne de korku vardı. Sadece öfke, ateş gibi parlak ve intikam dolu, Spindrift çayından daha sıcak.

İlerideki bir hareket dikkatini çekti. Flick, caddenin kemerli ağaçlarının altında yer alan birçok banklardan birinde bekliyordu. O, baldır boyu elbisesinin altında pantolon mu giyiyordu? *Vay vay, Felicity, ne sürpriz.* Onun Arthie'nin pantolonu olduğundan oldukça emindi, ama kıyafet, önceki gün giydiği lavanta rengi kıyafete göre yaklaşan görevlerine çok daha uygundu, her ne kadar sevimli yosun yeşili rengi hala çok parlak olsa da. Biraz daha parlak olsaydı, sadece ona yakın olmak bile arsenik zehirlenmesinden korkmasına neden olurdu. Yumuşak kahverengi, orta uzunlukta bir twill ceket kıyafeti tamamlıyordu.

Jin bir zamanlar onun gibiydi. Farkında olmayan, masum, ayakkabıları başkaları tarafından parlatılan, uyanmadan önce kıyafetleri ütülenen, başının üzerindeki çatı için asla endişelenmeyen. Olduğu halinden şikayetçi değildi, ama eskiden olduğu halini özliyordu.

Belki de *özlemek* yanlış bir kelimeydi, çünkü bu, ilk fırsatta Arthie'yi, Spindrift'i ve her şeyi geride bırakmaya hazır olduğu anlamına geliyordu, oysa hazır değildi.

O *değişmişti* ve bundan gurur duymuyordu. Sokakların genç bir çocuğu parçalamasına izin vermiş ve onun yerine başka bir şey oluşturmuştu. Aynı şey yerinden edilmiş herkese, Chester'a, Reni'ye, Arthie'ye de olmuştu, ama Arthie Casimir için değişim, tüm kenarlarına tam uyan, özenle dikilmiş bir takım elbise gibiydi. O bunu aramıştı.

Flick ise aramadı.

Ve onu artık ona uymayan bir kalıba zorla sokma hakkı olmasa da, kendi dünyasının, onun bu dünyadan kurtulması gerektiğini hissetmesinin nedeni olmasına izin vermeyecekti.

Durdu.

Elindeki pirinç çakmağın alevleri dans ediyor, boğazına atlayacakmış gibi tehditkar bir canavar gibi büyüyordu.

"Merhaba Jin," dedi ve kalbi tuhaf bir şekilde attı, ama belki de bunun nedeni, konuşurken çakmağı cebine koymasıydı.

"Felicity," diye cevapladı, çenesini eğerek. Kız, yüzünün çoğunu kaplayan buklelerinden ona bakmadan önce onu düzeltmeye başladı. "Neden saklanıyorsun?"

"Burası Amiral Grove." Ceketinin içine daha da gömüldü. "Ya fark edilirsem?"

Çünkü onlar gibi insanlar tenlerinin rengi, gözlerinin şekli, saçlarının dokusu veya aksanlarıyla çevrelerine uyum sağlayamıyorlardı. Arthie, "*Bizim dikkat çekmemiz gerekiyor*," derdi, ama Jin bazen anonim kalmak istemediğini söylese yalan söylemiş olurdu.

"Hareketsiz durursan bu garanti olur, biliyorsun," diye cevapladı Jin, eliyle bir hareket yaparak. "Önden buyurun, hanımefendi."

"Muhbirlerinden haber aldın mı?" diye sordu ve sesindeki umut, onun bakışlarını karşılamayı zorlaştırdı. "Annem beni kontrol etmeye geldi mi?"

Jin yürümeye başladı. Yalan söylemek istemiyordu, ama muhbirlerinden haber almıştı ve Felicity Linden'in annesi onu kontrol etmeye gelmemişti.

Bir uşak bile göndermedi. Flick ona bir bakış attı, bakışındaki sertlikle onu şaşırttı ve Thorne kardeşlerin evinin yönüne doğru ilerlemeye başladı.

"Sana bir soru sordum," dedi sonunda, yanlarındaki beyaz tuğlalı duvara yakın durarak. Kurnazlığına rağmen dikkatliydi ve Jin, annesinin onu hiç düşünmemiş olabileceğini derinlerde bildiğini hissetti. Ama bir şeyi kabul etmek, bilmekten çok daha zordu.

Kafasını tekrar eğdi. "Annem... tatsız bir şey mi söyledi?"

Jin iç geçirdi. *Keşke öyle olsaydı, sevgilim*, diye düşündü kendi kendine.

Sadece kendine bir meşguliyet yaratmak için adresi defalarca kontrol etti. Flick onu izliyordu.

Yalan söyle, dedi kendine, ama ağzını açtığı anda, yalan çıkmadı. Bunun yerine sinirlenmeye başladı. Arthie'ye, Flick'i onların karmaşasına sürüklediği için sinirlenmişti. Lady Linden'e, kızını terk ettiği için sinirlenmişti.

"Jin, cevap ver..."

Cevap vermedi. *Veremedi* ve kelimeleri kullanamadığı için aralarındaki mesafeyi kapattı. Flick bir adım geri attı, sonra bir adım daha, ta ki onu kendisiyle duvar arasında sıkıştırıncaya kadar. Güneş ışığı ve kır çiçekleri kokuyordu, sabunun kokusu ile vurgulanmış, onun pastaları kadar tatlı bir şeftali kokusu. Jin, eğilip burnunu kızın saçlarına gömmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Şemsiyesini diğer eline attı, onu eve götürüp yorganına, terliklerine ve hizmetçilerin bakımına teslim edebilmeyi diledi.

"Ne yaptığını biliyorum," diye fısıldadı kız.

"Öyle mi?" diye sordu Jin. "Peki neymiş o?"

Boğazının derinliklerinden sadece küçük bir ses çıktı, yarı inilti, yarı hırıltı.

"Sana bir görev verildi, Felicity," dedi. "Kabul ettiğin bir görev, ve biz çalışırken, aramıza dikkatimizi dağıtan şeyler girmesine izin vermeyiz."

O, tam da onun bakışlarının dudaklarını okşar gibi süzdüğü anda eğildi. Kalbi hızla çarptı. Nefesi onunla karışmıştı, sert ve şaşkın, siyah elmaslar gibi parıldayan derin, koyu altın rengi gözleri kadar şok olmuştu.

"Sen..." Jin, boğazını temizlemek zorunda kaldığında lanetlendiğini biliyordu. "Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye fısıldadı kadın ve Jin, kelimeleri şekillendiren dudaklarının kıvrımını takip etmemeliydi. Gözlerinin, kadının yumuşak yanaklarının kıvrımlarında, gür kirpiklerinde, aralarındaki havada asılı kalan beklentide dolaşmasına izin vermemeliydi.

Nefesini tuttu ve dikleşti. "Şimdi gel. Suç faaliyetleri bekliyor."
Sonra şemsiyesini kaldırma vurdu ve uzaklaştı.

"Ne güzel bir ev," dedi Flick, gereğinden fazla katı ve eğimli çatısı olan güzel bir konutun önünde durduklarında. Tente rüzgarda dalgalanıyor, süslü bahçede gül tomurcukları sallanıyordu.

Umutsuz bir kahkaha kaçtı ağzından. "Ne kadar kaygısız." "Affedersiniz! Bu benim çocukça olduğum anlamına mı geliyor?"

"Sen bir züppesin, Felicity," dedi Jin. "Kelimeleri öğrenmedin mi?"

Başını eğdi. "Ben kelimelerin sanatını tercih ederim. Yazılma biçimlerini."

"El yazısının sanatı," dedi Jin.

Flick başını salladı. "Sadece yazdıkları kelimeleri inceleyerek, onları yazan kişi hakkında binlerce şey çıkarabileceğimiz. *İ harflerinin* noktaları, *t harflerinin* çizgileri, yazılarının kıvrımları veya eğimleri. Kızgın mıydılar? Aşık mıydılar? Telaşlı mıydılar yoksa rahat mıydılar? Hafifmeşrep miydiler yoksa kibirli miydiler, bu yüzden de sözlerini dinlemektense görmezden gelmek daha mı iyiydi? Kelimeler her zaman bir kişiyi yazdıkları gibi ortaya çıkaramaz."

Bu, dünyaya bakmanın en romantik yoluydu, yani Flick'e, pastel tonlarına ve kıvrıkcık saçlarına tam olarak uyuyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Jin, ona baktığını fark etmemişti bile. *Kendine gel, dostum.* Ve neden ne söyleyeceğini bulmakta zorlanıyordu ki, normalde bir kadının duymak istediği şeyleri söylemekte hiç zorlanmazdı?

Flick birden utangaçlaştı. "Hadi..." Durdu ve evi işaret etti.

"Tamam," dedi Jin çabucak, dönünce neredeyse takılıp düşüyordu.

Pencerelerin çoğu kapalıydı, perdeler çekilmişti. Sadece ikinci kattaki tek bir pencere açık bırakılmıştı. Neden birkaç metre ötedeki balkon kapıları açık değildi? Jin, evin kendisi şık bir merdiven gibi görünen birçok yerde çıkıntı yapan firfırları tercih ederek, drenaj borusunu görmezden geldi.

"Eteğini kaldır, canım," dedi Jin, tutabildiği her şeyi kavrayarak.

Flick cevap vermedi. Jin başka bir tutamağa uzandı, sonra bir sonrakine, pencere pervazında ayak parmaklarını gevşetip aşağıya baktı. Flick kıpırdamamıştı bile. Evin yanında durmuş, onun tırmanışını belirsizlikle izliyordu.

Yüzü karışıklıkla buruştu ve oldukça tatlı bir sesle, "Ama kapıyı açabiliyorsan neden eteğini kaldırıyorsun?" dedi.

Jin çenesini sıktı. Kapıyı görmemişti. *Çünkü her şeyi fazla düşünüyorsun,* diye yorumladı Arthie kafasında. "Kilit açabileceğini bilmiyordum."

"Oh, açamam," diye itiraf etti Flick. "Aslında açıktı."

Jin yavaşça nefes aldı. "Ben yukarı çıkıncaya kadar bekleyecek miydin?"

Kız başını eğdi. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Jin iç geçirdi ve nemli çimlere oturdu, sonra onu takip ederek evin içine girdi. Işığı sönük mutfağın tezgahında yığılmış taze sedir tahtaları olmasaydı, ev serin ve neredeyse steril bir yerdi. Aslında mutfak denilebilecek bir yer değildi, çünkü içinde yiyecek yoktu ve Jin, raflarda dizili kristal bardakların meyve suyu için kullanıldığını düşünmüyordu. Işık perdeleri yarıp Flick'in üzerine düştü ve ona, güneş ışığıyla aydınlatılmış, geniş ve yabani ayçiçekleriyle dolu bir çayırları hatırlatan koyu altın renginde tek bir gözünü aydınlattı.

"Jin?"

Doğru. Elimizdeki görev. Her şey şimdiden harika gidiyordu. "Yararlı olacak her şey üst katlarda olacaktır," diye mırıldandı, mutfaktan mutfaktan çıkarken mırıldandı. Onun ilerlemesini engellemek için şemsiyesini uzattı. "Dikkatli ol."

Kız onu itti. "Matteo evin boş olduğunu söyledi." "Yine de..."

Flick ikinci katın sahanlığında donakaldı, sonra geniş gözlerle ona döndü.

Jin düşünmedi. Merdivenleri üçer üçer çıkararak onu en yakın açık odaya itti, kızın şaşkın çılgınlığını duymazdan geldi. Kız kardeşler geceye kadar yerel bankada çalışıyorlardı. Jin, güneşin ağır kumaşa vurduğu perdeli pencereye baktı. Henüz öğlen olmuştu.

Matteo yalan söylemişti.

Bu da Athereum hakkında onlara söylediği her şeyin de yalan olabileceği anlamına geliyordu. Jin bir kazığı keskinleştirecek, daha da keskinleştirecek ve sonra onu vurduğunda başladığı işi bitirecekti. Parmağını dudaklarına bastırdı ve Flick'in duyduğunu duyana kadar kapı pervazının etrafına göz attı.

Peki.

Koridorun sonundaki yatak odasından ölçülü sesler geliyordu. Jin elini gevşetti. Flick'e gizlice bir bakış attı ve kapalı kapının altından bir inilti duyunca hemen pişman oldu.

"Görmeyecek miyiz?" diye sordu Flick, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Görmeye..." Jin durdu ve ona tam olarak döndü. "Oh-ho, Felicity. Neyimiz var burada? Bir röntgenci mi?"

"Ne? Hayır!" Flick, Jin'in tam adını kullanmasına kızacak kadar utanmıştı. "Neden böyle bir şey söylüyorsun? O kişi kim olursa olsun, incinebilir!"

Ah. Onu yeniden değerlendirdi. Sokaklarda geçirdiği günlere rağmen, Lady Linden gibi bir anneye sahip olan Flick, yüksek sosyeteye mensup tipik bir kızıdan bile daha korunaklı bir hayat sürüyordu.

"Benden başka kimse acı çekmiyor. Gidelim."

Flick kıpırdamadı, sinir bozucu kız. "Ne demek istiyorsun?"

"Onlar yatak odasındalar, canım. Vampirler zaman geçirmek için ne yaparlar sence?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Flick durakladı ve gün batımı öncesi gökyüzü gibi kızaran teni ve yere bakan gözlerinden doğru cevabı bulduğunu anladı.

"Oh. Ben... Ben öyle olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı kendi kendine.

Jin onu rahat bırakamadı. "Ee?"

"Zaman geçirmek için ne yaptıklarını bilmiyordum!" diye kekeledi. "Örgü örüyorlar!"

"Oh, onlar örgü örüyorlar. Ve bu tür işler için daha uygun giyinmen gerekiyor. Görülmüş olabilirdin. Bayrak gibi göze çarpıyorsun."

Flick nefesini tuttu. "Ölü gibi giyinmektense bayrak gibi olmak daha iyidir."

Jin güldü. Salonu gözden geçirdi ve bir ofisin cam kapılarını buldu. Ev boş olsa da olmasa da, ona o örnekleri getirecekti. Kapıda, bir kilit açma aleti çıkardı ve Flick koluna çarparak patlama kadar yüksek bir ses çıkardığında, onu nazıkçe çalıştırdı.

"Karşı konulmaz olabilirim, aşkım, ama aynı zamanda klostrofobikim," diye fısıldadı. Kız birkaç adım geri çekildi ve Jin, pimlerin onun çabalarıyla düştüğünü dinledi, kilit sonunda hoş bir tık sesiyle açıldı.

"Henüz bitmedi," diye mırıldandı ve eldivenlerini dişleriyle çıkardı. Cebinden küçük bir kutu çıkardı ve parmağıyla jeli aldı, menteşelere sürdü ve metali güzelce ve pürüzsüzce kapladı. Flick bakakaldı. Jin bir düşünceye karşı yanağını ısırmak zorunda kaldı.

Sessiz kapıları gösterişli bir hareketle açtı. Geniş ofisin ortasında, kağıtlar ve dosyalarla dolu ağır bir meşe masası duruyordu. Açık kitapların arasında kalemler dağılmıştı ve bir lamba üzerinde bir monokül sallanıyordu. Matteo'nunkine benzer bir araba, kanla dolu bir sürahi ile yan tarafta duruyordu.

"Bir içki al ve işe koyul," diye talimat verdi Jin. "Çok komik," diye fısıldadı Flick.

Parmak uçlarında dolaştı, eli masanın üzerinde asılı kaldı, uzandı ama hiçbir şeye dokunmadı, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"İstediğin zaman," diye ekledi.

Flick kaşlarını çattı. "Sen başımda dururken çalışmıyorum." "Oturmamı mı tercih edersin?"

Küçük bir homurtuyla perdeleri açtı, sonra fark edilebileceklerini anlayarak tekrar kapattı. Jin, malzemelerini çıkarmasını izledi, dikkati kaşlarının çatlaklarına ve yüz hatlarına kaydı. Bir grafit kağıdı ve ardından bir kağıt parçasını günlüğün sayfasına koydu, kalemle yavaşça üzerinden geçti.

Jin nefesini bıraktı ve bir karanfil taşı çıkardı. Dişlerine çarptıktan ve dilinin üzerine düştükten sonra duydu.

Ayak sesleri. Biri koridordan geliyordu.

Odayı saklanacak bir yer arayarak taradı, ama bunlar vampirlerdi. Nabızı düzensizdi, kalbi çılgına dönmüş bir at gibiydi. Saklanmak işe yaramazdı. Matteo'nun adını, öldüğünde intikam alacağı insanların giderek uzayan listesine, Arthie'nin hemen altına ekledi.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Jin. Pencereye bir bakış attı ve zihninde evin çevresini haritalandırdı.

Flick'in kahkahası kırılğan cam gibiydi. "Tamamen değil."

"Aferin kızım. Birkaç numune al ve benim emrimle yan odaya koş ve balkondan atla. Plan C'nin zamanı geldi."

Eşyalarını toplamayı bıraktı. "Ne? İkinci kattayız!
B planı nedir?"

Jin omuz silkti. "Sadece harfi sevmiyorum. Atla, Felicity."

Bunun üzerine Jin ceketinin yakalarını düzeltti, saçlarını geriye taradı ve salona doğru yürüdü.

15

ARTHIE

Arthie, öğle vaktinden hemen önce Stoker Lane'deki kalabalığın arasından geçerek planlarından memnun bir şekilde ilerledi. Matteo, Athereum üyelerinin listesini ona, ısrarcı ve dalgalı el yazısıyla verirken, bu görevin zor olacağı konusunda onu uyarmıştı. Athereum üyeleri, zamanlarını istedikleri gibi kullanma avantajına sahiptiler. Sabırlıydılar ve izlerini saklıyorlardı, bu nedenle işlerini dikkatli yürütüyorlardı. Onlardan herhangi birini şantajlamak zorlu bir çaba gerektirecekti.

Ama kamu işlerinden sorumlu yetkilinin adını görmeyi beklemiyordu. Onun bir vampir olduğunu bilmiyordu ve onu Athereum üyesi olarak asla tahmin edemezdi.

Matteo'nun listesindeki adı, işini çok daha kolaylaştırmıştı. Bu geceye kadar, elinde geçerli bir işaret olacaktı.

Boya dükkânını ve tabakhaneyi geçtikten sonra, Fat Anvil'in çiçekçisini geçti, ki o da aslında çiçekçi değildi. Ona el sallayanlar, Spindrift'te içtikleri çayı övenler ve onun işyerinden hoşlanmadıklarını belli edenler vardı.

Sonunda mezarlığın yanındaki yola ulaştı. Mezar taşları, kimse öleceğini hatırlamadığı için sonradan akla gelmiş gibi oraya dikilmişti.

Rüzgârın estiği sırada şapkasını sıkıca tutarak durdu, çünkü beyaz bir şey caddenin karşısındaki bir sokağa kayboldu ve bir kedi yavrusu onun peşinden gölgelerin içine doğru yürüdü. *Laith*. Öğlen saatinde onunla buluşması gerekiyordu, arka sokaklarda dolaşması değil.

Arthie, mesafesini koruyarak karşıya geçti. Bir binanın testere dişli çatısına bir merdiven dayalıydı ve *Laith*, hızlı ve ağır adımlarla tırmanmaya başlamadan önce kediciği omzuna aldı. Arthie çenesini sıktı ve gitmesi gereken caddeye baktı.

Yine de, herkes hakkında her şeyi bilen bir kız ve aydan daha gizemli bir erkek hakkında söylenecek şeyler vardı.

Dişlerinin arasından nefes vererek merdiven basamaklarını tırmanmaya başladı ve *Laith*, bir hayalet gibi çatının iniş ve çıkışlarını hızla aşarken zirveye ulaştı.

sislerin içinden geçer gibi hızla ilerlerken, merdiven basamaklarını tırmanmaya başladı. Onun hızına zar zor yetişeb

Sonunda bacanın yanındaki dar çıkıntıyı geçince durdu ve sonbahar rüzgârına karşı şapkasını sıkıca tuttu.

Birkaç metre ileride, Laith onu izliyordu. Onu gördüğüne hiç şaşırılmamıştı ve Arthie, Jin'in uyarısını hatırladı.

"Arthie," dedi. *Neredeyse aşağılık bir şekilde*, diye düşündü. Ama kendine yalan söylediğini biliyordu; sesi, o gece ofisinde olduğu kadar yumuşaktı ve küçük közler cildinde koşuşturuyordu.

Bu, kendi değerini bilen bir çocuktu, yüzündeki gurur bunu gösteriyordu, ama ne yazık ki onun için, Arthie de kendi değerini bilen bir kızdı. Çenesini kaldırdı.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordu. "Bana güvenmediğin için olduğunu düşünebiliriz."

Oh, güvenmiyordu, ama bundan daha fazlası vardı. Güzel bir yüz onun ilgisini çekmek için yeterli değildi. Bir bilmeceye, bir gizeme ihtiyacı vardı. Bir meydan okumaya. Bir ittifak kurmuş olabilirlerdi, ama ikisi de birbirine güvenmiyordu. Bu sadece bir anlaşma değildi. Bu bir oyundu.

"Benimle Kamu İşleri Ofisi'nde buluşacaktın," dedi. "Terk edilmiş sokaklarda dolaşmayacaktın. Tabii ki seni takip edecektim."

"Sözlerimi tuttuğumu göreceksin." Bu sözlerin arkasında, tam olarak anlayamadığı daha derin bir anlam vardı.

"Bu sefer tutacaksın, çünkü Stoker Lane'deki trafik yaklaşık üç dakika içinde iki katına çıkacak."

Esinti saçlarını okşadı. "Benim rotamda değil."

Arthie dört kat aşağıdaki yaya trafiğine baktı. Aşağıya çok yüksekti ve bir sonraki bina bir sokak uzaklıktaydı. Bu onun rotası mıydı? Oradan atlayamazdı.

Parmakları arasında bir dal biberiye çevirdi. Arthie, Ettenians'ın doğrudan konuşmak için fazla kibar ve düzgün olduklarında çiçeklerle konuştuklarını bilip bilmediğini merak etti. Muhtemelen biliyordu, çünkü her köşede hangi otun ne anlama geldiğini ve hangi çiçeğin neyi ifade ettiğini gösteren bir broşür satılıyordu.

"Ölümünden korkmuyorsun." Sözleri bir soru değil, bir gözlemdi. Gülerek nefes aldı. "Ya da belki de sadece yükseklikten korkmuyorsun."

"Benim için önemli olan şeyler çoktan öldü," dedi ve yağmur oluşuna doğru yürümeye başladı.

"Bu konuda sen ve ben pek farklı değiliz." Daha fazla açıklamadı ve o da sormaya niyetli değildi. Sormak ilgi anlamına gelirdi ve ilgi, onun umursadığını gösterirdi.

Umursamıyordu. "Sen atlayabilirsin. Ben caddeden gideceğim." "Ya da sana nasıl yapılacağını gösterebilirim."

Gözlerinde şaşkınlık belirdi, çünkü onun geri döneceğini beklemiyordu. Aralarındaki bu oyunda, kadın kendi lehine bir puan kazanmıştı.

"Devam et o zaman," dedi ve aralarındaki mesafeyi kapatarak onu daha da şaşırttı. Boğazı titredi ve onun özgüveninin çöküşünden büyük zevk aldı.

Tozlu kahverengi gözlerinde, kıvrımlı hançerinin kabzasına takılı mücevherle uyumlu bronz lekeler görebiliyordu. Burnunun biraz eğri olduğunu ve biraz uzamasına izin verildiği için saçlarının dalgalı olduğunu görebiliyordu.

"Merhaba, suçlu," dedi, onun arkasına geçerek.

"Bana öğret, azize," diye cevapladı.

Adam kollarına uzandı ve onları beklemediği bir nezaketle düzeltti. Bu onu tedirgin etti. Dokunuşu cildinde çakmaktaşı gibi bir etki yarattı ve saatinin *tik tak* sesini bir vampirin nabzı kadar sessiz hale getirdi.

Nefesi ensesini okşadı, sonra elleri kaburgalarının iki yanına kaydı ve beline indi. Adamın yutkunduğunu duydu.

Yine o öfke vardı. Onu rahatsız ediyordu. Onu boğuyordu. Sanki duygularını kontrol edemiyordu ve bu onu korkutuyordu. Sanki onu bıçakla oyuyormuş gibi, gömleğinin üzerinden her bir parmağının ağırlığını hissediyordu. Ona baskı yapmak istiyordu. Ona hırlamak istiyordu. O...

Elini tabancasına dokundurdu. Dünya bir anda netleşti.

Arthie Calibore'u çekip çıkardı ve Laith'i sırt üstü yere itti. Laith şaşkın *bir sesle yere* düştü, botlarıyla tutunmaya çalıştı. Kedisi korkmuş bir çığlık atarak uzaklaştı. Sonra Arthie Calibore'un namlusunu Laith'in alnına dayadı ve Laith tamamen hareketsiz kaldı.

Eğer onu Athereum'a sızdırmak için ona ihtiyacı olmasaydı, beynini bu çatının kiremitlerine dağıtacaktı.

Nefesi gürültülü ve sert çıkıyordu. Rüzgâr ceketinin arkasını dalgalandırarak, dört katlı bir binanın kenarında, bir

Neredeyse hiç tanımadığı, Horned Guard'ın yüksek rütbeli bir kaptanı olan ve onunla çok fazla samimi olduğu bir adam.

"Sakin ol, Casimi..."

Namluyu kemiğe değene kadar daha da içeri soktu. "Bana 'Casimir' deme."

"

O, düşük sesle, namluya karşı itti. "Senin tetikleyici mutlu musun yoksa kolayca korkutulan biri misin karar veremiyorum."

Ama sözleri takıldı, aksanı daha da ağırlaştı. Damarları şişti, kan fışkırdı, kükredi. *Korkuyor*, diye düşündü, ta ki gözlerinden bir şey fırlayıp onu kışkırtana kadar. Onu yere itti ve ayağa kalktı.

"Yürüyeceğiz," dedi ve geldiği yoldan geri dönmeye başladı.

Arthie ve Laith, öğlen yarısı kamu işleri ofisine vardılar.

Laith, girişin yanına dizilmiş sandalyelerden birine onun yanına oturdu. Çatıdan indiğinden beri tek kelime etmemişti, Arthie de öyle. Sessizlik dostane değildi. Onlar geçici tanıdıklardı ve anlaşmaları bittiğinde, ayrı yollarına gideceklerdi.

Olması gerektiği gibi.

Kamu İşleri Ofisi üç katlıydı, süslü konsollar ve cam mozaikle işlenmiş bir çift çift kapısı vardı, ancak güzelliği solundaki harap bina tarafından gölgeleniyordu. İçerisi de aynı derecede antika ve rahatsız edici derecede neşeliydi, duvarlar parlak ve canlı bir sarı renkteydi. Sanki Flick dekorasyonu yapmış gibiydi.

Merdivende duran bir adam, uzak duvara yerleştirilmiş raflardaki kayıtları karıştırıyordu. Bir hizmetçi geniş bir vitrini silerek tozunu alıyordu. Memurun çeşitli sertifikaları sekreterin kavisli masasının arkasına iğnelenmişti, sararmış kağıt parçaları parlaklığı simgeliyordu. Bir memur pencereden sızan ışıktaki çalışıyordu, masasındaki kağıt yığını Arthie'ye birinin yanlış projeyi onaylayacağından kesinlikle emin olmasını sağladı. Ona şapkasını kaldırarak selam verdi.

"En üst kattaki pencere açık," dedi Laith tereddütle, aralarındaki sessizliği ilk bozan kişi oldu. Kedisini okşadı ve Arthie, kaburgalarının iki yanındaki uzun parmaklarının hissini boşuna hatırladı. "Burayı atlayıp içeri girebiliriz."

"Oraya ulaşmanın tek yolu, yanımızdaki terk edilmiş deponun penceresinden geçmek," dedi Arthie. "Sen bile o kadar

"

"Bu bir iltifat mı?" diye sordu Laith, gülümsemeyle.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Şansını zorlama. Ayrıca, buraya hırsızlık yapmaya gelmedik."

Jin'in dediği gibi, *anlamsal bir fark*.

Ön kapının üstündeki boşluk, soğuğu içeri alıyordu çünkü memur onu tamir ettirmek için gerekli paraya sahip değildi. Kendi kasasına aktarmamış olsaydı, bunu yapardı. Memurun randevuları bittiğinde, Arthie koltuğundan kalktı ve Laith de aynısını yapmaya başladı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

O, ona baktı. "Seninle geliyorum." "Hayır, gelmiyorsun."

Ağzını açtı, ama Arthie tartışmaya gelmemiştir. Yaka rozetine kazınmış mührü keskin bir bakışla süzdü.

"Bekleyeceksin, yoksa bir suçlu gibi olay çıkaracağım ve beni tutuklayamadığında ofistekilerin ne düşüneceğini bir hayal et."

"Seni kelepçelediğimde ne olacağını kimse bilmek zorunda değil," dedi Laith, sesi alçaldı.

Sıvı ısı damarlarına doldu, cildini kapladı ve dişlerinin arasından tıslamasına neden oldu. "Bunu yapmana izin vereceğimi sanıyorsan yanıyorsun. Otur."

O oturdu, koyu renkli gözleri, kadının içinde yanan aynı cinayet ateşiyle parlıyordu.

Arthie'yi görünce sekreter, bir kaplumbağa gibi nergis rengi gündüz elbisesinin içine gömüldü. "Çok özür dilerim hanımefendi, ama Lambard Bey şu anda burada değil."

Arthie çıkışa doğru işaret etti. "Az önce çıkan o somurtkan görümlü kadın onun ofisinde tek başına mı oturuyordu?"

Sekreter, bir cevap bulmaya çalışarak geveledi. "Sizinle görüşmek istemiyor," diye itiraf etti sonunda.

"Oh, ama görüşmeyi tamamen kesmek istemediği sürece, görüşecek."

Herkes ona dönüp baktı, fısıltılar yükseldi. Sekreter kıpırdamadı. Saçındaki orkide, yutkunmasıyla birlikte sallandı. Arthie, Laith'in de yargısını ortaya koyduğunu hissedebiliyordu.

Arthie çenesini indirdi. "Şimdi git."

Sekreter ayağa fırladı ve merdivenleri koşarak çıktı, üçüncü kattaki meşe kapıdan kayboldu. Hemen geri döndü ve masasındaki posta yığınına neredeyse devirecekti.

"Memur Lambard Şimdi sizi kabul edecek," dedi nefes nefese. Yüzü kızarmıŐtı, ama iyi anlamda değil.

"Çok teşekkürler," dedi Arthie, Laith'e son bir kez sert bir bakış attı.

Memur Lambard, büyük bir masası olan ve üzerinde hiçbir Şey bulunmayan küçük bir adamdı. Buraya ilk geldiğinde bu işaretleri nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu. Soluk tenliydi, gözleri hafifçe kırmızımsı bir renk taşıyordu ve kan kokuyordu, kan evinde alıŐtıęı bir kokuydu bu.

Yanıındaki matara, planı Arthie tarafından engellenene kadar her gün yaptığı yüzlerce moladan birini iple çektiğini gösteriyordu.

Kapıda, iri yapılı ve sert bakıŐlı bir muhafız duruyordu. Boyuna ve sokak kıyafetine bakılırsa, Arthie onun Horned Guard'ın görevlendirdiği bir muhafız değil, kiralık bir muhafız olduğundan oldukça emindi. *İlginç*.

Adam iri bedenini ona doğru sürükledi.

"Oh, siyah çay alayım lütfen. Süt yok, az Şeker," dedi Arthie. "Dişleri korumak lazım."

Muhafız kızardı ve yumruk atmaya hazır gibi görünüyordu, ama Arthie tavrını değiştirip iki parmağıyla parlak bir duvin çıkardığında ve "Uzun sürmez," dediğinde, parayı aldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Clayton Lambard öfkeyle homurdandı, ama bilmesi gerekirdi: Kârı her Şeyden üstün tutan bir ülkede sadakat kolayca satın alınabilirdi.

"Lambard." Arthie başını eğdi. Duvar kağıdı, onun solgun tenini biraz daha... solgun gösteren, hastalıklı bir sarı tonundaydı. "Canlanmış görünüyorsun."

Jin buna gülerdi.

"Casimir," Lambard hoşnutsuz bir Şekilde cevap verdi. "Neden buradasın?"

Arthie masasının karşısındaki sandalyeye oturdu ve bacağını uyluklarının üzerine attı, Lambard'ın rahatsızlığı artarken kendisi rahatça oturdu. Kapıda parmaklarını oynatarak ikna edici olmayı bekleyemezdi. Her iyi dolandırıcılığın ilk Őartı budur: Kendini ait hisset. Masasının kenarından küçük piriņ zili aldı ve çaldı.

Lambard sıkıntılı görünüyordu.

"AnlaŐtıęımızı sanıyordum," dedi kel resmi görevli. "Geçen seferden sonra, orada..."

"Cebinde fazladan duvin bulmayı bıraktın mı?" diye sordu Arthie. Onun saygısızlığı karşısında bıyığı seğirdi, ama sessizliği tam da beklediği gibiydi. "Düşündüğüm gibi. Athereum işaretine ihtiyacım var."

"Onu alamazsın!" diye temelsiz bir öfkeyle bağırdı. "Böyle bir şeyi yapmayı reddediyorum."

Arthie, sözlerinin sessizlikte yankılanmasına izin verdi. Dört ahşap panelli duvar, sözlerini ona geri yansıtarak, onu kavisli sandalyesine çekilene kadar sürdürdü.

"Athereum üyesi ya da vampir olduğunu inkar etmeni bekliyordum, ama her zamanki gibi acınası bir haldesin. Yine de zamanımı boşa harcamadığın için teşekkür ederim."

Yüzünü kurtarmaya çalışamayacak kadar utanmış bir şekilde başını salladı. "Ben..."

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, Clayton Lambard. Bana cevap vermek için kalan azıcık beynini bile kullanmana gerek yok."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı Lambard.

"Bir canavar, sen onu teslim edene kadar boğazına bir namlu sokardı. Ben kendimi oldukça medeni biri olarak görüyorum." Arthie tırnaklarına baktı. "Oh, ayrıca ben hırsızlık da yapmam. Lütfen beni aşağılamayın."

Lambard ıslak bir hıçkırık attı. "Zararını verdin ve bir daha asla dönmeyeceğine yemin ettin."

"Ben veba değilim, Memur Bey. Sen yemininizi bozdunuz, ben de buradayım. Hesabınızı vereceksiniz." Arthie, Lambard'ın defterlerini tekrar inceleyip tutarsız rakamları aramadan da takip etmesi gereken yeterince şey vardı, ama adamı tanıyordu. Kamu İşleri Ofisi'ne tahsis edilen fonları zimmetine geçirmeye devam ettiğini anlamak için ona bir kez bakması yeterliydi.

Kötü alışkanlıklar böyledir.

"Neden?" Acı içinde boğuluyordu. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Biz kemikleri kırar ve sonuçlarına katlanırsın, Memur Bey. Bu da beni senden daha iyi yapar. Sende suçluluk duygusu yok. Bu da sana bir makam değil, hayvanat bahçesindeki bir kafes hak ediyor." Saatine baktı. Bu çok uzun sürüyordu. "Cebinde mi?"

Sanki ceketinin cebine bir akrep düşmüş gibi pantolonuna baktı.

"Stoker Lane'deki tüm basını kontrolüm altında tutuyorum ve . Her vampirin sırrını ifşa etmekle tehdit eden bozuk bir plak olmak istemiyordu, ama adam bir sır hazinesiydi. "Ettenia iyi hikayeleri sever, özellikle de zor kazanılan paralarıyla ilgili olanları."

Onun daha da solgunlaşmasının mümkün olmadığını düşünüyordu, ama tam da öyle oldu.

"Şansın bitecek," dedi Lambard sessizce, tehlikeli bir şekilde. Arthie hareketsiz kaldı. "Kimse bağışık değildir, kimsenin sırları yoktur ve sen sevgisiz, ruhsuz bir kızsın."

Arthie yutkundu. Her zaman sevgisiz olmamıştı. Bir daha asla sahip olamayacağını öğrenmeden önce, her sokağı, okyanusun her dalgasını ve mavi gökyüzünün her parçasını annesinin sevgisini aramak için taramıştı.

"Hata yapmak insan doğasında var, Casimir, ve sen de yakında kendi hatanı bulacaksın."

"Ah, ama ben bir canavarım, unuttun mu?" Arthie elini uzattı. Casimir ayağa kalktı ve işaretçiyi Arthie'nin avucuna bıraktı. Arthie, işaretçinin kenarındaki çentiklere basmadan önce, parmağıyla işaretçinin kabartmalı yüzeyini okşadı. Tahmin ettiği gibi, işaretçinin üzerinde bir sayı kodu vardı. "Akıllı adam."

"Bu sana pek bir fayda sağlamayacak, çünkü üyeliğimi yenilemedim."

Arthie iç çekmekten kendini alıkoydu. Elbette yenilememişti, ama hayal kırıklığını belli etmedi.

Lambard tekrar oturmadı.

Arthie gözlerini kısarak, "Koltuğuna geri oturabilirsin," dedi.

O, onu görmezden geldi ve ikinci kapıdan çıkarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Arthie onu takip etmeye başladı ama kilit döndüğünde donakaldı.

Arkasındaki kapılar birden açıldı. *Bir tuzak.*

Arthie hızla döndü, ama nefesini kesen bir darbe aldı ve elinden kalemi kapıldı. Gözlerini kırıştıtarak ne olduğunu anlamaya çalıştı ve saldırganın yüzüne baktı. Bu, kiralık muhafız değildi. Bu adam *iri* yarıydı. Uzun boylu ve aynı derecede tıknazdı, baştan aşağı siyah giyinmişti ve şaşırtıcı derecede hafif adımlarla yürüyordu.

Lanet olası Lambard.

Laith, adam kapıları kapatmadan önce içeri süzüldü. Arthie'nin onun narin vücudunda olduğunu düşündüğünden çok daha fazla güçle, saldırganı duvara fırlattı ve eldiveninin bıçağını uzattı, boğazını delmeden hemen önce durdurdu.

Arthie, *hashashin* kelimesinin *suikastçıya* çok benzediğini düşünmeye başlamıştı. "Borcumu geri alacağım," dedi adama sessizce, başlığını düzelterek

"Yoksa buradaki arkadaşım biraz daha dostça davranacak."

"O mu?" Adam şaşkın bir kahkaha attı ve Laith'in ayağına botuyla vurdu, onu tutuşundan kurtardı. Dizini Laith'in kasıklarına dayadı ve pozisyonlarını tersine çevirerek onu bir anda duvara sıkıştırdı.

Arthie kaşlarını kaldırdı. "El kitabından öğrendiğinde olan budur, aziz."

"Bana daha iyisini öğret, suçlu," diye tısladı. Burası White Roaring'di, kavgaların kirli olduğu ve kimse mezara kürek atmak için elini uzatmadığı bir yerdi.

Ama Laith kurtulamıyordu.

Adam, Laith'in boğazını elleriyle kavradı ve tırnaklarını etine batırdı. Laith nefes almakta zorlandı. Elini kılıfına indirdi, ama ateş edemedi. Calibore sıradan bir silah değildi ve sıradan mermi ateşlemiyordu. Kimsenin bulamayacağı bir arka sokakta değildi. Ve adam, tabancasının kabzasıyla ya da başka bir şeyle, bir sopa olmadığı sürece, onu bayılttırmak için çok uzundu.

Ama sopası yoktu.

Oh, ama var, dedi kafasında bir ses.

Parmaklarını tabancasının kabzasına doladı. Calibore, Jin ve Arthie'den başka kimsenin bilmediği bir şekilde özeldi.

Adam homurdandı ve Arthie, Laith'in savaşıma isteğinin kaybolduğunu, korkunun göz bebeklerini büyüüttüğünü gördü.

Ona ihtiyacın var, diye kendi kendine söyledi. Bu yüzden, onun cildinde morluklar oluşmaya başladığında bir anlık endişe duydu. Hâlâ Athereum'a girmeleri gerekiyordu.

O henüz ölemezdi.

Calibore'u eline aldı ve dünyayı görmezden geldi. Laith'in gözlerinin önünde ölmesini görmezden geldi. Clayton Lambard ve Ettenia'ya duyduğu öfkeyi görmezden geldi. Annesinin sarilerini, Jin ile sokaklarda koştuklarını ve yeni dikilmiş bir takım elbisenin verdiği hazzı düşündü.

Elinde tabanca kaydı, büküldü ve *değişti*.

16 FLICK

Flick, ev halkının büyük hayal kırıklığına rağmen, işlerinin başkası tarafından yapılmasından hoşlanmazdı. Ve şimdi, masanın arkasına saklanıp Jin'in sanki orası ona aitmiş gibi cam kapılardan içeri girmesini izlerken, omuzları geriye atılmış, bir eli pantolonunun cebinde, diğer eliyle şemsiyesini sallayan Jin'i izlerken, Flick bir şeyler yapabilmeyi diledi.

"Kimsin sen?"

Bu bir kadın sesiydi. Flick'in kulaklarında kalp atışları gümbür gümbür çalıyordu. Bu, koridorun sonundaki yatak odasındaki kadın mıydı?

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," dedi Jin soğukkanlılıkla. Flick, onun bunu nasıl yapabildiğini merak etti. Orada olsaydı, çoktan kendini öldürecek kadar çok konuşmuş olurdu. "Ofiste bir bayan için beklemem söylendi..."

Flick nefesini tuttu.

"Eleanor Thorne," diye tamamladı kadın. Sesi alçak ve boğuktu. Flick, Matteo ile yaptığı konuşmaları hatırladı. O, kapı bekçisi değil, işaret arşiv odasında görevli vampir kız kardeşti. Flick, Athereum girişinde onu tanıyacağından endişelenmelerine gerek kalmayacağı için rahatladı.

Bunu boşa harcamayın, dedi Flick kendine. Masadan uzanıp eline geçirebildiği tüm kağıtları topladı ve titizliği ve kesinliği yansıtan düzgün ve güzel el yazısıyla yazılmış her şeyi cebine attı.

"Bayan Thorne." Jin dudaklarını şapırdatarak, "Görüyorsunuz, çok uzun süre bekledim ve şimdi başka bir randevu almam gerekiyor, lütfen ona ihtiyacım olduğunu söyleyin..."

Ayak sesleri yeniden başladı ve Flick, kadının etrafında dolaştığını görmek için masanın kenarından baktı. Kadın neredeyse çıplaktı, ipeksi bornozu bir omzundan sensual bir güvenle kayıyordu. Saçları koyu siyahtı, deniz camı gibi gözleri karanlıkta parlıyordu, teni zengin bir kahverengiydi. Arthie ve Jin onu bu iş için aralarına kabul ettiklerinden beri Flick giderek daha fazla vampir görmeye başlamıştı. Onların heykel gibi kemiklerini ve ruhani özelliklerini tanımaya başlamıştı.

"Seni içeri kim aldı?" diye sordu vampir.

"Kız kardeşin, sanırım?" diye sordu Jin. Artık Flick'e dönmüştü, bu yüzden kadını dikkatle incelediğini görebiliyordu. "Sana çok benziyordu." Bakışları yavaşça kadının vücudunu tararken, Flick'in kalp atışlarını hızlandıran bir gülümseme belirdi. "Ama söylemeliyim ki, sen benim tipimden çok daha fazlasısın."

Kadın kıkırdadı ve daha da yaklaştı. Elini onun saçlarına attı ve Flick yanacağını sandı. Kesinlikle başka yere bakmalıydı. Vampir başını geriye eğdi ve burnunun köprüsünü onun çenesine kaydırarak mırıldandı. Jin'in göz kapakları titredi. Flick çakmağını onun yakıcı boynuna dokundurdu ve Jin'in dudakları hırıltılı bir nefesle açıldığında başka yere baktı.

"Ne tesadüf," dedi vampir, "çünkü sen benim malımsın. Seni burada öldürecek miyim, yoksa kaçmana izin verecek miyim, karar vermeye çalışıyorum. Kan, taze çekildiğinde her zaman daha lezzetlidir."

Flick doğruldu ve yanlışlıkla çakmağı elinden düşürdü. Çakmak havada yavaşça yuvarlandı. Kalbi durdu. Çakmağı yakalamak için aceleyle koştu ve halının üzerine yumuşak bir sesle düştü, çakmak yere çarpmadan hemen önce onu yakaladı.

Vampir hareketsiz kaldı. Flick, kulaklarının seğirdiğine yemin edebilirdi.

Jin'in ağzı kadının çenesini okşadı ve bu sefer *Flick'in* nefesini titretti.

"Cinayet bir suçtur, ama oksijen her şeyi daha iyi hale getirir," diye vampirlerin kulağına alçak bir fısıltıyla söyledi. Gülümsemesi tembel bir hal aldı ve Flick, bunun kendisi için olduğunu biliyordu. "Şimdi atlama zamanı, aşkım."

Merdivenlerden aşağı koştu.

Vampir tısladı ve onun peşinden koştu. Flick'in kalbi hızla attı. Bir vampiri geçemezdi. *Düşünmeyi bırak, harekete geç.* Çakmağı cebine sokan Flick, masanın arkasından kalktı ve ofis kapısını iterek açtı. Aşağıda, camlar yere düştü. Flick irkildi ve yan odaya koştu.

Balkona açılan perdeleri açtı ve kapıları açtı. Balkon dardı, kavisli korkuluklar daha geniş bir alan izlenimi veriyordu. Altında özenle bakılmış bir bahçe uzanıyordu, onun zevkine göre biraz fazla aşağıda.

"Atlayayım mı?" diye sordu panik içinde. Kimse cevap vermedi. Parmaklıkların üzerinden tırmandı, elleri demirin kayganlığını hissetti, ayak parmakları dar alandan dolayı kramp girdi. "Çocuk oynucağı, Felici... *Flick.*"

Hayatı buna bağılıymış gibi dikkatlice çömeldi ve korkulukları sımsıkı tuttu. Güldü. Hayatı *gerçekten* buna bağılıydı. Bir bacağını, sonra diğerini, kalbini ağzına kadar tutarak kenardan aşağı indirdi. Boynunu uzatıp baktı, hala yerden çok uzaktaydı. Ama şimdi ne yapabiliirdi, birkaç santim mi uzamalıydı?

Evin içinden boğuk bir çığlık geldi ve merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Flick'in başka seçeneği yoktu. Kendini bıraktı, nemli zemine çarptığında bacağı acı verici bir şekilde burkuldu. Ayağa kalktığında bir kapının açıldığını ve bahçeye seslerin yayıldığını duydu.

"Oh, harika," diye mırıldandı, topallayarak ilerledi. Bahçeyi bir tuğla duvar çevreliyordu. Tuğlaların kırıldığı yerlerde ayak basacak yerler buldu. Duvarın tepesine tırmanırken taşlar bacaklarına batarak elbisesini mahvetti. Sabah giydiğinde skandal gibi hissetmişti, eteği dizlerinin hemen üstüne kadar iniyor, pantolon her iki bacağını da sarıyordu, ama şimdi Arthie gibi bir gömlek giymiş olmayı diledi.

Bir şey çarptı. Flick neredeyse devriliyordu. Jin evden çıktı, saçları diken diken ve gözleri kargaşayla parlıyordu. Muhteşem görünüyordu.

"Atla, Felicity!"

O atladı ve kaldırım taşlarına yuvarlandı. Saniyeler sonra Jin yanına indi ve kolunu yakaladı, onu arka sokağa sürükleyerek götürdü. Arkalarında ayak sesleri yankılandı.

"Jin?" Flick titreyerek sordu. Arkalarında kaç kişi olduğunu görmek için geriye bakmaya cesaret edemedi. "Bizi takip ediyorlar."

Metal bir çatıya yağın hızlı yağmur gibi bir ses duyuldu ve Jin yön değiştirdi. Flick eğildi. *Tanrım, silah sesleri*. Silahların ateşlenmesi gerektiğini biliyordu, ama hiç silah sesi *duymamıştı*, hele ki hedefinde olduğu hiç olmamıştı.

"Şimdi bize ateş ediyorlar!"

Burada ölebilirdi ve o zaman annesi sonunda Flick'in hücrede olmadığını anlayacaktı.

"Gerçekten, canım. Falcı olmalısın," dedi Jin, başka bir duvarın üzerinden atlayarak başka birinin bahçesine girdi. Onun elini bıraktı, onu takip edeceğine güvenerek. Flick duvarın üzerinden atlarken, başka bir kurşun taşa çarptı ve kıvılcımlar kolunu sıyırdı. Bahçedeki bir bankta, hararetli bir tartışmanın ortasında olan bir çift birbirinden uzaklaştı.

"Affedersiniz," Flick hızını kesmeden haykırdı. "Gerçekten rahatsız etmek istemiyoruz."

Jin güldü.

"Biraz endişelenmek iyi olurdu," diye bağırdı ona.

Bir kapıdan geçerek yan bahçeye girdiler ve nefeslerini toplamak için durdular. "Biliyorsun, aynı anda *hem* gülmek *hem de* endişelenmek mümkün."

Karanlık gözlerine baktı, yüzündeki kan lekelerini fark etti ve kalbi tanıdığı bir şekilde çarptı. *Kes şunu, Flick*. O vahşi ve tehlikeliydi ve ikisinden de etkilenmemeliydi.

"Korkmuyor musun?" diye sordu.

"Korku hayatı durdurur, ölümü değil," dedi ve Flick ona şaşkınlıkla baktığında, durdu ve dünya da onunla birlikte durmuş gibi göründü. "Ateşin beni yutacağını düşündüğüm her an kendime bunu söylüyorum."

Flick, bunun kolundaki yanık iziyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. "Kanaman var."

"Oh, benim değil. Birkaç kan rezervini parçalamış olabilirim." Jin onu kaldırdı ve aralarındaki hava birdenbire çok gergin, çok... *gerçek oldu*. Jin eğilip ona göz kırptığında neredeyse bayılacaktı. "Çok tatlısın."

"Bekle de gör," Flick onun alaycı ses tonuna sertçe cevap verdi. Jin'in onlara avantaj sağlamak için yaptığı her neyse, etkisi geçiyordu. Vampirler onlara yetişiyordu. Çitlerin üzerinden atladıklarında kolu acıdan çığlık attı ve arkalarındaki duvara bir dizi kurşun yağdı. O, onun çığlığına güldü ve sözler ağzından döküldü. "Bir kurşun yiyeceksin ve sonra..."

Sonra kendini onun önüne attı ve şaşkın bir tıslama ile toprağa düştü, yanından kan fişkırıyordu.

17 ARTHIE

Arthie, sırlarını ifşa ettiği insanlar gibi, sık sık aynı iğne batması gibi bir panik hissedirdi. Şu anda olduğu gibi, ışığın bir oyunu kadar hızlı bir şekilde, tabanca Calibore bıçak Calibore'a dönüştü, sapında siyah filigran desenler, gümüş bıçak keskin.

Laith mücadelenin ortasında donakaldı ve acı verici bir saniye boyunca, onun öldüğünü sandı, ama bu sadece bir anlık bir şaşkınlıktı, sonra adamın elinden kurtulmak için yeniden pençelerini çıkardı.

Bıçaktan Calibore yine değişti, bu sefer kılıca, ve sonunda onun istediği şeye: sopaya. Arthie adama doğru koştu ve tüm ağırlığını kullanarak sopayı savurdu. Sopayı adamın kafasına vurdu. Darbe dişlerini sarsmıştı. Adam bağırarak Laith'i bıraktı ve geriye sendeledi, Arthie'ye ve silahına bakarak gözlerini kırptırdı.

Sonra yere yığıldı.

Laith nefes nefese kaldı. "Nasıl... nasıl?"

Arthie tabancasını tekrar kılıfına koydu. "Uzun süre aşağıda kalmayacak. gidiyoruz."

Parmakları titriyordu ve bunun sırrını açığa çıkardığı için mi, yoksa yüksek rütbeli kaptanın neredeyse öldüğü için mi olduğunu bilmiyordu. Adamın cebini karıştırıp işaretleyiciyi bulmadan önce ayağıyla onu dürttü.

Laith sendeleyerek ayağa kalktı ve tereddüt etti. Bir an için ona teşekkür edeceğini sandı, ama sonra adam arkasını döndü ve *Arthie* buna şükretti. Hırıltılı bir sesle kapı koluna uzandı. Kapı kıpırdamadı. Tüm ağırlığını kapıya verdi ve diğer tarafta bir şey tıkırdadı.

"Bizi içeri kilitlediler. Lanet olsun," diye homurdandı Arthie. Saldırgan seğirdi.

Laith, açık pencereden perdelerin dalgalandığı yeri işaret etti. "Orada. Çok yüksek ama terk edilmiş depodan kaçabiliriz."

Ama deponun penceresi kapalıydı ve buradan mandalları açmak için çok uzaktaydı. "Bu mümkün değil..."

Laith onun yanından koşarak geçti ve pencereden atlamadan önce kedisine sıkı tutunmasını fısıldadı. Bu gidişle, defteri almadan önce onun ölmediğinden emin olmak için zaman harcaması gerekecekti.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan yere indi. *İndi* demek yanlış olurdu, çünkü yerçekimine meydan okuyordu. Bir eliyle pencerenin pervazını kavrarken, botlarının parmakları taş duvarın oluklarına saplandı. Diğer eliyle ise zırh eldiveninin bıçağını kullanarak mandalları açmaya çalıştı.

Arkasında bir inilti duyuldu.

"Uyanıyor," diye bağırdı Arthie.

"Oh, üzgünüm, çay içecek vaktim olduğunu sanmıştım," dedi Laith alaycı bir şekilde. İlk mandal açıldı. İkincisine döndü.

Adam homurdandı ve Arthie döndüğünde onun oturmuş olduğunu gördü. Tamamen kendine gelmeden önce başını salladı ve etrafına bakındı.

Ve doğrudan ona baktı.

Adam ayağa kalkarken Laith pencereyi açtı. "Atla, Arthie," diye bağırdı Laith.

Markörü cebine koydu ve kendini hazırladı. Yer sallandı. Adam ona doğru koşuyordu. Koştı. Atladı. Gözleri Laith'in gözleriyle bir anlığına buluştu, sonra parmaklar ayakkabısının topuğuna yapıştı ve ivmesini kırdı. Başaramayacaktı. *Ne zaman başının üstünde bir işin olduğunu kabul edeceksin?* Pencere neden bu kadar uzaktaydı? *Uzan, Arthie.*

Parmakları pencere pervazına dokundu.

Yumruğu havayı kavradı, sonra sıcak bir el onun elini kavradı.

Arthie gözlerini açtı.

Sokakta yığılmış enkazın birkaç metre üzerinde sallanıyordu, yerde bir kemik yığını değildi.

"Seni tuttum," dedi Laith boğuk bir sesle.

Diğer eliyle onu sabitlemek için harekete geçti, ama Arthie çıkıntıyı kavradı ve kendini onun yanındaki tozlu tahtaya çekti. Ayaklarını kaydırduğunda Laith'in gözlerinde parlayan paniği görmezden gelmeye çalışarak nefes nefese kaldı. Laith pencereyi kapatmak için koştu ve homurdandı.

"Kapatamıyorum. Mandallar sıkışmış," dedi. "Harekete geçmeliyiz. Yerden dört kat yukarıdayız."

Saldırgan, ofis penceresinde ayakta durmakta zorlanıyordu.

"Yakında karşıya geçecek," dedi Laith.

Arthie titrek bacaklarıyla giysilerinin tozunu silkeledi. Depo uzun zamandır terk edilmişti. Garip bir şekilde inşa edilmişti. Dört katın her biri tam bir kat olmaktan çok balkon gibiydi, ancak kimsenin düşmesini önleyecek korkuluklar yoktu ve her katı birbirine bağlayan merdivenler çürümüş ve sallantılıydı. Aşağıda, zemin katta, eski püskü masalar sıralar halinde dizilmişti, elinde tuttuğu çekiç ve vidaların yanında güve yemiş kılavuzlar yayılmıştı. Sol duvarda dev variller diziliydi.

"Merdivenler tamamen harap olmuş," dedi Arthie. Laith öğürdü. "Bu *koku*."

Arthie, çürümüş, dumanlı kokuyu çok iyi tanıyordu. Kükürt ve kömür. *Barut*. Nitekim, fiçılardan biri kırılmıştı ve altında gri-siyah bir toz yığını dağılmıştı. Her yerdeydi, döşeme tahtalarına serpilmiş, şu anda bulundukları üst katın köşelerine kadar uzanıyordu.

Zincirler ürkütücü bir şekilde sallanıyordu, çoğu tavandan sarkıyordu, bazıları üst katta istiflenmiş sandıkların altından sarkıyordu.

"Bekle," dedi Arthie. Laith geri döndü ve Arthie onun gözlerine bakmaya çalıştı. "Bu bizi eşitler."

Karanlık bir kahkaha attı.

"Şimdilik." "Sonsuza kadar," dedi kadın ciddi bir ifadeyle.

"Göreceğiz." Pencereye bir göz attıktan sonra kırık bir merdiven boşluğunu işaret etti. Yumrukla vurulmuş ve dişleri dökülmüş bir ağız gibi görünüyordu. "Beni takip et, aşağıya inebiliriz."

Kedicikini cüppesinin içine soktu, pençeleri ve başı dışarıda kalacak şekilde, ve atladi, sanki Arthie bir çocukmuş gibi her on saniyede bir arkasına bakarak. Arthie onun peşinden atladi ve adam toz bulutu içinde atlayıp altlarındaki ahşabı sarsınca neredeyse yine ayağı kayıyordu.

Arthie ona dönerek yüzleşti. Adam bir eliyle başının arkasını tutarak sallandı, sonra bir bıçak çıkardı ve beceriksizce yanına salladı. Arthie, adam fark etmeden Calibore'u çıkarıp kendi bıçağına dönüştürdü.

Adam önce saldırdı ve omzunu kesti. "Markörü ver."

"Bu benim en iyi seersucker kumaşımdı," diye homurdandı. Adam tekrar bıçağı salladı ve Arthie kaçarak adamın çenesine bir tokat attı ve adamın iğrenç dilini yakaladı. Kaydı ve kendini toparladı, dar rafın kenarından neredeyse düşecekti.

Köşeye sıkışmıştı. *Hayır*. Kapana kısılmıştı. *Bir daha asla*.

Tavandan sarkan zincirler birkaç adım ötesine sürüklendi ve ona bir fikir verdi. Çok uzun değildi, altlarındaki zemine kadar uzanıyordu, ama adamdan kaçmasını sağlayacaktı. *Sakin deneme*, diye Jin'in sesi kafasında yankılandı. Eğer ıskalarsa, birinci katta bir kemik yığını olacaktı. Adam ona doğru ilerlerken, altındaki ahşap tekrar sallandı. Burada beklemek hiçbir şekilde daha güvenli değildi.

Arthie zıpladı, zincirlerden birini yakalayana kadar bacaklarıyla havayı tekmeledi, zincirlerin paslı halkaları parmaklarını yakaladı. Kendini ileriye doğru ittiğinde, küflü hava uzuvlarına doldu...

Yörüngesi kesildi ve dişleri sarsıldı. Saldırgan, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi zinciri elinde tutuyordu.

"Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye bağırdı, adam onu yukarı çekmeye başladığında. Etrafına bakındı, ama üçüncü kat daha da kötü durumdaydı. Merdivenler parçalanmıştı ve ayakta durmak için çok az yer vardı, bu da diğer katların daha sağlam olduğunu düşünersek bir şey ifade ediyordu. Bir sonraki zincire atladı ve yukarı tırmandı, dördüncü kattan dışarı çıkıntı yapan bir tahtaya sallandı. Tozun, hayır, barutun tadını aldı.

Bu ona bir fikir verdi.

"Buradan git, azize," diye bağırdı Arthie. Onu göremiyordu, ama bir yerde onu beklediğini biliyordu.

"Sen..." Laith bağırmaya başladı. "O soruyu bitirme," diye hırladı.

Adam ona güldü. "Bana kalem ver, sonra annene, evine gidebilirsin, kızım."

"O zaman beni denize göndermek zorunda kalacaksın," diye cevapladı Arthie, ayaklarını sürüyerek ve elinden geldiğince barutu bir araya toplayarak. Başka bir tahtaya atladı.

Adam ona doğru atladı ve birkaç metre öteye indi.

Kız bacağını sertçe yere vurdu. Tahta kırıldı, kıymıklar aşağıdaki dağınıklığın üzerine düştü. Adamın gözleri onun gözleriyle buluştu, gözlerinin derinliklerinde bir anlık korku belirdi, çünkü her an ikisi de altlarındaki kırık kalıntılara katılacak ya da belki de zemin kata kadar düşecek ve ikisinin de boynu kırılacaktı.

Arthie dar çıkıntı boyunca koştu. Sonunda merdiven yoktu, aşağı inmek için zincir yoktu. Sadece isle kaplı büyük bir pencere vardı.

Devasa adam onun peşinden gürültüyle koştu. Bütün bunlar, süresi dolmuş bir işaret için.

"Gel de yakala beni," dedi Arthie. Cebinden bir kibrit çıkardı ve koşarken duvarın tuğlalarına sürterek küçük alevi arkasındaki barut izine attı.

Kibrit tıslayarak düştü ve barut alev aldı, tıslama sesi, topladığı yığına çarptığında bir kükremeye dönüştü, hızla büyüdü ve etrafındaki her şeyi yuttu. Altındaki tahta levha parçalandı ve aşağıya düştü.

Parçalanmış barut fıçısına.

Adamın gözleri farkına varınca parladı. Geriye doğru atladı ve zincirlerden birine tırmandı. Arthie ise pencereden atladı, cam parçaları akşam ışığında patlarken havada süzüldü.

18 FLICK

Jin yanında, Flick Alms Place'i geçip Matteo Andoni'nin bakımlı imlerini ve kırmızı kapısını sonunda gördü. Bu iş bu kadar zorluysa, Athereum'a girmenin nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Caddeyi geçen bir ift Jin'i iyice grebilmeden, kapıyı açtı ve ikisi yürüyüş yolunda topallayarak ilerlediler.

Jin, kaldırım taşlarının zerine, Flick'in ayakkabılarının üzerine ve kendi giysilerinin üzerine kanını akıtıyordu. Bir vücutta ne kadar kan vardı? Flick, Jin'i evin yan verandasının yanındaki çimlere hiç nazik davranmadan bıraktı.

Jin yüzünü buruşturunca, "Aman Tanrım, çok zgnm," diye aceleyle söyledi. Yaralı bir ifadeyle, tuğlalara yaslandı ve gömleğinin ucunu kaldırdı. Gömlek kanla sırlıskılandı, kan neredeyse siyah renkteydi.

"Göründüğünden daha kötü," dedi Jin, yarı kendine.

Bu, içini zayıf bir şekilde karıştırmaktan alıkoymadı. Soğuk havaya rağmen alnında bir parlaklık vardı ve Flick, adam güldüğünde irkildi.

"Bunu eğlenceli mi buluyorsun?" diye sordu inanamadan, elini cebine sokarak. Mücevher gibi parıldayan ağaçlarda bir kuş cvıladı, uyumsuz kalp atışları bu uyumu bozdu.

Jin i çamaşırını hışırdayarak çıkardı ve Flick, kafasında hizmetçisinin ve annesinin azarlayan seslerini duyarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Aksine," dedi Jin, "sen kanamayı durdurumama yardım edene kadar zaman geçiriyorum."

Çaresizce etrafına baktı ve iki sokak ötedeki Abe'nin Genel Mağazasını hatırladı. Abe'de bir şeyler olmalıydı. Bandajlar, gazlı bezler, hepsini sabitlemek için bantlar. Flick yaraları tedavi etmekten pek anlamazdı. Tozlu ve bitkindi, mükemmel durumdaki elbisesi yırtılmış ve çim lekeleriyle kaplıydı. Yanaklarında kir hissediyordu, bukleleri koştukları sokaklar kadar dağınıktı. zerinde parası da yoktu, ama yaşlı adam iyi sohbet etmeyi severdi.

"Dkkandan bir şeyler alacağım."

"Dolaşacak zaman yok Felicity," dedi yaşlı adam boğuk bir sesle.

"Giysilerimi ıkar." Flick'in ağzı açık kaldı. "Anlamadım?"

"Lütfen," Jin yorgun bir şekilde tekrar denedi. "Kanamamın durması için gömleğimi yırtmamda bana yardım et. Burası Matteo'nun evi mi?"

Flick, elinden geldiğince cesaretini toplayarak onun yanına oturdu, hayatını on bin kez yeniden düşündü ve sonra gömleğine uzandı.

O zayıf bir gülümsemeyle, "Dayanamayacağını biliyordum," dedi.

Flick öfkeleni di ama hiçbir şey söylemedi, çimleri karartan kanla çok meşguldü. Ona dokunmaktan çok çekiniyordu. *Onu soyuyordu*. Düğmeleri tek tek açarak altındaki fanılayı ortaya çıkardı.

"Makas lazım," dedi, yırtmaya çalıştıktan sonra. Onu çok fazla hareket ettirmeden ve daha fazla kan kaybetme riskine girmeden çıkaramazdı.

"Benim de bitter çikolata soslu ahududulu streusel'e ihtiyacım var," dedi Jin, "ama ikisi de yok, Felicity, dişlerini kullan."

"Dişler mi? Oh, tabii."

Ama bu, ona imkansız derecede yaklaşmak anlamına geliyordu. *Alternatif ise onun ölmesine izin vermektir*, diye kendini azarladı Flick. Kendini gömleğinin temiz kenarına indirdi. Bunu yaparken neden onun bakışlarını tuttuğunu bilmiyordu. Onun düzensiz nefes alıp verişini duydu. Cildinin ısısının yanağını okşadığını hissetti. Kumaşı dişleriyle kavradı ve yırttı.

Onu izlerken bakışları karardı. Parlıyordu. Deliriyordu. Bu sessizlik onu patlatacaktı.

"Neden yaptın?" diye sordu.

"Neyi?" O, ayak parmaklarının ucuna kadar hissettiği bir başka iç çekişle yer değiştirdi.

"Kurşunu göğüslemek." Flick gömleğinin kenarını düzelitti. Artık yırtması daha kolaydı ve onu sarmak için yeterli uzunlukta bir şerit dikkatlice kopardı ve kenara koydu. Titreyerek, ıslanmış iç çamaşırının ucunu sıyırdı ve nazik ellerle elinden geldiğince temizledi. Parmaklarının kıvrımları kırmızı lekelerle kaplıydı ve iç organları çalkalanırken birkaç kez derin nefes almak zorunda kaldı. *Sadece kan mı?*

"Beni zar zor sıyırdı," dedi Jin.

"Benimle birlikte balkondan kolayca kaçabilirdin. Ateş ettiklerinde kolayca yön değiştirebilirdin," dedi, onu neredeyse dinlemeden. Artık saçmalıyordu ve nasıl duracağını bilmiyordu.

Onun yüzünden kanıyordu. Onun yüzünden zaman kazanmaya çalışmıştı. Annesi için bu işi kabul etmişti ve annesinin affı için

annesi için her şeyi yapmaya hazırды. Kimsenin onun için bir şey yapacağını hiç düşünmemiştir.

Ama Jin onun için neredeyse ölmüştü.

"Seni, Arthie'yi ve saçma işlerinizi gördüm, ama bugün, Amiral Grove'a doğru yavaşça yürürken, beynini Spindrift'te bulabildiğin herhangi bir boş çaydanlıkta bırakmış gibiydin, değil mi? Dikkatsizdin, akılsızdın ve..."

Ona bakıyordu. Bakışları ağzına, sonra da ağır ağır yutkundığında boğazına düştü. Alnındaki ter için hava çok soğuktu. Kumaşı onun etrafına sardı ve aniden vücut ısını ve göğsünün inip kalkışını fark etti. Daha önce hiç bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Kanamayı durdurmak için elinden geldiğince sıkı bir şekilde düğüm attığında ve parmakları onun cildine değdiğinde binlerce sinir ucu patladı. Dokunuşuyla kasları gerildi, tüm kasları ince ve gergindi. *Ne bekliyordun ki?* Geceleri vampirleri kontrol altında tutuyor, gündüzleri ise Arthie'nin yanında sokakları yönetiyordu.

Jin sırtını kavisleyerek ona yaklaştı. "Devam et," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Şimdi durma, aşkım."

"Pervasız," diye sessizce bitirdi. Kolibriler göğüs kafesine çarpıyordu. Parmaklarını onun geniş göğsüne yaymanın ne kadar lezzetli ve sıcak olacağını merak etti. Bunun bir önemi var mıydı? Onu ihanet etmeyi planlıyordu.

Onu kurtarmak için neredeyse ölecek olan Jin'i. Kimse ona inanmazken ona inanan Jin'i. Yatak odasında kilitli kaldığında her şey çok basit görünüyordu: Annesinin onayını geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ama Flick, bir hizmetçiyi onu Lady Linden'in ofisine sokmaya ikna ederse - *lütfen, sadece bu seferlik* - ve sonra annesini, *Ram'ın kayıp defterinin burada olduğuna*, hatta *Casimir'lerin planladıklarının burada olduğuna* ikna ederse, nerede duracaktı?

Annesi basına gidecek ve Arthie ile Jin, Spindrift'ten daha fazlasını kaybedecekti. Lady Linden, hikayeden onların isimlerini çıkarabilirdi. Flick ve mühür yüzüğü skandalında yaptığı gibi bazı bağlantılarını kullanabilirdi.

"Bugün iyi iş çıkardın Felicity," dedi Jin sessizce, düşüncelerini bölerek. Onu çok keskin, çok *sert* bir bakışla izliyordu ve Arthie, onun kendi kargaşasını ve kararsızlığını görüp görmediğini merak etti.

Bir kapı çarptı. Flick dikleşti.

"Lütfen devam edin." Matteo Andoni yan verandasının gölgesinde durmuş, sırtarak onları izliyordu. Fildişi rengi teni, yarısı düğmeli beyaz gömlek ve siyah pantolonun üzerine giydiği koyu renkli

yarım düğmeli beyaz gömlek ve siyah pantolonun üzerine giydiği koyu renkli paltosuyla kontrast oluşturunuyordu. Onun sözlüğünde hala nezaket kelimesi yoktu. Flick'in geçen hafta gördüğü kadar erkek teni görmüş olsaydı, evlendiğini düşünürdü.

Flick nefesini tutamadan Jin ayağa fırladı. Merdivenleri tırmanıp Matteo'yu malikanesinin tuğla duvarına itti.

"Yalan söyledin, Andoni," Jin acıdan titreyerek, boğuk bir sesle konuştu.

Sesi ölümcül bir tondaydı. Tamamen Casimir'e aitti. Matteo bir anlığına şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

"Öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum," diye sakın bir şekilde cevap verdi. Konuştuğunda, Flick daha önce fark etmediği beyaz ışıklar ağzında parladı.

"Thorne kardeşlerin bankada çalıştığını söylemiştin," diye tısladı Jin, Matteo'nun gömleğini yumruğunda buruşturarak. Flick, bunun öfkeden olduğu kadar düşmemek için de olduğunu emindi.

Matteo'nun burun delikleri genişledi, gözleri karardı ve kısıldı. Kendisiyle savaşıyor, bir şeyle mücadele ediyor gibi görünüyordu. Yavaş yavaş bir ressamdan çok bir avcıya benzemeye başlamıştı.

"Öyle dedim," diye cevapladı, ses tonu bir kademe düştü. Göğsü inip kalkıyordu ve neredeyse nefessiz kalmış gibi sesiyle, "Şimdi beni bırakman akıllıca olur, Jin," dedi.

"Sanmıyorum." Jin, kanı ahşap çitalara ağır damlalar halinde düşerken bile güldü. "Bugün nerede olduklarını tahmin etmeni bekleyeceğim, vampir."

Jin'in kanı. *Dişler*. Matteo'nun ağzında uzayan şeyler bunlardı.

Flick, tehlikede olduklarını anladı: Matteo gevşedi. Kendini tutma çabası ortadan kalktı. Sonra bacağını Jin'in bacağına doladı ve onu yere düşürdü, ağırlığıyla onu verandaya sabitledi. Vampir, sıvı gibi bir zarafetle, kaygısız bir neşeyle hareket ediyordu. Flick, Jin'in yanağına parmağını gezdirirken sadece izleyebildi. Hayır, parmak değil, *pençe*.

"Evde," diye cevapladı Matteo, Flick'in içini ürperten yumuşak bir sesle. Jin'in bakışlarının vampirin sesinin cazibesıyla parladığını yemin edebilirdi. "Çoğu insanın genellikle olduğu yerde."

Çok büyük bir tehlike altındaydılar. Matteo gibi bir vampir, bir insana cazibesini kullanmazdı. Tabii ki, daha hayvani dürtülerine

Hayvanî dürtülerine teslim olmadığı sürece. Her an Jin, onun öğle yemeği olabiliirdi.

Flick çaresizce etrafına baktıktan sonra Jin'in şemsiyesini aldı. Ne yapabiliirdi ki? Onunla kafasına vurmak mı? Matteo kontrolünü kaybetmişse, ikisi de tehlikedeydi. *Kaç*, diye bir ses geldi kafasından. Hayır, dedi kendine. Jin onun için hayatını tehlikeye attıktan sonra olmaz.

Üzerine bir gölge düştü.

"Beni bu anlaşımadan vazgeçirme."

Arthie. Güneşin karşısında duruyordu, saçları bir hale gibi, arkasında Laith vardı. Tozlu ve bitkindi, sertçe sıkılmış dudakları sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu. Flick, Matteo'nun pek de mantıklı düşünemediğini ona söylemek için ağzını açtı, ama karşısındaki Arthie'ydi. O bunu zaten çok iyi biliyordu.

Sessizlik, Flick'in bir iğnenin düşmesini duyabileceği türden bir sessizlikti. Sonunda Matteo ağzını açtı.

"Oh, seni ne kadar özledim, sevgilim," dedi, ama sözlerinde hiç de hafiflik yoktu. Alay yoktu, sadece sertlik vardı. Yarı uyarı, yarı yalvarış olan bir keskinlik. Arthie yerinden kıpırdamadı. Matteo başını ona doğru çevirdi ve Flick, gözleri buluştuğu anı anladı, çünkü o an dünyadaki hava boşaldı ve onları zamanda dondu.

Kalbi şurup içinde boğulmuş gibi hissettiği sonsuz bir andı, her kalp atışı damlayan şurup kadar yavaştı, gözlerini her kırpışında sanki su altındaymış gibi hissediyordu.

Sonunda Matteo, Jin'in kanlı gömleğini bıraktı. Jin, Matteo'nun boğazı bir dizi sakinleştirici yutkunma ile çalışırken, nefes nefese vererek verandaya geri düştü. Öfkeyle koşan Jin, duvara sürünerek gitti.

Arthie, hepsini ateşe vermek istermiş gibi sahneye baktı. Jin'in Matteo Andoni'nin verandasında kanaması umurunda değil gibiydi.

"Yalan söyledi," dedi Jin, başını tuğlalara yaslayarak. "Hayır, söylemedi," dedi Arthie, zar zor sakinliğini koruyarak. "Andoni, gözümün önünden kaybol ve içecek başka birini bul."

"Memnuniyetle," dedi Matteo neredeyse minnetle.

Jin'e baktı. "Dikkatini verseydin, şu anda kendini rezil etmiyor olurdun."

"Ne demek istiyorsun?" Flick, sesindeki titremeyi sevmeyi, ama Matteo sadece kollarını düzeltiyor ve esniyordu, artık dişleri görünmüyordu. "Banka her gün saat yedide kapanır."

Laith, Arthie'nin yanına yaklaştı ve o anda neredeyse müttefik gibi görünüyorlardı. Hayır, müttefik değil, *eşitler gibi*. Ya ona güvenmeye başlamıştı ya da onunla nasıl başa çıkacağını öğrenmeye başlamıştı. Flick'in Arthie hakkında bildiklerini düşünürsek, muhtemelen ikincisiydi.

"Kapalı olduğu zamanlar hariç," dedi Laith. "Bugün tatil."

19 ARTHIE

Arthie o akşam geç saatlerde masasının yanındaki dolabı açtı ve sürahisini salladı. Bulanık hindistan cevizi suyu camın içinde hüzünlü bir şekilde sallanıyordu. Her dönüş Matteo'nun dişlerini ve Jin'in kanlı bedenini hatırlattı. Her sıçrama Laith'in elini tutan elini hatırlattı.

Bir kesik sesi, dikkatini odanın diğer tarafındaki koltuğa çekti. Jin, koltuğun üzerinde yaralarını dikmeyi bitirmişti. Kanlı makası, kötü ruh halini doğrulayan, giderek büyüyen şeker kağıtları yığınının yanına koydu. Arthie, bugün çaldığı Athereum işaretçisini satranç tahtasındaki bir piyon gibi hareket ettirdi, sonra kendini durdurmaya zorladı.

"Oyun oynuyorsun." Jin onu izliyordu.

"Ee?" diye sordu. Soluk, kanı çekilmiş yüzü hala göz kapaklarının arkasında yanıyordu.

"Sen oyalanmazsın. Hadi, bugün tatil olduğunu hatırlamadığım için ne kadar aptal olduğumu tekrar söyle, artık uyumak için bir saat bile bulamıyorum, başımın üzerindeki çatı paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıya, gözüm durmadan seğiriyor ve sen..."

"Tatil olduğunu hatırlamaman sorun değil, Jin," diye sakın bir şekilde sözünü kesti. O bugün işe giderken tatil olduğunu biliyordu. Onun da bildiğini sanıyordu. "Dolu evlerde pek çok iş yaptık. Yakalanmıyoruz."

Adam başka yere baktı.

"Ve karşılaştığın kız kardeşin Athereum'un kapı bekçisi olmadığı için şanslıyız, yoksa tüm planımız suya düşerdi ve yeni bir plan yapmak için çok geç kalmış olurduk."

Adam homurdanarak geriye yaslandı.

Matteo, dişleri Jin'in boğazına birkaç santim uzaklıkta iken aynı şekilde homurdanmıştı. Arthie çenesini sıktı. "Ayrıca, verandasında kanlar içinde yatarken bir vampire kendimizi atmayız."

Jin'in gözleri parladı. "Sanki sen de benim yarım saat boyunca sergilediğim aynı pervasızlığı sergilemiyormuşsun gibi."

Arthie ayağa fırladı. "Benim ölmeyeceğimi biliyorum. Matteo'nun yanağına bir öpücükle yetineceğini mi sanıyorsun?"

Jin de ayağa kalktı. "Ben yapabilirdim..."

"Hayır!" Ona doğru döndü. Onun yüzündeki şoklu ifadeyle, duygularının yüzüne yansıdığını biliyordu. "Ölebilirdin, Jin. *Ölebilirdin*." Kavga içinden patladı, sesi fısıltıya dönüştü. "Ve bir gün, bunu durdurmak için orada olmayacağım."

Adam başka yere baktı. Lamba ışığında, kolunun derisi deri gibi parlıyordu, buruşuk ve parlaktı. Ölümün elini birden fazla kez sıkmış, onun tırpanını hissetmişti. Arthie her seferinde aralarına girmişti. Ateş onu yakmadan önce. Kurşun onu öldürmeden önce.

Sessizlikte, Arthie kendini tekrar kapattı ve masasına döndü. Sandalye hafifçe iç çekti.

"Bu..." Arthie söylemeye başladı.

Jin onu durdurdu, çay fincanının metal kenarından ona baktı. "Ve hayır, bunun Flick ile hiçbir ilgisi yok."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Arthie, tam da öyle düşündüğü halde, dikkatini tekrar kaleme verdi.

"O... o benim tipim değil." Jin sevimli bir şekilde utanmış gibiydi. Jin Casimir, hareket eden her şeyi baştan çıkaran ve büyüleyen uzman, bir kız karşısında utangaçlaşmıştı.

"Mm-hmm," dedi Arthie, ona müsamaha göstererek.

"Hayatını kurtarmak için bile göze çarpmayan giysiler giyemiyor." Ve o da hayatını kurtarmak için gerçek duygularını saklayamıyordu.

Arthie başını salladı. "O, çay yaprağı kadar yeşil."

Jin hoşnutsuz bir ses çıkardı. Ah, demek sadece o onun hakkında sızlanmak için bahaneler uydurmaya hakkına sahipti. "O tam bir züppe," diye devam etti. "Felicity ne biçim bir isim ki?"

"Flick olarak kısaltabileceğin türden." Arthie ışığı kapattı ve bir not aldı. Onun söylediklerine inanmadığını biliyordu. "Onunla dökümhaneye gitme."

"Ne? Neden?" diye sordu, artık tamamen endişelenmiş bir halde.

Çünkü dökümhane, onun korktuğu şeylerle doluydu. Karanlık, uçurum gibi bir boşlukta ateş, ısı ve duman.

"Çünkü," dedi Arthie, "festivalden önce yapman gereken yeterince iş var. Zaten zamanımız çok az."

Kapı, onun itirazına rağmen açıldı ve Chester, yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş bir halde içeri girdi.

"Patron, patron, ona izin vermemelerini söyledim. O pislik Reni'ydi," diye bağırdı Chester, Matteo onun arkasından içeri girerken, bir kedi yavrusu gibi dişlerini göstererek, soğukkanlı ve eğlenceli bir şekilde, hiç şiddet göstermeden. "Ödeyemiyorsan içmemelisin." Arthie, onun her zamanki sözlerini tekrarlamasına tepki olarak ağzını kenara doğru büzdü.

"Sorun değil, Chester," dedi.

Flick onun arkasına girdi, ardından Laith geldi ve ona bir bakış attı ki, bu bakış Laith'in omurgasından aşağı bir elektrik akımı geçirdi. Yavru kedisi pencere pervazına koştu, orada mavi ve siyah, yıldızlarla bezeli gökyüzünün altında ay ışığı tüylerini yanardöner bir parıltıyla kapladı.

"Ama..." Chester'in alnında, herkesin onunla dalga geçtiği üç çizgi belirdi.

"Görünüşe göre patronun benden hoşlanmış," dedi Matteo gururla.

Chester başını eğdi ve onu yeni bir anlayışla değerlendirerek odadan çıktı. "Patron sırları olan herkesi sever."

Arthie, Matteo'nun somurtkan yüzüne neredeyse gülecekti. "Haksız sayılmaz."

Flick burun kıvırdı ve bu sese dehşetle ellerini ağzına kapattı. Sonra sanki dünyadaki en ilgi çekici şeymiş gibi yere bakmaya başladı, bu da Jin'i oldukça neşelendirdi.

"Markörü aldın mı?" diye sordu Matteo, sonra kaşlarını çatı. "Ceketin yırtılmış. İyi misin?"

Bu fark edilmesi zor bir ayrıntıydı, ama Arthie kimsenin ona bu kadar dikkat etmesine alışık değildi. Bu kadar şefkatli olmasına.

"Belki de bakmayı bırakmalısın," dedi Laith, ona yaklaşarak. "Biri biraz sahiplenici oluyor," diye fısıldadı Jin kulağına.

O kimseye ait değildi, demek istedi, ama içini küçük bir heyecan kapladı ve bunun Matteo'nun ilgisinden mi, yoksa Laith'in onun adına konuşmasından mı kaynaklandığını karar veremedi.

Matteo her zamanki esprili cevabını vermedi. Pencereye doğru yürüdü ve parmaklarını kedinin sırtında gezdirdi, kaşlarını çatarak parmaklarındaki tüyleri üfledi. "Jin, az önce olanlar için özür dilerim."

Arthie özürden şaşırdı ve ona olan saygısı arttı.

Jin başını yana eğdi. "Ben de sana."

"Birini yalancı olarak nitelemek, birini kurutmak kadar kötü değildir," dedi Flick, öfkesi alınına yansımıştı.

"Hayır, tatlım, değil." Matteo utanarak güldü. Ona dönüp eğildi. "Jin'i neredeyse içmekten dolayı çok pişmanım."

"Ve evet," dedi Arthie, "Lambard'ın işaretini aldık, ama süresi doldu ve başka bir tane bulacak vaktimiz yok, bu yüzden Jin yine de kan arkadaşı olarak girmek zorunda kalacak."

"Başlangıçta planladığın gibi," dedi Matteo. "Umut var."

Arthie gözlerini kısarak ona baktı. "Ne oldu?"

Matteo, onun bir terslik olduğunu fark etmesine şaşırılmış görünüyordu. "Bir başka kayıp daha oldu."

"Tanıdığın biri miydi?" diye sordu Flick, öfkesi hızla endişeye dönüşerek. Uzakta bir siren çaldı, çığlıklar geceye yankılandı ve Matteo başını salladı. Söylenmemiş sorular havada asılı kaldı: Sıradaki kim olacaktı ve neden vampirler hedef alınıyordu? Arthie bilmemekten nefret ediyordu, ama dikkatlerinin dağılmasına izin veremezlerdi.

Onları ofisine bağlı odaya götürdü, burası eskiden Curio'yken gizli bir yatak odasıydı. O zamanlar burası, kalın bıyıklı ve aynı derecede açgözlü bir adam tarafından yönetiliyordu. Şimdi ise Jin'in alay ettiği gibi, aynı derecede küçük bir kalbi olan küçük bir kıza aitti.

Jin ışıkları açtı, bir duvardaki çalışma masalarını, diğer duvardaki rafların arkasına gizlenmiş sırları ve kayıtları aydınlattı. Flick buraya keskin gözlerini dikti. Ortadaki masada Matteo'nun Athereum çizimleri vardı.

Chester, adımlarıyla tıkırdayan bir tepsi ve çay seti ile onları takip etti. Sıcak çayın odunsu, topraksı kokusu odayı sardı ve Arthie derin bir nefes aldı. Bunu özlemişti.

"Şimdi olmaz Chester, meşgulüz," dedi.

"Jin istedi," dedi kaşlarını çatarak. "Reni az önce demledi."

Arthie, Flick'in yanındaki sandalyeyi çekti ve Jin'e bir açıklama bekledi.

Jin omuz silkti. "Pastalar zaten atılacak." "Atılacak mı?" diye sordu Chester. "Bunları senin için aldım!"

"Bence şimdi gitmelisin, küçük adam," dedi Jin alaycı bir ciddiyetle. "Ayrıca, aç karnına düşünemediğimi biliyorsun."

Matteo ona bir bakış attı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum dostum, ama senin miden her zaman boş."

"Çünkü pasta zamanı her zaman vardır," dedi Jin ve sonra diğerlerine baktı. "Ama sanki onları biriktiriyormuşum gibi davranmayın. Devam edin. Başka çay isteyen var mı?"

"Bakewell tartını yiyeli çok uzun zaman oldu," dedi Matteo özlemle, beyaz krema üzerinde kan damlası gibi duran şekerlenmiş kirazlı tartı gözetleyerek. "Öğütülmüş badem, zengin tereyağı, vişne reçeli."

Hayalperest bir iç çekişle listesini tamamladı. "O zaman bir tane al," dedi Arthie.

Matteo tereddüt etti. "Ve kül tadı mı? Yemeklerin tadını alamamak gerçekten bir lanet."

Jin onun adına üzgün görünüyordu. Flick eğilip pasta ve bisküvi tepsisini inceledi. Aletlerini karıştırmaktan parmaklarında yağ vardı. Kız her geçen dakika daha da hanımefendi olmaktan uzaklaşıyordu. Arthie bunun hoşuna gittiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Bir bourbon bisküvi alayım lütfen," dedi Flick. "Ve tabii ki çay."

"Saint?" diye sordu Arthie, tepsiyi işaret ederek.

"Bazılarımız çevik olmayı sever," dedi Laith, başını sallayarak. Eldiven bıçağıyla oynuyordu. Onun onu bu kadar yakından izlemesinden hoşlanmamıştı.

"Bazılarımız istediğimizi yiyip çevik olabilecek kadar şanslıyız," dedi Jin, çayını yudumlarken. "Senin o kadar şanslı olmaman üzücü."

20

ARTHIE

Diğerleri yatmaya gittikten ve yağmur durduktan çok sonra, Arthie Nimble Street Bakery'nin en üst katındaki bir dairede koltuğa rahatça oturdu. Burada lambalar sönmüştü ve geniş pencerelerden sadece ayın yumuşak, serin nefesi içeri giriyordu.

Neden geldiğinden tam olarak emin değildi, sadece uzuvları huzursuzdu ve hareket etmek istiyordu ve şimdi buradaydı.

Elinin yanındaki masada, küçük bir bardakta birkaç çiçek vardı, hiçbiri güzelliği için değil, anlamları ve anlattıkları hikayeler için seçilmişti. Hatırlamak için biberiye dalları, gurur ve zafer için bir çift glayöl, sabır için asterler.

Odanın hemen ötesinde su sırıyordu. Dinlememeye çalıştı. Suyun onun köprücük kemiklerinin çukurunda birikip ensesine akacağını, kollarını kaldırdığında kollarından aşağı sızacağını hayal etmemeye çalıştı.

"Arthie."

Laith kapının eşiğinde duruyordu, kemik beyazı saçları ıslaktı, beline kadar inen koyu renkli bir pantolon giymişti. Ön kolunda gevşek duran bir manşet vardı, mavi mücevherlerden yapılmış gözleri olan bir yılanın başı şeklinde kıvrılan gümüş bir şerit. Gömlek giymemişti. Arthie ellerini ne yapacağını, nereye bakacağını bilemedi. Gömleksiz orada durmasının, onun için de onu görmek kadar zor olup olmadığını merak etti.

"Neden buradasın?"

Nasıl değil, sadece *neden*. Onunla geçirdiği kısa sürede, onun kendine özgü yöntemleri olduğunu öğrenmişti. O dikkatliydi, ama o da öyleydi. Felix, Laith'in ofisinde tanıştıkları gün onu dairesine kadar takip etmişti, ama Laith o adresi gerçekten ziyaret edeceğini hiç düşünmemişti.

"Bir gömlek giy," dedi. Sesini hafif ve kayıtsız tutmak için çaba sarf etti. "Konuşmamız gerek."

Odaya adım attı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Ayakları düğümlü saçaklı halının üzerinde çıplaktı. Ay ışığı parmaklarını onun cildinde gezdirerek gölgeler çiziyordu ve Arthie eğilip lambayı yakma isteğine direndi

görüşünü iyileştirmek için değil, gümüş yerine altınla yıkanmış halini görmek için. Neden ona doğru geliyordu? Her adımda bir mermi yatağına düşer gibi, giderek yaklaşıyordu.

Eğer onu korkutmaya çalışıyorsa, o zaman o...

"Gömleğim," diye boğuk bir sesle açıkladı ve arkasındaki dolaba uzandı. Kapıyı açıp bir tane çıkardı, boğazında bir yutkunma hissetti, sonra gömleği üzerine geçirdi, hareketiyle kasları dalgalandı. "Ee? Sana uygun mu?"

Ona cüppesini de giymesini söylemek istedi. Mesele onun uygun olup olmadığı değildi. O, açıkta kalan bir ayak bileği karşısında bayılan Ettenli bir namuslu kadın değildi. Bir erkeğin Beyaz Kükreyen Meydan'ın ortasında çıplak yürümek istemesini umursamıyordu.

Laith'in yanında, düşünemiyordu. Gözlerindeki çaresizliğe ve yüzündeki acıya odaklanamıyordu. Onu inceledi, uzuvlarının sabitliğini, rahat duruşunu. Jin, kafasında, *olmayan bir yalanı her zaman arıyor*, dedi. Ve öyle de yapıyordu. Bu yüzden bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı. Arthie, birinin ayakkabısının altındaki pislikten, kendi ayakkabısını temizleyecek kadar yükselmişti.

"Otur," dedi.

O onun hayatını kurtarmıştı, o da onun hayatını kurtarmıştı. "Artık bana gerçeği söylemenin zamanı geldi bence."

Laith kendine bir fincan kahve hazırladı ve Arthie, ona da ikram ettiğinde başını salladı. Kahvenin acılığını sevmiyordu. Çayın verdiği rahatlığı vermiyordu. Omuz silkti ve beş şeker küpü karıştırdı. O anda, şekerli kahvesini içiyordu.

Başını beline doğru eğdi. "Neden bununla başlamıyoruz?"

"Bu mu?" Silahını çıkardı ve odaklandı. Silah hareket ettiğinde bulanıklaştı, gümüş rengi parıldadı, siyah rengi dikkat çekti. Calibore bıçağı Calibore saç tokasına dönüştüğünde, nefesinin kesildiğini duydu. Saçına yakışacak kadar güzel, öldürmeye yetecek kadar keskin. Bir makas, bıçaklı bir yıldız, gümüş toz bezi, bir hançer haline geldi — her zaman bir silah, her zaman ona bir şekilde Laith'i hatırlatan o ince, koyu filigranı taşıyan.

"Nasıl?" diye sordu, elinde kahve fincanıyla halının üzerine otururken.

Bu ilk kez olduğunda, Arthie Jin ile kaçaktı. Jin'in tabancadan daha sessiz bir silaha ihtiyaç duyduğunu şaka olarak söylediğini hatırladı. Arthie de bunu diledi ve saniyeler sonra kılıcı aralarına düşürdü.

. İkisi de sanki birbirlerini kandırmışlar gibi o şeye baktılar. İkisi de bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Eğer biri tabancayı açıp içine baksa, onu kullanmış ve bir kez bile yeniden doldurmamış olmasına rağmen, namluda tek bir mermi olacaktı. Bu tabanca sadece herhangi bir silaha dönüşebilmekle kalmıyor, aynı zamanda her şeyi *öldürebiliyordu*.

Vampirleri bile.

Arthie bunu zor yoldan öğrenmişti. Genç ve yetim olan Reni'yi terk edilmiş bir sokakta saldırıya uğramış ve yardım için çılgılık atarken bulmuştu. Arthie, kaçmak için zaman kazanmak umuduyla vampire ateş etmişti, ama beklediğinden fazlasını elde etmişti. Reni, vampire dönüştürülmenin travmasından dolayı olayı hatırlamıyordu, ama o günden sonra onlarla kalmaya devam etti ve Calibore bir daha onun yanından ayrılmadı.

Yıllar boyunca Arthie, Calibore'a kimsenin bir tabancaya göstermediği bir özenle bakmıştı. Bu tabanca onu daha güçlü yapıyordu, silahların genellikle yaptığı gibi değil, bir imparatorluğu alt ettiği kanıtı olduğu için. Jin, Arthie'nin tabancayı bu kadar takdir etmesi nedeniyle, tabancanın da onu sevmeye başladığını iddia ediyordu. Öyle ki, Arthie'nin ihtiyaç duyduğu her türlü silaha dönüşebiliyordu. Arthie bunu Jin dışında kimseye söylememişti.

Şimdiye kadar.

"Nasıl çalıştığına değil, çalıştığı gerçeğine odaklan," diye cevapladı.

Arthie'nin ondan beklediği her şeyden, onun gözlerini kaçırmayacağını, kirpiklerinin bıçaklar gibi aşağı doğru eğilmeyeceğini düşünmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Beni kurtardığın için."

Bu sefer, o gözlerini kaçırdı. Onun gururunu bir kenara bırakıp ona teşekkür edeceğini beklemiyordu ve kesinlikle bu kadar samimi olacağını da beklemiyordu.

Acı onu öfkeliendirecek kadar dilini ısırды. Son on yıldır içinde bulunduğu durum buydu ve onu ileriye götüren de buydu. Ama Laith ile tanıştığından beri, sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi hissediyordu. Bir şey onu birbiri ardına duygulara boğuyordu: öfke, kafa karışıklığı, üzüntü ve şimdi de *suçluluk*.

"Sen..."

"Depodaki adama söylediğin şey," diye araya girdi. Yavru kedisi kucağına tırmandı ve bir motorun sesinden daha yüksek bir sesle mırıldanmaya başladı. "Annen hakkında konuştuğunda."

"Komik, senin odaklandığın şey buydu." Arthie annesi hakkında konuşmak istemiyordu, burada ve şimdi, anıların mezarlarından çıktığı gecenin bir yarısı.

"Ailen yok mu?"

Cep saati karnına vuruyordu. "Jin benim ailem. Mürettebatım benim ailem. Spindrift bizim evimiz, o defteri almaya ne kadar kararlı olduğumuzu fark etmediysen."

Gözlerinde hayal kırıklığı belirdi ve bu hareket onu duraksattı.

"Annemin ve babamın ölümünü izledim," dedi, bu sefer daha yumuşak bir sesle. Belki de gerçeği açığa çıkarmayı kolaylaştıran şey geceydi. "Başka kimsem yoktu."

Son cümle yalandı. Anne babası ve Jin'in dışında başka biri daha vardı, değil mi? Onu önemseyen, onu evine alan ve kendi çocuğu gibi gören biri. Ta ki kaçana kadar.

Laith biliyor muydu? Matteo'nun evinde o ismi ikinci kez söylediğinde, bunun önemini biliyor muydu?

Bulutlar ayın önünden geçerek onu daha karanlık, daha *kötü* bir şeye dönüştürdü. Matteo'nun karşılıklı bir takas olmadan ondan bilgi alamayacağını bilerek bekledi. Onu uzun süredir tanımıyor olabilirdi, ama nedense bunu biliyordu. Sıra ondaydı.

"Tahtları ve üzerinde oturanları, bir kalem darbesiyle mezar kazmayı hiç sevmedim." Sessiz bir sertlikle konuşarak, ona kendisi hakkında çok az şey bildiğini hatırlattı. "Kralım, kız kardeşimin ölümünden sorumluydu. O benim her şeyimdi.

"Bir yakınıni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye devam etti, sesi ona kıyıya vuran dalgaları hatırlattı. Sessiz, öfkesini zar zor bastırıyordu. "Yalnız başına kalmak, bir bütünün parçası olmak. Bir yandan diğerleriyle çevrili olmak, bir yandan da hiç kimseyle çevrili olmamak. Biz aynınız, Arthie. Ateşle yas tutmanın, gözyaşlarıyla değil, nasıl bir şey olduğunu anlıyoruz. Sevdiklerimiz için her şeyi yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyoruz."

Ateşle yas tutmak. O yas tutmuyordu. Ailesi, çocukluğu, hayatı... hepsi gitmişti. Yas tutmanın ne anlamı vardı ki?

"Ama senin kimsen kalmadı."

Ona küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Bu yas değil mi? Elimizden gelen her şekilde birini hayatta tutmak?"

Manşeti koluna sıkıca oturana kadar yukarı kaydırıldı. "O benim bu dünyadaki her şeyimdi. Seni ve Jin'i birlikte gördüğümde, bir daha asla sahip olamayacağım şeyi hatırlıyorum."

Jin'i birden fazla kez kaybetmek üzere kalmıştı, ve bugün yine öyle olmuştu. Kaybın eşiğinde durmuş ve onunla yüzleşmişti, ama o düşüşten sağ çıkabilir miydi?

"O da bir hashashin'di," dedi, parmakları arasında bir çiçeği çevirerek. Arthie, karanlıkta çiçeğin ne olduğunu ve ne anlama geldiğini anlayamadı. "Ve benim bu inanca katılmamın nedeni. Dokunduğu her şeyde mükemmeldir, güneş ışığı altında açan bir çiçek gibi hızla yükseldi.

"Çok hızlı," diye düzeltti Laith. "Yeni tek gözlü kralımız zeki ve hırslı, ama her şeyden önce keskin zekalı."

Arthie bu kralı şimdiden sevmişti.

"Bir zamanlar sınırlarımızı lanetleyen ağaçların yıkılmasıyla, onun yerini başka bir tehlikenin dolduracağını biliyordu: fetih."

"Sömürgecilikten bahsediyorsun," diye düzeltti onu. *Çalıştığın insanlar tarafından*, diye eklemek üzereydi.

Gözlerine baktı. "Arada çok fark var mı?"

Ceylan'ın kıyılarında sallanan tekneler, annesinin sari'sini daha koyu bir kırmızıya boyayan kan geldi aklına. Orada kalan, kendi evlerinde yabancı olan insanlar geldi aklına. Hayır, Arthie karar verdi, yoktu.

"Arawiya'nın dünyanın geri kalanı gibi düşmeyeceğine yemin etti," dedi Laith, "ve bize karşı silah olarak kullanılabilecek ve ona meydan okumak için kullanılabilecek hilya adlı eserleri ele geçirmek için hashashinleri gönderdi. Kız kardeşimin yetenekleri kralın ilgisini çekti ve onu buraya, Ettenia'ya gönderdi. Henüz reşit bile olmayan bir kız, kralın krallığını kurtarmak için bir göreve çıktı."

Arthie onun duygularını paylaşmıyordu. O kızın yerinde olsaydı, bunu hayatının fırsatı olarak görürdü. Bu, çabalarının boşa gitmediğini gösterirdi.

"O da bunun hayatının fırsatı olduğunu düşündü," dedi Laith acı bir şekilde ve Arthie gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Ama o kadar uzağa tek başına gitmek için çok gençti ve ben hala hastaydım ama yolculuğa katıldım. O hiç denize açılmamıştı. Çoğu Arawiyalı da açılmamıştı ama o çabucak hastalandı. Ettenia'nın limanına vardığımızda, o ölmüştü. Denizde ölüm daha yavaş gelir ama sonunda o da geldi."

Laith elindeki bardağı çevirerek kahvenin kalanını içti. Kız kardeşinin ölümünden kralını sorumlu tutuyordu. Gelecek için değil, geçmiş günler için yaşıyordu.

Uzun zaman önce gitmiş bir şey için yakıt yakmak, boşa giden bir yaşam tarzı gibi görünüyordu.

"Hâlâ o eseri istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ama aynı nedenden dolayı değil."

"Evet. Bir adamı, istediği şeyle öldürmenin sembolik bir yanı var," dedi Laith ve Arthie, onda olabileceğini hiç düşünmediği bir karanlık gördü.

Arawiya kralının, halkını korumak için o eseri istediği izlenimi uyandırıyor. Laith'in kız kardeşinin ölümü talihsiz bir kazaydı ve Arthie, bunun kralın öldürülmesini haklı kıldığını düşünmüyordu, ama politikaya karışmak istemiyordu.

Hareketsiz kaldı. "Ve sana söyleneni yaparsan Ram'ın bunu başarabileceğini düşündün."

Kral başını salladı. "Hızla rütbe atladım ve Koç bunu fark etti."

Ettenia'ya bu kadar sadık olmasının ne kadar garip olduğunu düşündü. O kadar adanmıştı ki, muhafız olarak hizmet etmesinin başka bir nedeni olduğu ona açıkça belliydi. Bu amaç duygusu defteri geri almaya da uzanıyor muydu? Yoksa Koç'un çok fazla güce sahip olduğuna karar verdiği noktaya mı gelmişti?

Arthie ona bunu sormadı. O anda Ram'ın defterin Athereum'da olduğunu, Laith'in onu geri almak için Arthie ile işbirliği yaptığını bile biliyor olabileceği aklına geldi.

Spindrift'ten ayrılıp onun dairesine gittiğinde, Athereum'da suçlu üstlenmesini sağlama planı konusunda kararsız kalmıştı.

Şimdi ise hiç bu kadar emin olmamıştı.

Arthie Spindrift'e döndüğünde, yakasının ilik deliğinde kokulu ve yalnız bir sarı çiçek buldu. Kederli kalpler için bir kadife çiçeği. Daha sonra bu çiçek Arthie'ye Jin'in kapısını çalma cesaretini verdi. Kapının diğer tarafında yumuşak bir kahkaha ve ardından onun kıkırdaması duyulduğunda, artık çok geçti. O çoktan kapıyı çalmıştı. Hayaletleri içeri alan Laith'in suçuydu. Kapı açıldı, ferforje detayları ışığı yansıtıyordu. Jin elini kapı çerçevesine dayadı ve tembel bir gülümsemeyle ona baktı. gülümsemeyle ona baktı. Gömleği neredeyse tamamen açtı ve saçları her yöne dağılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız kaşlarını çatarak.

Kaşları yukarı kalktı. "Şey, Spindrift adında bir yerde çalışıyorum ve patronum, bana neredeyse bir saat bile izin vermeyen zalim bir kız."

Arthie ona yan gözle baktı. "Kelimenin tam anlamıyla 'izin vermek' mi? Bu sefer kim?"

"Arthie!" diye bağırdı Jin. "Flick! Öyle olmadığını biliyorsun. On yaşında kalamaz mıydın?"

Arthie irkildi. On yıl önce, tam da konuşmak için geldiği konuydu. Ona anlatmadığı geçmişi. Korkup kaçmasaydı sahip olabileceği ailesi. Ama Jin acelesi vardı ve yanında arkadaşları vardı. Bu farklı bir Jin'di ve şimdi bunun için uygun bir zaman değildi.

İçini çekti. "Ne oldu?" diye sordu, uzun süren sessizliği üzerine ona yaklaşıp. "Güneş doğana kadar bekleyemeyecek kadar önemli ne konuşmak istiyordun?"

Merhaba kardeşim, sana hiç anlatmadığım bir hayatımın olduğunu biliyor muydun?

Bunu pek iyi karşılayacağını sanmıyordu.

"Bir saat izin al," dedi sonunda. Zaten onunla konuşup konuşmamakta kararsızdı. O da bu konuyu çözmesine yardımcı olmuştu.

Koridora geri dönerek, parmaklarını sağındaki tırabzana kaydırdı. Genellikle buradan Spindrift'in kargaşasını, çay salonunu veya kan odasını gözetlerdi. Sessizlik onu tedirgin ediyordu. Laith, üzüntüsünü bir palto gibi omuzlarına bırakmıştı.

"Arthie," Jin tereddütle başladı.

"Sabah görüşürüz."

Yine de, Laith kapıyı kapattığında biraz hayal kırıklığına uğradı. Masasına geri döndü. Oturdu. Planlar, notlar ve Matteo'nun eskizlerinin balmumu kağıt katmanları ona bakıyordu. Athereum'un yerleşimini baştan sona öğrenmişti.

Beyaz sarı saçlı bir baş, ofisinin cam kapılarının dışında sallanıyordu.

"Chester," diye seslendi Arthie.

Gerekenden daha fazla güçle kapılardan birini açtı ve uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak içeri girdi. Askıları kollarından kayıyordu. "Evet, patron?"

"Tungsten konusunda her şey yolunda mı?" diye sordu. O başını salladı.

"Harika.

Yaklaş. Sana özel bir işim var."

Chester canlandı, göğsünü kabarttı ve otomatik olarak etrafına bakındı.

"Ama kimseye söyleme," dedi Arthie, çünkü neyi daha doğrusu kimi aradığını biliyordu. "Reni'ye ve kesinlikle Felix'e söyleyemezsin. Yapabilir misin?"

Chester tereddüt etti.

"Hâlâ Felix'ten bir, Reni'den iki adım öndesin." Adam başını salladı.

"Jin'e de söyleyemezsin."

Derin kahverengi gözleri bir anlığına büyüdü. İyi. Bu işi ciddiye almasını istiyordu.

"O zaman Jin'in meşgul olması iyi bir şey," dedi Chester.

Arthie, Jin'in faaliyetlerini dokuz yaşındaki bir çocukla tartışmaya gerek olmadığına karar verdi. Ona üzerinde bir adres yazılı bir kağıt parçası uzattı.

"Şafak vakti oraya git ve bekle. Caddenin karşısındaki malikaneyi gözetle. Saat altı olduğunda, hizmetçi pazara gitmek için evden çıkacak ve yanında bir çocuk götürecektir. İkisi de Arundel hanesinin armasını taşıyor olacak. İki kartalın arasında bir *A harfi* var. Onları takip et. Görülme, tamam mı? Çocukla konuş, ihtiyacın olan cevabı alabilecek kadar dostça davran."

"İhtiyacın olan cevap ne?" diye sordu Chester, onu takip ederek. "Önemli bir şey değil. Sadece evin sahibinin nasıl olduğunu öğren."

Bir süredir evde olmadığını düşünüyorum ama emin olmak istiyorum." Chester kaşlarını çatı. "Hepsi bu mu? Neden?"

Onu tanıyor musun?" "Maalesef."

"Anladım patron." Çıkarken adresi göğsüne sıkıca bastırdı.

Arthie sandalyesine yaslanarak içini çekti ve sarı kadife çiçeğini parmaklarında çevirdi. Oda dönüyor, masası gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu.

Sadece bir yudum, dedi kendine, dolaptan sürahiyi çıkarıp ışığa tuttu. Sadece bir yudum kalmıştı ve o anda doğanın bile düşmanıymış gibi hissetti. Arthie son hindistan cevizi suyunu içti ve bardağı masasına melodik *bir sesle* bıraktı. Sis dağıldı.

Bir tuhaflık daha ona ne yapabilirdi ki?

21 FLICK

Ertesi sabah Flick Spindrift'ten ayrıldığında, Casimir mürettebatı el yazısı örneklerini ve Athereum işaretleyicisini geri aldıktan sonra hala coşkulu bir ruh hali içindeydi. Süresi dolmuş olabilir, ama yine de geçerli bir işaretleyiciydi ve Jin kan arkadaşı olduğunda buna ihtiyaçları olacaktı. Gerçek niyetine rağmen, Flick kendini mürettebat kadar neşeli hissediyordu, sanki okyanusta tek bir yöne gitmeye kararlı bir gemi gibi, sonra yelkenlerini gevşetip rüzgârın onu sevinç dalgaları üzerinde sürüklemesine izin vermiş gibi.

Yapamam, diye hatırlattı kendine. Annesi için buradaydı, bu sözler ne kadar boş gelse de. Jin'in ona bir şeyler hissettirmesi ve Chester'in ona sevgi dolu bir abla gibi davranması önemli değildi. Jin bunu sokaktaki her kıza yapıyordu ve Chester, Arthie silah tutarken bile ona öyle bakıyordu.

Kendine odaklanmasını söyledi. Şimdi yapması gereken bir işi vardı. İşaretlerin taklit edilmesi gerekiyordu.

Flick, kurutulmak için asılmış çamaşırların arasından geçerek bir sokağa girdi. Önündeki bina, yanındaki binaya ve onun yanındaki binaya ve cadde boyunca uzanan diğer binalara çok benziyordu; kırmızı tuğlalar, harçta çatlaklar, en üstte vardiya değişimi için bir çan, bir zamanlar asfalt olan yolun üzerinde büyümüş ve kıvrılmış yabani otlar. Bacalar, sisin içinde parmaklar gibi sık sık yükseliyordu.

White Roaring'in dökümhaneleri.

Onun yaşındaki genç bayanlar, refakatçisi olmadan hiçbir yere gitmezlerdi, ama Flick dövme işine başladığında bu durum değişti. White Roaring'in arka sokaklarında refakatçisiyle dolaşamazdı. Ve o ilk kaçamaklarından bu yana yıllar geçmesine rağmen, Flick hala yalnız kalmaya alışamamıştı.

Buraya son geldiği zamanı hatırlayarak çamurun içinden geçti, hayatını mahveden mühür yüzüğü için. Burası kapısız ve karanlıktı, tuğla duvarlara açılmış camsız pencereler gibi, ama metalin metale çarpma sesi, içten gelen gürültülü ateşlerin üzerinde bağırان erkek ve çocukların sesleriyle karışıyordu.

Sekiz yaşından büyük olmayan erkek ve kız çocukları da dahil olmak üzere her yaştan işçi, kürekler taşıyor ve sandıkları kaldırıyor. Kömürü dağıtıyor ve yeşil kumları birbirlerine uzatıyorlardı. Duman ve buhar, kızgın kırmızı kazanların üzerinde eşit bir şekilde yükselirken, yer turuncu ve altın rengi parıldıyordu. Giysilerinin ağırlığı, cildinden damlayan ter nehirlerine karşı kaşındırıyordu ve Flick dumanlardan boğuluyordu.

White Roaring, tüm şehrin hafifçe koktuğu kadar çok dökümhaneyle doluydu, ama burada yoğunlaşmıştı. Bu koku, son geldiği günün anıları gibi cildine yapışmış, ciğerlerinden çıkması günler alacaktı.

"Affedersiniz bayan," diye bağırdı bir çocuk, yanında sallanan bir kova suyla yanından geçerek.

"Bekle," diye seslendi, ama çocuk çoktan topallayarak uzaklaşmıştı, yukarıdan sallanan birçok kasnağı yansıtan küçük su birikintileri bırakarak. Ustabasını aradı, gürleyen bir fırının önünden aceleyle geçti ve aradığı adamı buldu.

"Raze!" Tanıdık bir yüz görmek onu rahatlattı, o olsa bile. O, isli ellerini önlüğünün ön tarafına sildi ve döndü.

Yüzü hemen buruştu, öfkesi cesur hatlarını yeniden şekillendirdi.

"Sen," diye hırladı. Tuz ve biber rengi bıyığı titredi.

Flick birkaç adım geri attı ve bir varilden kömür toplayan bir çocuğun ayağına takılıp neredeyse düşüyordu. Terör onu sardı. Raze en hoş adamlardan biri değildi, ama hiç bu kadar şiddetli davranmamıştı.

"Raze, benim, Flick," dedi. "Kısa bir süre önce bana yardım ettin ve makinelerini tekrar kullanmak istiyorum."

Raze kahkahayla güldü, sesi Flick'in omurgasından aşağı bir ürperti geçirdi. Uzun boylu bir adam yanına geldi — Too Tall, yardımcısı. Avucuna bir ateş kuzgunu vuruyordu ve Flick çok dikkatli bir şekilde bir adım daha geri attı. Hiç bu kadar şiddetli bir korku hissetmediğini düşündü, teri buz gibi olmuştu.

"Yine buraya gelmekle cesaretin var," diye tısladı Too Tall. Uyarı yapmadan, kaburgalarını kıracak kadar güçlü bir şekilde pokerle vurdu. Flick kollarını kaldırdı ve geri çekildi, ama bunun umutsuz olduğunu biliyordu. Bu işi kabul ettiği için, adını sokaklarda saygı duyulan bir şeye dönüştürebileceğini ve annesinin affını kazanmak için Arthie Casimir'i aldatmak gibi büyük bir şey yapabileceğini düşündüğü için aptal olduğunu biliyordu.

Çelik bir şapırtı ile bir şeye çarptı.

"Bir hanımefendiye böyle davranılmaz."

Flick, alçak sesle söylenen bu sözlerle gözlerini açtı ve Jin'in kendisiyle iki ustabaşı arasında dikildiğini gördü, şemsiyesiyle Too Tall'ın demir çubuğunu geri çekiyordu. Yüzünün alt yarısını kaplayan siyah bir cerrahi maske takmıştı, kulaklarının etrafına koyu renkli bantlar dolanmıştı. Görebildiği özellikleri taş gibi sert, fabrikanın ışıkları profilini altın rengi bir parlaltıyla aydınlatıyordu.

Sanki önünde öfkeli, şiddet dolu adamlar yokmuş gibi ona bakıyordu. Sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi. "Sana zarar verdi mi?"

Flick, adamın gözlerindeki saf öfkeye nasıl tepki vereceğini bilemedi. "Sana *dokundu* mu?" Jin tekrar sordu.

Kız başını salladı.

"Casimir?" dedi Raze, sesinin yumuşadığını Flick saygıdan olduğunu fark etti. "Bu... bu bir hanımefendi değil."

Sağ elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı; en küçüğü eksik olduğu için dört parmağıyla. Flick nefesini tuttu. Jin başını eğdi.

"Benim iyiliğimi suistimal ettikten sonra yaptığın şey bu," diye devam etti Raze. "Ona tesislerimi kullanmasına izin verdim ve karşılığında bana böyle davrandı."

Flick kollarını indirdi. "Bu doğru değil! Yanılıyorsun." Sözler ağzından döküldü. "O yüzüğü yapmama yardım ettin. Neden karşılığında sana zarar vereyim ki?"

Buraya geldiğini sadece annesi biliyordu. Flick iz bırakmamaya dikkat etmişti ve annesine de bunu garanti etmişti.

"Sen bir sineği bile incitemezsin kadın. O pelerinli canavarlar senin kirli işini yaptılar. Adamlarım olmasaydı daha kötüsünü yaşardım," dedi Raze alaycı bir şekilde ve Too Tall başka bir saldırı için poker çubuğunu geri çekti. Flick çılgılık atmak üzereydi ki Jin şemsiyesini tekrar salladı. O ana kadar şemsiyenin onun kıyafetinin bir parçası, şık ve havalı görünümünün bir parçası olduğunu düşünmüştü.

Ne kadar aptalmış.

Jin, Too Tall'ın parmak eklemlerine şemsiyeyi vurarak onun tutuşunu bozdu, ardından Flick'in takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde iki kez daha vurdu.

Too Tall çılgılık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. *Kırılmıştı*. Flick'in nefesi titredi ve Raze hareketsiz kaldı. Too Tall'ın sopası taş zeminde yuvarlandı ve yukarıdaki bakır kirişlerden geçen gölgeler yüzüne bir X çizdi.

Jin, çılgınlıkları dinene kadar bekledi.

"Artık göz göze bakabiliyoruz," dedi, "iyi dinleyin. O" —şemsiyesiyle onu işaret etti—"benim korumam altında." Etrafta

etraflarında toplanmış olan adamlara baktı. Dökümhane, eşlik eden sesler olmadan ürkütücü bir şekilde nefes verdi ve köpürdü. "Ona dokunursanız, hepiniz öleceksiniz. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Kimse nefes almadı.

"Kendimi açıkça ifade ettim mi?" Jin bu sefer daha yüksek sesle tekrarlardı. Kız, sesindeki soğuk tehdit karşısında irkildi. Jin şemsiyesini bir varilin yanına sertçe vurdu ve hemen fısıltılar yükseldi.

Flick, dökümhane işçilerinin ona bakışlarını, bakışlarındaki değişimi, zorla gösterilen saygının altında parıldayan öfkeyi gördü. Korkuyla bakılmak istemiyordu. Bunlar iyi, çalışkan adamlardı. Bir mühür yüzüğü gibi önemsiz bir şeyi kopyalayarak kapılarına tehlike getirmişse, onlara bir özür borçluydu.

Evet, bir özür şüphesiz geceleri uyumalarına yardımcı olacaktı.

Flick, kafasındaki yeni sesle durakladı. Bu, Arthie'nin kuru ve deneyimsel sesiydi ve haklıydı. Dilini ısırıldı.

Raze kel kafasından gazeteci şapkasını çıkardı. "Evet, Casimir." Omuzlarından kayan askıları olan bir çocuk bir çift potayı kenara çekerek yolundan çekilmesini işaret etti. "Toddy, ona ihtiyacı olanı ver."

Jin, turuncu renkli karanlıkta kaybolan çocuğun arkasından eliyle işaret etti. "Önce bayanlar."

Bacakları titreyerek, saçları boynuna yapışmış halde Flick onu takip etti. "Beni nasıl buldun?"

"Spindrift'te değildin ve işaretler henüz yapılmamıştı. Bu çok açıktı. Seni hangi dökümhanede bulacağımı nasıl bildiğime gelince, herkes o meşhur mühür yüzüğünü hangi atölyenin yaptığını bilir," dedi Jin ve bu sözler midesinde bir kıpırdanma yarattı, annesini düşünmesine neden oldu.

Toddy ona bir pota verdi ve Raze'in ikinci kattaki ofisinde, fırınların ve makinelerin ve insanların ortak ısısının olduğu yerde, minyatür bir dökümhane kurmak için ihtiyaç duyduğu şeyleri toplamasına yardım etti. Bir çift fener yaktı ve geri çekildi, askılarını düzeltti ve küçük ellerini önünde birleştirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. Jin'e de teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Onu kurtardığı için. Bu yerden canlı çıkmasına izin verdiği için. Çocuk, onun teşekkürlerine beklediği şekilde yanıt vermedi. Korku dolu bir şekilde başını salladı, gözlerine bakmakta zorlandı ve sonra hızla uzaklaştı.

Jin karanlık bir kahkaha attı. "İşte bu yüzden bizim gibi olduğunu biliyorsun."

Flick alnını mendille sildi. Yeraltı dünyasında saygı görmek bu demekse, bundan hoşlandığından emin değildi. Elini cebine soktu, parmaklarını çakmağının kenarlarına bastırdı. Bundan da *hoşlanmıyor* değildi. Parmaklarını yan tarafına doğru kaydırды, yeni keşfettiği minnettarlıkla her bir kaburgasını hissetti. Başını kaldırdığında, Jin'in bakışları bu hareketi takip ediyordu.

Çakmağını çıkardı ve alevle oynadı. *Aç, kap, aç, kap*. Zihni ateşle dolana kadar tekrar tekrar. Ateşin yoktan başlayıp bir canavara dönüşmesinin güzel bir yanı olduğuna her zaman inanmıştı. Bu ona her şeyin mümkün olduğunu söylüyordu. Dünya ne kadar karanlık olursa olsun, tek gerekenin bir kıvılcım olduğunu söylüyordu.

Ona teşekkür ederek ve biraz insanlık duygusunu geri kazanarak başlayacaktı. Çakmak açıldığında gözlerini ona dikti.

Adam irkildi.

Flick, o eski ve yaralı şeyin parlamasıyla durakladı. Onu cebine geri koydu ve işe koyuldu, cebinden Athereum işaretçisini çıkardı ve onu yeni bir kalıba yerleştirdi.

Üzgünüm, demesi gerektiğini düşündü, ama Raze yanılıyordu. Too Tall yanılıyordu. Raze'in parmağını kaybetmesinin sebebi o değildi. Nasıl olur da bir grup pelerinli adam görüp bu bağlantıyı kurabilirlerdi?

Jin masanın etrafında dolaştı, avuçlarını masanın iki yanına koyarak eğildi. Annesi hakkında konuşmasını bekledi. İnanmayı reddettiği şeyi söylemesini bekledi.

"Yaralandın mı?"

Nazik sözler üzerine eli kaydı.

Erimiş metal sıvı ateş gibi tısladı. Jin ellerini masadan çekip dikkatlice nefes verdi. Neden bu kadar gergindi? Bu *onu* da gerginleştiriyordu. Kalıplarındaki sayıların izlerini sertleşmeden düzeltti ve geri çekilip yüzündeki ısıyı eliyle savuşturdu.

Ya Raze, sırf yapabildiği için bu olayı onunla ilişkilendirmişse? Flick durdu ve Jin'e döndü, gözlerindeki yaşları görmemesini umarak.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve buna dayanamıyorum." Sesi yarıda kesildi, ama geri kalan kelimeleri zorla ağzından çıkardı.

"Oraya geri dönüp birkaç kemiği kıracağım diye düşünüyorum," dedi Jin. dedi.

Oh. Şiddeti onaylamıyordu, ama belki de sarsılmış ve tam olarak kendinde olmadığı için, sözleri ve onları söylerkenki öfkesi ona olağanüstü bir heyecan verdi.

"Hayır, hayır. Sorun yok," dedi. "Bırak onları."

Jin hiçbir şey söylemedi.

Flick sessizce işini bitirdi, her parçayı eritip, döküp, gazını çıkardı. Bu saatler sürdü ve Jin sabırla onunla birlikte bekleyip etrafı gözetlese de, işaretlerin hazır olması daha da uzun sürecekti, bu yüzden ihtiyacı olanları bir tepsiye topladı ve ödeme olarak yeterli olacağını umduğu kadar duvin bırakıp gitti.

Jin kapıyı işaret etti ve onu açık merdivenden aşağı takip etti, metal basamaklar ayak sesleriyle çınlıyordu. O geçerken dökümcüler sessizleşti.

Raze onun arkasından baktı. Too Tall da aynısını yaptı. Jin'in şemsiyesi elinde gevşek duruyordu ve ona bunun kendisi olmadığını söylemek istedi. Hepsine bunun kendisi olmadığını söylemek istedi. Sadece bir yüzüktü. Annesi asla böyle tepki vermezdi.

Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordu.

O gece, Flick annesinin affını gördü rüyasında. Defteri annesinin ellerine tutuşturuyordu. Her sokakta gazete satıcılarının sesleri duyuluyordu: *Leydi Linden Ram'ı ifşa etti!* Rüya hızla değişti ve onu Raze'in dökümhanesine fırlattı. Onun dört parmaklı elini gördü. Bir daha asla yürüyemeyecek olan Too Tall'ı gördü.

Flick, günlerdir hissetmediği o boşluğu yeniden açarak, suçluluk duygusuyla boğulmuş bir şekilde uyandı.

İçini çekip Spindrift'teki odasında giyindi. Kopyaladığı kalemler köşedeki yazı masasının üzerinde yayılmıştı. Her birini doğal bir şekilde eskitilmiş görüne kadar oksitleyip ovdu, bu işle dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Bunlar şimdiye kadarki en iyi taklitleriydi ve diğerlerinin yanına inmek için aşağı inerken sonuçlarından gurur duymaya çalıştı.

Arthie merhaba dedi, Matteo çay fincanından kanını yudumladı ve Jin işinden başını kaldırdı. Ağır bir bakıştı, çok ciddi ve çok endişeli. Fikrini değiştirip dökümcüler tarafına mı geçmişti? Burada seçilecek bir taraf var mıydı ki? Bencilce, yalnız kalmalarını diledi.

Flick, gerçek olanın yanındaki tezgahın üzerine kalemlerini koydu, beş kalem ögle güneşinin altında parılıyordu.

"Bunlar olağanüstü, Flick," dedi Matteo. Başparmağıyla Athereum'un sloganını okşadı. "Aralarındaki farkı neredeyse anlayamıyorum."

Flick bu iltifattan çok memnun oldu.

"Çünkü fark yok," diye seslendi Jin. Flick daha da içini ısıttı ve gözlerinin arkasında yaşlar hissetti. Belki de ondan nefret etmiyordu. Ama onu duygulandıran tek şey bu değildi, değil mi?

O, onun hayatını kurtarmaktan daha fazlasını yapmıştı. Onu bir şeyin parçası yapmıştı. İlk kez, gerçekten takdir edildiğini hissetti. Tanındığını. *İhtiyaç duyulduğunu.*

Aletleri, metalik gümüş rengi bir şeyin üzerinde durdu. Sıçrayan kıvılcımlar, yanındaki pasta kırıntılarının olduğu tabağa düştü ve boynunun yanındaki zarif dövmeleleri altın rengi ile boyadı. Çok fazla göremiyordu, ama çoğunlukla bir kuşa benziyordu. Bir leylek ya da bir turna. Belki de bir balıkçıl, ama tasarım gerçekçi olmaktan çok stilize edilmişti, bu yüzden kesin olarak söylemek zordu.

"Teşekkür ederim," dedi ona. "Dün için."

Ona bir soru sormak istiyor gibi görünüyordu, ama kızın en son istediği şey diğerlerine olanları açıklamaktı.

Onun rahatlamasına, adam sadece göz kırptı. "Bana ne kadar borçlu olduğunu sana haber vereceğim."

Yanakları kızardı ve kendini rezil etmeden önce uzaklaştı. Markerleri düzeltti ve ona bir kez daha gizlice baktı.

"Gözlük," diye açıkladı Arthie, Flick Jin'e bakıyor ve onun yaptıklarına bakmıyor olsa da. "Jin bunları takacak. İçeriye hiçbir şey sokamazsak, başka bir yol bulmamız gerekecek. Çerçeve, işaretleyicileri taşıyan olukları kaplayan camı kesecek kadar keskin olacak."

"Bu çok akıllıca," dedi Flick, Jin'i gözlüklerle hayal ederek. Yüzü birden daha da kızardı.

"Bu çok Jin'e göre," dedi Arthie, her bir işaretleyiciyi gerçek olanla karşılaştırırken, ama Flick'in işinde iyi olduğunu bilmesi gerekirdi. Arthie onun gözlerine baktı ve sanki Flick düşüncelerini yüksek sesle söylemiş gibiydi: "Dikkatli olmayı severim."

Laith yanlarından geçerek Arthie'yi bir şahin gibi keskin bir bakışla süzdü. Flick, Matteo'nun bunu fark ettiğini gördü.

Arthie Casimir'i izlememek zordu. Çalışma ve plan yapma şekli, bazen taş gibi hareketsiz, bazen arı gibi huzursuzdu.

Arthie çoğunlukla kadınlığını gizliyordu. Sonuçta, erkeklerin dünyasında bir kızdı, ama ara sıra kadınlığı ortaya çıkıyordu. Belli bir şekilde döndüğünde. Jin'in sözlerine sevindiğinde, Matteo'nun provokasyonlarına karşılık verdiğinde veya Laith'e bir bakış attığında. Saçlarının dalgaları ışığı yakaladığında, bakır rengi tenini aydınlatıp bakışlarını yaramazlıkla canlandırdığında.

"Merak etme," dedi Flick Matteo'ya. "Birbirlerinden nefret ediyorlar." Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Henüz ikisi de bunun farkında değil."

Flick bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama Arthie'nin işaretleri özenle kaldırıp incelemesini tamamladığını görmekten memnun oldu.

Laith, Arthie'nin masasından Jin'in masasına bakarak onları inceledi. "Vampir hariç herkes katkıda bulunuyor gibi görünüyor."

"Ben görünüşümle ekibi yüceltiyorum," dedi Matteo soğukkanlılıkla. "Sen ise tam tersi. Kimse ensesinde nefes alan bir bebek tiranı sevmez."

Odanın diğer tarafında bir şey *tıkırdayarak* düştü, ardından bir alet masaya çarptı.

"Hepiniz sessiz olur musunuz?" diye bağırdı Jin.

Arthie onun patlamasından etkilenmedi. "Flick'e serenat yapmana yardımcı olacak her şey."

Flick kızardı. "Dalga geçmemelisin."

"Yapmamam gereken çok şey var," dedi Arthie ve Laith'e başını salladı. "O zaman bu adam işsiz kalır."

"Kendini fazla övüyorsun," dedi Laith.

Bu sefer bir şey kırıldı. Jin hareketsiz kaldı. Ayaklarının yanındaki döşeme tahtalarında cam parçaları parıltıyordu.

"Sessiz kalmanın hangi kısmını anlamıyorsun?" diye hırladı.

"Konuşma demeyi hiç söylemedin," diye işaret etti Matteo.

Flick, Jin'in çalışma masasına baktı. Dar aletler, sık bir su kabının ve sahte gözlüklerinin lensleri olan küçük bir cam disk yığınının yanında dağılmıştı. Her birinin etrafına sarmaya çalıştığı şerit şeklindeki metalin tungsten karbür olduğundan oldukça emindi. Daha önce bununla çalışmıştı.

Jin öfkeyle bir çöp küreği kaparak, "Dinle beni, seni kocaman sivrisinek: Kapa çeneni," dedi.

Bu sefer Arthie güldü ve Jin hemen yumuşadı. Matteo ve Laith'e döndü. "Şimdilik buradaki işimiz bitti. Bu gece kuleyi keşfe çıkacağım, yarın iş için tekrar toplanacağız."

"Ah, canım. Reddedildiğimi anlarım," dedi Matteo, ama onu daha fazla kızdırmadı ve Laith'e döndü.

Muhafız kaşlarını çattı. "Bana dokunma."

"Sakin ol, kaptan çocuk. Bu, yapacağım son şey, inan bana," dedi Matteo ve Flick, ikisi odadan çıkmadan önce yine dişlerini gördüğünü sandı.

Arthie, Jin'in yanına çömeldi ve yere düşmüş bir pense aldı.

"Başarabilirsin," dedi nazıkçe ve Flick, onun bu şefkatli yönüne şaşırdı. Arthie'nin hala odada olduğunu biliyor mu diye merak etti.

"Öyle mi?" diye sordu Jin.

"Gözlükleri mi?" diye sordu Arthie. "Evet. Yapamayacağını düşünmenin tek nedeni, diğer her şey hakkında endişelenmen."

"Yarın ölebiliriz diye mi?" diye sordu. "Aynen öyle," dedi

Arthie hafifçe. "Şüphe şeytanın işidir." "Çoğu zaman şeytan sensin," diye cevapladı Jin.

Bakma, Flick kendine emretti. Ama bakmamak zordu — kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve damarları ellerine kadar uzanan bir yol çiziyordu. Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi ve gömleğinin kenarıyla sağlam olan camı temizledi. Bir parça deri gördüğünde boğazı garip bir ses çıkardı.

Gözlüğü yüzüne taktı, bir parmağıyla burun köprüsünü düzeltti. Her zaman heybetli ve bakımlıydı, ama gözlüğü bambaşka bir şeydi, muhtemelen kendisi tasarlamış olduğu içindi.

"*Dulce periculum*, kardeşim," dedi Arthie, parmağını şakacı bir şekilde çerçevenin boş yarısına sokarak.

Adam iç geçirdi ama sağ elini kaldırıp elinin arkasını kızın elinin arkasına vurdu, parmak eklemleri birbirine çarptı. "Sen ve ben, belaya bulaşmak için yaratılmışız."

Flick onları kısıkanıyordu. Arkadaşlıklarını, dostluklarını, aşklarını. Kan bağı olmadan birbirlerine bağlıydılar, onun ve annesinin bağına benzeyen bir bağ, ama yine de daha farklı olamazlardı. Bu da Flick'in, bundan başka annesinden tam olarak ne istediğini merak etmesine neden oldu.

22 ARTHIE

Önemsizliği ortaya koymanın bir yolu var: Dünyanın tepesinde durmak.

Gece Festivali'nden yirmi dört saatten az bir süre önce, Eski Roaring Kulesi'nin tepesindeki balkonda, Arthie, korunan girişi geçmesini sağlayan bakım üniformasının fermuarını açtı ve onu bir kenara attı, gömleğinin manşetlerini düzeltti ve pantolonunu düzeltti. Arthie ona bunu nasıl çaldığını sorduğunda Jin sadece göz kırptı.

Aşağıda, şehir bu geç saatte bile uyanık kalmıştı, gaz lambaları terk edilmiş dilekler gibi parıldıyordu. İnsanlar, ebedi bir toprak yatağı ya da bir çift diş bulana kadar daireler çizerek dolaşıyorlardı. Binalar kaotik bir düzensizlik içinde yıkılmış, korkuluklar nöbetçiler gibi, taş üzerine oyulmuş, denizin uzaklarda sisin içine döküldüğü ya da Ettenia'nın yarısını dolaşarak Tamesis Nehri'ne boşaldığı yerde son buluyordu. Rüzgâr saçlarını savuruyor, ceketinin panellerini kabartıyor ve ayakkabılarının bağcıklarını çekiyordu.

Ay ışığı onun yarısını beyaza, diğer yarısını ise keskin gölgelere bürüdü. Onun için çok uygun bir durumdu. Yarısı burada ve şimdi, diğer yarısı ise denizde kaybolmuştu. Asla dinmeyecek bir acıyla harap olmuştu.

Lütfen, diye yalvarır gibiydi rüzgâr. Lütfen, lütfen, lütfen.

Altında saat tik tak ediyor, ikinci saati sayıyordu. Bir kuş dokuz rakamının üzerindeki yuvasından uçtu ve kulenin nabızı onun nabızı haline gelince titredi. Bu, hayatı saniyelerle ölçen, ölümlülerin nadiren yaptığı şekilde zamanı sayan mekanik bir kalp atışıydı.

Söylesene, yaşamak nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?

Bu sözler derisini delip geçti, kaslarının altına gömüldü ve kemiklerine yerleşti. Tıpkı bunları söyleyen çocuk gibi.

Ve orada, ayırt edilemez sessizlikte, duydu: düşük bir nefes sesi.

Arthie döndü. Arkasında bir silüet belirdi. Ona doğru atladı ve onu tuğla duvara itti, parmağı tabancasının tetiğine düştü. O, tek bir vuruşla onun tutuşunu kırdı ve pozisyonlarını tersine çevirdi.

Başını eğdi, beyaz saçları sağ gözünün üzerine düştü. "Saldırganlığın giderek şiddetini artırıyor."

Bu saldırganlığın bir nedeni vardı: Adam, arkasında belirmeden önce zihnindeydi. Onu düşünmeden duramıyordu, onu nasıl tuttuğunu, ona nasıl dokunduğunu, ona nasıl baktığını.

Onu nasıl öldüreceğini planladığı.

"Bırak beni," dedi Arthie sessizce. Kolu onun kolunun altında sıkışmıştı, dizleri bacaklarının arasına sıkışmış, onu yerinde tutuyordu. Vücudu ona daha yakın olmak, ona dokunmak için kaşınıyordu. Damarlarında bir akım dolaşıyordu. Kızgındı, hepsi bu. Onun alçak, ipeksi sesinin üzerinde başka bir etkisi olması mümkün değildi.

"Yoksa?" diye sordu, burnunun ucu neredeyse onun burnuna değecek kadar yaklaştı. Gülümsemesi bıçak sırtı gibiydi ve o kanamaya hazırды. Duman, odun ve baharat kokuyordu, büyü ile iç içe geçmiş bir gizem. "Tehdit edecek durumda değilsin, Casimir."

Gece rüzgarı aralarında esiyordu. Dudaklarını dişlerinin arasına çekti.

Ayın konumu mu değişmişti, yoksa gözleri mi kararmıştı? Vücudunda titreyen saat miydi, yoksa başka bir şey mi? Arthie, uzuvlarını saran sıcaklığın tadını çıkardı ve onun bakışları ağızına düştüğünde kendini güçlü hissetti.

Onu kendinden uzaklaştırdı, hemen yumruklarını giysilerinin altındaki teninin, göğsünün sertliğinin hissine karşı sıktı. Onun dairesinde, göğsü çıplak, cildi su damlalarıyla parıldayan halini hayal etmek zor değildi. Bugün cüppesini çıkarmış, omuzlarına tam oturan kraliyet mavisi keten gömlek ve bol pantolon giymişti. Omzunda kıvrılmış kedisi olmadan daha da çıplak görünüyordu.

Arthie balkonun diğer tarafına döndü ve dilini ısırarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Arthie onu inceledi, kayıtsızlığın pürüzsüz maskesi, cildini ürperten dudaklarının kıvrımı... Gözlerinin birkaç kalp atışında birdenbire seğirmesi. Bozulmuş bir huzur, huzursuz bir kalp. Garip bir şekilde, bu onun içindeki bir şeyi rahatlatmış, düşmanlığını azaltmıştı.

Bu iyi bir şey değildi.

"Athereum'u yukarıdan incelemek akıllıca olur diye düşündüm," diye cevapladı. "Seni burada bulmayı beklemiyordum."

Kaptan rütbesini kullanarak içeri girmiş miydi, yoksa kuleye tırmanmış mıydı? İkincisi olsa da şaşırmasdı.

"Oh, ben akıllı değil miyim?" diye sordu.

Adam itiraz etmeye başladı, ama kadının alaycı gülümsemesini fark edince, zengin ve sıcak bir kahkaha attı. Kadın, sanki bir kasanın şifresiymiş gibi o sese tutundu.

Onu saygı dolu bir bakışla inceledi ve bu, onu bir kez daha dengesinden çıkardı. Laith hakkında hiçbir şey yerine oturmamıştı ve belki de bu yüzden kendini onu tekrar tekrar düşünürken buluyordu. Onu anlamaya çalışıyor, gözlerinin karanlık derinliklerinde gizlenen sırları çözmeye çalışıyordu.

"Bu kadar güveni nasıl buldun?" diye sordu.

"Bunu bulmak, benim bunun oluşumunda hiçbir payım olmadığını gösterir." Oysa vardı. Onu damarlarına akıtmış, ilk adımlarından olgun bir sap haline gelene kadar beslemişti.

Athereum, kulenin gölgesinin üzerine uzanıyordu, duvarlar dar ve pürüzsüz beyaz bir çevre çiziyordu. Taşa oyulmuş detaylardan, alınmaya hazır duvin gibi parıldayan çatıya kadar, bina çöküşün izlerini taşıyordu. Vampirler bahçede oyalanıyor, içeriden gelen ışıkla parıldıyor, Spindrift'te olduğu gibi alçak sesle konuşuyorlardı.

Arthie ve Laith'e daha yakın bir yerde, bir muhafız Athereum'un çatısına oyulmuş çatı penceresi balkonunda volta atıyordu. Platformunun yarısı Athereum'un dışına uzanıyordu ve ona bahçeleri görebilme imkanı veriyordu. Diğer yarısı ise Matteo'nun girişi gözetlediğini söylediği, daha içerde uzanan bir asma kat idi.

"İşte tembellik etmeyen bir muhafız," dedi Laith.

Gözcü belinde, gümüş bir makaranın yanında metal bir parça parıldıyordu.

Arthie onu işaret etti. "Onu kendi silahıyla ortadan kaldırmamız gerekecek."

Athereum muhafızları dikenli tel ve ses çıkarmadan ateş eden özel tasarım silahlarla donatılmıştı. Bunlar vampirler için tasarlanmıştı. Mermiler temas ettikten kısa bir süre sonra eriyerek, bir vampirleri on dakika, insanları ise süresiz olarak bayılttıran bir toksin salıyordu.

İki muhafızın içeri giren ve çıkan kalabalığı izlediği kapıya doğru başını salladı. "Onlardan birinin silahını çalacağız ve çatı penceresindeki muhafızı vuracağız. Bu bize on dakika kazandırır. Flick Athereum'a girip kimlik kartlarımızı taktıktan sonra, sen de onu takip edip iç duvarı tırmanacak ve toksin etkisini yitirmeden onu kendi dikenli teliyle bağlayacaksın."

"Dikenli tel mi?" dedi Laith ciddi bir ifadeyle. "Bunun ne faydası olacak?"

"Yeterince sıkı sararsak, ertesi sabah vardiya değişimi gelip onu aramaya başlayana kadar onu hareketsiz ve sessiz tutar. Hareket ederlerse kanarlar. Ağzını açarsa dudakları kesilir. Vampirler güçlü olabilirler, ama kurşun onları kurutur ve kan kaybından ölme riskini göze almazlar. Vampirler kan üretmezler."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Dinliyorum. Spindrift sakinleştirmek için tasarlandı ve insanlar kendilerini güvende hissettiklerinde konuşmayı severler," dedi Arthie. "Ben..."

"şşş," Laith onu keser.

Ayak sesleri. Saatin arkasında yankılanıyorlardı. Sesler birbirlerine sesleniyordu. Kule muhafızları. Bakım bahanesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu, ama Laith burada olduğu için fazla kalmıştı.

Balkon, korkuluklarla çevrili düz bir taş yataktı ve saklanacak yer yoktu. Boyunlarını kırmadan atlayamazlardı ya da fark edilmeden aşağı inemezlerdi.

Laith ona elini uzattı. "Ne?"

diye sordu Arthie.

"Bana güvenmek zorunda değilsin." "Güvenmiyorum."

Kapı kolu sallandı. Müzayedeye bir günden az kalmıştı. Risk almaya vakti yoktu. Her şeyi mahvetmek için çok fazla hazırlık yapmıştı.

Kapı açıldığında elini tuttu. "Sen gülünçsün."

"Sen bilirsin," dedi Laith hızlıca gülümseyerek ve onu saat kulesi balkonunun kenarından aşağıya salladı. Dünya baş aşağı döndü. Havada hızla düşerken, boğazına bir çığlık sıkıştı.

Laith'in onu belinden saran kolu dışında hiçbir şey onu havada tutmuyordu, ta ki Laith ikisini de ilk saatin eğrisinin hemen yanındaki dar bir pencerenin köşesine bırakana kadar.

Arthie öfkелendi. "Orada..."

"Sus," diye onu yine kesti, açıkça eğleniyordu. O, çiçekleri, beyaz kedisi ve kaşının üzerindeki o sefil lekeler.

Arthie geç de olsa fark etti ki, dar köşe gerçekten çok dardı.

Parmaklarını Arthie'nin beline koydu, sonra yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru eğildi ve balkona baktı.

Muhafızların sesleri yankılandı, ama Arthie onları duyamıyordu. Vücudu onun vücuduna yapışmış ve geniş omuzları onu sarmışken duyamıyordu.

Kalbi, her atışını sayabileceği kadar yakınında atıyordu.

"Bizi burada bulamazlar," diye mırıldandı Laith, köşenin gölgesine çekilirken, nabızı kırbaçla vurulmuş atlar gibi hızlandı, boynundaki damar zonkluyordu. Göz bebeklerinde kehribar rengi çatlaklar parıldıyordu. "Şimdi bana teşekkür etmen gereken kısım."

"Eğer teşekkür edersem, bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlarsın," diye cevapladı, kendini kontrol etmek için mücadele ederek.

Onun yanıt olarak çıkardığı *hmm* sesi ayak parmaklarına kadar yankılandı. Onu inceliyordu ve Arthie, onun kendisini nasıl etkilediğini tam olarak bildiğini fark etti. Yoksa neden daha da yaklaşırken ağzının kenarında bir sırıtış belirdi?

Aniden, başparmağı alt dudağının şişkinliğini okşadı ve ardında ateş bıraktı. Arthie, belinin alt kısmındaki elin onu kendine çektiğini hissetti. Buna izin verdiğini düşündü.

"Ne yapıyorsun?"

Bunu bilmek istediği için sorduğunu kendine söyledi. Zihnindeki her alan zaten bir görevle, bir işle, White Roaring'in sırlarını düşünmekle meşgulken, onun sesini aramasının başka bir nedeni yoktu.

"Ne yapıyoruz, Arthie?" diye mırıldandı, yarı iniltiyle, ve gece gözlerinde bir ateş yakmıştı.

Onun "*biz*" kelimesini kullanmasının neden onu titrettiğini bilmiyordu. O zorlukla bastırılmış iniltiyi tekrar duymak için ne yapması gerektiğini merak etti.

"Bu kargaşa mı, yoksa arzu mu?" diye sordu, ellerini yavaşça kızın kollarında yukarı kaydırarak.

İkisi deydi. Birbirine benzeyen bir şeydi. Arthie için, biri genellikle diğeriyle eşanlamlıydı, ama şu anda nefes alamıyordu. Her zerresi kendini ona atmak istiyordu, her zerresi aralarında olabildiğince mesafe koymak istiyordu.

Yukarıda, balkon kapısı çarpılarak kapandı.

Yakında, diye düşündü. O defteri geri alıp onunla işini bitirecekti. Bu işi bitirecekti. Ve eğer içinde bu gerçeği istemediği bir parça varsa, onu derinlere gömdü.

more
viral
docent

locate the
the wretched
in way over her
is why it didn't
telly dreadful, she

Athenum
marker

numerical
code
inside

ARTHIE didn't
let me finish
adding roses

Athenum List

- Edward Pryor
- Sangay Bhatt
- Oliver Tom
- Daisy Vincent
- Clayton Lambard
- Ronnie Humphreys
- Grace Faulk

İKİNCİ PERDE
GEÇMİŞ VE GELECEK

Jin, Athereum işi için kıyafetini günler öncesinden planlamıştı. Ceket, bulabildiği en koyu yeşil renkte, ince dokunmuş kadifeden yapılmıştı. Zevksiz olanlara renksiz, önemli olanlara ise şık görünecekti. Bergamot ve kaşmir karışımından rahatlık bulmak için kolonya bile sürmüştü, ama yine de.

Soygun bu gece olacaktı. Ölme ihtimali vardı, ama bunu şık bir şekilde yapacağına dair de kesin bir inanç vardı.

Şemsiyesini ağır bir iç çekişle büfeye dayadı, sanki bir uzvunu kaybetmiş gibi hissediyordu, *onu o* yapan çocukluğunun küçük bir parçasını.

O iyiliği istemek, Rose Ashby'yi görmek ve onun için nasıl öldürdüğünü bir kez daha hatırlamak onu heyecanlandırmıyordu. Tereddüt etmeden yalan söyleyebilir, çalabilir ve ikna edebilir, bir kurşun kadar hızlı bir şekilde kemikleri kırabilir ve çeneleri parçalayabilirdi, ama öldürmek öldürmektir ve Jin bundan hoşlanmazdı.

Ashby ailesi bir vampir ailesiydi ve bu, çoğu vampir ailesinin olduğu gibi kendi tercihleriyle değil, gerçek akrabalık bağlarıyla gerçekleşmişti. Ailenin reisi dönüştükten sonra, Jin, eşinin ve çocuklarının onsuz yaşlanacaklarını düşünmeye dayanamadığını tahmin etti ve bu yüzden onları tek tek dönüştürdü, her çocuğun korumak istediği yaşa gelmesini bekledi.

Bazıları için bu romantikti: sonsuza kadar bir arada kalacak bir aile. Jin için ise iğrençti. Para ve statü ayrıcalığı olmadan doğmak bir şeydi, kendi adına karar verme gücünden yoksun yaşamak ise başka bir şeydi. Kontrolün zorla elinden alınması, çaresizliğin gerçek anlamını anlamak.

Rose Ashby babasına hiç benzemiyordu. Nazik ve *samimiydi*, yüzeysel ve materyalist insanlardan oluşan bir dünyada nadir bulunan biriydi. İki yıl önce Jin'e gelip, hala insan olan ve ölümcül hastalığı olan kardeşinin hastaneden vampir olarak çıkmamasını sağlamasını istediğinde, Jin hayır diyemedi — ölümden daha kötü kaderler varken.

Bu yüzden, yaptığı şeyi hatırlatılması onu heyecanlandırmamıştı, ama Athereum'a kan arkadaşı olarak girip

inceleme sürecini atlatmanın bir yolu varsa, bu Rose Ashby ile olabilirdi.

O, vampir kraliyet ailesine en yakın kişiydi.

Saat sekizi biraz geçmişti, Spindrift'teki odasından çıkıp aşağı kata indi, Laith ve Arthie planları son bir kez gözden geçiriyorlardı. Flick pencerenin yanındaki kabinlerden birindeydi. Elbisesi şafak vakti bir bahçe kadar güzeldi. İyi yapılmış sütlü çay gibi sıcak bir krem rengiydi. Etek ucuna yoğun bir şekilde çiçekler işlenmişti, bu çiçekler Jin'i kışkandıracak şekilde her kıvrımını saran dantelli korsaja doğru yavaş yavaş soluyor ve boynundaki narin yakayla son buluyordu. Başını eğdi ve sanki onun bölümlerini bir kitapta derlerken bir şeylerin tutarsız olduğunu fark etmiş gibi ona baktı. Sanki o kırılmıştı ve bunu sadece o görebiliyordu.

Ama Jin işleri düzelten kişiydi. Neyin bozuk olduğunu biliyordu ve bu kesinlikle o değildi. Olamazdı. Hayır.

Ay ışığı Flick'in saçlarına yansıyor, ciddi bir sevgilinin eli gibi her bir bukleyi izliyor ve yavaş yavaş onun profilini koyu gümüş rengiyle çiziyordu. Yıldızlara sanki eviymiş gibi bakıyordu ve Jin, imkansız olsa da, onu yıldızlara götürebilmeyi diledi.

"Oh, merhaba," dedi Flick, Jin yaklaşınca. "Ben, şey, gözlüklerin hoşuma gitti." Jin çocuksu gülümsemesini saklayamadı.

"Teşekkürler, Felicity."

Flick başını salladı, onun bakışlarını zar zor karşıladı. "Dövmelerin de. Onlar ne? Ne anlama geliyorlar?"

Gülümsemesi sırtışa dönuştü. "Şimdi tüm soruları soracak mısın?"

Sevimli bir şekilde elbisesinin yakasına saklandı ve sonra o lanet çakmak yine elindeydi. Hareketlerini yavaşlattı ama çakmağı saklamadı.

"Kolunu gördüm," dedi yumuşak bir sesle. "Ateşi sevmediğini anlayabiliyorum."

Jin dişlerini sıktı.

"Ama sorun değil." Kız ona baktı. "Gerçekten sorun değil."

Jin, sesinin yükselip alçalmasına, ölçülü nefes alıp verişine odaklandı.

Kız bir an onu izledi ve sonunda küçük şeyi kapattı. "Komik, bence alevin benim üzerimde tam tersi bir etkisi var. Beni sakinleştiriyor. Bazen vampirlerin bile alevi, ışığı aradığını düşünüyorum.

yaşamak için ihtiyacımız olan şey, ölümsüz ya da değil, değil mi? Bunun hayatının korkunç bir bölümünü işaret ettiğini biliyorum, Jin, ama bu onu aşamayacağın anlamına gelmez."

"Belki," dedi Jin.

"Kesinlikle," dedi ve sesindeki inanç onu sakinleştirdi. Jin yavaşça nefes verdi. "Bu bir balıkçıl."

Kaşları karışıklıkla çatıldı.

"Dövmem," dedi ve yakasını çekerek kızın daha iyi görebilmesi için. "Bir balıkçıl. Çocukken, tam burada, arkada hiç düzgün durmayan inatçı bir saç tutamı vardı ve annem, seyahatlerinde gördükleri siyah balıkçılara benzediğimi söyleyerek şaka yapardı. O günden sonra babam bana hep Küçük Balıkçıl derdi."

"Hâlâ onları özlüyor musun?" dedi Flick.

"Her gün," dedi Jin sessizce ve kızın kaşlarının arasındaki çentiği gördü. "Sen de aynısın. Anneni özlüyorsun."

O çukur daha da derinleşti. "Öyle olduğunu sanıyordum."

Spindrift'in kapıları çan sesleriyle açıldı ve bir kişi memnun bir iç çekişle içeri girdi, çenesinden koyu renkli bir şeyi sildi.

Chester ileri atıldı. "Kapalıyız! Defol git!"

Ama Jin o havalı tavrı tanıyordu, adamın geri kalanını tanımıyor olsa da.

"Matteo?" diye sordu Arthie.

Flick ayağa kalktı. "Vay canına, seni neredeyse tanıyamıyordum seni neredeyse tanıyamıyordum!"

"Güzel giyinmişim, değil mi?" Matteo, Arthie'ye eğri bir gülümsemeyle sordu. "Bana bakma, hayatım."

Temizlenmemişti, *değişmişti*. Saçları artık Chester'inki kadar parlaktı ve kafasının arkasında gevşek bir şekilde bağlanmıştı. Altın çerçeveli bir gözlük burnunun üzerinde duruyordu, onun imzası olan yarı açık, kırışık beyaz gömleği artık günah kadar koyu renkteydi ve pantolonuyla uyumluydu.

Laith kollarını kavuşturdu. "İkiniz de odaklanabilir misiniz? Yalla."

Flick utançla elini ağzına götürdü. Jin, bir kez olsun yüksek kaptanla aynı fikirdeydi.

Ama Arthie bakışlarını asla itiraf etmezdi. "Çizimleriniz doğru olsa iyi olur."

Matteo hmmed. "Bu işe yarayacak. Biraz güven."

Sorun da buydu, değil mi? Kimseye güvenmiyordu. Jin bazen ona bile güvenip güvenmediğini merak ediyordu.

"Müzayede saat onda başlıyor," dedi, kapıya doğru büyük adımlarla ilerlerken. "Saat üç çeyrek sonra tekrar toplanınız. Laith, o kediciği yanına almayacaksınız."

"Oh, alacağım," diye cevapladı. "Benden sonra, o bizim ekibimizdeki en gizli olanı."

Jin, Arthie'yi inceledi. Kız gitmişti. Gözleri neredeyse boş bakıyordu, kahverengi gözlerinin içinde vahşi ve aç bir şey gizleniyordu.

"Ben çatı penceresi muhafızını etkisiz hale getirdiğimde on dakikalık zaman aralığımız başlayacak. Ve hayır, Matteo, o ölmeyecek. Onu bayılttıracam. Flick daha sonra arşiv odasına girip herkesi içeri almalı. Laith onu takip edecek. Matteo arkada kalıp giriş kapısındaki kalabalığın dikkatini dağıtacak, böylece Laith duvarı tırmanıp nöbetçi uyanıp bayıldığı için alarmı çalmadan onu yakalayabilecek. Sonra o ve ben defteri ararken Jin ve Flick müzayedeyi devam ettirecek."

"Anlaşıldı mı?" diye sordu Jin.

Herkes başını salladı.

"Çan seslerini dinleyin," diye hatırlattı

Arthie. "Ve ölmeyin," diye şaka yaptı

Jin.

"Bu, henüz ustalaşamadığım tek şey," dedi Matteo dramatik bir iç çekerek.

Matteo ve Flick kapıya doğru döndüklerinde, Arthie Calibore'yi çekti. belinden. Jin, keskin kenarlı bir saç tokasına dönüşmesini izledi, o garip sihir onu şimdi bile rahatsız ediyordu. Elinde çevirdi ve saçına takmadan önce bir saniye kadar Laith'in bakışlarını üzerinde tuttu.

Laith biliyordu. Ona söylemişti. Jin'in içinde bir belirsizlik hissi uyandı. Bu kıskançlık değildi, korkuydu. Endişeydi. Ve sonunda, tedirginlikti.

Çünkü Arthie, arkasında daha büyük bir sır saklamadığı sürece asla bir sırrı açığa vurmazdı. Jin'in onu izlediğini gördü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevapladı, birçok sorusunu yutarak, çünkü şimdi bunun sırası değildi.

"Mükemmel." Arthie gülümsedi ve bu Jin'in nefes almasını kolaylaştırmamalıydı, ama kolaylaştırdı. Geceye adım attı. "Çay saati, alçaklar."

24 ARTHIE

Athereum, alabaster duvarının arkasında, karanlıkta şaşırtıcı bir siluet çiziyordu. Arthie bir süredir büyük bir iş yapmamıştı. Hiç *bu kadar* büyük bir iş yapmamıştı ve plandan uygulamaya geçmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. O duygu seli, birbiriyle savaşıyor korku ve heyecan.

Jin'in Athereum'un heybetli demir kapılarından yavaş adımlarla kayboluşunu izledi, bahçelerde uzanan vampir sürüsüne aitmiş gibi görünüyordu. Kimse ona bakmadı.

Ağaçlara asılan minik ışıklar, son moda ölümsüz kıyafetlerini aydınlatıyordu. Bu kıyafetlerin yakaları, uygun olandan daha derin, etekleri ise bıçak kadar keskin bir şekilde yırtgacıydı. Vampirler mezarlarından döndüklerinde utançlarını da geride bırakmışlardı. Kıyafetleri, yüksek sosyetenin uyku kıyafeti olarak bile uygun bulmayacağı kadar kışkırtıcıydı.

Flick, talimatlara uygun olarak iki basın mensubu arasında sıkışmış bir şekilde onu takip etti, ardından Laith geldi. Hepsinin arkasında, Arthie Athereum'a doğru ilerleyen bir grup vampirin arasına katıldı. Başını eğik tuttu, kapılara yaklaştıkça ruh hali yükseldi.

Soğuk kulaklarını ısıırıyordu, ama o anda ayın bulutların arkasına saklanmasını diledi. Muhafızlardan biri dikkatliydi, diğeri ise bir konukla derin bir sohbe dalmıştı. Tek yapması gereken, dikkati dağılmış olan muhafızın yanına yaklaşıp tabancasını kılıfından çıkarmaktı.

Ona doğru yaklaştı.

"Hey!"

Dikkatli olan muhafızdı. *Kahretsin*. Arthie duymamış gibi davranarak yürümeye devam etti.

"Seni tanıyorum."

Ve eğer bu konuda konuşmaya devam ederse, diğeri de onu tanıyacaktı. Dişlerini sıkarak, Arthie gruptan ayrıldı ve ona doğru yöneldi.

"Sen o Casimir'sin." Sarı saçlı, koyu gözlü ve son derece sinir bozucu biriydi.

Arthie, Chester'ın onun hakkında topladığı tüm bilgileri hatırladı. "Sen de Barclay'sin."

Muhafız gözlerini kısarak baktı, ama sakinleşmişti ve artık kimse onlara bakmıyordu. Yine de, onun basın mensubu ya da hayranı olmadığını anlayacaktı ve en son ihtiyacı olan şey, onun kimliğini görmek istemesi ve iş başlamadan önce her şeyi mahvetmesiydi.

Arthie hazırlıklı gelmişti.

"Bunlar sana tanıdık geliyorsa söylemelisin," dedi Arthie, ona ve belindeki silaha yaklaşarak. "Prusik asit. Kurşun karbonat. Arsenik. Zorlu maddeler."

Adam tüm boyunu kullanarak dik durdu ve dişlerini gösterdi.

"Ah," diye uyardı, onun kalın kafasını görerek. "Benim kaybolmamı istemezsin."

"Bu bir yan iş, tamam mı?" dedi. "Yerel eczaneye malzeme tedarik ediyorum. Buradaki herkes para içinde yüzmüyor."

"Garip," dedi Arthie kaşlarını çatarak. Kapıdan, Athereum bahçelerini ve kalabalığın yoğunlaştığını görebiliyordu. Harekete geçmesi gerekiyordu. "Son baktığımda Madam Mabel'in bir eczanesi yoktu."

Vampir hareketsiz kaldı, ay ışığı altında bir heykel gibi. White Roaring sokaklarında birden fazla dolandırıcı vardı ve Arthie sırları toplasa da, en azından müşterilerini bir bardakta sağlıklı bir şeyle kandırıyordu. Madam Mabel ise onları öldürüyordu. Yavaşça. Kozmetiklerinde kullandığı zehirli maddelerin etkilerini hiç umursamıyordu, yeter ki hemen sonuç versinler ve yüksek ücret ödeyen müşterilerini çürütmek için yeterince uzun sürsünler.

"Beautiful For Ever, Mabel'in lüks kozmetiklerinde kullandığı ve Ettenia'nın güzellerini kemiklerine kadar soyup soğana çeviren zehir için sana ne kadar ödüyor?" diye sordu.

Adam homurdandı. "Yeterince."

Arthie başını salladı. "Öyle düşünmüştüm. Ama ben iyi bir anlaşmanın önüne geçecek biri değilim, o yüzden arkanı dönersen, ben de yoluma devam ederim."

Ettenia'nın ölümsüz muhafızları ile yaşayan muhafızları arasında gerçekten çok az fark vardı. Birinin kemikleri ikiye kırılabilirdi, diğlerinin ise neredeyse taştan yapılmış kemikleri vardı. Her ikisi de küçük beyinli, parlak giysili insanlardı.

"Seni geçireceğimi mi sanıyorsun?" Sesinde şaşkınlık vardı.

"Aslında, bırakacağını biliyorum," diye cevapladı Arthie. "Tabii iş geçmişinin ortaya çıkmasını istemiyorsan. Ben sadece bu heyecanın bir parçası olmak için buradayım."

"

Dişlerini sıktı ve ona öfkeyle baktı, ama sonunda pes etti. Öyle öfkeliydi ki, Arthie'nin artık kaybolan silahıyla kapıdan geçip gittiğini fark etmedi.

Jin, Rose Ashby'yi gözetliyordu. Kapıda bir kuyruk oluşmaya başlamış olsa da, vampirlerin çoğu kırık yıldızların altında, derin bir sohbe dalmış olarak dolaşıyordu. Jin, Spindrift'in katında pek çok ölümsüz görmüştü, ama hiç *bu* kadar çok ve bu kadar şık bir ortamda görmemişti, Admiral Grove'daki balodan farksızdı.

Başka bir anıyı hatırlamamak için dilini ısırdı: annesi gökyüzünün ilk kızarıklığı kadar pembe bir elbise giymiş, babası elmacık kemiklerinden daha keskin bir takım elbise giymiş, ellerini tutmuş, kan, iğneler, bakteriler ve alaylarla dolu bir sohbet ediyorlardı, hem de bir akşam yemeğine giderken.

Yirmi yaşında bir kız Athereum'un kapılarına doğru yola çıktığında sessizlik çöktü, saçları hacimli etekleri kadar canlı kırmızıydı ve henüz ona bakmayan tüm gözleri üzerine çekti. Jin'in kalbi sıkıştı. İşte bu.

"Rose," dedi Jin, iki vampirin yanından geçerek onun dikkatini çekmek için.

Kız yürümeyi bıraktı, eteğinin dalgalanması durdu. Alnında bir anlık korku belirdi. "Jin? Dönüştün mü?"

"Henüz değil, aşkım," dedi Jin. "Bir daha asla pasta yiyemeyeceğim düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Eğer o başka bir vampir olsaydı, sözlerini daha dikkatli seçerdi.

"Oh," dedi, sözlerinde kıskançlık vardı. "O zaman burada biriyle mi birliktesin?"

"Hayır," diye itiraf etti Jin ve bahçeye bir göz attı. "Ya da daha doğrusu, terk edilmeden önce biriyle birlikteydim."

Rose güldü, bu tiz ses gereksiz dikkatleri üzerlerine çekti. "Kimsenin seni terk edeceğine inanmak zor, Jin."

Bu sözler onu derinden etkiledi.

"Bana bir isim verirsen, gidip bakabilirim," diye teklif etti.

"Gerçekten gerek yok," dedi Jin ve sonra, sanki o anda aklına gelmiş gibi, ekledi: "Ama söz verilen geceyi yaşamadan ayrılmaktansa, manzarayı seyretmeyi tercih ederim."

"Tatlı Jin, başka bir planım olmasaydı seninle çıkardım," dedi kadın ve Jin, sesindeki sempatiyi sahte bulmadı. Rose'un bu yönünü seviyordu. Gözlerini kaçırdı ve olabildiğince somurtmaya çalıştı.

Kalabalıktan Arthie'nin bakışlarını neredeyse hissedebiliyordu, her değerli saniyeyi sayıyordu. Athereum'a giden sıra ilerliyordu ve bu daha uzun sürerse, kapı görevlisinin incelemeye alacağı tek kişiler onlar kalacaktı.

"Ama bahsettiğin gece için buradaysan, bana ihtiyacın olmaz, değil mi?" diye sordu Rose. Yüzündeki ifade şeytani bir ifadeydi. "Sadece sağ kanada ulaşman gerekiyor."

"Öyle duydum," dedi Jin. Sağ kanadı ve onun sefahatine adanmışlığını kaçınmak niyetindeydi. Athereum'un çift kapısından sızan ışığa bir bakış attı. Uydurduğu umut ve özlem sadece kısmen yalandı. "Bunun için Athereum'un içine girmem gerekiyor."

Rose durakladı, kaşları çatıldı. Jin sözlerini çok hızlı söylemişti, değil mi? Baskı, endişe, bu gecenin gökyüzündeki bulutlar kadar ağır yükü yüzündendi. Rose, Jin'in bir Casimir olduğunu biliyordu. Jin ve Arthie'nin yaramazlıklarını biliyordu.

Ve Rose Ashby gibi biri onu sorunsuz bir şekilde içeri sokabiliyorsa, alarmı çaldığında kimse ondan şüphelenmezdi.

Hadi Rose. Hadi.

Rose neşeli bir kahkaha atarak kolunu uzattı ve Jin rahat bir nefes aldı. "Öyleyse, bu onuru bana verin."

O da kolunu tuttu ve yavaş ilerleyen sıraya katıldıklarında uzuvlarındaki huzursuzluğu yatıştırdı. Çok geçmeden, ikisi kapı görevlisi Elise Thorne'un önünde altın ışıkla yıkanmışlardı ve Jin, Admiral Grove'daki Thorne'ların evinde diğer kız kardeşe rastladığı için bir kez daha minnettardı.

Matteo'nun tarifleri ve tasvirleri tam isabetliydi. Tam da Jin'in hayal ettiği gibiydi. Rose'un kartını yuvaya atmasını ve onu o gecenin insan arkadaşı olarak tanıtmalarını izledi. Elise, onu kontrol ettirmediği için onu azarladı, sanki beyinsiz bir süs gibi görmezden geldi ve Rose nazikçe özür diledi. Kapı görevlisi sonunda onu aradığında, bir iki yorum yapmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Ve sonra içeri girdi.

Jin kapının hemen içinde durdu, ceketinin düğmelerini yavaşça ilikledi ve aynı zamanda mekanı gözden geçirdi. Mekan, ampulleri kavrayan açık avuç içi şeklindeki lambalarla aydınlatılmıştı, duvarlar koyu kırmızı damasko desenliydi. Ürkütücüydü, ama uygun düşüyordu. Daha içeride, ipek kaplı kanepeler, püsküllü yastıklar ve dağınık koltuklar vardı. Vampirlerin birbirlerine çok yakın oturduğunu, diğerlerinin ise kırmızı şarap kadehleriyle uzandığını gördü. Kart oynayan bir dörtlü ve bir nişan yüzüğü üzerinde kıkırdayan bir başka dörtlü vardı.

Kötü bıçaklar, *Athereum*'un içindeydi.

Sağ ayağının altında bir şey tıkırdadı. Lake ahşap zemine baktı ve Matteo'nun dediği gibi, birbirinden birkaç adım uzaklıkta ve camla kaplı iki kanal gördü. Orada dururken, iki işaretçi arşiv odasının yönüne doğru ateş etti. Önünde, büyük bir saksının arkasında inci rengi fayanslarla süslenmiş, tek başına duran bir vurgu duvarı yükseliyordu.

İşaretleyici arşiv odası, onun hemen sağında bulunuyordu. Asma kat, solunda yükseğe uzanarak serin gece havasını içeri alıyordu. Üzerinde, çatı penceresi muhafızı ileri geri yürüyordu.

Arthie, *en az bir kör nokta olacağını* söylemişti. *İçeri girdikten sonra kimsenin şutlarla uğraşmasından endişe etmiyorlardı.*

Onun için söylemesi kolaydı.

Jin, Arthie'nin kör noktasını bulmak için muhafızın görüş açısını takip etti. Serbest duran duvarın diğer tarafına geçmesi gerekiyordu. Keşke o toksin on dakikadan fazla etki etseydi. Şimdi muhafızı vurabilirdi ve Jin daha rahat dolaşabilirdi.

"Onu merak etme," dedi Rose, Jin'in bakışlarını takip ederek gardiyana baktı. "O, fuayeyi bir hapisane gibi hissettirebilir. Hadi partiye gidelim."

Jin güldü. "Sanırım biraz otursam iyi olacak. Biraz bunaldım. *Athereum*'da olacağımı hiç düşünmemiştim, biliyor musun?"

En azından bu bir yalan değildi. Ona bir bakış attı. *Ah*, onun vampir olmadığını unutmuştu.

"Bu taraftan," dedi, gardiyanın asma katının altındaki küçük oyuğa işaret ederek. Mükemmel.

Matteo, *eğlence lobide değil içeride olduğu için burayı yüzde doksan dokuz oranında boş kalacağını ve kimsenin izlenmekten hoşlanmadığını* söylemişti.

En azından bir güvenlik görevlisi tarafından, diye düşünmüştü Jin.

Rose onu kanepeye götürdü ve kolunu bıraktı. Jin tutunmaya devam etti.

"Teşekkürler, Rose." Bu gece tanıştıklarından beri gösterdiği duygular arasında, bu duyguyu içtenlikle hissediyordu ve umuyordu ki Rose da bunu anlayabilirdi.

"Hayır," dedi Rose acı tatlı bir gülümsemeyle. "Sana her zaman minnettar olacağım, Jin."

Sevgili kardeşini öldürdüğü için bir kadın tarafından takdir edilmek ne garip bir şeydi.

O oturdu. Rose koridorda kayboldu. Jin gözlüklerini çıkardı ve işe koyuldu.

26 FLICK

Flick bahçelerin örtüsünden çıktı ve cebine dokundu, kendine bir kez daha kızdı. akmağının elinden alınmasını istemiyorsa, ona dikkat çekmeye devam edemezdi. Diğerkleri Flick'e silahlarını sormayı akıllarına bile getirmediler. Onu öldüren bir özlemle silahlanmıştı ve kimse bunu bilmiyordu.

Ayaklarının çalışmasını, kollarının hareketsiz kalmasını, kanının sessizce akmasını istedi. Kimse ona bakmıyordu, ama sanki bakıyorlarmış gibi hissediyordu. Farkındalığı yavaş yavaş belirsizliğe doğru daralıyordu.

İşte bu kadar.

Sıra yavaşça ilerledi ve Flick girişteki kapı görevlisini ilk kez gördü. Eleanor Thorne olmadığı için bir kez daha rahatladı. Bu kız kardeşin gözleri nemli kahverengiydi, burnu kız kardeşinin keskin hatlarından daha dikti.

Flick, Jin'in fuayenin bir ucundan diğerk ucuna geçtiğini gördü. Elindeki bitmiş kalemi çevirerek, her dönüşte avucuna izler kazıyordu. Cebindeki akmağın ağırlığını bir taş gibi hissediyordu. Sıra ilerledi ve sonra tekrar ilerledi. Arkasında duran vampir, elbisesinin uzunluğuna bakıp güzel olduğunu söyledi. Flick *teşekkür ettiğini* sandı, ama hatırlayamıyordu.

Sonra sıra Athereum girişinin yumuşak ışığı altında durup nefes almayı hatırlamaya geldi.

Gözlüğünün tungsten karbür çerçevesini kullanmak oldukça basitti ve Jin, birkaç dakika içinde, bağımsız duvarın altında kayboldukları yerde, olukları çevreleyen camı kesti. Biri bakarsa, çentikler tasarım hatası gibi görünecekti. Düzgün hatalar.

Camları çerçeveye takıp olukların üzerine yerleştirdi, onları yerine itip işaretleyicilerin geri dönmesini engellemek için hazırlandı. Daha sonra gözlüğünün kolunu sallayarak işaretleyicileri tekrar ileriye doğru itecekti.

Şimdilik, çatı penceresi muhafızının görüş alanının dışında, bağımsız duvara yaslandı.

Bekleme zamanı.

Arthie'yi, Laith'i, Matteo'yu beklemek. Ağzına bir karanfil taşı attı. Harika.

28

ARTHIE

Arthie, Athereum'un gül çalılarının arkasına saklandı ve Flick'in girişe gittikçe yaklaştığını izleyerek atışını hazırladı. Rüzgâr aralıklı olarak doğuya doğru esiyordu, bu da onu birden fazla kez atış yönünü ayarlamaya zorladı. Çatı penceresi muhafızı, Athereum'un içinde ve dışında, uyanık ve ulaşılamaz bir şekilde dolaşıyordu.

Laith ağzını açtı.

Arthie, bu konuşmanın olması gerekenden iki kat daha uzun sürdüğünü düşündü.

"Mermi sesini duyabilir," dedi Arthie'nin yanında.

"Sessiz olacak şekilde tasarlanmışlar, ama bu riski göze alacağım," diye mırıldandı Arthie, gözünü Flick'ten ayırmadan ve parmağını tetikte tutarak.

Laith tekrar ağzını açtı.

"Hayır," dedi Arthie, Flick'in kapıya gittikçe yaklaştığını izleyerek.

Marker'ını yerleştirdi. Arthie ateş etti. Mermi geceyi yararak bir kez parladıktan sonra kayboldu. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra gardiyan demir korkuluğa yaslanarak yere yığıldı.

"On dakika," diye fısıldadı Arthie, silahı çalılıklara attı. Muhafız uyanıp alarmı çalana kadar on dakika. Flick'in işaretleyici arşivine girip çıkması için on dakika.

Arthie elindeki sahte işaretleyiciyi çevirdi ve Laith ve Matteo'nun arkasında sıraya girdi.

29 FLICK

Flick, Athereum'un girişindeki kapıcıya boş boş baktı. Elise, diye kendi kendine söyledi Flick. Onu ismiyle çağırmak onu daha az korkutucu hale getiriyordu.

Flick durakladı. "Ben..."

Arthie ona, *dolandırıcılığın ilk adımı, oraya aitmiş gibi davranmak olduğunu* söylemişti. *Dikkatli ol.*

Omuzlarını dikleştirdi ve işaretçisini yuvaya bastırdı. Flick'in sinirleri ona, işaretçisinin süresinin *dolduğunu* hatırlattı. İşaretçi, aşağıdaki kanala ağır bir sesle düştü ve ardından bir şey tıkırdadı ve onu Elise'in arkasındaki salona fırlattı.

Sağında, başka bir vampir de aynı şeyi yaptı ve o anda Flick, Arthie'nin söz verdiği gibi, havada uçan bir merminin *vızıltısını* duydu. Flick'in kalbi de aynı şekilde hızla çarpmaya başladı.

Elise onu izliyordu.

"Bu gece epey kalabalık toplanmışsınız," dedi Flick, sözler ağzından dökülüyordu. "Herkesle tanışmak heyecan verici olacak."

Arthie, gevezelik etmemesini tavsiye ederdi, ama Jin öyle yapardı. Flick onun cazibesine sahip olmayabilir, ama nazik olmayı bilirdi.

Elise yumuşadı. "Gerçekten. Hayırseverlik müzayedesini ülkenin dört bir yanından vampirleri çekiyor."

Kanalizasyon boruları bir ses çıkararak sallandı. Flick, işaretinin reddedilmeye neden olacağını, bunun planın bir parçası olduğunu biliyordu, ama bu, burada durmasını kolaylaştırmıyordu. Bu, hiçbir şeyin ters gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Jin, cansız bir nesneyi onu geçmesine izin vermesi için büyüleyemezdi.

Soğuk terler Flick'in avuçlarını ıslattı. Elini göğsüne koydu, üzerinde adı yazılı kazığı hissetti, kıymıklar derisini küçük yırtıklar açarken kan fışkırtıyordu. Kan kaybından ölecekti ve annesinin affı artık o kadar da önemli olmayacaktı.

Plana sadık kal, her şey yoluna girecek.

Söylemesi kolay, Arthie, diye düşündü Flick.

Kapı görevlisi kapının yanında sürünerek yürüdü, ceketinin kaslı vücudunu sardığı belliydi. Flick hiç bu kadar iri bir adam görmemişti. Gözleri bulanıklaşmıştı.

Böyle bir vücudu korumak için ne kadar kan tüketmesi gerektiğini merak etti. *Bunu düşünmemelisin*, diye kendini azarladı.

Markörler, kulaklarında çınlayan siren sesi gibi tiz bir sesle geri döndü. Flick yutkundu, ama Elise sadece markörünü geri verdi, üzerinde solmaya başlayan yeşil bir leke vardı. Onu incelemekten, markörün oluklarını avucuna bastırmaktan, yeşil onayın altındaki soluk kırmızı lekeyi gözetlemekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Yanındaki vampirin kalemine gizlice bir bakış attı; yeşil renk çok daha parlaktı. Jin, Flick'in onayını vermek için kalemden biraz silmiş olabilir miydi? Kapı görevlisi, Flick'in ne yaptığını tam olarak biliyor gibi görünüyordu, ama nasıl yaptığını bilmiyordu.

Flick de bilmiyordu.

"Athereum'da iyi vakit geçirmenizi dilerim, hanımefendi."

Flick teşekkür etti ve Athereum'un lüks ve ihtişamına adım attı. Duvarlar günahkar bir çöküntüyle kaplıydı. Botlarının topukları, camdaki mermiler gibi fayansların üzerinde tıklıyordu. Başka bir çift işaretçi geçince oluklar tıkırdadı. Kim olduğunu görmek için arkasına bakmadı. Mürettebattan kimse olamazdı, onu beklemek zorundaydılar.

Nefes aldı, zengin ve topraksı kokuyu içine çekti. Amber ve baharat, eski kitaplar ve karanfil ve... belki de kan kokuyordu, ama çok hoştu. Yukarıda, tavanlar resimlerle süslenmişti, karanlık desenler dönen siyahın içinde neredeyse görünmezdi.

Yürümeye devam et, demişti Arthie. *Hiçbir şey için durma*. Durmadı. *Dikkatleri üzerine çekme*.

Flick yürümeye devam etti.

30

ARTHIE

Arthie, Athereum'un girişine yaklaşırken planı kendi kendine tekrar etti, her açıdan ve her adımda, bir şeylerin ters gidebileceğini öngördükleri her olasılığı.

Arthie, Flick'in sahte işaretleri henüz günlüğe eklemediğini *biliyordu*, ama yine de yaptı: İşaretini yuvaya attı.

Elise Thorne, Arthie'yi tanıdığı anda alaycı bir şekilde sırıttı, gerginlik havayı gerginleştirirken dişleri ciddi bir şekilde ortaya çıktı. Ancak Athereum, üyelerini ön planda tutuyordu ve Arthie'nin işaretçisi geri dönene kadar tek kelime bile etmeyecekti.

Ve işaret geri geldi, farklı bir renkle lekelenmişti. Yeşil değil, kırmızı değil, sarıydı.

Matteo'nun uyardığı gibi, bu bir ihlaldir.

Fuayenin diğer tarafında Jin bakıyordu. Yüzünde korku ve endişe belirgindi. *Her şey yoluna girecek*, Arthie ona anlamasını istedi, bakışlarını tutarak. Kendini idare edebilirdi ve o da bunu biliyordu.

"Hiç şaşırtıcı değil," diye tükürdü Elise, kapı görevlisine ilerlemesini işaret etti. İkisi de Flick'in arşiv odasının arkasındaki köşeye saklandığını ya da Jin'in camı kırmaya hazırlanmak için şutların yanında beklediğini fark etmedi.

Kapı görevlisi eğilip onu aramaya başladı, etli ellerini kızın açılmış kollarından beline ve sonra bacaklarına doğru kaydırды. Arthie, onu kendinden uzaklaştırmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Benimle gel," diye emretti kapı görevlisi.

Arthie yerinde kaldı. Onun kim olduğunu biliyorlardı; savaşımadan asla pes etmeyeceğini de bilmeleri gerekirdi. Kapı görevlisi bir dakika boyunca anlamsızca ona baktı, sonra homurdanarak onun huysuzluğunu görmezden geldi ve yumruk attı.

Arthie yumruktan kaçtı. "Beni zorla itaat ettirebileceğini mi sanıyorsun?"

Kapı görevlisi onu kollarından yakaladı ve yerinde sabit tuttu. Çok fazla göz ona çevrilmişti. Çok fazla ilgi vardı. Laith'in çenesi gerildi, Matteo ona güven verici bir şekilde başını salladı. Arthie dilini ısırды ve kapı görevlisi onu kapıdan içeri, Athereum'a sürüklerken hiçbir şey söylemedi. Daha kötüsünü de yaşamıştı, diye kendini teselli etti. Bu hiçbir şeydi. Bu *gerekliydi*.

Ama planlar söz konusu olduğunda, artık geri dönüş yoktu.

31 JIN

Odaklan, Jin kendi kendine mırıldandı. Arthie başının çaresine bakabilirdi. Kravatını çıkarıp eldivenli yumruğuna sardı ve iki vampir koridorda kaybolana kadar bekledi. Sonra çömeldi ve yumruğunu cam şutlara vurdu. Parçalanması için iki yumruk daha gerekti ve Jin, arşiv odasından çıkan işaretçileri engelleyecek kadar parçalanmış parçaları şuta dikkatlice itti.

Keşke tungsten karbürünü tekrar kullanabilseydi, ama bir karışıklık yaratması gerekiyordu. Mükemmel planlanmış gibi görünmeyen, uygun bir dikkat dağıtıcı. Geri adım attı ve kırık camları inceledi.

Bu onu dışarı çekmeliydi.

Rose'un onu bıraktığı kanepeye geri döndü ve arşiv odasını görebilecek şekilde oturdu.

Kapı açıldı ve Jin, köşeyi dönerken vampirin iç çekişini duydu. Vücuduna yapışan, pullu, gri-yeşil bir elbise giymişti. Eleanor Thorne. Yürürken, ağırlık gibi görünen birkaç küçük diskini cebine attı, deniz camı gibi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Jin bir an için karanlıkta beklediğini fark edeceğinden korktu, ama kadının dikkati tıkanmış oluklardaydı.

"Ne oldu?" diye Elise girişten seslendi. Jin kendini nişin daha derinlerine sakladı.

"Bir aptal camı kırmış," dedi Eleanor. Aptal mı? O camı özenle kırmıştı, çok teşekkürler. *Bir kez* flört etmek için zaman ayırmıştı ve şimdi bunun bedelini acımasızca ödüyordu.

Konuşmaya devam et, Jin teşvik etti, bir gözü vampirin üzerinde, diğer gözü ise tekrar kapanan arşiv odasının kapısında, Flick'in elbisesinin eteği içeride kaybolurken.

32 FLICK

Flick, işaretleyici arşivine zarar görmeden ulaştığında neredeyse şaşırmıştı. Arthie'nin çatı penceresi gardiyanını bayılttığı için minnettardı. Onun ve Eleanor Thorne'un burnunun dibinden fark edilmeden geçmeyi hayal bile edemiyordu.

Zaman geçiyordu; Laith, gardiyan uyanmadan onu yakalamalıydı ve kaybedecek çok az zamanı vardı. Oda, vampirin süslü elbisesinin düşündürdüğünden daha sadeydi. Ortasında geniş bir abanoz masa ve sandalye, kapının yanında ise rahat bir koltuk ve üzerinde günlük kullanımdan parlaklaşmış pirinç bir terazi duran bir büfe vardı.

"Şimdi," dedi Flick, ipek eldivenlerini çıkararak, "o günlük nerede?"

Öfkeli bir miyavlama yanıt verdi ve onu korkudan öldürdü. Laith'in kediciğiydi.

"Merhaba, ufaklık." Flick, kedinin onu nasıl takip ettiğini bilmiyordu, ama misafirini kovacak değildi.

Ve kütüğü bulmuştu.

Matteo'nun tarif ettiği gibi, masanın üzerinde, sayıların sıralandığı bir sayfası açık duruyordu. Matteo'nun bahsetmediği şey, vampirin odasından her çıktığında kapıyı kilitleme zahmetine girmesinin nedeniydi.

Günlük kilitliydi. Cam bir kutunun altında duruyordu ve kutunun mandalı, büfenin yanındaki pirinç terazisine uzanan bir dizi kola bağlıydı. Günlük gerçekten de her gün kullanılıyordu: Eleanor günlüğe her eriştiğinde, cam kutuyu açmak için teraziyi dengeliyordu. Kilitlemek için de hiçbir şey yapması gerekmiyordu, çıkarken ağırlıkları alması yeterliydi. Terazî, onun az önce hızlıca çıkmasından dolayı hâlâ sallanıyordu.

"Panik yapmanın sırası değil," dedi Flick kendi kendine. Büfe, masadan çok uzaktaydı, bu yüzden bir eliyle teraziyi bastırıp diğer eliyle numaraları girerek kilidi açması imkansızdı. Odayı, teraziyi dengelemek için kullanabileceği bir şey arayarak taradı. Ağırlıklar Eleanor'da olmalıydı. Onlar bir anahtar gibiydi, çünkü kimsenin

kayıtları tahrif etmek için tam ağırlığı yeterince hızlı bulması imkansızdı. Eleanor uzun süre dışarıda kalacağını tahmin ettiğinde, arkasından kapıyı kilitlemesi yeterliydi.

Bu akıllıcaydı. Flick, Jin'in bunu takdir edeceğini düşündü.

Narin bir standın üzerindeki dolma kalemin yanındaki kalemlikten kalemi aldı ve tartının üzerine koydu. Tartı neredeyse hiç eğilmedi.

Yavru kedi miyavladı. *Aha!* Flick onu kaptı ve tartının üzerine koydu, tartı hemen gürültüyle düştü. Çok ağırdı.

Düşün, Flick. Ağırlıklar, taşınabilecek makul bir yük olmalıydı. Bir kadının geceliğinin uygunsuz derecede küçük ceplerine kolayca sığabilecek bir şey. Çakmak kadar küçük bir şey.

Flick, bir kolunda yavru kediye tutarken, cebinden çakmağı çıkardı ve tartının üzerine koydu. Çakmak, pirinçten yapılmış ağırlığından, içindeki sıvı gazdan, çalışmasını sağlayan çarktan daha değerliydi. Annesi'nin bir zamanlar ona duyduğu sevgiydi. Ve bu yeterliydi.

Öyle olmak zorundaydı.

Mühürler nefes vererek, bir iç çekişle cam kutunun kilidini açtı. Flick, elindeki dolma kalemle tek bir lüks kalın sayfayı çevirdi, sonra bir sesle donakaldı. Laith'in kedisi başını merakla eğerek ona baktı.

Ve sonra kapı açıldı.

Flick, teraziden çakmağını aldı ve masanın altına daldı. Nefesini tuttu. Vampir, o korkunç şekilde hareketsiz, heykel gibi duruyordu.

Nefes alma, nefes alma.

Ama Laith'in kedisinin onu takip etmesinin bir avantajı vardı. Koltuk koltuğunun kenarına atılmış battaniyeyi tırmalarken bulunduğu yerden zıpladı. Vampir rahatladı, kedinin üzerine çömelip ona şarkı söylerken elbisesinin payetleri loş ışığı yakaladı.

Flick çok, çok hareketsiz kaldı.

Eğer başını çevirirse, Flick... *Hayır.* O kadar ileri gitmeyecekti.

"Görev çağırıyor, ufaklık," dedi vampir ve büfenin içini karıştırmaya başladı. Pürüzsüz ve düz bir şey buldu — Flick, *bunun şutu tamir etmek için olduğunu* anladı — ve tekrar dışarı çıktı.

Flick'in birkaç saniyesi vardı. Masadan aceleyle çıktı ve çakmağını tavaya geri attı, mühürlerin açılmasını beklemeden

camı açtı, bir kalem kapıp ilk kimliği günlüğe yazmaya başladı.

3-9-3-4-2-2-0. Eli titriyordu, bu yüzden dokuz rakamının eğrisini birden fazla kez yuvarlaklaştırmak zorunda kaldı. *Bitti*.

"Bir bitti," diye mırıldandı Flick ve bir sonrakine geçti. 3-9-3-4-2-2-1.

Sessizlik, bir tıkrı ile bozuldu — işaretçiler. Eğer işaretçiler gönderiliyorsa

Sonunda, oluk tamir edilmişti. Jin'in dikkati dağılma durumu sona ermişti.

"Hadi ama Flick," diye kendini teşvik etti. 3-9-3-4... Durdu, dolma kalemin ucundan mürekkep taşığında kıl payı kurtuldu... 2-2-2.

Flick kalemi gösterişli bir hareketle yere attı. *Dur*. Kalemi tekrar aldı ve standına sapladı, yanındaki teneke kutuyu kaparak ıslak mürekkep üzerine kum serpti ve aceleyle üflerken neredeyse onu soluyacaktı. Laith'in kedisi ayak bileğine sürtünene kadar ortalığı topladı. Flick kediye kucağına aldı ve kapıya doğru koştu.

Çakmağı.

Yan sehpaye koştu ve çakmağı cebine attı. Sonra saçları yüzüne düşerken koştu. Kapıyı açıp acımasızca güzel Eleanor Thorne ile yüz yüze geldiğinde, kesinlikle kaybolmuş bir kız gibi görünüyordu.

Flick birkaç adım geri attı.

"En içten özürlerimi sunarım, hanımefendi," dedi, daha çok bir grimasa benzeyen bir gülümsemeyle. "Buranın tuvalet olduğunu sanmıştım."

Flick, çekici bir gülümsemeye ve bir dakika kala arşiv odasından çıktığında Jin rahat bir nefes aldı. Artık onun için endişelenmesine gerek yoktu, ama Arthie için hala endişeleniyordu. Eleanor Thorne'un tekrar ortaya çıkmayacağından emin olduğunda, nişin korumasından çıktı ve Flick'in yanına, vurgu duvarının yanına gitti. Flick'in tatlı güneş kokusu, sinirlerini neredeyse anında yatıştırdı. Onu kollarına almamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Markörler içinden geçerek şutları tıkırdatıyordu ve sonra Laith içeri girdi, gardiyanın toksin kaynaklı uykusunun her an etkisini yitirmeye başlayacağı çatı penceresinin altındaki oyukta durdu.

Matteo'nun dikkatini dağıtmak için acele etmesi gerekiyordu.

Kapılardan bir ses yükseldi. *Sonunda*, diye düşündü Jin, ressamın kılık değiştirdiğini neredeyse unutmuşken, renkli gözlüklü sarışın bir adam Matteo'nun sesiyle yanındaki vampiri aşağılamaya başladı.

"Güzel takım elbise, ihtiyar. Erkek bedenlerinde de var mı?"

Ah. Matteo'nun şiddete gerek görmemesi şaşırtıcı değildi. Onun alaycı sözleri yeterince acımasızdı. Jin, Laith'e başını salladı.

Laith uzuvlarını esnetti ve asma kata tırmanmaya başladı, ama herkes Matteo'ya bakıyordu, onun cüretkarlığı o kadar dikkatlerini çekmişti ki, duvarda tırmanan kapüşonlu bir insanı fark etmediler.

Matteo Spindrift'te bu öneriyi yaptığında, hiçbiri stil konusundaki bir tartışmanın kimsenin dikkatini dağıtabileceğine inanmamıştı, ama Jin yanıldığını kabul etti. Sağduyu vardı, bir de zenginlik vardı.

"Sen kimsin? Kiminle konuştuğunu biliyor musun?" diye diğer vampir Matteo'ya tısladı.

Jin sadece yarı dinliyordu. Laith'i izliyordu. Muhafız uyanmadan önce birkaç saniyeleri vardı. Alarmı çalması için birkaç saniye.

"Elbette biliyorum," dedi Matteo ciddi bir sesle, diğer vampire doğru eğilerek. "Moda anlayışını mezarda bırakan biri."

Merdivenlerde ayakkabıların sürtünme sesi ve yüksek sesler duyuldu. Sonra Laith nihayet gözden kayboldu ve her şey sessizleşti.

Jin bekledi. Flick bir ses çıkardı.

"Sence o iyi mi?" diye sordu, gözleri asma katın gölgelerine kilitlenmiş halde.

"İş bitti, canım," dedi Jin, onu Athereum'un derinliklerine doğru yönlendirerek. Laith muhafızlara zamanında ulaşmasaydı, oda çok daha gürültülü olurdu. "İkinci aşama zamanı."

34 ARTHIE

Kapı görevlisi Arthie'nin dirseğini mengene gibi sıkıca tuttu. Onu Athereum'un hapisanesine götürdü, orada nöbet tutan vampir ona alaycı bir şekilde sırttı. Bu alaycı sırtışıların anlamı neydi? Kapıyı aşırı heyecanla açtı ve Arthie ile kapı görevlisinin arkasından kilitledi, ikisini yalnız bıraktı. Oda, bir dizi boş hücre ve sonunda başka bir güçlendirilmiş kapı ile steril bir yerdi.

Arthie, kapı görevlisi planını sürdürüp onu hücrelerden birine atmadan önce kendini kurtardı.

Diğerleriyle planlarını tartışırken, Arthie her zaman planın belirli bir kısmında dirençle karşılaşılıyordu: yakalandığı kısım. Bu tehlikeli ve riskliydi ve Jin onu birden fazla kez vazgeçirmeye çalıştı.

Ancak Matteo, anahtar olmadan veya hapsedilmeden bu güvenli alana girmenin imkansız olduğunu söylemişti, bu yüzden Arthie'nin başka seçeneği yoktu.

"Bu gerçekten gerekli miydi, Theo?" diye bağırdı.

Özellikle de Athereum'un iki kapı görevlisinden birini tanıdığını fark ettiğinde.

Güvenlik görevlisi utanmış görünüyordu. Bu bakışı, Spindrift'te kısa bir süre çalışırken, yanlışlıkla birçok kez yanlış müşterileri dışarı attığı zamanlarda gördüğü bir bakıştı. Onunla çalışmanın hala zor olacağını fark etmeliydi, ama başka seçeneği yoktu.

"İnanılır kıl dedin!" dedi Theo şaşkın bir şekilde.

Arthie, her yeri incinmiş gibi hissederek iç geçirdi. "*İnandırıcı*, Theo, *beni öldürme*."

"Şimdi beni geçirin."

"Ama ödeme yapacağına söz vermiştin..."

"Buraya bir çanta dolusu duvin getirmiş olsaydım ne olurdu sence?" diye sordu Arthie. "Aynen öyle. Yarın Felix'i gör, paranı alacaksın."

Kadının söylediklerini düşündü, sonra bir kez başını salladı ve onu ikinci kapıdan geçirdi.

Arthie paltosunu ve saçlarını düzeltti, ardından kapıyı dikkatlice kapattı. Koridor uzun ve boştu, diğer tarafta şenliklerin gürültüsü yankılanıyordu. Arthie, Athereum'un kasasının köşeye sıkıca yerleştirildiği viraja ulaştı. Kasayı, sırf eğlence olsun diye kırmak istediği, karmaşık bir kilidi olan devasa bir pirinç yapıydı.

Arthie önemli bir belgeyi saklamak isteseydi, onu saklayacağı son yer burası olurdu, çünkü herkesin ilk bakacağı yer burası olurdu. Sonunda koridor, ofislerin bulunduğu salona açıldı. Kilitli koridorların ikinci girişi salonun sonunda bulunuyordu. Solunda bir oturma alanı, sağında ise cam bir duvar vardı ve buradan hareket halindeki toplumu görebiliyordu.

Ve kapının diğer tarafında onu bekleyen bir siluet.

Arthie kilidi çevirip kapıyı açtı. Göğsünde kelebekler uçuyordu.

"Merhaba sevgilim," dedi Matteo, ona flütlü bir kadeh kaldırarak.

kılık değiştirmiş olsa da, her yönüyle... kendisi gibi görünüyordu. Yürüyüşü, gülümsemesi. Yanağından sarkan o lanet olası gamze. "Athereum'u nasıl buluyorsun?"

"Her gece, dökümhaneler karardığında ve devriyeler gevşediğinde, erkekler gömleklerini çıkarır, yumruklarına gazlı bez sarar ve ringde terli yumruklar atarlar," diye cevapladı Arthie, ellerini sandalyenin arkasına bırakarak. Bir saniye düşünerek dudaklarını büzdü. "Burası da aynı gibi."

Matteo güldü ve bu ses, Arthie'nin tamamen kendisinin farkına varmasını sağladı. "Beni her zaman şaşırtıyorsun, ama yine de tam olarak beklediğim gibi davranıyorsun."

Ona sanki özel biriymiş gibi, silahlı bir suçludan daha fazlasıymış gibi, zamanı dolan bir canavardan daha fazlasıymış gibi baktı.

Alt dudağını diliyle yaladı ve Arthie de aynı hareketi kendi dudağıyla taklit etti. Flütündeki kanı çalkaladı ve yumuşak bir iç çekişle kokusunu yaydı. Arthie'nin başı dönüyordu. Matteo'nun bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, onun her hareketini izleyerek.

"Tabii ki öyleyim." Dişlerini sıktı. Stres onu etkiliyordu. Evet, sahte paralar basmışlar, kız kardeşleri engellemişler ve kafalarını kaybetmeden Athereum'a girmişlerdi, ama Ram'ın defteri hâlâ ortalıktaydı. Spindrift hâlâ belirsizlik içindeydi.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedi başını sallayarak ve o da dönüp gitmek için arkasını döndü. "Demek Penn Arundel, hmm?"

Aniden etrafındaki her şeyin farkına vararak geri döndü. Ensesinde hissettiği hava akımı, cilalı ahşap zeminde yankılanan ayak sesleri, Athereum'un bir yerinde çalan keman sesi.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Matteo onun önünde sallanıyordu. Uzuvarları kurşun gibi ağırlaşmış, başı hafıflemişti. Neye bulaştığını biliyordu, ama yine de bunu yapmayı seçmişti. Çay salonu için.

"Seninle benim çok ortak noktamız var," dedi Matteo neredeyse nazıkçe. Arthie bir kahkaha attı. "Sen nereden bilebilirsin ki?"

"Penn, şey, ben ilk dönüştüğümde yanımda olan tek kişiydi," dedi Matteo. "Bana senden çok bahsetti."

Arthie ona baktı, "*çok*"un ne kadar olduğunu anlamaya çalıştı ve fark etti ki Matteo'nun kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Bu, üzerinde durmak istemediği korkutucu bir aydınlanmaydı.

"Bu demek oluyor ki... bekle. Onu buraya çağırmak istediğin kişi oydu," dedi Arthie.

Matteo, onun kim olduğunu anladığına pek şaşırmadan başını salladı. "Haftalardır Athereum'un dışında görülmediğini öğrendiğimde, bir sorun olduğunu anladım. O bu yerin başı olabilir, ama burada güvenilebileceği çok az vampir var. Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim, ama ona bir şey olursa, senin bunu bilmeni isteyeceğini biliyordum."

Sesindeki endişe, onun içinde bir şeyler uyandırdı.

"Bu yüzden Spindrif'te hesap biriktiriyordun," dedi, planı yavaş yavaş kafasında şekillenirken. "Bu yüzden evine gelmemi istedin."

Adam hafifçe güldü. "Seninle randevu ayarlamak çok zor, Arthie."

"Ama bana söylemedin," dedi Arthie, ona inanmayı reddederek.

Adam pişmanlık dolu bir ifadeyle baktı. "Beni suçlayabilir misin? İlk gece oldukça gergindin, sonra ikinci kez geldiğinde de Boynuzlu Muhafızları da yanında getirmiştin. Her neyse, önemli olan şu anda burada olman."

"Burada," diye tekrarladı Arthie.

"Buradasın," Matteo onayladı, "geçmişinle geleceğinin kesiştiği noktada."

Koridor, müzayedenin yapılacağı devasa ana salona açılmadan önce ustaca kıvrılıyordu. Oda, vernikli sandalyelerle sıralanmıştı ve çoğu vampirler tarafından işgal edilmişti. Jin masadan bir teklif numarası aldı ve kendine bir koltuk buldu. Yanında Flick de aynısını yaptı, Laith'in kedisi kolunun kıvrımına sıkıca sarılmıştı.

Oda dolmaya başlamıştı. Ettenia'nın dört bir yanından vampirler gelmişti. Jin'in sürprizine, çoğu kendi kültürlerinin unsurlarını koruyan göçmenler gibi görünüyordu. Vücudu saran qipaolar giyen vampirler ve geniş kollu agbadalar giyen vampirler vardı. Hanfu'nun dalgalı kıvrımlarını, anarkali'nin asil eteklerini ve safır, zümrüt ve oniks renkli sarileri gördü, her biri bir öncekinden daha ağır boncuklarla süslenmişti.

Öndeki sahnede, müzayedecinin asistanı bir standı açarken, Arthie ile aynı tonda gümüş saçlı ve tenli bir vampir, boğazına düğümlemiş bir kravatla koridorda havalı bir şekilde yürüyordu. Büyük, dikdörtgen şeklinde ve bej renkli bir örtüyle kaplı bir şey taşıyordu.

Matteo, *müzayede parçası getiren kişiyi bulmasını* söylemişti.

Anahtar için seçmek isteyeceğiniz cep budur.

Gümüş Saçlı Bey onların adamıydı.

Asistan onu görünce dikleşti. "Sidharth, neden bu kadar geciktin?"

"Özür dilerim," dedi yavaşça. "Sonunda saat okumayı öğrendiğini bilmiyordum."

Asistan öfkelendi ama paketi ondan aldı ve dikkatlice standın üzerine koydu, eğimli bir ışık altında nesneyi ortaya çıkardı. Sidharth, sanki onunmuş gibi özlemle baktı ama Jin, sanatçısını tanıyacak kadar sanat eseri çalmış ve incelemişti.

Matteo Andoni.

Onun eserleri kendine özgü bir özelliğe sahipti, vampirlerin kendileriyle - ya da herhangi bir vampirle - pek uyuşmayan bir aciliyet. Uzuvarı sonsuza kadar çalıştığı için zaman onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Belki de Athereum, Matteo'nun eserlerinin değerini burada görüyordu: zamanın geçtiğini hatırlatan,

özlemi hatırlatmasıydı, bunu asla itiraf etmeseler de. Herkes sahip olamadığı şeyi özlerdi.

Bu özel eserde, bir kadın olduğunu belirtecek kadar net olmayan, ancak her şey olabilecek kadar belirsiz tek bir gölge çizgisi vardı. Kadın, ruhlar gibi dağılmış lambaların bulunduğu bulanık bir sokakta duruyordu, başı sanki aşkını çağıran bir kurt gibi dolunaya doğru eğilmişti. Eserde boşluk hissi uyandıran, rahatsız edici ve yalnızlık hissi veren bir şey vardı.

"Görüşürüz." Sidharth başını gösterişli bir şekilde eğdi. Elini sallamak için kaldırdığında, Jin Matteo'nun orada olacağını söylediği anahtarları gördü.

Üç tane vardı ve pirinçten yapılmıştı. Jin, Sidharth onları sağ cebine koyup ayrılmak için dönmeden önce zar zor bir göz attı. Jin de döndü ve Flick'e yaklaştı. Flick, Jin'in cebindeki anahtarları kucağına boşalttığında ona kafasını kaybetmiş gibi baktı.

"Jin!" diye bağırdı, o da gümüş ve altın anahtarların arasında karıştırarak üç pirinç anahtarı bulup bir halkaya taktı. "Oh, bu harika. Bunları nereden buldun?"

"Yastığımın altında, aşkım," diye cevapladı. Masum bir cevap vermek istemişti, ama Flick'in nefesi kesildi ve Jin çarpık bir gülümseme attı. "Yatağında neler bulabileceğine şaşırırsın."

Gerçekte, buna hazırlanmak için Athereum'a adım attığından beri ceplerini karıştırıyordu. O süre içinde, kendi evinin anahtarlarını kaybettiğinde inandırıcı bir alaycı gülümseme takınmanın çok daha zor olduğunu öğrenmişti.

"Ben..." Flick keskin bir şekilde başını kaldırdı. Müzayedeci yardımcısı podyumda tokmağını vurdu ve sesler bir anda azaldı. "Oh."

Jin, onun bakışlarını takip ederek asistanın yerini alan yeni bir vampiri gördü.

Koyu renkli uzun saçlarından aristokratik yüz hatlarına kadar her santimi dikkat çekiyordu. Jin, onun farklı ırkların karışımı olduğunu anlayabilirdi. Tam olarak Ettenli değildi, tam olarak yabancı da değildi ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Odayı gözden geçirdi ve asistanının kulağına fısıldamak için eğildi.

"Gözünü dört aç," dedi Jin, Flick'e, ve Sidharth'ın peşinden koştu. Sidharth, koyu renkli cüppeler ve ağ örgülü şapkalar giymiş bir grup vampir, ellerini boğazlarına koymuş ve bayonet gülümsemeleri altında dişlerini göstererek içeri girerken, girişte oyalanıyordu. Bir bayanın önünde kendini gülünç duruma düşürmek onun doğasında yoktu, ama iş işti.

Bir elini cebine sokan Jin, halıda t ke leyerek Sidharth'a doğru yuvarlandı. Beklenmedik bir kas duvarına çarptı ve parmağını vampirin askısına takarak dikkatini başka yöne çekti, Jin ise anahtarları değiştirip kendini topladı.

"Biri biraz fazla i mi ," dedi Sidharth, Jin'i gözlerini kısıarak izlerken hiçbir şey anlamamı  gibi.

Elini tutmak için uzandı, ama Jin onu bıraktı ve " zg n m, ben zaten s zl yorum."

Flick'in yüzü, Jin'in kafasına bu sözlerle geldi ve sonra vampirlerin kalabalığının içine daldı, parfüm ve mücevherli eteklerden oluşan bir bulutun içinden geçerek. Sonunda boş fuayeye vardığında, inci işlemeli gümüş bir toka ve oyulmu  ye im kalem bulduysa, bu onun suçu değildi.

Laith'in anahtarlarını aldıktan sonra Jin müzayede salonuna geri döndü. Geri dönerken kimin teklif numarasını  aldığından emin değildi, ama müzayede fiyatını tekrar tekrar yükselterek ona sessizce özür diledi.

"Dört bin duvin," diye bağırdı podyumun arkasından siyah saçlı vampir, "arkadaki beyefendiden bir kez daha."

Bu *bir kez daha* saldırgan bir ses tonuydu. Yanında, Flick'in paddle'ı acı verici bir tereddütle havaya kalktı. Gerçekten ödemek zorunda kalacağından mı endi eleniyordu?

"Be  bin," diye duyurdu. Jin, gözlerindeki kırmızı rengin ya ını ele verdiğini gördü.

"Andoni'nin eseri bunun yarısı kadar bile değmez," diye mırıldandı biri. "Katılıyorum," diye mırıldandı bir başkası.

"Sanatın değerini anlamak, edinilen bir beceridir," dedi Jin, Matteo adına kırıgın bir şekilde.

"Tamamen katılıyorum," diye Flick de aynı şeyi söyledi ve diğerlerini taraf  e meye teşvik etti. Başka bir beyefendi elindeki levhayı kaldırdı, ardından bastonlu bir hanımefendi de aynısını yaptı.

Podyumun arkasındaki vampir bir sonraki rakamı seslendi.

"Dokuz bin duvin," diye duyurdu vampir. "Başka teklif var mı?"

Eser ve desteklediği amaç hakkında bir konuşma yapmaya başladı. Jin'in paddle'ı kalktı ve ardından bir sürü vampir paddle'larını kaldırıp indirdi.

Bir kişi koridordan aşağı doğru yşrşmeye başladı ve Jin gşzlerini kısarak baktı. *Matteo*. Podyumdaki vampir de durdu ve onu tanıyormuş gibi, ama kılık değiştirmiş olduğu için tam olarak gşremiyormuş gibi dikkatle inceledi. Ne yapıyordu?

"Jin?" Flick adını uzatarak sşyledi.

"Onu gşrşyorum," diye mırıldandı

Jin.

Matteo sahnenin şnşne tırmandı, kalabalıktan mırıldanmalar yşkseldi ve mşzayede durdu. Koyu saçlı vampirin kulağına eğilip fısıldadı ve Jin, harekete geçmek için çok geç olan bir şnseziyle doldu.

Sonra koyu saçlı vampir tokmağını bıraktı ve doğrudan Jin'e baktı.

Hepsi lanet olsun.

"C planı zamanı," dedi Jin. Anlamadı. Adam podyumdan uzaklaşıp onlara *doğru* geliyordu. Matteo ona ne sşylemişti?

"Plan C nedir?" diye sordu Flick gergin bir şekilde.

Jin yanındaki vampire baktı. "Hiç mşzayede ekiiyle vurulmuş muydun?"

"Anlamadım?" vampir şaşkın bir sesle sordu.

"Hayır mı?" diye sordu Jin ve kşrekle vampirin yşzşne vurdu. "Rica ederim."

Vampir ayağa fırladı ve kşrekle o kadar gşlş bir şekilde savurdu ki, Jin yanındaki vampirin kafasına çarpmadan şnce zar zor eğilebildi. Kadın ayağa fırladı.

Kaos ıktı.

"Gel Felicity," diye bağırdı Jin, elini tutarak, elinin eline ne kadar mşkemmel uyduğunu çok iyi bilerek. İki sandalyelerden sıyrılarak dışarı çıktılar.

"ok şzgşnşm," diye bağırdı Flick birine ve Jin Flick'e baktığında, onun korku ya da endişeyle dolu olmadığını, aksine mutlu ve *heyecanlı* olduğunu gşrdş.

Sanki bu hayata alışabilirmiş gibi.

Jin, Flick'in elini bıraktığında onun eline bakışını fark etmemiş gibi davrandı, kendi elinde yankılanan kıvılcımları gşrmezden geldi. Neydi o, okul çocuğu mu? O, onun *eliydi*.

"Hadi ama, kşrek o kadar da acıtmış olamaz," diye bağırdı onlar koşarken bağırdı.

Gerçekten, vampirler, ölümsüz hayatlarına çok ihtiyaç duydukları enerjiyi getirdiği için ona teşekkür etmeliydi. Daha fazla sandalye gıcırdadı ve bir kargaşa çıktı, ama Jin ana salonun girişinde durup geriye baktığında, ne Matteo ne de siyah saçlı vampir ortalıkta görünmüyordu.

36

ARTHIE

Arthie'nin başı yine dönüyordu. Dengesini sağlamak için elini duvara dayadı ve ne Jin'in ne de diğerlerinin bunu görmediğine şükretti. Durum daha da kötüye gidiyordu.

Durumu kötüleşiyordu.

Koridor sonsuz gibi uzanıyordu, her iki yanında kapılar sıralanmıştı. Matteo, Penn'in ofisinin sağdan beşinci mi yoksa yedinci mi kapı olduğunu söylemişti? Halıda ayak sesleri duyuldu ve Arthie, köşeyi dönen kişiye söyleyecek bir bahane hazırladı, ama gelen vampir değildi.

"Laith," dedi.

"Müzayede başladı." Ona anahtarları attı ve durakladı. "Yaralandın mı?"

Geçmişte kullandığı tüm keskin cevaplar diline geldi, ama Matteo onu dikkatle incelediğinde hepsi kayboldu. Onun ilgisini istemiyordu. Onun şefkatini istemiyordu. *Odaklan...* Matteo onunla oynuyordu, yine onu sinirlendirmeye, ona güvenmesini sağlamaya çalışıyordu. Defter yakındı ve Matteo da bunu en az onun kadar iyi biliyordu.

"Kapı görevlisi çok mu ileri gitti?" diye ısrarla sordu.

"Eğer öyle olsaydı, şimdi ölmüş olurdu," diye cevapladı Arthie. Dişlerini sıkı. Bazen, onun endişesinin, onun yeteneklerine olan şüpheyi sınırdan çıktığını hissediyordu. Belki de çok sert, çok eleştirel davranıyordu. "Ama hayır, o... o bana zarar vermedi."

Cevabına kaşlarını çatı. "İyi. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını hala yerine getirebildiğine sevindim."

Arthie, bunun ne olduğu *her neyse*, bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Koridorda ilerlemeye devam etti ve o anda kokuyu aldı: keskin ve tatlı, baharatla ıslatılmış deri ve yün kokusu. Hayatının birkaç bölümü bir kokuya sığdırılmıştı. Arthie, Matteo'nun yol tarifine hiç ihtiyaç duymamıştı; sadece kokusundan Penn Arundel'in ofisini bulabilirdi.

Kapının önünde durdu.

"O kim?" diye sordu Laith, sesi neredeyse nazikti. Yine bir taktik. O yüksek rütbeli bir kaptandı. Ram için çalışıyordu.

"Bir vampir," dedi Arthie. Bunun onun istediği cevap olmadığını biliyordu.

Anahtarı çevirdi, tıklama sesi silah atışı kadar rahatsız ediciydi.

"Bu yüzden mi eşik önünde sanki darağacıymış gibi duruyorsun?" diye sordu Laith.

Geçmişin bir insanı asabileceği biliniyordu.

İçeri girerken hiçbir şey söylemedi. Ortada büyük bir masa ve arkasında heybetli bir sandalye vardı. Şöminede yanan ateş, panelli duvarlara gölgeler düşürüyordu, bu da döşeme tahtalarının üzerine serilmiş sepya renkli halıyla karanlık bir kontrast oluşturunuyordu. Duvarlarda haritalar asılıydı, Arthie'nin hiç duymadığı yerlerin üzerine iğneler batırılmıştı. Bir çift koltuk, vazolar ve taze çiçeklerle süslenmişti. Kitaplıkta çeşitli biblolar ve eşyalar bulunmasına rağmen, iki ayna garip bir şekilde göze çarpıyordu.

"Aramaya başla," dedi Arthie.

"*Bulacaksın,*" demişti Matteo. "*Yeterince heveslisin.*"

Arthie, masadan başladı. Masada, dönebilen bir başka küçük ayna vardı, ama olağan dışı bir şey yoktu. Duvarlara yöneldi ve değerli eşyaları saklamak için açılabilen bir bölme olup olmadığını panelleri aradı. Laith bir tabloyu indirip aynı şeyi yaptı, ama bir şey bulamadı.

Laith tabloyu geri astığında, Arthie onun Matteo'nun tabloları olduğunu fark etti. Sadece Matteo renkleri keyfi bir şekilde kullanıyordu, fırça darbeleri zamanın değerini kovalıyor, artık sahip olmadığı şeye tutunmaya çalışıyordu. Arthie kederi hor görüyordu. Keder, intikam ve öfke gibi eyleme geçirilebilen bir duygu değildi, boş bir duyguydu. Yine de Matteo'nun sanatı onu üzdü.

Kitap raflarındaki aynalardan birinde, Arthie Laith'in elini saçlarına geçirdiğini gördü. Onu geride bırakmak gibi radikal bir şey yapmaya hazırlandığını gösteren bir hali yoktu. Ama Arthie de niyetlerini gizlemekte oldukça iyiydi. Arkasındaki duvarda başka bir ayna vardı ve ateşin sıcak ışığını onun yüzünde ikiye katlıyordu. Şöminenin yanıyor olması garipti ve Arthie, bunun sadece vampirin kendini tekrar insan gibi hissetmesi için olup olmadığını merak etti.

Hayır, Penn çok uzun zamandır vampirdi. İnsan olmanın getirdiği yenilik hissinin kaybolmasına yetecek kadar uzun bir süredir.

Vampirlerin aynada kendi yansımalarını göremeyeceklerini bilecek kadar uzun bir süredir.

"Aynalar. Bu bir bilmece," diye mırıldandı Arthie, derisinin altında bir şey canlanmaya başladı.

Masadaki küçük aynayı ateşe doğru çevirdi. Aynanın yüzeyi parladı ve etrafına bir ışıltı yaydı. Başı dönüyordu. Onu hiçbir şey bir bilmece kadar heyecanlandırmazdı, birbirinden farklı parçaların bir araya gelerek, kardeşinin dikkatli hareketleriyle kilidin tatmin edici bir şekilde açılmasından çok da farklı olmayan bir ilişki kurması.

"Şunu al," diye Laith'e seslendi ve koltuklardan birinin yanındaki sehpa süs gibi duran başka bir küçük aynayı işaret etti. Laith kaşlarını çatı ama aynayı ayarladı, elindeki ayna onun aynasına bir ateş çizgisi yansıtana kadar ileri geri çevirdi.

Laith'in gözlerine baktı ve düşünmeden önce sırtıttı. Laith ona neredeyse boş boş baktı.

"Şimdi ne olacak?" dedi, sesinde bir sessizlik vardı. Kafası sallandı, o açıklık yükseliyor, tahrip ediyordu. Düşünmesi gerekiyordu, ama bu ona izin vermiyordu. Ofis duvarlarının dışında, çok uzaklarda, bağırışlar yankılanıyordu.

Kalan aynaları inceledi: masanın diğer ucunda bir tane, kitaplıkta iki tane ve ofisin uzak köşesinde, duvara oyulmuş sekiz köşeli yıldızın içinde parıldayan üçüncü bir tane. Kitaplıktaki aynalardan biriyle tam aynı hizadaydı.

Orada. Bir kilit.

Arthie, Laith'in aynasından yansıyan ateş ışığını yakalayana kadar kitaplık aynalarından ilkinin ayarladı. O, talimat almadan onun hareketlerini taklit etti ve ışık yüzeyine eğik bir şekilde yansıyana kadar Penn'in masasının diğer ucundaki aynayı döndürdü. Arthie son aynayla uğraştı.

Işık bir aynadan diğerine sıçradı ve sekiz köşeli yıldızda birikerek neredeyse göz kamaştırıcı bir parlaklık oluşturdu. Sonra bir mührün hafifçe açıldığını ve ardından dişlilerin gürültüsünü duydu. Arka duvar ikiye bölündü ve her iki yana çekilerek, ışık hüzmeleri ile aydınlatılmış bir alanı ortaya çıkardı.

Bir kasa veya kilitli kutu bekliyordu, bütün bir oda değil.

O odada Ram'ın defteri vardı. O odada Spindrift'in kurtuluşu yatıyordu. Yer gürledi ve üstlerindeki lamba sallandı. Duvarların dışında yüksek ve düzensiz sesler yankılanıyordu. Laith kasa kapılarına dokundu. Cam gibi ses çıkardılar ama çok daha sağlam görünüyorlardı.

"Fazla vaktimiz yok," dedi Laith.

Arthie onu düzeltmek istedi. Fazla zamanın yok, demek istedi.

"Jin, Athereum güvenliği bizden önce ulaşırsa, biz..."

Bu, onu kurtların insafına bırakmak için fazlasıyla yeterli bir sebepti. "Kardeşimi şüpheye düşürmeyelim," dedi Arthie, onu kasaya götürürken onun defterle ilgili tarifini hatırlayarak. Orası mezar kadar soğuktu, penceresiz ve ilham verici değildi.

Günlükler, boş bir çay fincanının yanında şeker taneleri gibi ince bir toz tabakası olan mektup yığınlarının yanındaki sade raflarda diziliyordu. Bir dizi tabanca ve kararmış bir usturlap, kırmızı, safir ve menekşe rengi kurdeleli ciltli kitaplar gördü. Arthie hepsini açtı. Duvarın önünde, Matteo'nun iki eseri, ressamın kendisi kadar rahat bir şekilde duruyordu.

Odadaki birkaç sandalye de düzenli bir şekilde dizilmişti. Boş zamanlar için ayrılmış bir alan varsa, kasayı içeriden kilitlemek için bir yol da olmalıydı.

Kasanın içinde saklanmak için.

Bunu yapmak istediğinden emin misin? Jin'in sesi kafasında yankılandı.

"Arthie."

Laith bir masanın önünde duruyordu. Masanın yanında, Arthie onun fark etmediği bir kol gördü. Bu tam da aradığı şeydi.

Elinde mor kurdeleyle işaretlenmiş bir kitap vardı.

"Defter."

Oh, o da var.

Arthie, Laith kapağı açamadan ona doğru yürüdü. Laith'in kitabı tutuşunu inceledi ve bir sonraki adımını planladı, heyecanla eğilip kitabın gerçekten söylediği defter olup olmadığını kontrol etti.

"Mor kurdele, standart deri kapak," diye açıkladı Laith, kapağı kapalı tutarak. Erkekler bariz şeyleri açıklamayı çok severlerdi. Ona baktı. "Şimdi, Jin nerede?"

Arthie'ye göre daha ilginç olan, defteri tutuş şekliydi: sıkı, ondan uzak. Onun daha yakından bakmasına izin vermemesi. Ona güvenmemesi. O, Arthie'nin sayfaları zaten karıştırdığını, aradıkları şeyin bu olduğunu doğruladığını bilmiyordu.

Aynısını yapmamış olması onun kaybıydı. Ya da onun kurnazlığı.

Yine de, onu öldürmek için bir silah aramadı. Onu terk edecek gibi görünmüyordu. Endişe damarlarında fısıldadı, şüphe dalgalandı.

Ve Arthie nadiren şüpheye kapılırdı.

Laith ofise geri döndü ve donakaldı. Ofisin kapısı gürültüyle sallandı, diğer taraftan bağırışlar yankılandı. Arthie yarım adım geri çekilerek kasaya doğru, yarım adım da masanın yanındaki kola doğru yaklaştı.

"Arkamda dur," dedi Laith, kitabı cüppesinin içine sokarak.

Kapı açıldı. Vampirler odaya akın etti, kazıkları hazır, dişleri keskin. İki vampir Laith'in kollarını yakalarken, Laith arkasına baktı, ama ofisin duvarını gördü, gizli oda yok olmuştu.

Arthie ise Penn'in kasasındaki çift yönlü aynadan tüm bunları izledi.

37 ARTHIE

Arthie masanın altına uzandı ve gerçek defteri çıkardı. Mor kurdelesini, Laith'in götürülmeden önce cebine koyduğu kitabın içine sakladığı kopyasına neredeyse tıpatıp benziyordu.

Arkamda dur.

Sonunda defteri ele geçirmişti, ama zaferini kutlayacak hali yoktu. Laith'in endişesi ve korkusunun, onun kendisini aldattığını fark etmesiyle yer değiştirdiği o anı kafasında tekrar tekrar canlandırmaktan kendini alamıyordu.

Ya o ya da o.

Yine de, o ona aynı şeyi yapmamıştı. Onu yakalayan vampirler ona burada yalnız mı olduğunu sorduklarında tek kelime bile etmemişti. Kızgın bile görünmüyordu, sadece kalbi kırılmıştı.

Suçu üstlenmişti, sahte defteri almıştı ve şimdi ölecekti.

Arthie kolu çekti ve kasa kapıları yine hüzünlü bir iç çekişle açıldı. Cep saatini kapattı. Jin her an gelebilir. Bu düşünce aklından geçer geçmez ofis kapısı açıldı.

Önce Jin'i, sonra Flick'i gördü. İkisini de bekliyordu. Matteo'yu beklemiyordu, sarışın, solgun ve neredeyse hayalet gibi. Ve kesinlikle önlerindeki figürü beklemiyordu: düzgün sakallı, koyu renkli, omuzlarına kadar uzanan saçları kafasının arkasında bağlanmış bir vampir. Boğazında yakut taşlı bir kravat ve sağ kulağında lamba ışığında parıldayan altın bir halka vardı.

Bu nedenle, plan her zaman müzayede bitmeden ayrılmaktı. Ama henüz bitmiş olamazdı. Tabii *Matteo* olmasaydı. Onun bunu yapacağını bilmeliydi.

Arthie ona döndü. "Penn."

Ona gülümsedi. "Merhaba, kızım."

Arthie, elindeki purodan gelen kokuyu aldı ve sekiz yaşında, gümüş iğneler gibi yağmurun kaldırım taşlarına çarptığı, bulutların ağır ve gri olduğu, babasının abanoz kapısının önünde durduğu anı hatırladı. Yanakları hala anne babasının ölümünün izlerini taşıyordu, tırnaklarının altında hala kurumuş kan vardı.

"Ben senin kızın değilim," dedi, kendini şimdiki zamana geri getirmeye zorlayarak.

Ateşin ışığı, yarı Arawiyan olan cildini aydınlattı. Böyle bir dileğin kendine ihanet olduğunu fark etmeden önce, zayıf biri gibi görünen herkesi kıskanırdı. Kolay yol ona göre değildi.

"Sen buna en yakın olan tek kişiydin. Aferin, haline bak," dedi Penn, neredeyse şaşkın bir şekilde, arkasından kapıyı kapatırken. Sesi ona güven ve rahatlık hissettiriyordu, iki hastalık ki, bir daha asla yakalanmasına izin vermeyeceği iki hastalık.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Jin boğazından bir ses çıkardı. Bu gece herkese ihanet ediyor gibi görünüyordu. Birbirlerini ilk bulduklarında ona söylemek istemişti. Gerçeği öğrendiğinde yüzündeki dehşeti sindirmek, onun uzaklaşıp sonsuza dek ortadan kaybolmasını izlemek daha kolay olurdu. Ama sonra yarın oldu, yarın gelecek ay oldu, gelecek ay on yıl oldu.

Arthie sırları severdi, ama aşk nefret gibi bir duyguydu — çok dolu, çok ağır, her şeyle yüklü. Ve topladığı tüm sırlara rağmen, kendi sırrından nefret ediyordu.

Jin'i, asla yüksek sesle söyleyemeyeceği, kendisini zayıf ve aptal hissettiren bir şekilde seviyordu. Onun dışında kimse onu sevmiyordu. Bunun sona ermesini istememişti. Ama bir sır yavaş yavaş başka bir sırda dönüştü, her biri bir öncekine dolandı ve şimdi ona baktığında, yolun bir yerinde onu kendisinin uzaklaştırdığını fark etti.

"Ceylan'da ölen ailen hakkında tüm o konuşmalar," dedi, sözleri öfke ve incinmişlik karışımıyla ağzından dökülüyordu. "O... o..."

"Doğru," diye bitirdi Arthie. "Ettenia'ya geldikten sonra Penn beni yaklaşık bir yıl boyunca evinde misafir etti. Senden önce. Sana hiç yalan söylemedim, Jin."

"Hayır," Jin alaycı bir şekilde kabul etti. "Sen neredeyse her şeyi dışarıda bıraktın." Penn purosunu kül tablasına koydu ve masasındaki aynaları çevirerek

kasasını tekrar karanlığa gömdü. "Korkarım seni bırakamam." Jin alaycı bir kahkaha attı. "Oh, biz gidiyoruz zaten."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?" Penn başını kapıya doğru eğerek sordu. "Bu ofisten dışarı adımınızı attığınız anda öleceksiniz. Tıpkı arkadaşınızın yakında öleceği gibi."

"Hangi arkadaşım?" diye sordu Flick, odayı arayarak. "Arthie, Laith nerede?"

Jin, Arthie'ye baktı. Laith'in onlarla birlikte gitmesini hiç istemediğini bilen tek kişi oydu. Yine o suçluluk duygusu, dilini düğümleyip vicdanını boğuyordu.

"O yakalandı," diye cevapladı Penn. "Arthie, kasaya kilitlendiği için şanslıydı."

Şanslıydı. Onu kurtaran şans değildi, kendi hızlı düşünme yeteneğiydi. Arthie, kendini bu kadar kötü hissetmeseydi, buna çok kızardı.

"Ah, Arthie," diye iç geçirdi Flick, ona dönerek. "Çok üzgünüm. Yıkılmış olmalısın."

Arthie, Flick'in *onun* diğerlerinden daha çok yıkılmış olabileceğini düşünmesinden rahatsız oldu.

"Uyulması gereken kurallar var," dedi Penn sert bir sesle. "Onları çiğnersen, sonuçlarına katlanırsın. Şimdi bana defteri ver ve bana bunun ne olduğunu anlat, küçük aslan."

Sessizlik içinde bir anı canlandı. Elleri kanlı, eteği kırmızı damlalarla ıslanmıştı.

Kanlı olmasına rağmen onu yanına çekmişti.

Kadın defteri göğsüne sıkıca bastırdı.

"Ram'ın gücü çok fazla ve biz ona meydan okuyacağız," dedi Flick, Arthie'nin yanına yaklaşarak.

Jin, Arthie'nin diğer tarafına geçti. Kız, onun kızgın ve incinmiş olduğunu, ona sormak istediği sonsuz sayıda soru olduğunu anlayabilirdi, ama onun varlığı ona rahatlık veriyordu. "Spindrift'i kurtarmanın tek yolu bu."

Kapı çalındı.

"Girin," diye seslendi Penn. Yeni biri odaya girdi. "İzinsiz girenleri yakaladım. Onlara bakmayın, bana bakın. Misafirlerimizi yatıştırın ve kutlamalara devam edin." Vampir başını salladı ve sonunda odadan çıktı. Penn, Arthie'ye dönerek konuştu. "Sen ve arkadaşların büyük bir kargaşaya neden oldunuz."

"Ve işimin değerini katlanarak artırdınız," dedi Matteo. "Konuşma," diye tersledi Jin. "Bizden biriymiş gibi davranma."

Matteo ona soğukkanlılıkla baktı. "Sanki kendimi rezil etmek için bir neden arıyormuşum gibi."

"Defteri aç," dedi Penn. Çenesinde bir çizgi belirdi.

Arthie defteri kılıfından çıkardı ve açtı. Notlar vardı, ama çoğunlukla ihracat, ithalat ve emtia hareketlerini takip eden bir hesap defteriydi. Şeritle işaretlenmiş sayfayı açtı. Aynı

ihracatın tekrar tekrar yapıldığı sayfaydı. İlk birkaç ihracat çok uzağa gitmeden geri dönmüştü.

Flick, Arthie'nin omzunun üzerinden okudu. "*EJC Corpus* nedir? Bunlar silah mı?"

Ettenia, büyük ölçekte üretim yapabilecek kaynaklara sahip değildi. Bu yüzden Ceylan'da çay ve tarçın, Jeevant Gar'da baharat ve tekstil, Qirılan'da ipek ve afyon, uzak Morubia'da altın ve fildişi için pençelerini geçirdiler. Birçok yönden, East Jeevant Company, Ram kadar kötüydü.

Penn'in sesi gergindi. "Bir nevi. Aslanı yeterince uzun süre aç bırakırsan, hiçbir güç onu yenemez. Benim tanımımla, bu onu bir silah yapar, değil mi?"

"Aç bırakmak mı?" Flick kaşlarını çatarak sordu. "EJC'nin ihracatından bahsettiğimizi sanıyordum."

Penn purosunu aldı. Başını sallarken yüzü ciddiye. "Öyle. İhracat vampirler."

38 FLICK

Flick, Athereum'a girip ekipten birini kaybetmiş olmalarının şokunu hala atlatamamıştı. Şimdi de o defterde listelenen yükün vampirler olduğu fikrini kafasına sokmak zorundaydı. Sanki silahlar gibi sandıklara konup denizaşırı ülkelere gönderilebileceklermiş gibi... Hem de annesinin şirketi tarafından.

"Neden?" Jin kollarını kavuşturarak sordu. Flick, Jin'in duygularını kontrol altında tuttuğunu anlayabilirdi.

"En özlü haliyle, nefret. Çünkü kontrol edilmeyen korku çoğu zaman nefret haline dönüşür. Birkaç kişinin hatalarına bakıp tüm türünü suçlamak kolaydır," diye cevapladı Penn. "Ama kullanabileceğin bir şeyi neden yok edesin? Aç bir vampiri savaş alanına koy, beslenmekten başka seçeneği ne olabilir ki? Tek endişeleri açlıklarını gidermek, nabızı atan her şeye saldırırlar."

"Sınırına kadar itilmiş bir insan değilse canavar nedir?" diye mırıldandı Matteo.

Arthie ciddi bir ifadeyle baktı. "Hiçbir maliyeti olmayan kitlesel silahlar." "Peakies'in Jeevani ve Ceylani'yi zorla askere alıp kendi halklarına karşı savaşmaya zorlamaları gibi," dedi Jin.

Penn başını eğdi. "Ettenianların bu ülkedeki azınlıklara karşı düşmanlığının nedeni vampirlerle karşılaştırılabilirse, evet. Ama onlar insan. Vampirler ise avcıdır."

"Demek bu yüzden vampirler kayboluyor. Bunların hiçbiri içeriden yardım olmadan mümkün olamaz," dedi Jin. "Vampirlerin kendilerinden."

Penn başını salladı. "*Athereum*'dan da. Birçoğu için Ram ve EJC'ye yardım etmek, yakalanmamak için tek güvenlikleri, diğerleri ise sadece paylarını almak istiyorlar. Onları tamamen suçlayamam, çünkü en iyi vampirlerimden bazılarını kaybettim."

Arthie acı bir şekilde güldü. "EJC onları savaş alanlarına naklediyorsa, o zaman kendisi de payını alıyor demektir."

Flick şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturdu ve ateşin sıcaklığının kemiklerine işlemesine izin verdi. Vampirler ne kadar korkutucu olsalar da, Flick onların uyuşturulup kullanılmaları gerektiğini düşünmüyordu. Açlığın pençesindeyken, Matteo'nun verandasında olduğu gibi doğuştan gelen vampir içgüdüleri devreye girdiğinde bile, vampirler yaptıklarının farkındaydılar. Flick, kör edici bir açlığın etkisiyle, kendi vücudunda hapsolmuş halde kalabalığın içinden geçip giderken nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştı.

Kimse böyle bir dehşeti hak etmiyordu.

Matteo ona döndü. "Annen çok kötü bir kadınmış."

Flick koltuğuna daha da gömüldü. EJC'nin tamamen temiz olmadığını biliyordu, ama bu kabul edilebilir sınırların ötesindeydi. Orada otururken, ocakta çok uzun süre bırakılmış bir su ısıtıcısı gibi hissetti. İçinde her şey kaynıyor, öfkeyle köpürüyor, sıcak ve kızgın bir şekilde dışarı çıkmak istiyordu.

Jin ceketini diğer sandalyenin arkasına attı. Karar vermiş gibi ağır bir nefes aldı. "Başlangıca geri dönelim, olur mu? Öncelikle, siz, Bay Penn, her şeyi nasıl biliyorsunuz ve neden size güvenmeliyiz? Arthie'yi on yıl önce almış olabilirsiniz, ama bu bir insanın kirlenmesine yetecek kadar uzun bir süre."

"Başlangıç mı?" Penn gülerek sordu. "Peki. Her şey bir keşif gezisiyle başladı. Babam Etteniyalıydı, ama annem Arawiyalı ve maceracıydı, özellikle de babamın ölümünden sonra. Ettenia'ya yapılacak yolculuğa katılmaya çok hevesliydi, ben de ona eşlik ettim. Ticaret gemisinde, parasal değeri olmayan, ama çok değerli eserler taşıyordu."

"Duygusal mı?" diye sordu Flick.

"Tam olarak değil. Arawiya büyüleri bir krallıktır. Ayaklarının altındaki topraklarda sihir vardır, bu sihir ateş büyücülerine, istedikleri her şeyi bulabilen avcılara, rüya yürüyenlere, dokunarak yaraları dikebilen şifacılara güç verir."

Penn hüznle devam etti. "Krallık son yıllarda izolasyona mahkum edildi, ama ondan önce bile büyü sadece Arawiya ile sınırlıydı. Büyüleri topraklara ayak basarsanız, onun büyülerinden biraz ödünç alabilirsiniz. Arawiya topraklarını terk ederseniz, sahip olduğunuz herhangi bir yakınlık artık işe yaramaz, ancak hilya hariç. Hilya, büyü ve hafıza ile yüklü, muazzam, ölçülemez bir güce sahip eserlerdir."

Flick, Arthie'nin bakışlarının tanıma ile parladığını gördü.

"Doğru sözcüklerle her yerde kullanılabilirler," dedi Penn. "O zamandan beri yaratma yasaklandı, ama eski günlerde, Arawiya

zirvede olduğu zamanlarda, krallığın yararına takas ediliyordu."

Flick, hikayesinin bir yerinde bir "ama" *olduğunu* hissetti. Jin ve Arthie, temkinli de olsa dikkatle dinlediler. Matteo ise hikayeyi daha önce duymuş gibi görünüyordu ve Penn'in şöminesinin karşısındaki sürahiden kendine bir bardak kan doldurdu.

"Annem ve ben, yönetici Rahibelerin güvendiği birkaç ölümsüzle birlikte o gemiye bindik."

"Onlar vampir miydi?" diye sordu Arthie.

Matteo elini salladı. "Onlar elfler. Ölümsüz, kibirli, her şeyi gördükleri için kendilerini daha üstün görüyorlar."

"Kulağa tanıdık geliyor," dedi kız keskin bir şekilde. Matteo kadehini ona doğru kaldırdı.

"Yatmadan önce hikayemize geri dönebilir miyiz lütfen?" diye sordu Jin.

"Bunu çok isterim," dedi Penn, eğlenerek. "Gemimiz White Roaring'e demir attı ve Arawiya'dakinden farklı olarak gökyüzünün soluk ve gri olmasının uygun olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü annem hiç olmadığı kadar zayıftı. Günler yavaşça geçiyordu ve durumu kötüleşiyordu. Burada hijyen yaygın değildi, sabun bulmak neredeyse imkansızdı. Çok geçmeden vefat etti."

Flick, onun bu sözleri etkilenmemiş ve üzülmemiş bir şekilde söylediğini fark etti. Annesi, ölümle değil, malikanelerinin bir kanadıyla ayrılmış gibi özlediği günler vardı.

"Onu kendim gömdüm. Aynı akşam, Arawiyan elflerinden birinin o kadar da güvenilir olmadığını öğrendik. Hilya'lardan biri, kan olduğu iddia edilen bir maddeyle dolu cam bir kalpti. Kendi çıkarını sağlayabileceğini düşündü ve parçayı takas ederken, parça parçalandı. Doğru büyü olmadan hilya kullanılamaz, ancak kimse kırılan bir hilya için prosedürü bilmiyordu, çünkü onu doğuran yerden çok uzaklara, toprağın içine kaybolmuştu."

"Dur tahmin edeyim, ölümsüzler sorun olmayacağını söylemişlerdir," dedi Arthie.

Penn başını salladı. "Bu, büyü'nün çarpık bir mutasyonunu yarattı. Bu olduğunda mezarlığın yanındaydık. Cesetler topraktan yükselmeye başladı. Vampir olmak için, ölümden sonra kalp ve beyin tamamen işlevini yitirmeden önce, saniyeler içinde dönüştürölmek gerekir. Bunlar vampir değildi, gulyabanilerdi. Aynı kavram, ama kalpsiz ve beyinsizdiler, sonsuz bir açlıktan başka hiçbir şeye sahip değillerdi."

Sanki puro dumanında geçmişini görebiliyormuş gibi masasına baktı.

“Annem de onlardan biriydi. Bana saldırdı ve hangi evlat kendi annesini yaralar ki? Farkına varmadan, karanlık görüşümü kapladı. Diğerleri bağıırıyordu, gulyabaniler korkunç, boğuk hırıltılar çıkarıyordu.

Onu benden uzaklaştırdılar, ama ben hareket edemiyordum. Onun haline bakınca duygularım o kadar yoğunlaşmıştı ki, fiziksel acı çekmeyi diledim. *Daha* fazla acı. Onun tekrar ölmesini görmekten duyduğum acıyı unutmamı sağlayacak her şeyi.

"Başka bir ceset arkadan saldırdı. Nefes borumu sıktı. Ölüyorduk. Ve ölümünden önceki birkaç saniye içinde, kan içtim. Kimin kanı olduğunu ya da bu kadar uzun süredir ölü oldukları halde nasıl kanları *olduğunu* bilmiyorum, ama bir hilya işin içindeyse, her şey mümkündür.

“Bir vampir olarak uyandım. Ne olduğumu bilmiyordum, sadece bir ghoul olmak için yeterince uzun süre ölü kalmadığımı biliyordum. Diğerleri kadar korkmuştum ve bugüne kadar *bana* saldırdıkları için onları suçlayamıyorum. Ve kimse bir bedeni doğuştan gelen kendini savunma duygusu için suçlayamaz.

"Güçlerle uyanan vampirleri duymuşsunuzdur, değil mi? Ben, sadece zihnimle başkalarına acı hissettirme gücüne sahiptim. Bu bir illüzyondur. Onların çılgınlıkları arasında, acılarını *hayal ettiklerini*, kemiklerinin kırıldığını veya omurgalarının çatladığını fark ettim."

Flick, Penn'e baktı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, sonsuz bir gülümsemenin iziydi; bakışlarındaki şefkat, uzun yılların getirdiği anlayışın bir yansımasıydı. Gittikçe, tanıştığı herkesin geçmişinde korkunç bir şeylerin olduğu ortaya çıkıyordu. İster görmüş olsunlar, ister yapmış olsunlar, herkes bir yük taşıyordu.

"Bu güç, on yıllar boyunca bana destek oldu. Onu kullanarak değil, çünkü ben bir canavar değilim, sadece söylentilerle," dedi Penn ve güldü. "Beyaz Kükreyen Kurt saldırıya geçtiğinde, Athereum'u kurmam istendi ve şu anda yürürlükte olan vampir-insan yasalarının oluşturulmasına yardım ettim.

"Bu, halkın vampirlerden duyduğu korkuyu yatıştırmaya pek yaramadı ve hükümdar da çok meşguldü. Kısa süre sonra, halkın ne istediğini çok iyi bilen yeni bir hükümdar geldi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Arthie.

"Beyaz Uluyan Kurt saldırısı, korku salmak için uydurulmuştı," dedi Penn. "Vampirler nispeten gizli bir şekilde yaşamışlardı. On yıllar boyunca. Ram başka türlü karar verene kadar. Ram, Beyaz Uluyan Kurt'u zorla yarı vampire dönüştürdü ve onu şehre saldı, böylece Ram şehri kurtarabilirdi. Ama bunun sadece başlangıç olduğunu kimse bilmiyordu."

39 ARTHIE

"Ram, halkın desteğini kazanmak için kaosu kontrol etti," dedi Arthie. Hükümetin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, Ram bir yol bulmuştu. "Halkı sakinleştirip kontrol altında tutarsan, kimse kendi gündemini ilerlettiğini fark etmez."

"Önce güç, şimdi de kâr," dedi Jin, sesinden tiksinti sızıyordu.

Arthie, Koç'un hükümet ile ticaret şirketi arasındaki anlaşmada nasıl kişisel bir çıkar sağladığını bilmiyordu, ama işte buradaydılar. Flick midesinden rahatsızlanmış gibi görünüyordu.

"Felicity? İyi misin?" diye sordu Jin. Flick göğsünü ovuşturdu, bakışları uzaklara dalmıştı. Arthie parmaklarını şıklattı.

"Flick."

Flick nefes nefese başını kaldırdı. "Kızgın olduğunda ne yaparsın?" Sesi gergindi ve soruyu soruş şekli Arthie'ye bu duygunun ona yabancı olduğunu düşündürdü.

Arthie anladı. "Öfkenin bana ve yaptığım her şeye güç vermesine izin veririm, ama güç vermekle dikte etmek arasındaki farkı bilmek önemlidir."

Flick, yarı kendine, derin düşüncelere dalmış bir şekilde başını salladı.

Jin defterden başını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ve defteri Penn'e uzattı. "Ram her işlemi bir tür atışla kaydediyor. İlk işlemler başarısız oldu, ama sonrakiler iyi bir başarı oranına sahip."

Penn masaya hızlıca vurdu. "Gümüşü insan nüfusunun iyileştirilmesi için bir aşı haline getirmenin bir yolunu keşfettiler, ama gümüş vampirlerin fiziksel yapısına zararlı. Onlara enjekte ederseniz, açlıktan ölene kadar hareketsiz kalırlar ve bir sandığa kapatılıp cepheye gönderilebilirler."

Beyaz Kükreyen Kurt'un hikayelerini biliyorlardı. Ettenia'da zaman zaman ortaya çıkan korkunç saldırıları biliyorlardı. Aşırı derecede aç bırakılmış bir vampir, tek bir amacı olan bir makine gibiydi: katliam.

"İkinci doz, düşme noktasından hemen önce uygulanır," diye devam etti Penn, "böylece vampirler savaş alanına ulaştıklarında,

vampir ya da askerler yenilene kadar düşmanı yok ederler." "Aşağılıkça," dedi Matteo.

Penn başını eğdi. "Ettenliler askere alınırken, vampirler aynı şeyi yapmayı reddettiler. Biz avcıyız ve kolonizasyonun tetiklediği haksız savaflara katılmayı reddettik, ülke de bunu kendi lehine kullandı."

Hayır cevabını kabul etmemek kesinlikle çok tehlikeli bir şeydi.

"Defterin mahkum edici olduğunu hep biliyorduk," dedi Arthie diğerlerine. "Hiçbir şey değişmedi. Ve o bizde olduğu sürece, Ram barışa kavuşamayacak."

"Biz de öyle," diye işaret etti Jin. "Buraya defteri geri almak ve Spindrift'i kurtarmak için geldik. Bunun bizden daha büyük bir mesele olacağını söylemiştim."

Onun sözleriyle oluşan sessizlikte şömine çıtırdadı. Oda boyunca gölgeler uzadı, zaten endişeli yüzleri daha da uzattı ve korku atmosferini daha da ısıttı.

"Korkarım size veremem. Defter, hazırladığım davada sahip olduğum tek kanıt," dedi Penn. "Mahkemeye başvurmadan önce, kaybolan birkaç vampirin izini sürüyorum."

"Mahkemeye başvurmak mı?" Jin inanamayan bir kahkaha atarak tekrarladı. "Ciddi misin? Ram taç giymek için yalanlar uydurup başardıysa, senin topladığın kanıtların bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Haklıydı. Vampirleri silah olarak kullanıyorlardı. Arthie, kanıtların hiçbir fark yaratmayacağını düşünüyordu. Planında çok fazla değişken vardı ve neredeyse hepsi defterin yok edilmesiyle sonuçlanıyordu.

"Sen genç ve bikkınsın ve birçok açıdan haklısın, ama bazılarımız etik olmayan yollara başvurmayı reddediyoruz." Penn masasındaki deri ciltli dosyayı işaret etti. "Yeterli kanıtım olursa, bunu çürütemeyecekler. Bu nedenle, bilim adamlarının ilk kez gümüş dozlarını ürettikleri laboratuvara giden bir ipucu da buldum."

"Bekle," dedi Jin, sesini alçaltarak. "Bilim adamları mı?" Penn başını salladı. "Eski dostlarım."

Sonra Jin'e bir karanfil taşı attı.

Jin şekeri yakaladı ve tüm hayatı içinden çekildi. Oydı. Penn, yangından önceki gece Jin'in babasıyla tartışan haftalık ziyaretçileriydi. Jin yarı gülme, yarı ağlama, tamamen umutsuz bir ses çıkardı.

Onların hayatta olduklarını hep biliyordun, diye kendini azarladı. Ama yıllar geçtikçe, on bir yaşındaki halinin inandığı şeye inanmak zorlaşmıştı.

Bir sır öğrenmek ister misin? diye sorardı babası, annesi ve o araştırmalarının yoğun olduğu zamanlarda. Jin'e bulgularını anlatırlardı ama henüz kanıtlanmadıkları için kimseye söylememesi için ona söz verdirirlerdi. Hindistan cevizi ve kan nakli, sinir uçları ve virüslerden bahsederlerdi ama gümüş aşından hiç bahsettiklerini duymamıştı.

Bir el sırtına dokundu. Flick, nefes almasını hatırlatıyordu.

"Üzgünüm, Jin," dedi Penn.

Jin neredeyse gülecekti. On yıl geçmişti ve kimse olanlar için başsağlığı dilememişti. Arthie dışında kimse bilmiyordu, ya da gerçekten umursayacak kadar bilgisi yoktu.

"Hâlâ hayatta olduklarını biliyor muyuz?" diye sordu Arthie.

Penn çenesini oynattı. "Kesin olarak bilmiyoruz. Aşırı geliştirdiklerinden beri kayıplar. Yıllar oldu. Büyük olasılıkla..."

"Hayır." Arthie bir an düşündü ve başını salladı. "Ram, bir kaynağı boşa harcayacak kadar akıllı değil."

Bir kaynak. Ebeveynleri buna dönüşmüştü. Bir anne, bir baba, bir arkadaş ve sevilen birisi değil, Koç'un sömüreceği bir başka meta.

Herkes ona bakıyordu.

"Zavallı çocuğu rahat bırakın," dedi Matteo.

Jin her yere baktı ve sonunda Arthie'ye baktı. Ona kızgın olması gerekiyordu. "Yeni bir şey öğrenmedik. Onların hayatta olduğunu hep biliyordum, şimdi sadece başkalarından duyuyorum. Önce Spindrift."

Arthie gülümsemesini sakladı ve o anda anladı: Onların hayatta olduklarına dair umut besleyen tek kişi o değildi. Onu tanıyan biri olarak, o da umudunu kaybetmemişti.

Ona daha az umut vermek için bu konuda sessiz kaldı. En kötüsü gerçekten doğruysa diye. "Önce Spindrift," diye başını sallayarak tekrarladı Arthie, sonra Penn'e döndü.

"Kanat toplamak, mahkemenin dinleyeceğini garanti etmez."

Jin konuşmaya odaklanmaya ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Arthie'nin konuyu başka yöne çevirmesine minnettardı, ama aynı zamanda bencilce bu konu üzerinde biraz daha durmalarını diledi. Ailesi! Hayattaydı!

Arthie hala konuşuyordu. "Kaç tanesinin Ram için çalıştığını bilmiyoruz."

Penn gülümsedi. "Biz mi?"

Arthie tereddüt etti ve Jin onun kararsızlığını gördü. On yıl boyunca onun yanında olan Jin, Arthie'nin nadiren tereddüt ettiğini görmüştü. Ayrıca, gerçekleştirmek istediği intikam dışında hiçbir şeye karışmazdı. Dünya acı çekmekle dolu, derdi ve bunu düzeltmek onun işi değildi.

"Evet," dedi Penn'e, gözlerine kararlılıkla bakarak. "Bu artık benim de sorunum."

"Bizim sorunumuz," diye düzeltti Jin. "Bazı yetkililer hakkında kirli bilgilere sahip olmalıyız. Penn'in davasını sonuçlandırmak için yeterince kişiyi zorlayabiliriz."

"Ben de sana mahkeme listesini bulabilirim," diye teklif etti Flick.

Jin ve Arthie birbirlerine baktılar. Spindrift şantaj ve tehditler üzerine kurulmuştu. Aynı yöntemleri kullanarak onu kurtarmaları mantıklıydı.

41 ARTHIE

Penn, Arthie ve diğerlerini kraliyet ailesi gibi koridorlarda eşlik ettiğinde Athereum'dan çıkmak çok daha kolay oldu. Kapının hemen dışındaki sokakta Arthie gece esintisini içine çekti. Gece derinleşmişti ve karanlıkta düşünceleri birbiri ardına akıp gitti.

Laith ve götürülmeden önce söylediği sözler. Jin ve onu yalnız başına eve yürümek zorunda bırakırken gözlerindeki ihanet. Flick ve ağzından dökülmek için can attığı sırlar. Penn'in Spindrift'in artık güvenli olmayabileceği konusunda yaptığı uyarı. Onları Imperial Square'deki evine taşıma teklifi, yaraya tuz basmaktan başka bir şey değildi.

White Roaring hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Yalnız arabalar yuvarlanıyor, fahişe evlerinin kapıları paslı menteşelerle gürültüyle kapanıyor, uzun bir günün ardından işçilerin ellerinde bozuk paralar şingirdayıyordu. Athereum'a girdiğinden beri, sadece Arthie'nin dünya görüşü bir çekiç darbesiyle daha çatlamıştı. *Vampirleri*, yani her bakımdan insanları, silah olarak kullanmak göz ardı edilebilir bir kötülük değildi.

Birini ölüme terk etmek de öyle.

Boğazında yoğun bir suçluluk duygusu vardı. Eğer kasaya geri dönmemiş olsaydı, şu anda Laith ile birlikte o hücrede oturuyor olacaktı. Vampirler önce Penn'in kapısını kırmamış olsaydı, Laith onun boğazını kesmiş olabilirdi. Ya da kesmemiş olabilirdi.

Arkamda dur.

Bu sözler her adımında onu takip ediyordu. Yanındaki bu sefil araba gibi kulaklarında yankılanıyordu. Şehirde başka yol yok muydu? Arthie, arabanın işaretsiz örtüsüne sert bir bakış attı ve başka bir sokağa döndü, aniden Jin'le ayrıldıklarında Athereum'un dışında duran aynı atları gördüğünden emin oldu.

Durup dinledi. Sessizlik.

Araba onu takip etmemişti. Paranoyak davranıyordu. Yürümeye devam etti ve bir atın kişnemesini, ardından da tekerleklerin parke taşları üzerinde yuvarlanma sesini duydu.

Lanet olsun.

Arthie elini tabancasının üzerinde gezdirdi ve caddenin ortasına doğru yürüdü, arabayı durdurmaya zorladı. Şapkasını rüzgârın estiği sırada tuttu ve atların yanından dolaşarak sürücüyü gözetledi. Adam ona bakmadı, Arthie de onu tanımadı. Jin burada olsaydı, o arabanın kapısına doğru yürürken ona binlerce farklı uyarıda bulunurdu, ama o son birkaç saati Athereum'a girmeye çalışarak geçirmişti.

Bir araba hiçbir şeydi.

İçeriden bir mandalın kaldırıldığını duydu ve bir an için vampirlerin kaçırıldığını düşündü. Kapı açıldığında, karanlık bir çukur ortaya çıktı. Kimse çıkmadı, hiçbir ses çıkmadı. Arthie tabancasına tekrar dokundu ve içeri girdi.

"Arthie Casimir."

Ses, konuşan kişinin ağzının önündeki bir şey tarafından boğuklaştırılmıştı. *Maske gibi.*

"Seni öldürmem için ilk neden bu," dedi Arthie. "Ivylock Caddesi'nden beri beni takip ediyorsun. Ne istiyorsun?"

"Sende benim bir şeyim var," dedi ses.

Arthie başını eğdi ve gözlerini kısarak, "Daha açık olmalısın," dedi.

Bir hışırtı duydu ve siluet ay ışığına doğru eğildi, altın yaldızlı bir maske ortaya çıktı, gölgeler göz çukurlarında birikiyordu.

Koç.

Korku, taş gibi içini kapladı.

"Defterim."

"Talep mi ediyorsun, pazarlık mı yapıyorsun?" diye sordu Arthie, sesini sakın tutmaya çalışarak.

"Defteri ver, mekanını elinde tutabilirsin."

"Bu çok cömert bir teklif, ama sen benim patronumu tehdit edene kadar burası benim iş yerimdi," dedi Arthie. "Maske takmak seni daha iyi bir yalancı yapmaz."

Arthie, defteri teslim etse bile bunun sonu olmayacağını biliyordu. Laith'in dediği gibi: Ram, Spindrift'i sevmiyordu ve Spindrift var olduğu sürece, ona yönelik tehdit de devam edecekti. *Ram* var olduğu sürece, tehdit de devam edecekti. Bu artık sadece Spindrift ile ilgili bir mesele değildi. Artık Ram'ın başına bela olamazdı.

Ram'ın ortadan kalkması gerekiyordu.

Kendisi, mürettebatı ve kendilerine ait olmayan bir savaş için kaçırılan vampirler için.

"Spindrift için defterim," diye tekrarladı Ram ve arabanın kapısı tekrar açıldı.

Arthie, tabancasının ağırlığıyla yan tarafına doğru adım attı. Keşke o zavallı maskenin içinden bir kurşun sıkmak kadar kolay olsaydı.

42 FLICK

Flick her şeyin en iyi yanını görmeye çalışırdı. Bu mümkün olmadığında üzülür ya da kayıtsız kalırdı. Asla kızmazdı. Ya da daha doğrusu, hiç *bu kadar* kızmazdı. Bu öfkeydi. Bütün gece Spindrifft'teki odasında dönüp durmuştu. Kirli bir suçlu muamelesi görmeden mühür yüzüğü, belge ya da doktor raporu bile yapamazdı, ama annesi *bunu* yapabiliyor muydu?

Flick'in kafasının arkasında, Lady Linden'in bilmiyor olabileceğini söyleyen bir ses vardı. EJC büyüktü ve ek gelir elde etmek isteyen çok sayıda denetçi olabilirdi. Ama bu sestten daha yüksek sesle, annesinin bildiğinden emin olduğu sesi duyuyordu.

Ve böylece Flick, ertesi günün erken saatlerinde Admiral Grove'daki Linden Malikanesi'nin önünde buldu kendini. Ağaçlar yapraklarını döküyordu, yapraklar kaldırım taşlarını altın rengi bir halı gibi kaplıyordu. O hışırtı ve kuru düşüşlerin arasında Flick başka bir ses duyduğunu sandı: küçük ayak seslerinin fısıltısı, yaprakların üzerinde bir ayakkabının çıtırtısı.

Dönüp baktığında kimse yoktu. "Chester?" diye seslendi. "Felix?"

Kimse cevap vermedi.

"Mazeret aramayı bırak," diye kendini azarladı ve mülkün fesleğen yeşili kapısına doğru yürüdü, demir kapı tokmağına vurduğunda parmaklarının titremesini görmezden geldi. Eskiden görkemli görünürdü, ama şimdi Flick'e şeytanın boynuzlarını hatırlatıyordu.

Kapı açıldı ve hemen tekrar kapandı, Flick'in uzun kirpiklerle çevrili kahverengi bir göz görebileceği kadar küçük bir aralık kaldı. Annesi sadece en güzellerini işe alırdı.

"Bayan Felicity," genç hizmetçi kekeledi.

Flick kendini topladı. *Buraya aitmiş gibi davran.* "Annemi görmem gerek."

Hizmetçi, Flick'in ses tonunu duyunca durakladı ve Flick içeriye göz attı. Hiçbir şey, orada yaşadığı zamankinden farklı görünmüyordu. "Ben... ben... tabii ki, hanımefendi. Sadece bilmiyorum, acaba..."

"Şimdi," dedi Flick.

"Evet. Elbette," dedi hizmetçi, kahverengi saçları başını sallarken sallanıyordu. "Ofisinde."

Flick birkaç kez derin nefes aldı ve ellerini deniz salyangozu rengi yün paltosunun ceplerine sokarak çakmağını çıkardı. Sonra bereyi buklelerine sıkıca geçirdi ve evine girerek dolambaçlı merdivenleri hızla çıktı.

Kapıyı çalmadan annesinin çalışma odasının kapısını açtı.

"Felicity!"

Annesinin şaşkınlığı, kaleminin bir kitap yığınının çarparak durmasıyla daha da belirginleşti. Lady Linden, meşe masasının arkasından Flick'e baktı, çarpıcı gök mavisi gözleri şokla doluydu. Genellikle iş için giydiği bir elbise giymişti; derin mavi renkte, dirseklerinden itibaren genişleyen dar kollu ve boğazında katlanan dantelli bir elbise. Bu elbise ona asil ve otoriter bir hava veriyordu.

"Ne... burada ne yapıyorsun?" diye sordu Lady Linden. Arkasında bulunan panjurlu pencerelerden içeri giren ışık mıydı, yoksa gerçekten sinirli mi görünüyordu? Tutuklanmış ve şu anda bir hücrede çürüyor olması gereken kızını geri dönmüştü ve o da sinirli görünmeye cüret ediyor muydu?

Flick bereyi düzeltti. Öfkesi ve annesiyle yüzleşmek istemesi o kadar yoğunlaşmıştı ki, ne söyleyeceğini düşünmemişti.

Yakıt ve dikte arasındaki farkı belirtmek önemlidir.

Öfkesi ona dikte etmiyordu. Her şeyi kaplamıyordu. Annesinin ofisinin sedir ağacı kokusunu özlüyordu. Her akşam bahçeye bakan geniş pencerelerin önünde çay ve bisküvi yemeyi özlüyordu. Annesinin elbiselerinin keskin, sofistike çizgilerini özlüyordu.

Annesinin alnındaki sert kırışıklıklar yumuşadı.

"Neden yaptın?" diye sordu Flick.

"Seni sevdim Felicity, ama bunu kendine sen yaptın," dedi pes etmiş bir iç çekişle.

Seviyordum. Bu geçmiş zaman mıydı? Kulaklarında çınlayan seslerden dolayı duyamadı.

Ama çocuklar ve onların bilme yetenekleri hakkında söylenecek bir şey vardı. Flick, annesinin sevgisinin gerçek olduğunu biliyordu. Bilmediği şey, ebeveynlerin çocuklarını sevmekten vazgeçip, bir çift ayakkabıdan bıkkınlığı gibi onlardan bıkabileceğiydi.

Flick'in ne kadar yanlış yapmış olduğu önemli değildi. Annesinin ona karşı artan nefretinin etkisiyle hatalar yapmış olması da önemli değildi.

ne olursa olsun, Flick onun kızıydı. Çakmağını, sanki pirinç üzerine kazınmış gibi, annesinin küçük kıvılcımından bir yabancıya dönüşmesinin nedenini tutuyordu.

Ama mesele Flick değildi.

"Senin yaptıklarından bahsediyorum," dedi Flick ve annesinin yüzünü buruşturan öfkeye tepki vermemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. "Oh, daha açık olmam gerekiyor, değil mi?"

Annesinin düzgün sarı topuzu matlaşmıştı ve cildinde yeni kırıxıklıklar oluşmuştu. Flick için endişelendiği için miydi, yoksa Ram'ın defterinin kaybolduğunu ve onun bu işe karıştığı haberinin yayılabileceğini bildiği için miydi?

"Sen konuşmayacaksın... Hapishaneden nasıl çıktın?"

"Ben hiç dahil olmadım anne," diye tersledi Flick. "Beni kontrol etmeye gelseydin bunu bilebilirdin."

Lady Linden tokat yemiş gibi görünüyordu, ama Flick henüz bitirmemişti. "Nasıl bu kadar kötü bir şeye ortak olabilirsin? Nasıl gemilerindeki diğer yükler gibi davranabildin?"

Annesi donakaldı, ama çabucak toparlandı. Ayağa kalktı ve Flick'in üzerinde yükseldi.

Flick eskiden annesinin gölgesinde kendini güvende hissedirdi. Şimdi ise bir korku titremesi hissediyordu.

Korku. Bu yüzden nadiren öfke hissetmişti. Buna hiç izin verilmemişti, her zaman korkmuştu. Konuşmaktan, minnettarlık, takdir ve mutluluk dışında başka bir şey hissetmekten korkmuştu. Arthie ve Jin ile bir haftadan fazla zaman geçirip sokaklarda koşuşturup Athereum'a girmiş olması komikti, o zaman hissettiği korku tamamen farklıydı.

Heyecan vericiydi. *Yaşamak* gibi hissettirmişti.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu annesi. Yüzünde pişmanlık ya da utanç yoktu. Sadece soğuk bir değerlendirme vardı. Bu onun için bir işti, başka bir şey değil. Bir işlem.

Flick hüznü, kederli bir kahkaha attı. "Ve ben sana şüpheyi yer bırakmayacak şekilde güvenmek istedim. Senin affın için her şeyi yapmaya hazırdım."

Arthie'nin burnunun dibinden o defteri çalmak, Spindrift'i, ittifaklarını, *Jin'i* riske atmak için hazırdı. Sadece annesine White Roaring'deki, hatta Ettenia'daki tüm gazetelerin manşetlerini vermek için.

Sırf annesi onu tekrar sevsin diye.

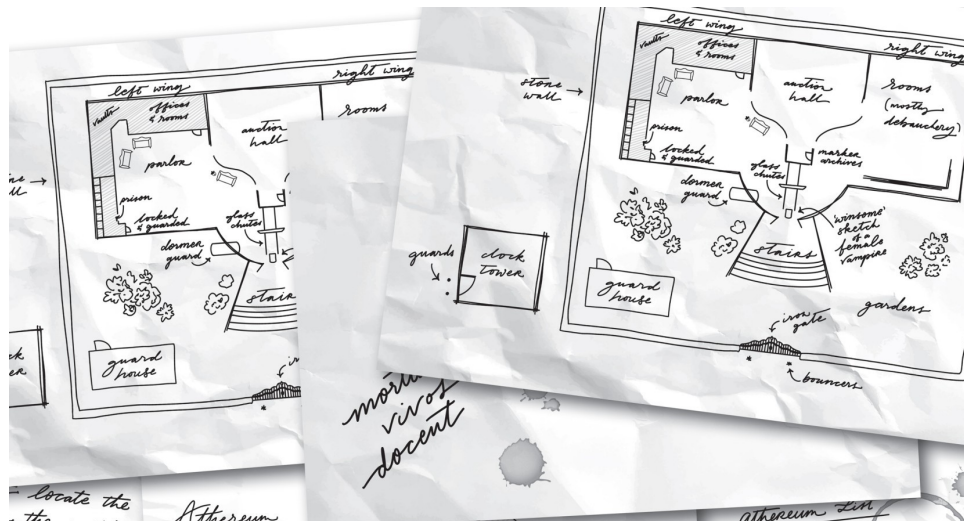
"Soruma cevap ver, kızım," diye bağırdı Leydi Linden.

"Yoksa ne olur?" diye sordu Flick, sesinde biraz Arthie'nin etkisiyle. "Beni odama hapsedecek misin? Hayır, sanırım ben gidiyorum anne."

Flick dönüp gitmek için yöneldi. Annesinin yardım çağırmak için zili çalacağını biliyordu, ama Flick Jin'den bir iki şey öğrenmişti. İçeri girerken kabloyu kesmişti.

Lady Linden kabloya uzanırken Flick, "Gerek yok," dedi. "Çıkış yolunu biliyorum. Ne de olsa burası benim evim."

Birkaç saniye fazladan zamanı vardı, bu da annesinin masasına pirinç çakmağını bırakıp arkasından kapıyı kapatmak için fazlasıyla yeterliydi.

more
viral
docent

locate the
the wretched
in way over her
is why it didn't
telly dreadful, she

Athenum
marker

numerical
code
inside

ARTHIE didn't
let me finish
adding roses

Athenum List

- Edward Pryor
- Sangay Bhatt
- Oliver Tom
- Daisy Vincent
- Clayton Lambard
- Ronnie Humphreys
- Grace Faulk

3. PERDE

UYKUDAKI YANGIN

Jin, ertesi sabah uyandığında Spindrift'te olduğunu hatırlaması birkaç dakika sürdü. Admiral Grove'daki evini, annesinin kesinliklerden, babasının ise teorilerden bahsettiği rüyasını görmüştü. Yine de yataktan kalktığında, bir düşmanı alt etmiş olmanın verdiği iyimserlik ya da ailesine ulaşabileceği umudunun heyecanı değil, korku duyuyordu. Spindrift'e geri dönmenin verdiği rahatlığı bile tadamadı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Flick'in kapısını çaldı ve kapı parmaklarının altında açıldı.

Oda boştu. Kaşlarını çattı. Garip.

Jin daha fazla düşünmeden, Spindrift'in kapıları alt katta açıldı ve o balkona koştu. Arthie eşikte duruyordu ve Jin, onun tüm duygularının kendisine yansımamasını diledi. Onun dağınık ve vahşi görünmemesini, ona bir şeylerin ters gittiğini haber vermemesini diledi.

"Herkesi İmparatorluk Meydanı'na götür," dedi. Nefesi kesilmişti.

Jin hiç vakit kaybetmedi. Balkonu geçip ipi çekerek zili çaldı ve diğerlerini uyardı. Arthie'nin paniği ona da bulaştı, sonra da Spindrift'in ahşap duvarlarını saran aciliyetle herkese bulaştı. Çay salonundaki kapılar açıldı.

Jin merdivenlerden aşağı koşarak ona doğru gitti. "Ne oldu?"

"Ram, defteri teslim etmeyi planlamadığınızı biliyor," dedi Arthie. Jin gülmesini zorlukla bastırdı.

Athereum'a girmenin anlamı neydi? Hayatlarını tehlikeye attıkları onca şeyin anlamı neydi?

"Benim eşyalarım ne olacak?" diye bağırdı Chester, üst kattaki balkondan battaniyesini sallayarak. Arthie'nin bakışına çekindi.

"Geri döneceğiz," dedi Jin nazıkçe, onu aşağı indirirken. Çocuk yine de battaniyesini getirdi ve Reni'ye kimseye güvenmediğini söyledi. Hepsinin içinde biraz Arthie vardı.

"Sen, Alms Place'deki Matteo Andoni'ye haber ver," diye Arthie birine emretti. "Geri kalanlar, gruplar halinde gidin. On blok ötede bir sıra ördek gibi yürümek istemem."

Jin, flip-top'u çevirdi ve tezgahın altından bir kutu çıkardı. "Nasıl biliyorsun..."

"Dün gece Ram'la tanıştım. Felix bu sabah adamların harekete geçtiğini gördü." Soğuk bir korku vücudunu sardı ve neredeyse şemsiyesini düşürüyordu.

"Sen..."

"Bunun için vaktimiz yok," dedi Jin alçak sesle. "Flick'i gören var mı?"

"Kapısı açıktı," dedi Jin başını sallayarak. "Kimse onu görmedi

."

Ram, Boynuzlu Muhafızları saldırı için kullanacak kadar cüretkar olmazdı.

onları sevmeyenler de çoktu. Bir bahane bekleyenler çoktu. Ram sadece işaret etmesi yeterliydi, White Roaring'in çetelerinden biri sevinçle harekete geçecekti.

"Onu bulun," diye emretti Arthie. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum." Mutfakların arkasında bir yerde bir pencere kırıldı.

Herkes durdu.

Jin, uyuyor olmayı ve tüm bunların kötü bir rüya olmasını diledi. Dönüp, hamur işleri ve şekerlemelerle dolu yeni bir rüyaya dalabilmeyi diledi.

Arthie ilk harekete geçti. Chester'a döndü ve eline bir harita tutuşturdu. "İmparatorluk Meydanı'ndaki evi hatırlıyorsun, değil mi? Orası güvenli bir ev. Kapıyı çal ve hizmetçiye Penn'in pastasıyla birlikte sıcak çikolata istediğini söyle, seni içeri alacaklar. Sana güveniyorum, tamam mı? Aferin oğlum."

Üç uğursuz gölge buzlu cam kapıların üzerine düştü, her biri uzun ve kötü bir şey tutuyordu.

"Plodders," dedi Jin. Silah almaya gücü yetmeyen tek çete onlardı. En zeki çete de değillerdi, ama bunu kaba kuvvetle telafi ediyorlardı.

Spindrift'in içindeki ani sessizlik, silah sesinden daha keskin bir sessizlikti.

Arthie ekibine bir bakış attı. "Girişin yanındaki duvara dizilin. Jin'in işaretiyle dışarı çıkın."

Sonra omuzlarını dikleştirdi ve kapıları açtı.

Plodders, sokaklarda koştukları gibi giyinmişlerdi, sanki ortaya çıkmadan önce çamurda yuvarlanmışlar gibi korkunç bir kahverengi tonunda. Soluk pantolonlar, yıpranmış kuşaklar, tozlu melon şapkalar, parlak sarı yakalar. Arthie şaşırmış gibi yaptı ve onları içeri çekmek için birkaç adım geri attı.

Jin, Plodders'ın girişi boşaltmasını bekledi, sonra Chester'a başını salladı. Onları geçip kapıdan içeri girdi,

arkasındaki eli tuttu, her biri aynı şeyi yaptı, ta ki bir Plodder dönüp sırayı bozup yeni kızı yere atana kadar. Birkaç Plodder daha içeri girip kapıları çarparak kapattı, böylece kimse kaçamadı.

"Çocuklar ve kız," dedi Jin, başını eğerek. Şemsiyesini Arthie'nin yanındaki omzuna kaldırdı. "Uzun zamandır sorun çıkmadı."

Çetenin lideri Davison, açık avucuna bir beyzbol sopası vurdu. Yarı sarhoş görünüyordu.

"Dur tahmin edeyim, biri sana bir parti olduğunu söyledi," dedi Arthie, ceketinin panelini geri çekerek ona tabancasını gösterdi.

Davison sendeledi. "Hep yüzünüzdeki o sırtışları silmek istemişimdir. Şimdi bunu yapmak için para alıyorum."

Arthie, Jin'in daha önce tezgahın üzerine koyduğu çaydanlığı uzattı. "Önce bir fincan çay ister misin?"

O sadece boş boş baktı, sonra başını salladı. Pislikler bir araya geldi.

Arthie çaydanlığı salladı ve Davison'ın kafasına vurarak parçaladı, sonra onu ceketinin yakasından yakaladı ve yüzünü tezgaha çarptı, çay fincanları parçalandı, çay kaşıkları etrafa saçıldı. Onu tuğla sütuna fırlattı, orada kafasını çarptı ve düştü.

Zavallı adam.

Jin iç geçirdi. "En sevdiğim çay setini mahvetmene gerek yoktu."

"Sonuncusu için de aynı şeyi söylemiştin," diye cevapladı Arthie, ceketini düzelterek.

Diğer Plodders üyeleri birbirlerine baktılar.

"Oh, bu kadar hayal kırıklığına uğramayın çocuklar," Jin onları yatıştırdı. "Yeterince çay var." Bir yığın fincan tabağı aldı. "Biraz bisküvi de ister misiniz? Evimize gelip, size Casimir misafirperverliği ile davranmamızı bekleyemezsiniz."

Plodders birdenbire üzerlerine saldırdı.

Jin masalara doğru ilerledi, tabakları boğazlarına fırlatıp sandalyeleri yolundan itti. Jin'in tabakları bittiğinde bir Plodder üzerine atıldı ve Jin şemsiyesini sallayarak, bacağına hesaplı bir vuruşla onu devirdi. Başka bir Plodder'ı tekmelerek yolundan çekti ve üçüncü Plodder'ın eline doğru şemsiyesini salladı, ancak kız şemsiyenin ucunu yakaladı ve Jin'in elinden çekip aldı.

"Yavaş ol. Yavaş ol!" diye azarladı, şemsiye duvara çarptığında.

Pas ve kirle körelmiş kötü bir bıçakla saldırdı. Jin kaçtı ve kız şaşırtıcı bir hızla tekrar saldırdığında, bir sandalyeyi kapıp

ve onu kalkan olarak fırlattı. Kadının bıçağı, koltuğun oturağına saplandı ve ahşabı ikiye böldü, ancak Jin bıçağı ve bıçağın ucunu kadının uyluğına saplamadan önce.

Jin irkildi. Bu iz bırakacaktı.

İri yarı bir Plodder başka bir bıçakla ona saldırdı ve Jin kendi bıçağını çekip bir darbe indirdi, bu da ona zaman kazandırdı ve başka bir Plodder sopayla saldırdığında onu vücuduna doğru savurdu. Sopayla Plodder'ın kafasına vurdu ve onu bayılttı, Jin de teşekkür etmek için bıçağını diğerinin kaburgalarının arasına sapladı.

Jin bıçağı çekip çıkardı ve sopayı eline attı. "Çok teşekkürler."

"Jin!" diye bağırdı Arthie. Kanı kaynadı ve koşarken neredeyse tökezledi, sopayı başka bir Plodder'a fırlattı. Ama bunca zaman sonra, Arthie için endişelenmesine gerek olmadığını bilmeliydi.

Onu, kendisinden çok daha uzun ve iri iki Plodder'ın kafalarını birbirine vururken buldu. Sakin bir anda, yanağındaki kanı sildi, gözleri Jin'i duraksatacak kadar vahşi ve soğuktu.

"Diğerlerini dışarı çıkar," dedi, sesi gergindi. Jin yaklaştı. "Seni burada bırakmayacağım." "Ben istemedim."

"Ben de sormadım."

Arthie geriye sıçradı ve bıçağını tek elle bir Plodder'ın karnına sapladı, aynı hareketle bıçağı diğerine fırlattı. Vurulmuş gibi çenesini sıktı, kan kaybediyormuş gibi sallandı. Bir terslik vardı.

Ona doğru ilerlemeye başladı, ama çok iyi bildiğı bir ses duyunca aniden durdu. Çok iyi bildiğı bir ses.

Bir tıslama.

Çıtırdayan bir *uğultu*.

Ateş.

Alevler, kuruması için gerilmiş paçavraların bulunduğu tezgahları yaktı. Terör onun her yerini sardı. Onu esir aldı. Ateş çıtırdadı, kükredi, öfkeli protestolarla ulaştı.

Hayır. Spindrift olmasın. Kavgadan kaynaklanan adrenalin kayboldu, geriye sadece buz gibi bir korku kaldı.

Arthie onun yanına ulaşmak için mücadele etti. "Nefes al, Jin."

Ağızını açtı ve bir ses çıktı. Kelimeleri bir araya getiremedi.

Kafasındaki sloganı düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. *Ateş, ateş, ateş*.

"Sakin ol," diye Arthie kulağına fısıldadı. O mücadele ediyordu. Neden mücadele ediyordu? O, onun gibi ateşten korkmuyordu. Homurdanarak arkasını döndü. Bıçağı tekrar fırlatırken ışığı yansıttı, sonra onun bıçağını kapıp ortadan kaybordu. Daralan görüş alanında, kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir Plodder'ı savuşturduğunu gördü.

Diğerlerini dışarı çıkar, demişti.

Yutkundu. Bunu yapabiliirdi. Kolundaki yara izli deriyi ovuşturdu. Göğsüne saplanan pençeleri nefes alıp verdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve şemsiyesini bulmak için el yordamıyla aradı, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra şemsiyeyi avucunda sıktı.

Gölgelere sıkışmış diğerlerine döndü. Reni bir Plodder'ın üzerine eğilmiş, dişlerini adamın boynuna geçirmişti. Diğerlerinden ikisi Arthie'ye yardım ediyordu.

Jin kapıları açtı. *Çok yavaş, çok yavaş.* Diğerlerini dışarı çıkardı, saydı, sonra sayıyı kaybetti ve tekrar saydı. Gençlerden birini kollarının arasına aldı ve sokağa koştu, kızın ellerini boynundan çekerek.

Açık havada sallanıyordu, dizleri çökmek üzereydi. Ama geri dönmek zorundaydı. Temiz havayı ciğerlerine çekerek, karanlığı gözlerinden silkeledi ve öfkeli, turuncu ağızlı Spindrift'e geri döndü. Arthie, Plodder'ları tek başına durduramazdı. Evinden, her şeyinden korkamazdı.

Bir ayağını diğerinin önüne koyarak, patlama sokağı sarsmadan kapıya ulaştı.

Ve Spindrift alevler içinde kaldı.

44
ARTHIE

Arthie'nin cep saatinin *tik tak sesi* göğüs kafesinde yankılanıyordu. Bir saniye önce alevler küçüktü ve gölgelerden alaycı bir şekilde parlıyordu, açlığı karşısında önemsizdi, nefes nefese ve küle dönüşüyordu.

Bir saniye sonra, kulaklarında bir ses çınladı.

Arthie çok dikkatli, çok titiz davranmıştı. Ve dikkatli planlaması her şeyi mahvetmişti. Bıçağını birinin omurgasından çekip çıkardı ve tabancasını kılıfına koydu. Duvarlar sallandı ve titredi, ve o onlara dayanmalarını, güçlü olmalarını, *devam etmelerini, sevgililerim, devam edin diye* yalvarırken, onlar pes ettiler.

Pes ettiler ve onca yıldan sonra, onun bir parçası da aynısını yaptı.

Kıymıklar uçuşuyor, camlar paramparça oluyordu. Dünyanın gazabı geldi, ona, kendisinin kaldıramayacağı kadar büyük bir şeyin peşinde koşan küçük bir kız olduğunu hatırlattı. Yine de denemişti. Çok, çok denemişti. Peki ne için? Tek bir isyan eylemi yüzünden, hayatı gözlerinin önünde parçalanıyordu.

Çünkü insanın doğası böyleydi. Beslemek için doğmuş, yok etmek için kararlı. *Uygun*, diye düşündü Arthie. En azından Jin bu geri dönen kabusta burada değildi.

Hayatı boyunca yanan bir odada yavaş bir dans çevirmişti ve sonunda cehennem onu yakalamıştı.

Küller asla tamamen yok olmadı. Söndürülen bir ateş, uykuya dalmış bir ateşti, bir sonraki ziyafetini, bir sonraki masum kurbanını bekliyordu. Jin, on yıl önce hissettiği çaresizlik ve umutsuzluğa hiçbir şeyin kıyaslanamayacağını düşünmüştü.

Spindrift, varlığının yarısının doruk noktasıydı.

Kan, ter, gözyaşı. Kahkaha ve öfke. Admiral Grove'daki malikane hiçbir şekilde evi değildi. O, kendisine verilmiş bir evdi. Bu ise, kendisi için seçtiği ailesiyle birlikte kendi yarattığı evdi.

"Bir gün, o korkunla yüzleşmen gerekecek," demişti Arthie yıllar önce.

Jin sinirlenmişti. "Neden?"

"Çünkü zayıflığı göze alamazsın."

O günden sonra günlerce onunla konuşmamıştı. Her şeyin üstesinden gelinmesi gerekmezdi. Ama şimdi onun haklı olduğunu, bu zayıflığın ona onun hayatını mal olabileceğini anlıyordu. Çevredekiler toplanmaya başlamış, zenginler uzaktan parmaklarıyla işaret ediyor, çeteler gölgelerden kıkırdıyorlardı. Kimse yardım etmeyi teklif etmedi.

Jin kapıları tekmeledi.

Duman ona doğru hücum etti, dişleri olmayan bir korku, mezardan uyanmış birinden daha kötü. Onu görünmez kelepçelerle yakaladı, görünmez bir tabancayla rehin aldı. *Sarı. Turuncu. Kırmızı. KIRMIZI.* Nefesi küçük hırıltılarla çıkıyordu. Kapı çerçevesine tutundu.

"Arthie!" diye bağırdı Jin. Spindrift'in dansını ve telaşını izlemek için her gün yaslandığı korkuluk gıcırdadı ve çöktü, onunla birlikte kalbinin bir parçası da gitti. Duvarlar simsiyah yanmıştı. O güzel sallanan kürelerin hepsi parçalanmış, terk edilmiş ruhlar gibi sallanıyordu.

Aniden öfkeyle doldu. Hiç bu kadar öfkelenmemişti. Öfke içini aydınlattı. Panik ve korkusunu, sadece bir an için de olsa yuttu ve ona güç verdi. Plodder cesetleri ve düşmüş çaydanlıkların yanından geçip tezgahın arkasına baktı, ama Arthie'den hiçbir iz görmedi.

Arthie'den hiçbir iz bulamadı. Masaların çoğu devrilmişti, ama hiçbirinin altında yaşayan kimse yoktu. Burnunu yakasının altına soktu ve ilerlemeye devam etti.

Yangının kendisine yaptıklarını düşünmemek daha kolaydı — hayır, kolay değildi, imkansızdı.

"Arthie!" Jin tekrar seslendi. Daha fazlasını yapamıyordu. Siwang Konutu astronomik büyüklükteydi. Onu zamanında nasıl bulabilirdi? *Hayır. Burası Spindrift'ti, burası* eviydi.

Kömür parçaları giysilerine düştü ve Jin panik içinde onları silkeledi. *Panik.* Panik kaslarını sarmıştı ve gergin bir ip gibi, artık hareket edemiyordu.

"Arthie," dedi boşuna. Kendi sesini zar zor duyabiliyordu. Duman boğazını tıkamıştı ve bir dizi öksürüğe boğuldu. Gözleri yaşıyordu, ciğerleri yanıyordu. "Neredesin?"

Düşünmeyi bırak, dedi kendine. Merdivenlerden bir gürültü yankılandı, yangının neden olamayacağı bir sürtünme sesi. Panik azaldı ve hareket etmesine izin verdi. Yere düşmüş cesetlerin ve kırık sandalyelerin yanından geçti, Arthie'nin sesi kafasında bir ilahi gibi yankılanıyordu, Flick çakmağı çaktığında ise Flick'in sesine dönüştü.

Ve karanlıkta, mor bir renk gördü. Jin koştu.

Arthie kitaplığın enkazı altında sıkışmış, yavaşça kendini kurtarmaya çalışıyordu. Jin'in yaklaştığını görünce başını kaldırdı, cildinde is vardı, çenesinde keskin bir kararlılık vardı. Jin ona ulaştığında, kitaplığı itip ayağa kalkmıştı. Bir şey söyledi, sesi sanki su altında gibi kabarcıklıydı.

Spindrift imkansız bir şekilde karardı ve Arthie tökezledi, körü körüne uzandı ve sıcaktan sallandı. Jin hızla yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. Nefes alamıyordu. Neden nefes alamıyordu? Başı zonkluyordu. Ses. Ateş. Bir kabus gibi anı.

Jin'in üzerinde bir şey sallanıyordu — *kötü bıçaklar*, bu ikinci kattı. Çöken merdiven korkuluğundan atladı ama sırtına çarpmadan önce. Arthie gevşedi, kollarında imkansız bir şekilde ağırlaştı.

Bir anlığına gözlerini sımsıkı kapattı ve Flick'i gördü, canlı ve korkusuz, kusursuz gökyüzünden oyulmuş bir elbise giymiş bir kraliçe. O, şişede saklanmış güneş ışığıydı ve o, açık gökyüzüne çekilen, elini uzatan bir

fırtınaydı. *Biraz daha,* dedi ona. Biraz

biraz daha ileri.

Ve sonra Jin yere yığıldı.

Jin, Flick'in onu ateşten kurtardığını hayal etmekten, onun ellerini kollarında hissedip ayağa kalkmasına yardım etmesine geçti. *Beni kurtardın*, neredeyse söyleyecekti, ama bu hezeyanın sözleriydi. O gerçek değildi. Duman onu yaratmıştı.

Spindrift'in dışındaki kaldırım taşları patlamadan kalan enkazla doluydu. Canlı renkli etekler ve yün paltolar giymiş Ettenliler, sanki tiyatrodan en son oyun oynanmış gibi toplanmışlardı. Heyecan, dehşeti bastırıyordu, parmaklar bacalardan çıkan dumanlardan daha yoğun kıvrılan dumanı, Etten güneşinden daha parlak olan ateşi işaret ediyordu.

Hiçbiri ona yardım etmemişti. Hepsine bağırarak istedi. "Jin."

Flick'e göz kırptı. O gerçektir. Onu ateşten uzaklaştırıp güvenli bir yere götürdü, evinin enkazından sürükleyerek çıkardı. Hâlâ Arthie'yi kollarında tutuyordu. Zar zor.

Flick bir araba çağırdı. Arthie'yi içeri taşımaya yardım etti. Jin'e kurumuş boğazını ıslatması için su verdi. Sürücü atları Ivylock Caddesi'ne doğru sürerken onun yanında oturdu. Arthie'nin bakıma ihtiyacı vardı ve kulağa tuhaf gelse de, Athereum şu anda onlar için en güvenli yeri.

"Jin," dedi Flick tekrar, sesinde endişe dolu bir tonla. "Bir şey söyle."

"Bizim için geri geldin," dedi sonunda boğuk bir sesle. Kollarını zar zor hareket ettirebiliyordu. Bacakları da aynı derecede güçsüzdü. Arabadaki sarsıntı, içini kusmak istemesine neden oluyordu. Kusmak, çılgılık atmak, ağlamak istiyordu.

"Tabii ki geldim," dedi Flick yumuşak bir sesle.

Araba ilerlemeye devam etti, şehrin sesleri aralıklarından sızıyordu. Gazete satıcıları bağırıyor, atlar kışıyor, insanlar sanki sıradan bir günmüş gibi işlerine gidiyorlardı. Ve onlar için öyleydi. Binalar arabanın penceresinden hızla geçiyordu, hepsi sağlam ve dokunulmamış, tuğlaları Spindrift'in bu sabahki kadar mükemmeldi.

Flick mendilini alıp ıslattı ve onunla Flick'in cildindeki isleri sildi. Flick'in gözleri yanıyordu. Flick'in dokunuşundan uzaklaşmak istedi. Bu

çok şefkatli, çok hassastı.

Bu, onun son kararlılığını da yok etti.

Ve Jin artık gözyaşlarını tutamadı. Gözyaşları akmaya başladı ve o da onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Onları durdurmak için hiçbir şey *yapamazdı*. İşletme sahibi onlara haberi verdiğinden beri gözyaşlarını içe atmıştı.

"Oh, Jin," diye fısıldadı Flick. Onu kendine doğru çekti ve yüzü omzunun kıvrımına yaslanacak şekilde kendini ayarladı, onu kır çiçekleri ve güneş ışığıyla, Spindrift'in kalıntıları olmayan her şeyle sardı. Gözyaşları onun cildine düştü ve elbisesini ıslattı, ama o onu sıkıca tuttu.

"Gitti," diye söylemeyi başardı.

"Biliyorum," dedi Flick, kaşlarını ciddiyetle kaldırarak. "Ve üzgünüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu korkunç, çok korkunç bir şeydi. Ram'ın yaptığı pis bir hareketti. Ama mürettebatın hayatta. Sen ve Arthie hayatta kaldınız ve Ram'a karşı bu savaşta, zaten kazanıyorsunuz."

Başını eğerek, karşılarındaki çift koltukta uzanmış, zayıf ve bilinçsiz olan Arthie'ye baktı. Flick haklıydı.

Kendi yüzünü sildi ve Flick'in fark ettiğini görünce hafifçe güldü. "İlk başta ikinizi de görmediğimde, eski hayatımı geride bıraktığım için yeni hayatımı da kaybedeceğimden endişelendim."

Onun yeni hayatı. Onlar hakkında böyle mi düşünüyordu? Onun hakkında? "Bizi öldürmek kolay bir iş değil," dedi Jin. "Biz o kadar sinir bozucuyuz." Flick yine güldü, bu sefer daha yüksek sesle, hıçkırıklarını bastırarak.

O arkasına yaslandı ve başparmağıyla kızın yanağını okşayarak, akan gözyaşını sildi ve onu olduğu yerde dondu. Jin, en son birlikte arabada oldukları zamanı hatırladı, kız onun kucağına düşmüştü. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü başını ona doğru eğdi. "Ve bu işin zaferleri de oldu — defter elimizde. Gerçek. Ailen hakkında bir şeyler öğrendin."

Onlara anlatacak çok şeyi vardı... bu da ona başka bir şeyi fark ettirdi. O kadar uzun yıllar geçmişe takılıp kalmış, başına tekrar gelebileceklerden endişe ve korku duymuş ki, hayat onsuz devam etmiş ve gelişmişti.

Arthie kıpırdadı ama uyanmadı. Arthie'nin defalarca söylediği gibi, risk almaktan ve Spindrift'i kaybetme ihtimalinden o kadar çok endişeleniyordu ki, onu tam anlamıyla keyifle yaşamak ve takdir etmek için nadiren zaman ayırıyordu.

"Fazla düşünme," diye fısıldadı Flick.

Jin çenesini sıktı. Flick ona yaklaştı ve saçındaki külleri silkeledi. Nefesi kesildi. Flick de donakaldı, aralarındaki mesafenin ne kadar az olduğunu fark etti.

Klasik Flick.

Başını biraz öne eğerse, burnunu onun burnuna değdirebilirdi. Başını sağa veya sola eğerse, onun yumuşak, lekesiz yanağına öpebilirdi. Daha da yaklaşırsa, dudaklarını öpebilirdi.

"Jin, ben..." Durdu, gözleri onun ağzına düştü. Birkaç dakika önce elleri onun her yerindeydi, şimdi ise onun bakışları onu titretmesi ne garipti.

O, daha da yaklaştı, dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi, is tadı almadığına sevindi. Kızın parmakları, sanki kendini hazırlamak istercesine, onun uyluklarına kıvrıldı. Keşke bunun ona ne yaptığını bilseydi. Lanet bıçaklar, ona bir şeyler yapıyordu. Ve ikisi de, kapı açılana kadar arabanın durduğunu fark etmediler.

Flick küçük bir çığlık attı. Jin, olabildiğince dikkat çekmeden pantolonunu düzelterek uzaklaştı.

Şoförün şüpheli yüzü, arkasındaki Athereum'u göstererek ikisinin arasından baktı. "Uh, geldik."

47
ARTHIE

Arthie gözlerini açtığında, en son ne zaman kapattığını hatırlayamadı. Oturdu ve her şey bir anda aklına geldi. Spindrift. Evi, sevinci, hayatı... hepsi gitmişti.

Yatağının yanında bir koltuk ve yanında da sönük bir şömine vardı. Burayı tanıyordu. Resimli tavanı ve süslü duvarları tanıdı: Athereum.

Yastıklara geri yığıldı ve ellerini kaburgalarına götürerek her şeyin yerinde olduğundan emin oldu. Spindrift'in her çarpışmasını ve parçalanmasını sanki kendi vücuduymuş gibi hissetmişti. Sanki bir iplikle ona bağlıymış ve Ram gelip o ipliği kesip onu yalnız bırakmış gibi.

Boşluk, içini kemiren açlık kadar gürültülüydü. Neredeyse gülecekti. Neredeyse yüzeyin altında çırpınan kaosa teslim olacaktı. İlerlemekten yorulmuştu. Bir sonraki engeli aşmaktan yorulmuştu.

Tabancası komodinin üzerindeydi. Onu kılıfına koydu, bir parçasını yerine geri koydu ve kendini yataktan çıkmaya zorladı. Jin ve ekibini kontrol etmesi gerekiyordu. Ama o, kafeste dolaşan bir hayvandı. İçinde bir şey dalgalanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen. Bir hıçkırık ağzından döküldü, son iradesini de tüketerek onu odanın ortasındaki halının üzerine diz çökmeye zorladı.

Ram ile arasındaki bu oyunda, o kaybetmişti.

Evini kaybetti, hayatını kaybetti ve en kötüsü, özenle geliştirdiği kontrolünü kaybetti.

Fısıltı gibi bir ses onu düşüncelerinden kopardı. Beyaz bir şey dikkatini çekti — birini özlemeyi simgeleyen beyaz bir orkide. Orada daha önce yoktu. Perdelerin silüetinde bir figür yaklaştı. Onun şeklini tanıdı, duyularını keskinleştiren kokusunu tanıdı.

"Laith."

Bu doğru olamazdı, o hayatta olamazdı. Athereum'da özgürce dolaşıyor olamazdı.

"Arthie." Lambanın ışığına adım atarak, bükülmüş bir nefesle onun adını söyledi. Bekleyiş içinde titredi ve dişlerini sıkarak buna karşı koydu.

Oydu.

"Sen... sen hayattasın."

Özür dilemesi gerekirdi, ama kelimeler dilinde şekillenmeyi reddetti. Akılcı düşünceler kurmakta zorlanıyordu.

Bunun yerine titrek bir kahkaha patladı. "Beni öldürmeye geldin, değil mi? Sana yaptıklarımın sonra."

Adamın bakışları kadının vücudunu süzdü ve bir adım daha yaklaştı. "Keşke öyle olsaydı. Senden nefret ediyordum, Arthie. Seni ne kadar arzuladığımı fark etmeden önce, kalp ağrısı dolu bir süre boyunca senden nefret ettim. Ve senin de beni aynı şekilde arzuladığını biliyorum."

Arthie'nin özlediğini fark etti. Her fırsatta onu aramıştı; Ram'ın defterindeki gerçeği öğrendiğinde, Spindrift'i alevler sararken.

"Ve bunu neden yaptığını anlıyorum," dedi. "Olmam gerektiği kadar açık sözlü değildim. Özür dilerim."

Sözleri çok hızlı söyledi. Onu çok hızlı *affetti*. Keşke Arthie net düşünebilseydi. Eksik bir parça vardı ve her şeyin yerine oturması için onun oluşturduğu yapbozu yeniden düzenlemesi gerekiyordu.

"Spindrift'i duydum."

"Yok oldu," dedi ve sesi kırıldı.

"Biliyorum," diye cevapladı adam, onun kaosu göre fazla sakin bir sesle. "Biliyorum. Üzgünüm."

"Diğerleri..."

"Güvende," dedi. "Ekibin İmparatorluk Meydanı'nda. Jin, Flick ve Matteo buradalar. Defteri de öğrendim. Artık Ram için çalışmadığımı söyleyebilirim."

Kadın, adamın göğüs cebine baktı. Elbette, cüppesinde Boynuzlu Muhafızların rozeti yoktu.

"Neden vazgeçmiyorsun?" diye sordu aniden. Sözler ağzından fırladı. "Kendi hayatın varken neden ölümler için yaşıyorsun?"

Laith şaşkınlıkla durakladı. "Geçmiş unutulamaz."

Hayır, unutulamazdı. Sadece ölüm onun geçmişini ondan alabilirdi. "Ama affedilebilir mi?"

"Kalbim, belki de asla bulamayacağım bir huzuru arıyor," dedi Laith. "Onu bulana kadar, başka türlü yaşamayı bilmiyorum."

"Lex talionis," diye mırıldandı. Onun bahsettiği huzuru biliyordu, her ne kadar bunu göğsündeki bir yara, asla dolduramayacağı bir boşluktan başka bir şey olarak görmemiş olsa da. "İntikam ne kadar sürebilir?"

"Sonsuza kadar. Onlar da aynı kaderi yaşayana kadar, adalet yerini bulana kadar."

Düşünceleri birbirine karışıyordu. Kırık parçalarını tekrar bir araya getirip eski haline dönmesi gerekiyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, sadece açlığı mantıklı geliyordu.

Sessizlikte giysileri hışırdadı ve sonra çenesine parmaklarının hayaletini hissetti, çenesini kaldırdı. Elini yavaşça kaldırdı, onun çekilmesini bekledi. Perdelerin arasından gelen ışık parmaklarını altın rengine boyadığında, onu yerinde tuttu. Işık, onun pürüzsüz yanaklarının kıvrımlarında dans ettiğinde, ona bakakaldı. Saçlarını okşadı, kulaklarının arkasına kıvırdı, bakışları avını takip eden bir hayvan gibi hareketini takip etti.

Adam ona daha da yaklaştı ve imkansız bir şekilde, kadının rızası olmadan başı yana eğildi. "Eğer sonsuzluğu dayanabilecek biri varsa, o da sensin."

Cildinde onun nefesinin hafifliğini hissettiğinde, tehlikeli bir şekilde teslim olmak istediğini hissetti. Parmağı dudaklarını okşadı ve bu açlık daha da arttı. Yıkma ve yok etmek istiyordu. İstiyordu ve o bunu durduramıyordu.

"Senin ne olduğunu biliyorum, Arthie," diye fısıldadı. Sesinde hafif bir titreme vardı. "Seni tanıdığım günden beri biliyorum."

Ondan uzaklaştı, yüzünün hatlarını incelerken donakaldı. Nasıl? Nasıl bilebilirdi?

Söylesene, yaşamak nasıl bir şey hatırlıyor musun?

Adam parmaklarını kadının kolunun yanından aşağı doğru kaydırıp ve onun düşünme yeteneğini elinden aldı. "Sana yardım edeyim."

Kadın nefes aldı, adamın kanının kokusunu, damarlarında dolaşan ateşi içine çekti. Bu onu sardı. Çıldırttı. Adamın üzerine öfkesini boşaltmak istedi. Adamın göğüs kafesini kırıp içine girmek istedi.

Cüppesinin kuşağını gevşetip, yumuşak bir sesle halının üzerine düşmesine izin verdi. Keten gömleğinin üstündeki üç düğmeyi açıp, bozulmamış boğazını ortaya çıkardı. Gözleri, onun kalbi kadar karanlıktı, alacakaranlıkta bir deniz gibiydi.

"Senin için kanımı akıtmama izin ver."

Ceylan'daki şifacı, Arthie'nin annesine kızını ancak bir mucizenin kurtarabileceğini söylediğinde, Arthie'yi sanki bir çuval pirinç kadar hafifmiş gibi kucağına almış

bir çuval pirinç kadar ağırmış gibi kucağına almış ve hindistancevizi palmiye yapraklarından yapılmış çatısı ve kıvrımlı tütsü dumanlarıyla dolu kulübesinin arkasına yatırmıştı. İnanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Bir an önce orada durmuş, onu inceliyordu. Bir sonraki an ise bir engerek gibi kendini vuruyordu. Arthie nefesini tuttuğunda, bileğini onun ağzına bastırdı.

Ne içtiğini bilmiyordu.

Uzuvlarında bir ateş başladı, görünmez bir sel gibi damarlarında yayıldı, onu tüketti, kuruttu, az önce yemek yemiş olmasına rağmen onu açlıkla doldurdu.

"Bana ne oluyor?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

"Yaşamayacak olanlar için yaşamalısın," dedi.

Sonra karanlık onu yuttu, sadece bir anlığına, bir sonsuzluk, bir dakika ya da daha fazla, ve gözlerini açtığında şifacı gitmişti. Ya da belki de kulübesinden çıkmıştı. Çok hızlı hareket ediyordu, her ses çok yüksek geliyordu. Etrafında insanlar çığlık atıyor ve koşuyordu. Ettenian askerleri geliyordu, diyorlardı. Öfkeli dalgalar sallanan tekneleri yutuyordu. Bir fırtına da geliyordu.

"Arthie!"

Annesinin sesinin geldiği yöne doğru koştu, hiç hatırlamadığı kadar güçlü hissediyordu. Siyah lekelerle kaplı ellerine ve yapışkan parmaklarına baktı. Onları dumanlı gökyüzünden sızan güneş ışığına doğru çevirdi ve onların siyah değil, en koyu kırmızı tonunda olduğunu fark etti.

Kan.

Eller onu kavradı, kendine çekti. Kucaklama sıcaktı, açlığını gideren bir ziyafet gibiydi. *Hayır!* Kendini azarladı. Bu, ona acele etmesini söyleyen annesiydi ve babası, onu tekneleri yönüne doğru yönlendiriyordu.

Arthie, denizi sevdiği için korkmadan çırpınan dalgalara doğru koştu. Ama su bacaklarına çarptığında, binlerce iğne batıyormuş gibi cildini yaktığı için tısladı. Yine de Arthie ilerlemeye devam etti. Tekneye ulaştı. Teknenin içinde iki kız vardı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Arthie geri döndü, elini uzattı, ama arkasında anne babası yoktu. Onlar kıyıda kalmışlardı ve Arthie'nin gözleri önünde Ettenliler tarafından öldürüldüler.

Ölüm, insanın ten rengi ne olursa olsun kırmızı kan akar.

Babasına kalu Asoka diyorlardı çünkü köylerinde daha açık tenli başka bir Asoka vardı. Annesi netta Dasaka diyorlardı çünkü köydeki üçü arasında en uzundu. Ama kumların üzerinde, gözleri cam gibi, mermilerin parıltısını görebilecek kadar büyük deliklerle delik deşik halde yatarken, hepsi aynıydı. Kırmızı bir gölet. Adaletsizliğin göleti. Ölümün göleti.

Arthie, onları gördüğünde hissettiği açlığı bugüne kadar unutmamıştı. Yas tutmadı, ağlamadı. O arzusu onu sardı. Köylüler onun çılgın davranışını kederle karıştırdılar. Onu tekneye bağladılar. Belki de kızlardan biri ya da kürek çekmek için katılan adamdı.

Arthie onlara saldırdı, öfkeli gözyaşları, denize açılırken karanlık gökyüzünden yağın sağanak yağmurla yarışuyordu. Onlar anlayamadı.

Sonra durdu. Tekne dalgaların üzerinde sessizce sallanıyordu, üç arkadaşısı kendi rahatlamalarından dolayı somurtkan ve suçlu görünüyordardı.

Onun bir şeyin farkına vardığını bilmiyorlardı: Onu beslemesi için anne babasına ihtiyacı yoktu. Artık kimse ona bakamazdı, sadece kendisi bakabilirdi.

Daha sonra, çok daha sonra, gökyüzü açıldığında ve Ceylan kıyılarından yeterince uzaklaştığında, bir Ettenian gemisi onu buldu.

Kanla dolu bir teknede tek başına bir kız.

O çok küçüktü, çok esmerdi ve çok kirliydi, ama Ettenliler onun kanlı teknesini bulduktan birkaç hafta sonra, bir şekilde kendini Penn'in malikanesinin eşğinde buldu. Orada, birbirlerini dürterek çorbalarını kaşıkla ağızlarına döküyorlardı ve onun anlayamadığı ama kesinlikle ona yönelik alaycı sözler olduğunu bildiği espriler yapıyordu.

O anda, acı ve öfke arasında gidip geliyordu, açlığının kaybolmamasını diliyordu, böylece içindeki canavarı serbest bırakabilirdi. Ceylan'daki son anlarını tekrar yaşamayı bırakabilmeyi diliyordu.

Ondan sonraki anları parça parça hatırlıyordu. Ettenian iskelesine ayak basması. Daha önce hiç hissetmediği nemli soğuk. Arabalar, atlar, tüm o sesler ve binalar. Suyla ıslanmış ayakkabılarıyla Penn'in giriş holüne girdiğinde ayak seslerinin yankılandığını hatırlıyordu. Ev, bir arabanın park edildiği ve iki atın sabırla beklediği, dolambaçlı bir yolun oyulduğu bakımlı bir çimin arkasında duruyordu.

Hizmetçi ona bir şey anlatıyordu. Arthie, hizmetçi diz çöküp zemini ovana kadar ne olduğunu anlamadı.

Yerde parlak parke tahtalarında tek bir leke bile görmedi, ama başını salladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Ceylan'daki evlerinde, annesi onu okuldan döndükten ve diğer çocuklarla denizde biraz oynadıktan sonra temizlik yapmaya zorlardı. Burada kimse derslerini sormuyordu. Kimse onu bir çocuk olarak görmüyordu, sadece çalışmak için bir çift el olarak görüyorlardı.

Kapılar, omuzlarında tüfekleri olan iki muhafız için açıldı. Arthie boğuk bir çığlık atarak geri çekildi ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Ev sessizliğe büründü.

Arthie, gölge onu sararken hareketsiz kaldı.

"Gözlerini aç, küçük aslan."

Bu, onun anladığı bir dildi. Bir adam onun önünde çömelmişti. Babası yaşlarındaydı, ama daha ağırbaşlı bir tavrı vardı. Aristokratik, diye öğrenecekti daha sonra. Saçları ensesinde bağlanmıştı ve boğazının altındaki kıvrımlı kumaş düğümünde parlak kırmızı bir yakut duruyordu.

Ettenian beyazına benziyordu, ama onun dilini konuşuyordu. Onu bu yüzden ona getirdiklerini söyledi. Adam gülümsediğinde, keskin bir şey gördü ve kendi keskin dişlerine dilini değdirdi.

Adam güldü. "Dişler."

Sesini alçaltarak, sanki bir sır paylaşıyorlarmış gibi hissettirdi. "Onları içeri çek, kimse fark etmez."

Ona tuhaf bir şekilde baktı ve parmağını burnunun altına tuttu, orada nefesini korku dolu, küçük hıçkırıklarla çıkarıyordu.

"Büyüleyici," dedi, daha çok kendine değil, ona. "Sen hayattasın, ama aynı zamanda bir vampirsin. Onun gibi birini bulmaya çalışıyordum."

Hâlâ kimin hakkında konuştuğunu bilmiyordu ve bir ara durumda terk edildiğini anlaması çok uzun zaman alacaktı. Yarıları burada, şimdi ve hayatta, diğer yarıları ise denizde kaybolmuş. Yarıları insan, yarıları vampir. On altı yaşına yaklaştığında büyümesi sona erdi. Kalp atışları durdu. Gölge düşürüyordu ama yansıma yoktu.

Çünkü vampir kanıyla beslendiğinde ölümün eşiğinde değildi.

Bu yüzden o küçük teknede, yıllar önce Beyaz Kükreyen Kurt'un yaptığına ürkütücü bir şekilde benzeyen bir yıkıma yol açmıştı. Belki Penn'in yanında kalsaydı, tüm bunları ve daha fazlasını öğrenebilirdi.

O, hizmetçiye onun artık personel arasında olmayacağını söyledi. Bunun yerine, ona bir oda, bir hizmetçi ve bakım sağladı. Ama Penn Arundel gibi bir adam

her zaman evde olamazdı ve büyüyen bir kız her zaman doymuş kalamazdı. Imperial Square'de onunla yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra, o açlık geri döndü ve Arthie'nin bilincini tamamen kapladı.

Penn o gece onu banyoda, kanla dolu küvette hizmetçisine bakarken buldu.

Onu korkutan, onun tepkisiydi. Yüzü acıdan buruştu ve Arthie azar işiteceğini sandı, ama onu kendine çekti ve onu rahatlık ve güvenlik duvarıyla sardı. Her şey yoluna girecek, dedi. Ona yardım edecekti.

Sadece ona güvenmesi gerekiyordu.

Aylar sonra, açlığı tekrar ortaya çıktı ve onu durduracak kimse yoktu. Arthie mutfığa sendeledi, kapı çerçevesine tutunarak pençelerini tahtaya geçirdi. Aşçının küçük kızı dışında herkes kaçtı. Onu köşeye sıkıştırdı. Kızın kim olduğu önemli değildi, sadece nefes alıyor olması, damarlarında kan dolaşıyor olması, Arthie'nin yaklaşmasıyla çılgına dönmesi önemliydi.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Arthie saatlerce mutfak kapısının yanında titreyerek durdu. Aşçı çılgık attı. Penn gelmedi. Ev halkı fısıldamaya başladı ve kız artık dayanamayacak hale geldi.

Koştı.

Arthie günlerini White Roaring sokaklarının ara sokaklarında geçiriyordu. Diğer vampirlerin insanları büyüleyerek boğazlarını açmalarını sağladıklarını gördü, sırf tatmak için. Kendine aynı kısıtlamayı uygulayabileceğine güvenmiyordu ve bu yüzden açlıktan kıvranıyordu. Bir daha asla bir damla kan içmeyeceğine yemin etti. Hatırladığı insanlığına, ondan çalınan şeylerin kalıntılarına sarıldı.

Bazı geceler, vücudu uyuşana kadar karanlığa doğru çılgık attı. Meşgul olmak için başka yollar, hissetmek için başka duygular buldu. Dünya rengini kaybetti ve hayat bir lanete dönüştü.

Ta ki hindistancevizi olan bir çocukla tanışana kadar.

48
ARTHIE

Laith onun önünde diz çöktüğünde Arthie başını salladı. Son hindistancevizi suyunu içtiğinden beri kendini tutmaktan, kısıtlamaktan acı çekiyordu.

"Ben tehlikeliyim," dedi, ama kendini teslim olduğunu hissetti. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Ben de," diye mırıldandı ve onun yumuşak ses tonuyla, yıllardır ilk kez dişleri uzadı.

Bu hiç de aynı şey değildi. Bir kez başladı mı, durmayabilirdi. Onu parçalara ayırmadan durmayabilirdi. Laith aralarındaki mesafeyi kapattı ve Arthie kendini durduramadan harekete geçti, akıl yerine şehvet, açlık ortaya çıktı.

Acıyla başını onun omzuna düşürdü. Onun sıcaklığı onu titretti. Nefesi hızlandı, kendi omzunun kıvrımına çarptı.

"Gitmelisin," diye fısıldadı. "Önce... önce..." "Hayır," diye fısıldadı o da. "Beni yok et."

Başını yana çevirip boğazını ortaya çıkardı. *Neden?* diye sormak istedi. Ondan karşılığında ne istiyordu? Arthie'nin burun delikleri, karanlık ve büyüleyici kanının kokusuyla genişledi. Yüzünü eğdi, onun sıcaklığı cildine çarparak onu çağırıyordu. Çağırıyordu. Adam geri çekildi, hızlı bir hareketle gömleğini başından çıkardı ve bir kenara attı. Arthie yumruklarını açtı ve ellerini adamın çıplak göğsüne kaldırdı.

Laith'in nefesi kesildi, durdu, yeniden başladı. Onun adını söylediğini sandı. Sıcaklık hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş olduğunu sandı. Onun cildi ellerini yakıyordu, kasları, onun keşiflerini izlerken geriliyordu. Konuşmak istedi. Ona daha önce hiç böyle bir erkeğe dokunmadığını söylemek istedi.

Onun fısıldayan kahkahası içini sardı. "Senin mor saçlarını ve bıçak gibi keskin gülümsemeni ilk gördüğümde, senin bir amaç için bir araç olacağına yemin ettim. Senin ofisinde ilk kez karşılaştığımızda, bu yemini tutmanın daha zor olacağını anladım."

"Sonra ne oldu?" diye sordu kadın.

Elini ensesine götürdü, gözlerinde işkenceye benzer bir ifade vardı. Bunun nedenini bilmek isterdi. Onu engelleyen şeyin ne olduğunu bilmek isterdi. Akli başında düşünebilmeyi isterdi.

"Sonra ağzını kullanarak beni en acımasız şekilde yerden yere vurdun ve ben, sayısız erkek ve kadınla tanışmış olmama rağmen, hiç kendimin aynasını görmediğimi fark ettim."

O, öyle miydi? Her açıdan farklıydılar, ama aynı zamanda çok da benziyorlardı.

Bir adım öne çıktı. "Peki şimdi?"

Parmaklarının arkasını kızın yanağına sürttü. "Ve şimdi, aynı acı için atan bir ruh ikizi buldum. Artık ne istediğimi bilmiyorum."

Ruh ikizi.

Burnunu onun cildinin düzlüğünde yukarı kaydırđı, parmaklarını saçlarına doladı. Nabzı ona karşı çılgınca atıyordu. Dudaklarını ayırdı ve ağzını boynunun kıvrımına bastırdı.

"Arthie." O da en az onun kadar aç görünüyordu.

Onu öpmek nasıl olurdu acaba? Onu sahiplenmek? Uzak diyarlardan gelen bu çocuğun gizemini yutmak?

Aklına küvetteki hizmetçi geldi. Mutfaktaki kız. Teknede bulunan mülteciler.

"Ben..." *Vahşi. Çılgın. Hayvani.*

"Açım," diye fısıldadı ona.

Kız, dişlerini onun boynuna geçirdi, ikiz bıçaklar derisini yırttı. Kanının sıcaklığı dilini kapladı, metalik ve tatlı, ağzında bir melodi, boğazından aşağı akıp sonsuz soğuşu doldurdu.

Artık farklıydı. Kendini kontrol edebiliyordu. Aç, kafası karışık küçük bir kız değildi artık.

Laith, bir elini kızın saçlarına gömerek, diğer elini kızın vücudunun kıvrımlarından aşağı kaydırarak, kızın uyluğunu kavrayana kadar, kızın üzerine çıkarak direndi. Kız, onun sıcaklığı karşısında nefesini tuttu ve o sönük acıyı dindirmek için ona daha da yaklaştı.

"Yapma," diye yalvardı. "Durma."

Durmadı. Ayakları üzerinde sendeleyerek, sarhoş bir dansa tutuştular. Dişlerini geri çekip bu yeni heyecanı karşılarken, onun inlemesi içinden geçti. Daha önce hiç yaşamadığı bir acıydı bu. Boynunun kıvrımını öptü ve kanlı çiziklerin üzerine dilini gezdirdi.

Gücü geri gelene kadar, gücünün ne kadar tükendiğini fark etmemişti. Ateş damarlarında dolaşüyor, onu patlamak üzere dolduruyor, içinde farklı bir ihtiyaç, farklı bir açlık hissi uyandırıyor.

Laith'in elleri vücudunda aşağı kaydı, kaburgalarını, belini, daha yukarı, daha aşağı, *her yeri* kavradı.

Orada.

Tabancası.

Arthie artık aç değildi. Akli açlıktan bulanıklaşmamıştı ve aniden, parçalar yerine oturduğunda her şey şaşırtıcı bir şekilde durdu. Calibore'un karmaşık telkari işçiliği ona Laith'i hatırlatıyordu. Silahına kazara dokunması. Silahın nasıl çalıştığına olan yoğun ilgisi. Kız kardeşinin geri getirmesi için gönderildiği hilya'nın hikayesi.

Calibore'du. Silahı hilya'ydı.

Ram'ı alt etmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Ram ya da defter umurunda bile değildi. Sadece üzerine düşen rolü oynamış, ona yalanlar söylemiş ve tabancaya gittikçe yaklaşmıştı. Ona dokunmuş, onu kışkırtmış, bir daha asla yapmayacağına yemin etmesine rağmen onu içmeye ikna etmişti.

Kız, boynundaki ikiz deliklere, bozduğu yeminine baktı. Bu şimdi sona erecekti.

Göğsü hala çıplak ve onun dokunuşunu bekliyordu, dudakları şişmiş ve davetkardı. Onun değişimini fark etmiş olmalıydı, çünkü tereddüt etti. "Arthie, ne..."

Arthie onu duvara fırlattı, nefesini kesti. Bir vampirin yeni beslendiğinde ne kadar güçlü olabileceğini unutmuştu. Pençelerinin ne kadar keskin olabileceğini unutmuştu.

Beşini onun narin boğazına bastırdı.

"Seni öldürmeliyim," diye fısıldadı. "Seni paramparça etmeliyim. Calibore'u benden alabileceğini düşündüğün için seni parçalamalıyım."

Sersemlemiş gözlerinde anlayış belirdi. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

"Sen de aynısını yapmaz mıydın?" diye sordu, sesi gergindi. Ve işte bu yüzden onu öldüremezdi.

O, onu kullandığı kadar, o da onu kullanmıştı. İkisi de aralarında filizlenecek olan ham arzuyu, onları birbirine çeken öfkeli sarmaşıkları beklemiyordu. İkisi de birbirlerinde eşlerini bulacaklarını beklemiyordu. Ayna, gerçekten.

"Git," dedi yumuşak bir sesle, "kanın sadece dişlerimdeyken ve bu duvarlara sıçramamışken. Seni bir daha grsem, bu kadar nazik olmayacağım."

49
ARTHIE

Arthie, Laith'in gitmesini izledi. Asla yas tutan biri olmamıştı, ama şimdi burada, Spindrift'in yasını tutuyor, kendine verdiği yeminin yasını tutuyordu. Bir parçası da onun yasını tutuyordu. Onu kullanmış, saygısızlık etmiş, neredeyse soyacakmış, ama yine de.

Yine de.

O, henüz çözmeyi bilmediği bir duygu yumağıydı. Ondan kurtulduğu için minnettardı ve onu kovduğu için üzgündü, ayrıca Jin'e onun haklı olduğunu söylemekten hiç hoşlanmıyordu. Boynuzlu Muhafızların yüksek rütbeli komutanına gerçekten güvenilemezdi ve bunun nedeni ikisinin de beklediği gibi değildi.

Arthie odadan çıktı ve koridora döndü, Matteo ile karşı karşıya geldi. Açlığı azaldığı, kan damarlarında kan dolaştığı, neşeli ve zinde olduğu için artık farklı görünüyordu. Her şey daha canlı, daha parlak, karanlıkta daha az tünel gibi görünüyordu. Onu gördü ve donakaldı.

"Hayır, Arthie," diye fısıldadı. "Bana yapmadığını söyle." Nadiren onun adıyla seslenirdi.

"Yaptın," dedi Matteo, yaklaşarak. Eli sanki ona uzanmak istermiş gibi seğirdi. "Onu yedin."

"Beni biliyordun," dedi Arthie.

Penn ona gerçekten her şeyi anlatmıştı. Matteo'nun gözlerinde acı vardı, neredeyse yenilgi, *ihanet* gibi bir şey. Yaptığı şey onu bu kadar etkileyemezdi.

"Yıllardır biliyorum," dedi, ama onun ne yaptığını bilmiyordu. Onun neler yapabileceğini bilmiyordu. "Bilmesem bile, Spindrift'in sahibinin böyle bir şey yaptığını tahmin etmek zor olmazdı."

"Benim kim olduğumun Spindrift ile hiçbir ilgisi yok," dedi. Salonun duvar lambaları titreyerek onu gölgeye boğdu.

"Öyle mi? O zaman Spindrift'i kaybettiğin anda, yıllardır geliştirdiğin itidali kaybetmen bir tesadüf mü?"

Arthie fısıltıdan başka bir şey söyleyemedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bizi ruh ikizi olarak adlandır," dedi Matteo yumuşak bir sesle. Omuzları iç çekmesiyle gevşedi. "Gözlemlemeyi severim, Arthie. Yarı vampir olduğunu biliyordum, ama kanla ilgili bir konuşma çıktığında, çoğu vampirin yaptığı gibi davranmadığını fark ettim. Tiksiniş görünüyordun. Ne zaman bir içki ikram etsem, iğrenmiş gibi görünüyordun."

Ruh ikizi. Laith'in ağzından çıkan bu sözler boş gelmişti. Matteo'nun ağzından çıkanlar ise ona farklı bir etki yaptı, onu rahatlattı. Sanki bir parçası yerine oturmuş gibiydi.

Bu doğru muydu? Kendini Spindrift'e bağlamış mıydı? Yoksa hindistan cevizi suyunun bitmesi, trajediyle aynı zamana denk gelmiş miydi? Hayır, Athereum'a gitmeden önce son damlasını da içmişti ve tüm işi yeterince iyi halletmişti.

Matteo haklıydı.

"Neden umursuyorsun?" diye sordu, sesinin yalvarır gibi çıkmasından nefret ederek. Birinin, onun iltihaplanmasına izin verdiği bir yarayı umursamasından nefret ederek. "Sen bir vampirsin. Benim bunu kabullenmemi istemez miydin?"

"Kabul etmek ve teslim olmak aynı şey değil," dedi.

Bu sözler bir darbe gibi çarptı. Arthie'nin göğsü inip kalktı. Duvara yaslanarak gözlerini kapattı.

"Yapamam."

Bu sözler boğuk bir fısıltıyla, boş ve kederli bir şekilde ağzından döküldü. Bu, bir çay fincanındaki yenilgiydi, bir şeker küpü kadar küçüktü, ama bir dağ kadar ağırdı.

"Olduğun şeyi kabul etmeyi reddederek kendini cezalandırmayı bırak. Kaosunu hayal et, canım. Onların oyunlarını oynamayı bırak, çok daha kötüsünü yapabilirsin."

Kahkahası acıydı.

"Sence ben öylece bırakabilir miyim?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Hayır. Bir yara iyileşmeden önce tedavi edilmelidir, ama ah canım, o bağdan kurtulduğunda ne kadar özgür olacağını bir düşün."

Anlamış gibi konuşuyordu. Hayatını tuvalleri arasında, kendi yarattığı fırça darbeleriyle dolu bir çayırdaki geçirmişti. Ama yüzünü lambaya çevirdiğinde, Arthie onun yüzünde mahvolmuş ve canavarca bir şey gördüğünü sandı. Gözlerini kırptı ve ışık onu, eserlerindeki güzellikle yeniden boyadı. Matteo'nun gördüğünden daha fazlası var mıydı?

Onun yanağına, görüşünü bulanıklaştıran bir şefkatle dokundu. Arthie yıllardır ağlamamıştı. Şimdi de ağlamayacaktı. Gözleri

kapandı ve kendini onun dokunuşuna yaslanırken hissetti, küçük iğne batması gibi sıcaklık hissi dikkatini çekti, karnının derinliklerinde kaynayarak birikti.

Laith yüzünden, diye düşündü, ama bu bir yalandı. Bu farklıydı.

Daha yoğun. Daha güçlü. Açlıktan kaynaklanmıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, gözlerini açarak. Ne için özür dilediğini bilmiyordu, sadece bunu yapma ihtiyacı hissediyordu.

"Büyük Arthie Casimir, daha da büyük Matteo Andoni'den özür mü diliyor?" Matteo kimseye özel olarak seslenmedi. "Biri baskı makinelerini getirsin."

Basın. İşte buydu. Ram'ı bu şekilde alt edeceklerdi ve bunu bu gece yapacaklardı. Arthie, kendine verdiği sözü bozup Laith'ten içtiği için ne kadar nefret etse de, beslenmenin ona verdiği berraklığı görmezden gelemezdi.

Matteo'nun gözlerine baktı. "Ne yapacağımı biliyorum. Herkesi Penn'in ofisine götürün."

Matteo şaşırması bile görünmüyordu, sadece kendisiyle gurur duyuyordu. Yine o lanet olası gamze ortaya çıkmıştı. "İmparatoriçe emrediyor."

Spindrift'in çöküşünün üzerinden yirmi dört saat geçmişti ve Jin, yıkımının Ram'a olan öfkesiyle ne kadar çabuk yok edildiğine şaşırılmıştı, sanki ruhu yaşadığı yangınları alıp içinde bir yangın çıkarmaya karar vermiş gibiydi.

Arthie, Penn'in ofisine geldiğinde farklı görünüyordu. Daha az vahşi ve daha az solgun. Daha çok kendisi gibi. Jin, haftalardır, belki de aylardır onun bu halini görmediğini fark etti. Gece sonunda Spindrift'ten ayrılan, iyice doymuş bir vampir gibi görünüyordu.

"Beni kurtardın," dedi ona.

"Bu iyiliğin karşılığını ödeme zamanının geldiğini düşündüm," dedi Jin, sanki ikisi de birbirlerini neredeyse kaybetmemiş gibi, Arthie kadar rahat bir tavırla.

"Eh," dedi kadın, "on yıl geç kaldın."

Bu onu güldürdü ve kız ona sarıldığında şaşkına döndü. Kız çekilmeden önce ona sarılmak üzereydi. Kız omuzlarını düzeltti ve Penn, Flick ve Matteo geldiğinde döndü.

"Laith nerede?" diye sordu Flick.

Jin, Laith'in artık kalbinden kazıkla öldürülmeyeceğini öğrendiğinde ne hissedeceğini bilememişti. Yüksek kaptanı özellikle sevmiyordu, ama onun *ölmesini* de istemiyordu.

Arthie de aynıydı.

"Gitti," dedi, öfkesini zar zor bastırarak ve Jin neyin değiştiğini merak etti. "Anlaşmamız defterin geri alınması içindi."

"Yani öylece gitti mi?" diye sordu Flick şaşkınlıkla, ama Jin daha fazla ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu. Matteo durum hakkında daha fazla bilgi sahibi gibi görünüyordu. Jin bundan hoşlanmamıştı.

"Üzgünüm, Arthie," diye başladı Penn. "Spindrift için." Arthie ağzını bükerek, "Defter hala güvende mi?" diye sordu. O da başını salladı.

"Elindeki davayı bana ver," dedi. "Artık mahkemeye uğraşmayacağız. Ram ve basın arasında bir toplantı ayarlayacağız ve ikisi de bunu bilmeyecek. Gürültülü ve halka açık olacak ve

bizim tarzımız değil, ama Ram da Spindrift'e tam olarak böyle davranmıştı."

Arthie, kafasında bir plan dönerken, olasılıklar, riskler ve şanslar ılınca dolaşırken konuşma şekli vardı. Kavgalarından sonra değişmişti. Ne yanlışsa düzelmişti.

"Hemen tüm gazetelere haber vermemiz gerekecek," dedi Flick, açıkça deneyimlerinden konuşuyordu.

Arthie başını salladı. "Bunun Ram kadar anneni de etkileyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Arthie'nin bu sorusu tuhaftı ve Flick bile şaşırmış görünüyordu. Flick'in desteği olmasa planlarından vazgeçecek gibi görünmüyordu. Jin'e göre Arthie daha çok bir fikir aşılamaya çalışıyordu ve o bunu onaylayacağından emin değildi.

"yle," dedi Flick, kendinden emin bir şekilde başını sallayarak.

"Ve çoğu gazeteyle bağlantılarım var," diye ekledi Matteo.

"Güzel," dedi Arthie. "Jin ve benim de birkaç tane var. Onları tek bir yere davet edip bildiklerimizi anlatacağız. Basın tarafından bombardımana tutulmayı beklemeyen Ram'dan geri kalanını onlar renebilirler. Penn, bir yerin var mı? Spindrift'i nerirdim ama geçici olarak kapalı."

"Athereum'da bir toplantı salonu var," dedi Penn. "Ana binaya bağlı değil, bu yüzden girişi için özel bir şey gerekmiyor."

"Harika," dedi Arthie. "Ram'a defterin bizde olduğunu ve görüşmek istediğimizi söyle. Başka bir şey söyleme."

"Ram buna inanacak mı?" diye sordu Flick.

"Ram'ın bizden her şeyi aldığını ve daha fazlasını kaybetmekten korktuğumuz için pes ettiğimizi mi?" diye sordu Jin. "Evet."

Ram, Spindrift'i yok etmenin onları korkudan sinirlendireceğini anlamalıydı. Evet, yenilmişlerdi, ama şimdi daha güçlüydüler. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış olanlardan daha tehlikeli bir şey yoktu.

"Yine de riskli olacak. Basın toplantısından sonra Ram'ın gelmesini istiyoruz, böylece ilk sözü biz söyleyebiliriz, ama Ram daha erken gelirse, kime inanacaklarını bilemeyebilirler. Herkesin en iyi şekilde görünmesini istiyorum," diye ekledi Arthie, ceketinin yakasındaki yırtıkların birinden parmağını geçirerek. "Kimsenin hakkımızda kötü düşünmesini istemiyorum."

"Basınla konuşmak bir fark yaratır mı ki?" diye sordu Jin. "İnsanlar vampirleri umursamıyor, onların istismar edilip

silah olarak kullanıldıkları umurlarında bile değil."

"İnsanlar vampirleri umursamıyor olabilir, doğru," diye kabul etti Arthie. "Ama acı çekmek bir sır olmamalı ve insanlar her zaman bilinmeyenden korkar. Şu anda odak noktamız, Ram'ın iktidara gelmesine yol açan Beyaz Kükreyen Kurt saldırısı. Kanıtımız yok, ama basın hükümdarı hazırlıksız yakalarsa, gerisini anlayacaklar ve bir kargaşa çıkacak."

"Ne amaçla?" diye sordu Matteo. "Gaspçıyı gasp etmek mi istiyorsun?" Jin, ancak o anda durumun gerçekten başlarını aştığını fark etti.

Arthie dudaklarını büzdü. "Ram'ın bir daha bizi tehdit etmemesini sağlamak için gerekliyse."

Jin, Koç'un altında oturan Konsey'in, Ettenia'nın her zaman yaptığı gibi yeni bir maske atayacağını farkındaydı, ama bu gelecekte çözülmesi gereken bir sorundu. Koç, Spindrift ve vampirleri çok fazla nefret ediyordu. Ettenia en iyi imparatorluk olmayabilir, ama Koç çok önyargılıydı.

"Bence işe yarayacak," dedi Penn, onlarla gurur duyuyormuş gibi. Jin başını salladı. "Yakında yeni bir maske atayacaklar."

"Ya da belki Arthie burayı yönetebilir," diye alay etti Matteo.

"Hayır. Spindrift'i yeniden inşa etmekle meşgul olacağım," diye alay etti. "Çay içebilecekken neden dünyayı kurtarayım ki?"

51 FLICK

Flick, aile terzisine bir elbise siparişı verdiğinde, kadının bu konuyu kimseye söylememesi için gereğinden fazla para ödemek zorunda kaldı. Yüksek sosyetenin bunu konuşmasını istemiyordu.

"Tatlım, refakatçi olmadan dolaşmak iyi değildir. Özellikle de bu günlerde," dedi kadın, Flick'in seçtiği kumaşı bir kenara koyarak. Bu, Flick'in genellikle tercih ettiğinden farklıydı ve Flick bunu her düşündüğünde biraz heyecanlanıyordu. "Geçen hafta annenle birlikte gelmeliydin!"

Flick veda edip, daha fazla şey duymadan oradan ayrıldı. Tabii ki annesi, Flick kalbi kırılmasın diye endişelenirken, kendine yeni bir gardırop yaptıırıyordu.

Flick iç geçirdi. Artık sadece acı çekiyordu.

Flick durdu ve geri dönerek, White Roaring'deki Jeevani'nin sahip olduğu tek terzilerden biri olan Hira House'un vitrinine baktı. Vitrinin içindeki podyumda duran üç manken, renkli kumaşlarla sarılmıştı ve kumaşların uçları sağ omuzlarına zarif bir şekilde dökülmüştü. Flick, bunların sari olduğunu düşündü. Safir mavisi olanın arkasında, özel dikim bir takım elbise giymiş, mor saçlarını baker boy şapkasıyla örten bir kız sipariş veriyordu.

Tezgahın arkasındaki kadın gülümsedi, ama Arthie, kendine özgü tavrıyla, gülümsemeyi karşılık vermedi, yıpranmış ahşap tezgahın üzerine parasını bırakıp çıkmaya hazırlandı. Flick aceleyle uzaklaştı, Arthie ise yavaşça ters yönde uzaklaşırken, o bir ara sokağa girdi.

Ve Flick, Admiral Grove'a doğru yürüyüşüne bir kez daha başladı.

Lady Linden'in ona yaptıklarından sonra, Ram ile aynı sonuca katlanmayı hak etmişti: eylemleri hakkında sorularla bombardımana tutulmak.

Flick, Linden Malikanesi'ne bu kadar çabuk döneceğini beklemiyordu ve elbette annesinin kapısında tekrar dururken bu kadar kayıtsız hisseceğini de beklemiyordu. Artık yalnız olmadığını hatırlamak ona cesaret verdi.

Arthie ve Jin'in kendileri için değerli bir şeyi kaybettiklerini bilirken, kendisi kazandıklarından dolayı mutlu olduğu için kendini kötü hissediyordu: bir aile. Casimir ailesi kadar aile olabildikleri kadar. Bir gün bir yabancıydı, ertesi gün ise her toplantıya dahil edildi, her sohbete katıldı ve her geziye katıldı.

"Bayan Felicity," dedi hizmetçi kapıda, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Flick merhaba dedi. İçeriden fısıltı sesleri geldi ve hizmetçinin kıkırdamasını duydu. "Lady Linden sizi bir daha içeri almamamı söyledi."

Kendine şaşırmamayı söyledi, ama yine de canı yandı. "Bu adil değil."

Hizmetçi başka yere baktı. "Hayır, öyle değil. Eğer ısrar ederseniz sizi içeri alabileceğimi söyledi, ama bunu size söylememem gerektiğini düşünüyorum."

Garip, diye düşündü Flick. Avucunu cebine sokup çakmağını aradı, ama sonra onu annesinin masasında bıraktığını hatırladı.

Artık ona ihtiyacı yoktu, diye düşündü.

İnsanları sakinleştirip kontrol altında tutarsan, kimse senin kendi gündemini ilerlettiğini fark etmez.

Arthie'nin sözleri Ram ile ilgiliydi, ama Flick'in annesinin her hareketini yeni bir bakış açısıyla incelemesine neden olmuştu. Lady Linden, Flick'in ne kadar yediğini kontrol edebilmek için birlikte yemek yiyorlardı, Lady Linden, Flick'in giyimini kontrol edebilmek için birlikte kıyafet denemeleri yapıyorlardı. Lady Linden, zaten bir yere giderken, uygun olan gezilere Flick'i de götürerek onu yatıştırıyordu. Flick'in Spindrift'i ilk kez ziyaret ettiği zaman bile - şimdi hatırlıyordu, annesi biriyle görüşeceği için gitmişlerdi, Flick'i götürmek istediği için değil.

Flick, tamamen alakasız bir şeyin, kendisinin hiç fark etmediği geçmişinin bir yönünü ortaya çıkarmasının komik olduğunu düşündü. Ya da belki de normal olarak gördüğü hayatın sınırlarından uzaklaştığı için, sonunda onun gerçekte ne olduğunu görebilmişti.

Cezası aslında bir ceza bile değildi. Her zaman olduğu gibiydi: Leydi Linden, itibarı için en iyisini yapıyordu ve Flick'in durumunda bu, onu saklamak anlamına geliyordu.

"Peki, sadece kısa bir süre kalacağım," dedi Flick. "Ve bana söylediğiniz için teşekkür ederim."

Kız bir an durdu. "Sizi özledim, Bayan Felicity. Siz yokken ev eskisi kadar sıcak değildi."

Flick artık o kadar sıcak hissetmiyordu. Eskiden naifti, korunaklı ve kollanmıştı. Annesi onu bir kafeste tutmuştu ve Flick, Jin kilidi açıp onu dışarı çıkarana kadar her kaçışında kollarını olabildiğince uzatmıştı.

Annesi yine ofisindeydi ve Flick kapıyı çaldı, çünkü bu sefer o kadar kızgın değildi. Lady Linden masasındaydı. Şaşkınlığını çabucak gizledi.

"Felicity. Bana öyle konuştuktan sonra geri dönmeye cesaretin var mı? bana öyle konuştuktan sonra geri dönmeye cesaretin

"Ben sadece konuştum anne," dedi Flick, sorun da buydu, . "Uygunsuz ya da saygısız bir şey söylemedim."

Annesi zili çalmaya başladı ve Flick, içinde yükselen paniğe karşı dilini ısırmak zorunda kaldı. Sesi sakın, sözleri yavaştı.

"Beni kovdurmadan önce, tek istediğimin sana tekrar manşeti kazandırmak olduğunu bilmen gerekir. Bu sefer övgüye değer bir manşet. Senin benim yaptığımı düşündüğün zararı telafi etmek istedim. Beni tekrar sevebilmen için affını istedim. Şimdi ne kadar aptalca davrandığımı anlıyorum."

Lady Linden, nezaketen başka yere bakıyordu. Flick, onun kendini kötü hissettiğini fark etti.

Hayır, diye seslendi Arthie kafasının içinde, dikkatlice bak.

Flick öyle yaptı. Annesinin omuzları gergin ve sertleşmişti. Rahat değildi, sanki tetikteymiş gibi. Neredeyse... Flick'in yapabileceklerinden korkuyor gibiydi.

"Vampirler hakkında ne duymuş olursan ol, Felicity, bu hikayenin daha fazlası olduğunu bilmelisin," dedi annesi, kendinden emin olmaktan çok tereddütlü bir şekilde. Suyu test ediyordu. *Onu* test ediyordu.

Bu bir taktikti. Ondan bildiklerini açığa vurmasını sağlamaya çalışıyordu. Flick buna kanmayacaktı. Bu annesiydi. Flick'i bir kukla gibi istediği yöne yönlendirmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Ve hayır, sana gördüklerini veya duyduklarını anlatmanı istemiyorum, sana gurur duymadığım işlere zorlandığımı söylüyorum."

Annesi, sanki Lady Linden değilmiş gibi, sanki kendi eylemleri üzerinde hiçbir etkisi veya kontrolü yokmuş gibi konuşuyordu.

"Aramızdaki tüm bu mesafe?" diye devam etti annesi. "Çünkü işleri düzeltmekle, şirketimize verilen büyük zararı onarmakla meşguldüm."

Ama yıllar önce birbirlerinden uzaklaşmaya başlamışlardı. Flick ona karşı çıkmak için bunu söylemeye başladı, ama sonra annesinin haklı olduğunu fark etti. Aralarındaki mesafe son zamanlarda daha da kötüleşmişti ve bunun mühür yüzüğü skandalıyla aynı zamana denk gelmesi sadece bir tesadüftü. Flick'in yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Annesinin sert maskesi çatladı, ama hemen tekrar taktı ve o birkaç saniye içinde Flick pişmanlık gördü. Flick bunu derinden anladı ve bu onu neredeyse kötü hissettirdi.

"Ram beni kullandı," diye fısıldadı annesi, "ve seni benden aldı."

Bu gerçek bir pişmanlıktı. Flick'i tereddüt ettirdi. Lady Linden başını kaldırdığında, parlak mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. Flick'e gülümsedi ve bu ona pencere kenarındaki köşede çay ve bisküvi yedikleri zamanları hatırlattı. Bahçede yaptıkları yürüyüşleri hatırlattı.

Flick yutkundu ve aniden gelmemiş olmayı diledi.

Elindeki zarfı bir anlığına baktıktan sonra uzattı. "Al."

"Bu nedir?" diye sordu Leydi Linden.

Bu, Athereum'un toplantı salonunun adresi ile tarih ve saatini içeren bir nottu.

"Herkesin istediği ön sayfa," dedi Flick. "İşleri düzeltmenin bir yolu."

Flick, Linden Malikanesi'nin kapısı arkasından kapandığından beri kendini sorgulamaya başlamıştı. Şimdi, Athereum'a geri dönmüş, saçlarını düzelterek boynuna parfüm sürerken, önündeki uzun geceyi atlatması için biraz güneş ışığı gibi, endişe omuzlarına bir palto gibi sarılmıştı.

Doğru olanı yapıyordu, diye kendini ikna etti.

Omuzlarına elbisesini geçirdi, tüm kıvrımları ve katmanları hala kalbinden daha hafifti ve kısa süre sonra daha önce hiç bir etkinlik için giyinmediğini fark etti. Uzun bir süre kendi başına bağcıkları çekmeye çalıştıktan sonra vazgeçti.

Yardıma ihtiyacı vardı ve Athereum'un vampirleri, yardım isteyeceği son kişilerdi. Flick saten eldivenlerini kapıp elbiseyi göğsüne sıkıca tutarak kapıyı açtı ve Arthie'nin tam kapıyı çalmak üzere olduğunu gördü.

Flick onu neredeyse tanıyamadı.

Arthie Casimir bir elbise giyiyordu. Onu kırmızı bir elbiseye sarılmış haliyle tanımlamanın en basit yolu, *asil* demektir. *Güzel*. Gunmetal gümüş kenarlı, metrelerce uzunluğunda ipek bir sari giymişti. Sari, omuzlarından omuzlarına kadar uzanan cesur bir drape oluşturarak, köprücük kemiğinin keskin kontrastı ve bluzunun cesur rengi dışında cildinin her santimini kaplıyordu. Baker boy şapkası takmamıştı. Mor saçları, gözlerinin karanlık derinliklerini çerçeveleyen hacimli bukleler halinde taranmıştı.

Hayır, *güzellik* onu tanımlamak için yeterli bir kelime değildi. O acımasız ve ölümcül biriydi, tıpkı dikenlerini gördüğünüzde bir gülün tamamen farklı görünmesi gibi.

"Seni bulmayı umuyordum," dedi Flick, Arthie içeri girerken nefes nefese. Kumaşın *hıştırtısı*, adımlarının yankısını yansıtıyordu. "Bu bağcıkları bağlamama yardım eder misin? Şimdi düşününce, hizmetçim olmadığı için kendi başıma giyemeyeceğim bir elbise sipariş etmeden önce iki kez düşünmeliydim."

Flick, Arthie'nin cevabını beklemeden arkasını döndü ve diğer kızın bakışlarının ağırlığı olmadan nefes alması daha kolaydı.

"Teşekkürler," dedi Flick.

"Her şey planlandığı gibi gitti mi?" diye sordu Arthie, hünerli parmaklarıyla çekip düğümlerken.

Flick başını salladı. "Ona zarfı verdim. Keşke... Bilmiyorum." "Ama biliyorsun. Sana söylediğim gibi onunla konuştun mu?"

"Evet," dedi Flick ve Arthie'ye annesinin manipölasyonlarına dikkat etmesini, onu dürtmesini ve sorgulamasını söylediği için minnettar olsa da, yine de tüm bu olanlardan hayal kırıklığına uğramıştı. Bir parçası, yine hiçbir şeyden habersiz olmak istiyordu. "Sanırım bugün ilk seferkinden daha iyiydim. Spindrift'i kaybetmeden önce. Ve ben..."

"Saçmalama," dedi Arthie, onu izleyerek.

Flick iç geçirdi.

"Gerçekten pişmanlık duyuyor gibiydi," diye mantıklı bir açıklama yapmaya çalıştı.

"Gerçekten mi? Sen kayboldun, Felicity," dedi Arthie nazikçe, Flick'in buklelerini şefkatli bir el hareketiyle düzelterek. "Ve yolunu senden başka kimse bulamaz."

52 ARTHIE

Arthie, Flick Spindrift'e adım attığı andan itibaren, kızın kendi planını yapmaya hevesli olduğunu anlamıştı. Arthie, Flick'in durumunu bildiği için, bu planın ne olduğunu anlamak zor değildi. Arthie onu caydırmaya çalışmamıştı, aksine tam tersini yapmıştı, sık sık annesinden bahsederek Flick'e kurduğu planı hatırlatmak için ipuçları vermişti. Böylece Arthie, East Jeevant Company'nin başına hızlıca ulaşması gerektiğinde kapıyı açık tutmuştu.

Şimdi yaptığı gibi.

Yavaş ama emin adımlarla, Flick giderek daha fazla bıkkın hale geldi, ama bu gerçeğin bedeliydi.

"Seni seninle ilgisi olmayan bir kavgaya sürüklediğim için özür dilerim."

Arthie dönüp kapıda duran Penn'i gördü. Ama bu Ram'ın suçuydu. Bütün bunlar Ram'ın suçuydu ve o Ram'ın kim olduğunu bile bilmiyordu. Ama bütün bunların arkasındaki kişiyi bulana kadar, arabada tanıştığı gölgeli figür, zihninde kanlı bir şekilde hatırlayacağı kişi olacaktı.

"Kırmızı sana yakışıyor, küçük aslan," dedi Penn ve bu iltifattan dolayı içini bir sıcaklık kapladı.

Kırmızı sari giyerek Ram'ı alt etmek uygun geliyordu. Annesinin kefeninin rengiyle aynı kırmızı.

"Seninle yüksek kaptan arasında olanları duydum," dedi. "Matteo anlattı."

"Elbette söyledi," dedi, şaşırmamış bir şekilde.

"Sen farklısın, Arthie. Yarı vampir, yarı insan. Bir insanın kanı emildiğinde ölür. Ve beyin ve kalp işlevini yitirmeden önceki o değerli saniyeler içinde vampire dönüştürülürse, boyun eğdirilir. Aç, evet, ama bir şey yapamayacak kadar zayıf. Dönüştürüldüğünde hâlâ hayattaydın, değil mi? O açlığı gidermek için bir yolun vardı, artan bir açlık, beslenmekten çok, az önce bıraktığın hayata olan açlık. Neredeyse katliam yapar gibi yedin."

Elini uzattı. "Ama hayatının o kısmı bitti."

"Yine de son on yılımı bunu tekrar yapmaktan korkarak geçirdim," dedi sessizce.

Hayatının yarısını kendinden korkarak, yapabileceklerinden korkarak, White Roaring'in karanlık sokaklarında dolaşarak ve kendisi gibi olanları arayarak geçirdi. Bu yüzden kan evini açmıştı, değil mi? Böylece kendisi gibi vampirler sokaklarda vahşet estirmek zorunda kalmayacak, para ödeyerek bir bardaktan içebileceklerdi.

"Sen ve Matteo sandığından daha fazla ortak yönünüz var," dedi Penn. dedi

Arthie buna güldü. "O adamı *gördün* mü?"

Penn güldü ve sonra düşünceli bir hal aldı. "Sık sık o günü düşünüyorum White Roaring Meydanı'nda tabancanı kaldırdığın günü sık sık düşünüyorum. Büyüklüğe mahkum olan kız."

Onun kelime seçimi ona da anlamlı geldi. Bu bir lütuf değil, bir yükü. Kazandığından daha fazlasını kaybetmişti.

"Bütün bunlar bittiğinde," dedi, gözlerini onun gözlerine dikerek, "İmparatorluk Meydanı'na dönebiliriz. Sen ve ben. Senin ekibin. Orayı senin yeni Spindrift'in yap."

İki elini tutup onu kendine çekti, saçlarının üstüne bir öpücük kondurdu. Bir an orada kaldı, kendini küçük hissetmesine izin verdi, onun iri vücudunda korunmuş hissetmesine izin verdi, White Roaring'in izin vermediği şekilde gençliğini hissetmesine izin verdi.

O, on yıl önce vaat ettiği aynı rahatlık ve güvenden bahsediyordu, ama Arthie, hala bunları arzulasa da, bu tür şeylerin nasıl bittiğini biliyordu.

Penn'in ofisine girdiğinde sesler kesildi. Flick burada değildi. Arthie önce Jin'e baktı, çünkü bu en kolayıydı.

"Oh, Arthie. Seni daha önce elbiseyle gördüğümü söyleyemem," dedi Jin. "Çok güzelsin."

Arthie dişlerini gösterdi. "Kaç dişini korumak istersin? İki mi, dört mü?"

Jin güldü ve neredeyse burasının Spindrift olduğunu hayal edebiliyordu, arkasında pürüzsüz tezgahlar, odayı ısıtan çay kokusu.

"Kesinlikle Arthie." Girişe doğru yürüdü ve gururla başının üstüne hafifçe vurdu. "Ben de hazırlanmalıyım." Matteo'ya bir bakış attı. "Uslu dur, Andoni. Yoksa konuşmamız gerekecek."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Matteo, sanki onun söylediklerini duymamış gibi ona göz kırptı.

Arthie kaşlarını çatı. "Bana bakılmasından hoşlanmıyorum. Bilmiyorsan, senin dilinde buna *egzotik* denir."

"Benim dilim oldukça yeteneklidir, sevgilim," diye Matteo onu temin etti. Arthie'nin göğsünde bir şey karıncalandı. "Ve bunu göstermekten mutluluk duyarım."

Eğildi, yeşil gözleri, onun açıkta kalan köprücük kemiğine düşerken parladı. Çenesini hareket ettirdi ve Arthie, aralık dudaklarının arasından dilini gördü.

"Sen tamamen göz kamaştırıcısın, Arthie. Mükemmel. O parlak beynin sayesinde görülmeye değer bir manzarasın."

Zekası için övgü duymak nadirdi. Zekası her zaman pervasızlık derecesine varan bir şey olarak görülürdü; ona her zaman çok kurnaz, çok yozlaşmış olduğu söylenirdi.

Asla zeki olarak görülmezdi.

Ona son bir kez baktı, omzundaki sariyi düzeltti, çıplak tenini sıvı ateşle yakarken, ve gitti.

Jin, Penn'in Athereum'un toplantı salonunda basını ağırlamak için elinden geleni yaptığını düşündü. Frak giymiş garsonlar tepsilerle dolaşüyor, dar flütler yüksekteki göz kamaştırıcı avizelerin ışığını yansıtıyordu. Zeminlerin parlaklığı, çok uzak bir çölden gelen zengin desenli halılarla tamamlanıyordu ve mekanı süsleyen dekor karanlık ve çökmüş bir havaya sahipti.

Bir ses duyduğunu sandı ve şemsiyesini hazırlayarak gölgelere doğru döndü.

"Benim."

Jin'in kalbi onun sesini duyunca sıçradı. "Karanlık, bir güvercin için uygun bir yer değildir." "Ya ben güvercin olmak istemiyorsam?"

Flick ışığın içine girdi. Bukleleri yüzünün yumuşak güzelliğini çerçeveliyordu, birkaç bukle alnına düşmüştü. Boğazında bir düğüm oluştu. "Ne giyiyorsun?"

"Sen ne giyiyorsun?" diye karşılık verdi, aynı derecede şaşkın.

"Kıyafetlerimin birinin ölümünü andırdığını söylemiştin!" diye haykırdı.

"Benim bayrak gibi giyindiğimi söyledin!" dedi aynı anda.

Sessizlik onları sardı.

En koyu, en karanlık zümrüt renginde ezilmiş kadife giysisiyle muhteşem görünüyordu. Giysi, boynunu saran dar bir yaka ile başlıyor, geniş kıvrımları olan eteğin başladığı bel kısmında genişliyordu. Onu olması gerektiği gibi, sıkı ve şiddetle sarıyordu. Çok güzeldi. O da öne atılıp aynısını yapmak istedi. Burnunu saçlarına gömmek ve ruhunun güneş ışığını içine çekmek istedi.

"Leylak rengi," dedi sertçe. Eldivenlerini dirseklerinin hemen üstüne kadar çekmiş, onu kışkırtmak için birkaç santim çıplak ten bırakmıştı. "Leylak rengini seçmişsin."

Beretinin rengi, demek istedi, ama şimdi bu aptalca geliyordu, terziye ceket sipariş ederken iyi bir fikir gibi görünse de. Ceket düğmelerini açarak beyaz gömleğinin üzerine giymişti, siyah kenarlı mendili göğüs cebine sokmuştu, krem rengi pantolonla kıyafeti tamamlanmıştı.

Flick'in bakışlarında ihtiyat vardı, endişe ve kaygı doluydu.
Annesinin de burada olacağını söylemişti

Arthie. "Her şey yoluna girecek," dedi

Jin.

"Kalp atışı olmaması daha mı kolay?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şey hissetmemek

?

Annesini ve Leydi'nin yaptığı korkunç şeyleri düşünmesini istemiyordu.
Linden yapmıştı. Flick'in zarfı ona vermeyi yeniden düşünmesini istemiyordu.

"Karanlık bir koridorda yalnızız," dedi Jin, başını ona doğru eğerek,
"ve sen felsefe yapmak mı istiyorsun?"

Hayatının geri kalanında, onun ayçiçeği rengi gözlerinin, sözleri üzerine
mürekkep siyahına dönüştüğünü hatırlayacaktı.

"Hayır," diye fısıldadı ve ona doğru atıldı, onu nişin duvarına doğru itti
ve ciğerlerindeki havayı çaldı.

Parmaklarını, eldivenlerinin pürüzsüz parlaklığı üzerinde gezdirdi. Nefesi
kesildi, başlıklı bakışları hareketi takip etti ve kanını kaynattı.

Sonra, tatlı bir ses çıkararak ayağa kalktı ve onu öptü. Yumuşakça,
nazikçe. Onu çılgına çevirerek. Adam, *tsk* diye bir ses çıkararak geri çekildi,
sesi düşük bir arzu çığlığıydı. "Sana nasıl yapıldığını göstereyim, aşkım."

Ellerini kızın yüzüne koydu ve dudaklarını onun dudaklarına eğdi.

Kız, ağzına doğru nefesini tuttu, ona karşı titreyerek, onun itişine karşılık
verdi, vücudunu onun vücuduna bastırdı, boğazından bir ses çıkardı, onu
yabani çiçekler ve güneş ışığıyla dolu o çayırdaki boğdu.

"Flick," diye fısıldadı, yarı inilti, yarı dua gibi.

Kız hafifçe geri çekildi, ona hayranlık ve zevk dolu bir bakışla baktı. "Bir
daha söyle."

Adam tembel bir gülümsemeyle eğildi. "Gerçekten, Felicit..."

"Hayır. Bana verdiği isim değil. Kendim için seçtiğim isim."

Ve o, onun sözlerinin gücü, ruhunun coşkusu karşısında o kadar şaşkına
döndü ki, dedi.

"Flick." Kızın burnunun köprüsüne, gece yıldızları gibi yayılan çillerin
olduğu yere bir öpücük kondurdu.

"Flick." Ağzının kenarına bir öpücük daha kondurdu, kızın sinirli sesini
severek.

"Flick."

Ağzını açmaya ikna etti ve alt dudağını ısırduğında nefesini tuttu. Kolları omuzlarına yerleşti, elleri saçlarına uzandı, saç tellerine dolandı ve onu daha sıkı çekti.

Öpücüğünde umudu tattı. Olasılığı. Jin bu gece hakkında iyi hissediyordu ve bunun sebebi sadece sonunda Felicity Linden'ı öpmüş olması değildi.

Saat kulesi dokuz çaldı. Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde birbirlerinden ayrıldılar. Vakit gelmişti.

54 FLICK

Flick, şişmiş dudaklarını elinin tersiyle ovuşturdu. Baştan aşağı titriyordu ve cildi gergin hissediyordu. Bir tür adrenalin vücudunu sarstı, tıpkı o adamın adını söylediği anda hissettiği gibi. *Kendi kendine taktığı isim.* Evini terk ettikten sonra seçtiği isim. White Roaring'in kir ve pisliği gibi ona yakışan isim.

Jin'in nefesi boynunda hissettiğinde, sonuçlarını düşünmemişti; annesinin veya başkalarının ne düşüneceği konusunda endişelenmemişti. Jin, onun olduğundan daha fazlasını olmasını hiç beklemiyordu.

Annesinin gerçekten adını temize çıkarmak istediğini mi, yoksa hala Ram ile işbirliği içinde olduğunu mu bilmiyordu, ama Flick'in bildiği tek şey, Lady Linden ile işinin bittiğiydi. Var olmayan bir aşk için rekabet etmekten bıkmıştı.

Arthie haklıydı. Kaybolmuştu, ama sonunda yolunu bulmuştu. Şu anda bu yolda tökezliyor olabilirdi, çünkü daha önce hiç öpülmemişti ve Jin Casimir'i öpeceğini hiç düşünmemişti, ama yine de yolunu bulmuştu.

Basın yavaş yavaş salonu dolduruyordu. Matteo oldukça kapsamlı bir liste hazırlamıştı. Flick, geç saat olmasına rağmen White Roaring'deki neredeyse tüm gazetelerin rozetlerini tanıdı.

"Daha önce bir yerde bu kadar çok gazeteci gördüğümü sanmıyorum," dedi Jin, sesi biraz kısık. Flick, onun ağzının kendi ağzında olduğunu hayal etmeden ona bakamasa da, bu onu biraz heyecanlandırdı. *Odaklan.* Yapacakları bir iş vardı ve Ram geldiğinde, annesi de geldiğinde, tam alarmda olmaları gerekiyordu.

Flick, Arthie'nin talimatına uyarak etrafta dolaştı ve geçerken konuşmalardan bazı parçalar yakaladı.

"Bize söz verilen bu lanet olası belge nedir?"

"Arthie Casimir'in bu işe karıştığını bilmiyordum. Bu skandal olabilir."

"Duyduğumuz her şeye inanmalı mıyız?"

Flick, Arthie'nin elindeki defteri her gördüğünde kalbi hızlanıyordu. Birçok yönden, mor kurdeleli o kitap Arthie'yi Ettenia'daki en güçlü

kişi yapıyordu, çünkü onunla Ram'ı kontrol ediyordu. Ama bu, onlardan çok şey alan bu ülkede sahip oldukları tek kanıt, tek çareydi.

Sinirlerini biraz yatıştırmak umuduyla durup bir bardak su aldı. Bardağını masaya koyduğunda, bir şey bacağına dokundu, salona girmiş olabilecek bir böcek gibi tüy kadar hafifti.

"Oh, sen sinek değilsin, değil mi?" diye mırıldandı.

Laith'in kediciğiydi, kabarık kuyruğu bir toz bezi gibi ileri geri sallanıyordu, Flick çömeldiğinde motor gibi mırılaması yeniden başladı.

"Sana bir isim vermeliyiz. Kar Tanesi ya da Alabaster gibi bir şey." Bunlar beyazdı, ama ikisi de bir yavru kediye yakışan isimler gibi gelmiyordu. Daha önce hiç evcil hayvanı olmamıştı. "Bulut olabilir mi? Çok tüylüsün. Ya da Kar ya da hatta Opal, ne kadar asil olduğunu düşünürsek."

Dikkatini dağıtmayı bırak, diye azarladı Flick. Salona bakındı. Yavru kedi buradaysa, Laith de yakınlarda olmalıydı. Garip. Arthie, yüksek kaptanla ilişkisini kesmiş gibi davranmıştı. Fikrini değiştirip onu buraya davet etmiş olabilir miydi?

Flick yavru kediye kucığına aldı ve Jin'in, ikramlarla dolu yuvarlak masalardan birinin yanında beklediğı yere götürdü. Jin de yavru kediye görünce Flick kadar şaşırılmış görünüyordu.

Arthie cep saatini kapattı ve Flick ile Jin'in dikkatini çekti. Başını salladı. Matteo, koridorun sonundaki çift kapıyı nazikçe açtı ve Flick, kalbinin her atışını kulaklarında bir demirci çekici gibi hissetti.

Jin elini uzattı ve sıktı. "Plana sadık kal. Ne olursa olsun, defteri koruyacağız."

Flick başını salladı. Yavru kedi kurtulup masanın altındaki örtünün altına saklandı. Flick de onunla birlikte saklanabilmeyi diledi.

Ram, deniz kadar derin mavi bir pelerin giymiş olarak salona girdi. Konuklar şaşkınlıkla haykırdılar, sesleri uğultuya dönüştü. Avizenin her bir ampulü, şeytanın boynuzları gibi antik bronzdan kıvrılan o kötü niyetli maskenin farklı bir yönünü aydınlatıyordu.

Sadece Koç'un parlak ve masmavi gözleri görünüyordu.

Flick'in kalbi durdu. Nefes almakta zorlanıyordu. Geriye doğru sendeledi. Jin ona ne olduğunu soruyordu, ama onu duyamıyordu. Oda bulanıklaştı, basının heyecanlı sesleri yavaş yavaş kayboldu.

Ve Flick'in aklına tek bir acı verici düşünce geldi: Annesinin gözlerinin olağanüstü olduğunu hep düşünmüştü.

55 ARTHIE

Koç'un girişindeki sessiz sessizlikte, Arthie Flick'in nefesini duydu ve sonra fısıldadığı tek kelimeyi, bir kırbaç şakırtısı kadar yüksek sesle. *Anne*. Arthie'nin Flick'in annesine değil, Koç'a baktığını anlaması biraz zaman aldı.

Lady Linden, Ram'dı.

O anda Arthie, planının korkunç bir şekilde ters gittiğini anladı. Çünkü Ram basından haberdar değildi. Lady Linden ise haberdardı.

Ram'ın pusuya düşürülmesi gerekiyordu, ama Lady Linden gerçekte ne olacağını biliyordu. Onların tarafında sürpriz unsuru yoktu. Ona burada ne yapacaklarını tam olarak anlatmışlardı ve o da hazırlıklı gelmişti. Ram, Flick annesini ilk kez ziyaret ettiğinden beri defter ve vampirler hakkındaki gerçeği öğrendiklerini biliyordu.

Arthie'nin planı başarısız olmuştu.

"Kendini suçlama. Hâlâ yapabileceği bir şey yok," dedi Penn, Arthie'nin yanında. "Basın her şeyi haber yapacak."

Bu korkmuş bir yetkili ya da telaşlı bir lord değildi. Bu Ram'dı. Arthie başını salladı. "Ölürlerse olmaz."

Athereum'un toplantı salonunda dört kapı vardı. Dört kaçış noktası.

"Kapılara gidin!" diye fısıldayan seslerin üstüne bağırdı. "Herkes dışarı!"

Ama bunun boşuna olduğunu bilmeliydi. Bu Ram'dı — sadece Ettenia'nın hükümdarı değil, Arthie'nin nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş haliydi. Onun vatanını yağmalayan Doğu Jeevant Şirketi'nin başıydı, insanlığını elinden alan kadındı, Spindrift'i yok eden kibriti çakan tiran.

"Hazır olun," dedi Arthie, Jin ve diğerlerine.

Kimse kapılara ulaşmadan kapılar açıldı. Baştan aşağı siyah giyinmiş, yüzlerine maske takmış adamlar içeri akın etti. Onlar Boynuzlu Muhafızlar'dan değillerdi, ama silahlıydılar. Dışlerine kadar.

Lüks ve çöküntü içindeki Athereum salonu, tam bir kaosa dönüştü.

Bıçaklar, avizelerin parlak ışığında parıldıyordu. İnsanlar çılglık attı, yere düştü. Kan, alabaster fayansların üzerine sıçradı ve birikinti oluşturdu. Bu bir katliamdı.

"Ram, kimsenin salondan canlı çıkmasını istemiyor," diye bağırdı Arthie.

Matteo midisinin bulandığını hissetti, ama üç kadını korumak için araya girdi ve koluna doğru sallanan bir pala kıl payı kaçırdı. Jin sağında şemsiyesini kullanıyordu ve solunda Penn kollarını kaldırıyor. Arthie'nin bunun ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı: onun gücü.

Ram'ın adamları çılglık attılar, bazıları görünmez parazitleri uzaklaştırmaya çalışırken, diğerleri top gibi kıvrıldılar. Arthie, Penn'in güçlü olduğunu biliyordu, ama sadece elini sallayarak o adamları diz çöktürdüğünü görünce kendisi de biraz korktu.

Onlara yardım etmesi gerekiyordu. Kavganın ortasında Flick'i gördü ve defteri onun ellerine tutuşturdu. "Onu koru." Flick zar zor nefes alıyordu. "Flick! Şimdi sırası değil. Buraya kadar geldik, *sen* buraya kadar geldin."

"Doğru, evet," diye fısıldadı Flick. Defteri sıkıca tuttu.

Arthie koşarak birine yardım etti. Bir garsonun tepsisini aldı ve onu Ram'ın adamlarından birine vurdu, bıçağını kapıp boğazına sapladı. Adam boğuk bir ses çıkararak yere düştü. Yere düşen çok sayıda muhabir vardı, ama Penn'in yardımıyla durumu tersine çevirebilirlerdi.

"Gördün mü, Arthie?" diye bir ses arkasında duyuldu.

Arthie damarlarında kanın donduğunu hissetti.

Laith.

"İktidardaki insanlar bizim gibileri asla umursamazlar." Sesi soğuktu. Uzak. Ram'ın kendi halkını öldürdüğünden bahsetti. Ram'ın kendisine söz verdiği hilya'dan bahsetti. Arthie'ye yaklaşıp çalmak istediği hilya'dan.

"Hayır," dedi Arthie, bir adım geri çekilerek, "önem vermezler. Bunu biz belirledik."

Bir adım daha geri attı. Aynı anda çok fazla şey oluyordu.

Çok fazla düşman ve çok az zaman vardı.

"Affet beni," diye fısıldadı ve sonra, Arthie'nin kaçamayacağı kadar hızlı bir hamle yaptı. Sari'sinin kıvrımlarından tabancayı kaptı ve nişan aldı.

Ona.

İkisi birbirlerine baktılar, ikisi dünyaya karşı.

Damarlardaki huzursuz öfkeyle birbirlerine bağlanmış terk edilmiş ruhlar. "Beni öldürecek misin?" diye sordu kadın.

Adam tereddüt etti, kadına ihtiyacı olan saniyeyi verdi ve kadın, sari'sinin ucu boğazına degecek şekilde ona atladı. Çarpıştılar, tabancayı kapmak için boğuştular. Adamın elleri kadının ellerine değdi ve kadının dikkati dağıldı. O odaya geri dönmüşlerdi, adamın dudakları kadının dudaklarına değiyordu. Kadının dişleri adamın boynuna batıyordu, adamın eli kadının uyluğunu kavıyordu.

Arthie omzunu onun göğsüne çarptı, ama o daha büyüktü ve Arthie hala şoktaydı.

Adam onu kendinden uzaklaştırdı ve Arthie silahın namlusuna bakarken, belki de Laith onu vurmayaabilir diye düşündü. Adamın yüzünde gördü: Yine o terk edilmiş depoya dönmüşlerdi, onun hayatını kurtarmadan önce onun hayatını kurtardığı yere.

Ama sonra, etrafında kavga ve çığlıklar yeniden başladı. Adamlar artık acı içinde kıvrılmıyorlardı. Penn oradaydı, onu koruyor ve aynı anda Laith'in boğazına saldırıyordu.

56
JIN

Jin bir silah sesi duyduğunu sandı. O tabancanın sesini tanıyordu ve içini kaplayan korkunç bir çöküntü, acı ve *farkındalık* hissetti. Calibore. Arthie. Bu yıkım dünyasındaki diğer yarısı. O asla, *asla* onu kendisi ateşlemezdi. Onun neler yapabileceğini bildikleri halde.

Onun için koştu, kan gölleri ve kopmuş uzuvlar, kırmızıya bulanmış günlükler ve parlak kalemlerin üzerinden tökezleyerek geçti. Ram'ın adamlarından ikisini iterek, saldırılarından kaçarak, sonunda kavganın ortasında Arthie'nin sarisinin parıltısını gördü.

Ölme, ölme, ölme. Spindrift'i bin kez kaybedebilirdi, ama kız kardeşini asla kaybedemezdi.

Jin durdu.

Ram yoluna çıkmıştı ve Jin, sonunun yaklaştığını acı bir netlikle anladı. Küçük ve zarif bir tabancayı kaldırdı ve ateş etti.

57
ARTHIE

Arthie dizlerinin üzerine çökmüştü, zeminin soğuğu sari'sinin ince ipek kumaşından içeri sızıyordu. Etrafında katliam devam ediyordu. Penn'in başı kucağındaydı. Sol göğüs cebinin hemen üzerinde bir kurşun deliği vardı, çünkü Calibore sıradan bir tabanca değildi. Yine de Penn kanamadı, titremezdi, nefes almaya çalışmazdı.

Arthie ona ölümü getirmişti, ama Penn sanki onu kurtarmış gibi ona bakıyordu. Gözleri sevgiyle doluydu ve Arthie, yaptığı onca şeyden sonra, bu yüzden kendini biraz daha nefret etti.

"Yas tutma. Bu dünyada sonsuzluktan da fazla yaşadım."

"Bunu düzeltebiliriz," dedi, bir çocuk gibi, bir aptal gibi. "Birlikte bir aile olabiliriz. Senin söz verdiğin gibi."

Evden kaçtıktan sonra yıllarca, kalmış olsaydı nasıl olurdu diye merak etti. Jin ile tanışır mıydı? Öfkesini yenip Spindrift'i açar mıydı?

Bir babası olurdu. Bir ailesi olurdu.

"Aile, birlikte yaşadığımız kişiler değil, uğruna öleceğimiz kişilerdir."

Penn elini Arthie'nin saçlarına uzattı ve Arthie, bu kadar büyük, bu kadar güçlü, bu kadar eski birinin bunu nasıl yapabildiğini anlayamadı. *Ölmek*. Sonra titrek elini yumruk haline getirip soğuk, atmayan kalbine bastırdı.

"Cesur ol, küçük aslan."

Cesur olmak istemiyordu. Savaşmaya devam etmek istemiyordu. Laith'in ardından damask perdeler dalgalandı, mor sümbül parlak bir şekilde ortalığı aydınlattı.

Üzgünüm, dedi çiçek.

Flick çılgılık attığı anda Arthie ayağa fırladı.

Ram'ın kurşunu kalbine isabet etti. Jin sendeledi. Düştü. Bir dizini soğuk, sert zemine çarptı, sonra diğerini.

Uzun zamandır ölümün nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Ölümle çevrili bir hayat yaşamıştı. Hafta sonları morgda ailesiyle ve onların araştırmalarıyla geçirdiği zamanlar, yanan evlerinde onları aradığı o acı dolu dakikalar, sonra onu enkazdan çıkaran kızla yaşadığı hayat.

Jin, Arthie'nin de kendisi gibi bu koridorda bir yerde kan kaybindan ölüp ölmediğini bilmiyordu. Onu ne kadar takdir ettiğini, sevdiğini biliyor muydu, bilmiyordu.

Göz kapakları barut fıçısından daha ağır olduğu için sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırptı. Ram'ın adamlarının, tanımadığı vampirlerin elinde tek tek düşüp, gerçeği öğrenmek için buraya gelen gazetecilerin yanına katıldığını gördü, sonra Ram'ın kendisi yavaşça uzaklaşıp, kimse onu durduramadan ortadan kaybolduğunu gördü.

Matteo'nun gölgesi üzerine düştü. "Jin. Durumun vahim. Bırak da..."

Jin onun ne önereceğini biliyordu. Ne teklif edeceğini. Başını salladığını sandı, ama sonra yine yalnız kaldı ve başka bir çift ayak sesi ona doğru kaydı. Flick. Onun için ağlamıyordu, değil mi? Onu o kadar da sevmiyordu. Onu öpmüştü. Çok güzel bir şekilde. Jin kendini gülüyor buldu, bu acı daha keskin, daha soğuk hale getirdi. Hoşuna gitti. En azından mutlu ölecekti.

"Jin," diyordu. Tekrar tekrar.

Sonra kenara çekildi. Onun yerine, defalarca onunla ölümün orakları arasına giren kız vardı. Kız hayattaydı. Tabii ki hayattaydı. O Arthie Casimir'di. Kurtarılmaya ihtiyacı hiç olmamıştı.

"Sonunda," diye mırıldandı. Hâlâ yapacak çok şeyi vardı: ailesini bulmak, Spindrift'i yeniden inşa etmek, güneş ışığı gibi bukleleri ve pastel renkli beresi olan bir kızı sevmek... Ama Arthie'nin onları bulup çay salonuna adalet getireceğini biliyordu. Ve Flick onu sevecek başka birini bulacaktı.

"Hayır," dedi Arthie sertçe, kalın bir sesle, ama bunu durdurabilecek olan tek kişi o bile değildi. "Hayır, Jin. Dikkatli ol."

Jin gözlerinin kapandığını hissetti. Bağırışlar, tartışmalar, uzaklaşan sesler duydu. *O* da uzaklaşıyordu. Sonra, sanki hayatı içinden çekiliyormuş gibi, sanki kanı vücudundan akıyormuş gibi, daha önce hiç hissetmediği bir acı hissetti. Çığlık attığını sandı, ama emin olamadı.

Sonra bir şey dudaklarına bastırdı ve biri burnunu çimdikledi, onu ağzından kesik kesik nefes almaya zorladı. Metal. Metal, sıvı halde dilini kapladı. Tatlı, keskin ve sert. *Kan*.

Ve sonra bir fısıltı.

"Yaşa," dedi ölüm kulağına. "Benim için."

Jin'in gözleri mor bir hale, bir çift iblis gözüyle açıldı. Arthie. Onda bir terslik vardı.

Ağzında dişler vardı. Onunkinde kan vardı.

Ve ateşi damarlarında dolaşırken, imkansız bir şekilde hindistancevizi düşündü. Çünkü inkâr böyle işliyordu: Beyin, önündeki gerçeği kabul etmeyi reddediyor ve onu bir kenara itiyordu.

Jin şimdi bunu şok gibi hatırladı. Siwang Konutu'nun ön bahçesindeki lavanta aster çalılarının arkasında saklanarak, hayatının son anları alevler içindeyken, on bir yaşındaki Jin Arthie'ye bir hindistan cevizi uzattı. Onu görünce gözleri uzaklara daldı ve sonra üzgün göründü.

Onu, bu hindistancevizi ile aynı ülkeden geldiğini bilecek kadar iyi tanııyordu; sadece hindistancevizi açmayı bilmediğini düşündü.

Ve hindistancevizi insanları mutlu ediyorsa, onu mutlu etmek onun görevi değil miydi? Titrek bacaklarıyla ayağa kalktı ve bahçıvan aletlerini buldu, Ceylani hindistancevizlerinin açılması gerektiği gibi hindistancevizi kırdı — lifli kahverengi olanlar gibi ikiye bölmek yerine, üst kısmını keserek — ve Arthie'nin kirli bardağına döktü. "İç."

Kız ona bakarak bir şeyler söylemek istedi. Keşke onun üzgün olmadığını bilseydi - o bir vampirdi. Keşke vampirlerin sadece kan içtiğini düşündüğü için içmekten korktuğunu bilseydi.

"İç," diye ısrar etti, hindistan cevizini sallayarak içinde daha fazla olduğunu gösterdi.

Gözleri onun boğazındaki atan damara kayd, ama bir yudum aldı. Hemen bardağa bakarak gözlerini kırptı ve bir yudum daha aldı. Sonra

bir yudum daha aldı. Sonra bardağı ters çevirdi ve son damlası boğazında kaybolana kadar içti.

Jin, kimsenin bu kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmemişti. Ama o, kızın ne olduğunu bilmiyordu. Onu mutfağın yanmamış tarafına götürüp aynı yeşil hindistancevizi dolu bir fıçıya götürerek hayatını değiştirdiğini bilmiyordu. Kızın, babasının hindistancevizi kadarını muhafaza etmek için zekasını kullanarak bir buzluk yapmasının, hindistancevizi sevgisinden kaynaklanmadığını, yıllar sonra ayaklarını yere basıp hindistancevizi ithalatına başladığında anladı.

Spindrift için, derdi. *Kendim içinse*, bunu hiç itiraf etmedi.

"Vampirlerin hindistancevizi ile beslenebileceğine inanıyorum," demişti babası bir keresinde. "Kanla değil mi?" diye sormuştu Jin, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu,

babasının çalışma odasında dağılmış, bazıları kırılmış, yarısı dolu bardakların odayı doldurmasının nedenini açıklıyordu.

Yemek masasında da böyle bir bardak vardı. İçinde süt beyazı küçük parçacıklar yüzen bulanık bir sıvı vardı. Jin'in babası bir yudum aldı. "Sadece Ceylani hindistan cevizi işe yarıyor gibi görünüyor, ama işe yaraması için içinde biraz kan olması gerekiyor."

"O zaman sen vampir misin, baba?"

"Annen beni çoktan mezara geri gönderirdi, evlat," diye gülerek cevapladı ve Jin'e de denemesi için verdi. Tatlıydı ve nedense onu daha hafif, daha mutlu hissettirdi. "Güzel, değil mi? Hindistan cevizi mükemmel silahlar yapmanın yanı sıra, insanı mutlu da ediyor."

Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Onun için önemli olan çay değil, hindistancevizi idi. Onu sadece hindistancevizi suyunu mutlu bir şekilde içerken görmüştü, başka bir şey içerken nadiren görmüştü. Bir parti hindistancevizi rezervinde tutmakta ısrar ettiğinde. Çaydan çok hindistancevizi sevkiyatlarının durumunu sorduğunda.

Ona hiç bir şey söylememişti.

Haklıydın baba, diye düşündü Jin. *Vampirler hindistancevizi ile beslenebilirler*.

"Uyan," dedi bir ses, onu darağacından, sonsuz karanlığın perdesinden çekip çıkardı. "Jin, uyan."

Gözlerini açtı ve tıslayarak geri çekildi. Her şey çok parlaktı, çok beyazdı. Ve açlık... Tanrım, çok acıkmıştı. Açlıktan ölüyordu. Açgözlüydü. Az önce yemek yememiş miydi? Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, midesinde batıcı, ıstırap verici bir his vardı.

Dişler. Dişleri vardı. O açlık yemek için değil, kan içindi.

Arthie topuklarının üzerine oturdu, sari'sinin kıvrımları dağınıktı. Yüzünde rahatlamış olduğu belliydi, ama onu tanıdığı için gülümsemedi.

Onun, sakladığı sırlardan memnun olmadığını biliyordu. Daha küçük, daha zayıf görünüyordu. Kırılmıştı. Tökezledi ve kendini toparladı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden Arthie'nin sari'sini omzunun üzerine atmasını izledi, kırmızı, koyu kırmızı ve kan rengi bir yelpaze gibi, ve sonra gitti.

59 ARTHIE

Arthie, kalbinin buzdan olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu, ama buz cam gibiydi

—bir düşüşte paramparça olurdu. Jin'i terk etmek istemiyordu, şimdi değil, ama gitmek zorundaydı. Son bir kez Penn'e bakmak için durdu. Diğer vampirler uzak duruyorlardı. Penn'i anında öldüren o iğrenç silahı gördükten sonra nasıl uzak durmasınlar ki? Athereum işaretini ve cebindeki tabancayı aldı. Altındandı, tıpkı onun gibi asil.

Sonra koştu, Athereum'un toplantı salonunun kapıları arkasında gürültüyle kapandı.

Sokakta onu görenlerin gözünde nasıl görüldüğünü biliyordu: Karanlıkta koşan bir kız, omzundan kayan bir sari, kanla ıslanmış ellerinde bir silah, gece kadar vahşi gözler.

Ama Nimble Street buradan çok uzak değildi.

Laith'in dairesinin kapısını denediğinde, kilitli olmadığını görünce şaşırmadı. Laith, koltuğunda onu bekliyordu, sırlarını paylaştıkları gece oturduğu koltukta.

Onlar her zaman bu an için kaderlerinde yazılmıştı. "Sana gitmeni söyledim," dedi. "Seni uyarmıştım."

"Ne yapabileceğini bilmiyordum," dedi, hala Calibore'u elinde tutarak. Gözlerinde şoku gördü. Ona inandı, ama bu Penn'i geri getirmeyecekti. Bu olanları geri almayacaktı.

Laith, onu öptüğü yerden boynundan kanıyordu. Gözlerini kapattığında, ikisi de diz çökmüş, onun önünde gerçek kimliği ortaya çıkmıştı.

Adam güldü ve tabancaya baktı.

"Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sen ve ben aynısınız."

Sesi her zamanki gibiydi, ipeksi, alçak ve hoş bir tınısı vardı.

"Asla aynı olmayacağız," diye çıkıştı kadın. "Kendi gururun ve doğruluğunla o kadar yanılgıya düşmüşsün ki, gerçekten haklı olup olmadığını hiç sorgulamadın."

"Kralın kız kardeşimi ölüme göndermediğini mi söylüyorsun?"

"Onun ölümünün sebebinin *sen* olabileceği hiç aklına geldi mi?" diye sordu Arthie.

Cinayet, bakışlarını kararttı. İntikamın getirdiği sınırsızlığı tanıdı. Bunu biliyordu çünkü o sınırsızlık onun da kemiklerinde yaşıyordu. Bu yüzden ona çekilmişti, bu yüzden onu kalbinin kafesine bu kadar yaklaştırmıştı.

Ama o da onun gibiydi ve bu konuda kendi kusurunu görüyordu. Kendini, onu ileriye götürmeyen, aksine geri tutan bir geçmişe saplanmış olarak görüyordu.

Kendini vahşi sanmıştı, oysa vahşi olan oydu.

"O yolculuğa hasta olduğun halde katıldın, onun seninle yakın temas halinde olacağını bildiğin halde, uzun zamandır Arawiya'dan ayrılan ilk gemilerden biri olan bu gemide tıbbi bakımın yetersiz olacağını bildiğin halde," dedi Arthie. "Onu hasta ettin. Onun kurtarılması gerektiğine kendini inandırmak yerine, potansiyelini görseydin, o iyi olurdu."

Arkamda dur. Bu sözler, Athereum'da söylediğinden beri onu rahatsız etmişti. Onu ihanet etmek üzereyken ona ilgi gösterdiğini düşündüğü için olduğunu sanmıştı, ama öyle değildi.

O her zaman ondan şüphe duymuştu.

Ona gökyüzünde nasıl sıçrayacağını öğretmeye çalışmıştı. Onu arkasında bırakmaya çalışmıştı. O isteksizliğini belli ettiğinde, onu zorla içmeye zorlamıştı.

"Senin o kedin bile. Onun bir yılanla oynadığını gördün, ondan korkmadığını gördün, ama onun da kurtarılması gerektiğini düşündün."

"Benim varlığım hakkında varsayımlarda bulunmaya çalışma," dedi Laith soğuk bir sesle. Calibore'u kaldırdı.

O da Penn'in altın tabancasını çekti. "Oh, bunlar varsayım değil, azize. Şimdi onu indir."

Kolu kaldırdı. "Sana gerçekten bağlandım, Arthie."

"Kalbime doğrulttuğun tabanca öyle diyor," diye cevapladı kadın, başparmağını tabancanın horozuna sürterek. Silindirde kaç mermi olduğunu kontrol etmemişti. Daha önce hiç ateş etmemişti, ama Jin'in tabancasını yeterince kez kullandığını görmüştü, nasıl çalıştığını biliyordu. "Sen gülünçsün."

O, sırlarla dolu gülümsemesini gösterdi. "Sen bilirsin."

Bir silah sesi duyuldu.

Laith koltuğa geri düştü, şaşkınlıkla nefes nefese kaldı. Kan, parlak beyaz cüppesinin üzerine kırmızı çiçekler açar gibi yayıldı. Bu onu cezbetti, ama Arthie kendini iyi hissetmiyordu. Uyuşmuş ve soğuktu. Boştu. O öldürmüştü ve o da aynısını yapmıştı.

Hayır, bundan daha kötüsü hissediyordu. Sarisinin önü ıslaktı.

Arthie aşağı baktı. Kan, ayaklarının yanındaki döşeme tahtalarına damlıyordu. Altın tabanca yere düştü. Acı, vücudunda yayılmaya başladı. Kalbinde bir delik vardı. Ondan aldığı kan, göğsünden dökölüyordu ve imkansız olsa da, tüm bu ironik duruma gülmek istedi.

Ve sonra Arthie Casimir yere yığıldı.

60 KURT

Beyaz Kükreyen Kurt, dünyanın Arthie Casimir'e baktığında ne gördüğünü biliyordu: uzak bir diyara sürüklenen, yalnız ve kendini beğenmiş bir dalgaların getirdiği odun parçası. Daha fazla yanılmış olamazlardı.

O, şarapnel parçaları ve metalik kemiklerden oluşmuştu. Özel yapım zırh ve mor-gri buklelerle sarılmış bir bilmeceydi. Onun dünyasında, siyah ve beyaza dönüşmeye başlayan bir renkti. Yarı vampir, yarı insan, onun yoluna çıkan diğer ruhlardan çok, bir zamanlar kendisi gibi biriydi.

Ram, diğer her şeyi aldığı gibi, onu da ondan almıştı.

Onu Nimble Caddesi'ndeki bir dairede kanlar içinde buldu.

"Kibriti o çaktı," diye fısıldadı, ölüm onu bir fırtına gibi hızla yakalarken sesinde bir yemin vardı. Onu asla yalnız bırakmamalıydı.

"Şimdi onu yakıp kül edeceğiz," diye yemin etti.

Sonra Beyaz Kükreyen Kurt onu kollarına aldı ve götürdü.

TEŞEKKÜRLER

Spindrift mürettebatı olmadan var olamayacağı gibi, *A Tempest of Tea* için de aynı şey geçerlidir. Bu benim ilk eserim değil, ama yine de bir dizi ilkleri barındırıyor. Arthie ve arkadaşları, yeniden sorgulama sürecine girip evlenip ülkenin diğer ucuna taşınırken yanımda oldular, ama tüm bu süreç boyunca, bu hikayenin gerçekleşmesi için vazgeçilmez olan daha fazla sabit unsur vardı. Bu yüzden, bir teşekkür borçluyum.

En iyi kız kardeşlerim Asma ve Azraa'ya. En karanlık zamanlarda yanımda oldukları için. Uzun uzun hayal kurdukları, yakında White Roaring olacak manzarayı çizmemde bana yardım ettikleri, "ya eğer" ve "peki ya"ları ileri geri attıkları, yol boyunca bir sürü kelimeyi çöpe attığımız kadar planladıkları ve bozdukları için.

Cayce, roohi. Sana olan hislerimi dünyaya anlatmaya başlarsam, hiç durmayabilirim, ama kısaca özetlemeye çalışayım: Seninle geçirdiğim her gün bir mutluluk ve bu kitap, senin desteğin olmasaydı asla tamamlanamazdı. Bana latte ile enerji verdiğin, yazdıklarımı okuduğun ve değer verdiğin için teşekkür ederim, ama en önemlisi, bu yorgun ruha gerçek aşkın sadece kitaplarda var olan bir fantezi olmadığını gösterdiğin için teşekkür ederim.

Bana rehberlik eden ve her zaman ihtiyacım olan desteği veren aileme. Bu kitabı ve yazar olduğum halimi çok seveceği kesin olan dedeme.

Sabrı ve desteği eşsiz olan muhteşem menajerim Josh Adams'a. Sen, yayıncılık dünyasında sahip olabileceğimi bilmediğim bir dostsun. Gerçek bir şampiyon. Tracey Adams, Anna Munger ve Adams Literary ekibinin diğer üyelerine: Bu ailenin bir parçası olmak benim için bir onurdur.

Aynı derecede sabırlı editörüm Janine O'Malley'e. Bana meydan okuduğun ve ben kendime inanmadığımda bile bana inandığın için. Her zaman hızlı mesajlaşabildiğimiz için.

mesajla ulaşabildiğim için. Seni daha önce yayıncılık annem olarak adlandırmıştım ve bu bugün de geçerli.

Melissa Warten'a, bu hikayeyi başlangıçta ve sonunda daha güçlü hale getirdiği için. Beni destekleyen en sevimli arkadaşlarıma: Joan He, aslında keçi olmayan en iyi keçi; Kelly Andrew, en sevdiğim ajan kardeşim; Huda Fahmy, benim ıstırabımı anlayan; ve Joanna Hathaway, tatlı ruh.

Birçok yeni okuyucuya kapı açan muhteşem yayıncılarım Chantal Gersch ve Samantha Sacks'a. Pazarlama sihirbazları Melissa Zar ve Leigh Ann Higgins'e. Sayfalarımı parlatarak güzelleştiren Kat Kopit ve Helen Seachrist'e ve her kelimayı titizlikle inceleyen editörlere. Macmillan'ı evim gibi hissettiren Molly Ellis ve Allison Verost'a. Her şeyi *anlayan* olağanüstü tasarımcı Aurora Parlagreco'ya.

Jon Yaged, Jen Besser, Ally Demeter, Gaby Salpeter, Asia Harden ve Macmillan ekibinin diğer üyelerine özel teşekkürler. Anissa de Gomery ve Korrina Ede'ye her zaman verdikleri destek için. Cate Augustin ve Sarah Plows'a, okyanusun ötesinde sihirli anlar yarattıkları için. Virginia Allyn'e, bir kez daha muhteşem harita için ve Valentina Remenar'a, şaşırtıcı kapak için. Zumra Discord'a ve Arawiya krallığını geride bıraktığımızdan beri sabırla bekleyen birçok hayrana.

Bu da bizi sizlere getiriyor, sevgili okuyucular. Ben sizin için yazıyorum ve kitaplarımı alıp benim asla yapamayacağım bir şekilde onlara hayat verdiğiniz için size sonsuza kadar minnettar kalacağım. Teşekkür ederim.

HAFAH FAIZAL'IN DİĞER ESERLERİ

Ateşi Avlıyoruz
Yıldızları
Özgürleştiriyoruz

HAFSAH FAIZAL İÇİN ÖVGÜLER

WE HUNT THE FLAME:

Ignyte Ödülü Kazananı
TIME Dergisi'nin Tüm Zamanların En İyi 100 Fantastik
Kitabı *Teen Vogue* Kitap Kulübü Seçkisi
Barnes & Noble Genç Kitap Kulübü
Seçkisi *Paste Dergisi* En İyi Genç
Yetişkin Kitabı
PopSugar En İyi Genç Yetişkin Kitabı

★ "Taze ve sürükleyici bir hikaye."
—*Booklist*, yıldızlı yorum

★ "Kaçırılmaması gereken bir ilk seri."
—*School Library Journal*, yıldızlı yorum

★ "Zafira'nın cesareti okuyuculara insan ruhunun gücünü öğretecek."
—*VOYA*, yıldızlı yorum

★ "Etkileyici bir dünya kurgusu, muhteşem oyuncu kadrosu ve karmaşık bir
hikaye."
—*Çocuk Kitapları Merkezi Bülteni*, yıldızlı yorum

"Faizal, bu kitabı elinizden bırakmak istemeyeceğiniz, göz kamaştırıcı ve
güzel bir dünya yaratıyor."
—*Seventeen*

"Her açıdan beklentileri karşılıyor."
—*Entertainment Weekly*

"Büyüleyici."
—Kerri Maniscalco, *New York Times*'in en çok satan kitabı *Stalking Jack the Ripper* serisinin yazarı

"Göz kamaştırıcı ve büyülü."
—Kiersten White, *New York Times* en çok satan yazar

YILDIZLARI ÖZGÜR BIRAKIYORUZ:

★ "Fantastik türünün zirvesinde unutulmaz bir hikaye."
—*Booklist*, yıldızlı yorum

"Sands of Arawiya ikilisi serisinin sonuncusu okuyucuları hayal kırıklığına uğratmayacak... Faizal'ın üslubu gerçekten parlıyor."
—*Kirkus Reviews*

"Bir önceki bölümde nefesini tutan okuyucular rahat bir nefes alacak."
—*Çocuk Kitapları Merkezi Bülteni*

YAZAR HAKKINDA

Hafsah Faizal, *New York Times*'ın en çok satan kitapları *We Hunt the Flame* ve *We Free the Stars*'ın yazarı ve yazarlar için web siteleri ve herkes için güzel hediyeler tasarlayan IceyDesigns'ın kurucusudur. *Forbes* 30 under 30 ödülünün sahibi olan Faizal, Florida'da doğdu ve Kaliforniya'da büyüdü. Şu anda Kuzey Carolina'da eşi ve okunmayı bekleyen kitaplarından oluşan kütüphanesi ile birlikte yaşamaktadır. **hafsahfaizal.com** adresini ziyaret edin veya **[buradan](#)** e-posta güncellemelerine kaydolun.

**Bu
Farrar, Straus and Giroux e-kitabını satın aldığınız
için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni yayınlar
ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak
için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin. -

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için
[buraya](#) tıklayın.

Farrar Straus Giroux Genç Okuyucular için Kitaplar
Macmillan Publishing Group, LLC'nin bir imtiyazı
120 Broadway, New York, NY 10271
fiercereads.com

Telif hakkı © 2024 Hafsah Faizal.
Tüm hakları saklıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri mevcuttur.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile (800) 221-7945 dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk ciltli baskı, 2024 e-kitap
baskı, 2024

eISBN 9780374389413

İÇİNDEKİLER

1.	Başlık Sayfası
2.	Telif Hakkı Bildirimi
3.	İthaf
4.	Harita
5.	I. Perde İntikam Asla Ölmez
6.	Bölüm 1. Arthie
7.	Bölüm 2. Jin
8.	Bölüm 3. Arthie
9.	Bölüm 4. Jin
10.	Bölüm 5. Arthie
11.	Bölüm 6. Jin
12.	Bölüm 7. Arthie
13.	Bölüm 8. Flick
14.	Bölüm 9. Arthie
15.	Bölüm 10. Flick
16.	Bölüm 11. Arthie
17.	Bölüm 12. Jin
18.	Bölüm 13. Arthie
19.	Bölüm 14. Jin
20.	Bölüm 15. Arthie
21.	Bölüm 16. Flick
22.	Bölüm 17. Arthie
23.	Bölüm 18. Flick
24.	Bölüm 19. Arthie
25.	Bölüm 20. Arthie
26.	Bölüm 21. Flick
27.	Bölüm 22. Arthie
28.	II. Perde. Geçmiş ve Gelecek

29.	<u>Bölüm 23. Jin</u>
30.	<u>Bölüm 24. Arthie</u>
31.	<u>Bölüm 25. Jin</u>
32.	<u>Bölüm 26. Flick</u>
33.	<u>Bölüm 27. Jin</u>
34.	<u>Bölüm 28. Arthie</u>
35.	<u>Bölüm 29. Flick</u>
36.	<u>Bölüm 30. Arthie</u>
37.	<u>Bölüm 31. Jin</u>
38.	<u>Bölüm 32. Flick</u>
39.	<u>Bölüm 33. Jin</u>
40.	<u>Bölüm 34. Arthie</u>
41.	<u>Bölüm 35. Jin</u>
42.	<u>Bölüm 36. Arthie</u>
43.	<u>Bölüm 37. Arthie</u>
44.	<u>Bölüm 38. Flick</u>
45.	<u>Bölüm 39. Arthie</u>
46.	<u>Bölüm 40. Jin</u>
47.	<u>Bölüm 41. Arthie</u>
48.	<u>Bölüm 42. Flick</u>

49.	<u>3. Perde. Uykuda Bir Yangın</u>
50.	<u>Bölüm 43. Jin</u>
51.	<u>Bölüm 44. Arthie</u>
52.	<u>Bölüm 45. Jin</u>
53.	<u>Bölüm 46. Jin</u>
54.	<u>Bölüm 47. Arthie</u>
55.	<u>Bölüm 48. Arthie</u>
56.	<u>Bölüm 49. Arthie</u>
57.	<u>Bölüm 50. Jin</u>
58.	<u>Bölüm 51. Flick</u>
59.	<u>Bölüm 52. Arthie</u>
60.	<u>Bölüm 53. Jin</u>
61.	<u>Bölüm 54. Flick</u>
62.	<u>Bölüm 55. Arthie</u>
63.	<u>Bölüm 56. Jin</u>
64.	<u>Bölüm 57. Arthie</u>

- 65. [Bölüm 58. Jin](#)
- 66. [Bölüm 59. Arthie](#)
- 67. [Bölüm 60. Kurt](#)

- 68. [Teşekkür](#)
- 69. [Hafsah Faizal'ın diğer eserleri](#)
- 70. [Hafsah Faizal için övgüler](#)
- 71. [Yazar Hakkında](#)
- 72. [Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

